

Tội Cho Cô Gái Đó (Thiên Sứ Tội Lỗi !!!)

Contents

Tội Cho Cô Gái Đó (Thiên Sứ Tội Lỗi !!!)	2
1. Chương 1: Vô Tình..	2
2. Chương 2: Tình	3
3. Chương 3: Sự Thật Làm Mất Lòng Nhau	4
4. Chương 4: Thay Đổi Và Phản Bội	5
5. Chương 5: Những Ngày Đã Qua	6
6. Chương 6: Thân Thể Của Dương Hương Mai	7
7. Chương 7: 5 Năm Sau	8
8. Chương 8: Ác Ma	9
9. Chương 9: Đồng Minh Và Đại Náo Trường Lm	11
10. Chương 10: Hot Boy Lạnh Lùng	12
11. Chương 11: Cảm Giác Của Cô	13
12. Chương 12: Cái Tên Cá Tính	14
13. Chương 13: Ác Ma Hiện Hình	16
14. Chương 14: 20 Tuổi Đi Học Lại	17
15. Chương 15: Xui Xẻo	18
16. Chương 16: Học Sinh Và Giảng Viên Mới	20
17. Chương 17: Đe Doạ Và Làm Thân	21
18. Chương 18: Cứ Yêu Đi Vì Đời Cho Phép	22
19. Chương 19: Hoa Mắt	24
20. Chương 20: Tàn Xác	25
21. Chương 21: Rắc Rối	27
22. Chương 22: Đánh Ghen	28
23. Chương 23: Đánh Ghen (2)	30
24. Chương 24: Khử Ác Ma Sao	32
25. Chương 25: Khử Ác Ma Sao?(2)	34
26. Chương 26: Khử Ác Ma Sao?(3)	35
27. Chương 27: Khử Ác Ma Sao?(4)	37
28. Chương 28: (5)	38
29. Chương 29: Chạm Mặt	40
30. Chương 30: Cô Không Có Quyền Thương Hại Tôi	43
31. Chương 31: Thân Phận Thật Của Max (1)	46
32. Chương 32: (2)	48
33. Chương 33: Đòi Uyên Ương Không Thành	50
34. Chương 34: Cổ Cháp	54
35. Chương 35: Cảm Hóa Con Tim Của Tử Thần	56
36. Chương 36: Hồi Ưc Được Yêu	62
37. Chương 37: Nỗi Nhớ Đầy Vội	66
38. Chương 38: Trả Thù Và Vạ Tha (1)	70
39. Chương 39: Trả Thù Và Vạ Tha (2)	72
40. Chương 40: Yêu Lại Từ Đầu	76

41. Chương 41: Lựa Chọn	82
42. Chương 42: Ác Ma Huyền Bí	92
43. Chương 43: Không Tìm Được Em	102
44. Chương 44: Tình Yêu Buồn	111
45. Chương 45: Đâu Mới Là Kết Thúc Thực Sự (1)	117
46. Chương 46: Đâu Mới Là Kết Thúc Thực Sự? (2)	121
47. Chương 47: Ngoại Truyện 1: Đám Cưới Và Tình Nhân Cũ	127
48. Chương 48: Ngoại Truyện 2 : Tuổi Thanh Xuân	134
49. Chương 49: Ngoại Truyện 3 : Thành Viên Mới	139
50. Chương 50: Hậu Ký	146

Tội Cho Cô Gái Đó (Thiên Sứ Tội Lỗi !!!)

Giới thiệu

Độc truyện Tội Cho Cô Gái Đó (Thiên Sứ Tội Lỗi !!!) của tác giả Như Song (Runa) là câu chuyện tình yêu kể về một n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-cho-co-gai-do-thien-su-toi-loi>

1. Chương 1: Vô Tình..

[Alo ,mày đang đâu vậy ? Có đi sinh nhật Đức Nô không?]

[Có! Tới nhà đón tao đi sắp muộn rồi nhanh lên]

[nó mời mày ak?] - cô gái buộc tóc đuôi gà phi như bay trên chiếc Ninja tím còn đằng sau là Quế anh cười con xe rùa đi trong gió .

[uk nhanh lên] -tiếng vọng chỉ còn lại tút tút ...

Cô cũng không thể hiểu là tại sao Đức Nô lại mời cái Na ~ người yêu cũ mà hần ta ghét nữa. Thật không thể tin nổi!!!

✧30phút sau tại quán hát Anh Quân✧

”Yến ơi yến ơi Thăng này Yến ơi”-chưa tới cửa quán hát đã nghe thấy giọng của nhỏ Na - người yêu cũ Đức Nô . Bước xuống xe cô đã trông thấy anh người con trai khoác áo sơ mi trắng mái tóc ngắn hơi chéo ,khôn mặt trắng bảnh trai ngồi trên con Way-f của anh.

Anh nhìn thấy cô nở nụ cười đẹp ,cô cũng khẽ nhếch môi cười lại và cố tỏ ra yêu anh (khụ khụ) để cheu tức con Lan Anh - người đang để ý anh.Cô liền khoác tay anh đi vào trong bước đi trước ánh mắt của mọi người nhất là cô ta ,lên tầng thấy mọi người tới đông đủ hết cô liền rút tay khỏi anh khép mình lại.

Thấy đã đông đủ Đức Nô liền kêu mọi người vô phòng, cô nấp sau Thăng bóng anh không cao lắm nhưng cũng đủ che cho cô.Phòng cũng không tối lắm bên trong chỉ có hai nữ năm nam nếu tính thêm tụi cô nữa là hơn chục người.

Bắt đầu nhập hội,giường như suốt buổi cô toàn giạt rượu giạt thuốc lá của anh để uống với hút,để ý anh hết từng cử chỉ động tác lời nói đều lưu lại trong mắt cô.con Lan Anh ngồi cùng anh cô liền uống hết hai cốc bia nữ,người tiếp theo vào phòng làm cô không thể ngờ được là Trường- người từ đầu làm huynh muội rồi tới người yêu của cô đó chính cô đã bỏ anh ngày đó và giờ gặp lại cô thật không thể ngờ rằng hần không để ý cô. Bóng đèn điều chỉnh nhấp nháy nhạc DJ bắt đầu nổi lên bọn con trai thành nhóm nhảy.

Cô liền đứng dậy chuẩn bị ra ngoài chợt đôi tay ai đó đã giữ cô và kéo cô lên nhảy va ngày vào Trường khiến cô khó chịu muốn anh buông ra.

”buông ra,buông” anh vẫn không chịu buông cô vào giữa,cô liền giữ tay anh lại,cố vùng mình ra khỏi anh.

BỐP...

Cái tát giữa má anh làm tim cô xoái lên, không chần chừ gì cô quay lưng ra khỏi cửa. Mọi thứ trong chớp mắt cô ân hận cắn rứt thấy Lan anh với Quế Anh bên ngoài bèn rùng mình. 20 phút sau Thắng bước ra trong bộ dạng nhếch nhác nhưng vẫn không mất vẻ quyền rũ (chốt cừ aha) ngồi xuống ghế thấy Lan Anh vẫn ngồi chỗ cầu thang cầm cốc bia đầy bọt trắng gượng cười nhìn cô. Một động tác mạnh kéo cô xuống ghế cạnh anh ngã xuống vai anh, làm đầu óc cô đảo lộn. LAN ANH bỗng chạy lên tầng trên cùng cốc bia của ả.

Đôi tay cô liền với cầm anh nghiêng cổ xang chạm vào đôi môi đầy sắc rượu của anh, 5 giây đã bị anh hắt cô liền cười hờ. Đúng vậy chỉ cần như vậy để người trên tầng nhìn thấy là đủ rồi. Liền khoác tay anh nhắm mắt tĩnh lặng.

”THẮNG XUỐNG phòng rưới quẩy đi ”

Anh liền nhắc người đi xuống cô đuổi theo ngăn không cho đi gần rưới phòng cô kéo tay anh lên tầng quay lại phòng trên.

Anh bóc bimbim cô giật lấy đút cho anh cái rở cho anh nhưng anh không hề ăn, những cái cô lén ăn rở cho anh ăn cũng có. (hà há há).

”về tao đưa Yến về cho- cô nghe mang máng giọng Thắng nói với Đức Nô.

”ơ này tao không có say đâu nhá tao tự về được mà” cô phản kháng

”mày nhìn mày bây giờ mà không say ak để tao đưa mày về” Thắng riu cô đi rửa mặt rồi riu cô ra cửa.

Trong lòng rất vui vừa lên xe đã ôm lấy anh, mượn say để ôm anh. ”ối rồi Yến mày làm gì Thắng thế” -làm cho cả lũ cười một trận.

Trên đường đi ngoài ôm anh toàn lợi dụng lúc anh quay lại để hôn má anh cái. (hề hề)

Thắng không hề tức giận chỉ nói cô hâm à rồi cười nhẹ tới gần đường nhà cô rùng xe để anh về cô không ngần ngại vén cổ áo trắng anh lên cắn cái không đau lắm. Anh chỉ khẽ nhúu mày nhìn cô, cô biết anh đau nhưng cô làm như vậy chỉ để anh tỉnh mà đi về thôi.

2. Chương 2: Tình

”Mẹ...mẹ..mẹ đừng bỏ con”

- Bóng người phụ nữ xách vali quay lưng đi, đằng sau là một đứa nhỏ gái tầm bốn tuổi được giữ lại bởi đôi vợ chồng trẻ.

Mẹ...mẹ...mẹ

”Yến tỉnh lại tỉnh lại đi cháu”

mờ mờ mở mắt trước mặt là bà cụ già nua gần 80 tuổi.

”Bà ngoại, bà ơi ahu”- Bà ngoại là người duy nhất quan tâm chăm sóc cô ở cái gia đình này.

”rồi cháu yêu chỉ là mơ thôi, mọi chuyện sẽ qua thôi mà”

-bà an ủi cô. LAU hết nước mắt cô đã từng thề rằng sẽ không bao giờ rơi nước mắt vì ai nữa, từ lần lên trên đây học cô đã yêu lại nhưng yêu thật là người thứ hai tán cô trên đây.

THÀNH HÍT -đã Yêu hẳn ta thật, hẳn ta hết lần này tới lần khác muốn cô thay đổi. Quay lại những bốn lần là biết rồi đấy, hẳn ta yêu ảo coi cô là trò thú vui tiêu khiển trong cuộc sống của hẳn.

Và một lần nữa hẳn ta ra mặt cho cái Na - em gái kết nghĩa, định đánh cô thay cho em gái hẳn bị những chị lớp trên mượn cớ vụ của cô đánh nhỏ. Đời hài thật đi đâu về đâu cũng gặp những người mình không muốn gặp nhất, tại sao vậy? Thành trò diễn cợt à? hay sống là phải diễn trên lớp mặt nạ thẳng hề? Nếu đã như vậy thì diễn sâu quá mức sẽ lún đấy!

Nhập tâm đầy mà quên bằng đi luôn con người thật của mình.

Sau lần hấn ta cô bắt đầu làm thân với khối thuốc thơ mộng, huyền ảo với ánh đèn cùng vũ công và nhạc nổi DJ trong Quán Par Vip .Đường như đêm đến không khỏi thân mình bị đánh đập vì đã ôm Thắng lần trước

- từ lúc đi sinh nhật Đức Nô về là có bà hàng xóm đã nhìn thấy mọi chuyện và kể cho gia đình cô.

"Này"-cô gơ mu bàn tay bị đánh cho anh coi .Xe cô bị cấm đi nên cô nhờ anh tới đón lại lần nữa ôm anh tiếp ấm áp biết bao cô đã biết trước là tình này không thể bền lâu được mà vẫn cứ lún sâu xuống.

Cư xử với anh trong lớp thân mật để cheu tức con Lan Anh,bài kiểm tra cũng làm hộ anh. Cái cảm giác được anh quan tâm nuông chiều đó khiến cho cô sao đang không biết là tình yêu hay tình anh trai em gái nữa.

Cô lại nhớ lần anh nói "anh chỉ coi em là bạn thôi cả nó (LAN ANH) cũng thế. Nghe chưa!"

-Cứ tưởng rằng như hạnh phúc đang mỉm cười với cô nhưng cho tới một ngày :

[nay tới đón em nha]

[không! Lạnh lắm anh không đi được đâu em nhờ ai đi]

sau đó là tiếng tút tút...

3. Chương 3: Sự Thật Làm Mất Lòng Nhau

Tới lớp từ đầu giờ tới lúc tan anh vẫn không hề đoái hoài đến cô. Nhiều lần cô lên tiếng nói chuyện anh giả vờ như không nghe thấy

"xú đưa em về nhá" anh mới quay lại nhìn cô ánh mắt dường như không còn ấm áp như trước nữa rồi.

"anh bận rồi"- anh đứng lên ra về khiến lòng cô xáo chạn. Tới lúc ra nhà xe thấy Trang nói

" Thắng đưa Lan Anh về đi kìa cứ để nó đứng mãi vậy"- nghe xong câu đấy cô mới ngó người quay lại đã thấy con Lan Anh chèo lên xe anh phóng vút đi trong làn sương mờ nhạt.

Bỗng hai dòng nước ấm rơi xuống,là cô đang khóc ư? Nào có chứ? Đứng đấy nước mắt khiến làm mờ kính cô đeo. Cũng may cô đeo khẩu trang nên không ai để ý,tự thở dài rồi lên xe Duy đi về,

Dường như tới đó còn chưa đủ sáng hôm sau trong giờ học anh đã đổi chỗ trên con Lan Anh ngồi. Cô nhếch mép cười hề,con Lan Anh thấy vậy liền được.

"chiều qua Yến được người yêu lai về kìa sướng thế không biết nữa"-nghe xong cô không ngần ngại tặng má nó một bạt tay .

"mày không biết cái gì thì đừng có nói"

Con Lan Anh ôm má

"mày bị điên à tao thích nói vậy thì sao".

"có qua có lại tát lại nó cho bằng nhau "- Anh nhìn cô vẻ mặt thờ ơ vô cảm nói. Thế là thế nào anh vô tâm đến vậy sao? Cô ác tới thế sao? Là cô sai sao? Tại sao chứ? Toàn bộ câu hỏi vây quanh cô nhưng không có câu trả lời nào thích đáng cả.

Cô xuống dưới chỗ Trang gục mặt vào vai cô bạn khóc kể rõ mọi chuyện cho Trang. Bảo sao hôm qua cô gọi cho anh anh lại kêu cô đi nhắn tin với thằng Thọ đi -người đang tán cô.

"sao lại là đi nhắn tin với nó? Nó kêu em làm người yêu nó đi nhưng em nói em yêu anh rồi"-bức xúc khiến cô dường như thét lên.

"Em yêu nó đi !anh yêu người khác rồi. Nhưng mình không có tình cảm với nhau được hình như trước anh nói với em không thích mấy thứ yêu đương thì phải."

Những lời nói đó dường như ăn sâu vào máu cô khiến cô phải nhớ từng câu từng chữ. Cô đã nói cho anh một bí mật đúng là một bí mật như nhót CÔ ĐƯỢC SINH RA BỞI MỘT CON ĐİỂM .

Kỉ ức của một đứa trẻ chưa đầy 4 tuổi về người mẹ kinh tởm vì tiền mà vất bỏ đi chính giọt máu của mình suốt bao nhiêu năm biệt tăm biệt tích làm cô trở thành vết như vết ố trong gia đình họ .

Mà giờ quay lại tìm cô thì người đàn bà đó đã phai mờ trong tâm trí cô lâu rồi. Hai điều mà cô sợ nhất trên thế giới này là BỎ RƠI và THẤT HỨA cô sợ tới gục ngã vì bị nhữn người cô yêu đùa cợt nên giờ đây cô mới cảnh giác tới như vậy.

Em cũng không biết cảm giác dành cho anh là gì nữa? Có lúc thấy giống như tình yêu ngọt ngào và mặn chát có lúc lại thấy giống như tình cảm anh trai em gái ,bạn bè. Em chưa thể nào xác định rằng em đã yêu anh rồi?....

Anh có biết hôm nay là ngày thứ hai anh đối xử với em nhạt đi . Và dường như anh đã yêu con Lan Anh mất rồi?cả ngày hôm qua đưa đón nó mà không nói với em lời nào. Cái cảm giác người con trai hôm trước đưa đón mình thân mật với mình mà giờ lại đối với đứa con gái khác là như thế nào không anh? Khó chịu đến không nói lên lời đó anh!!

- Cả lúc sáng nay nữa em tát con Lan Anh mà anh lại thờ ơ nhẵn tâm nói với em một câu "có qua có lại tát lại cho nó bằng nhau". Anh đã bao giờ hiểu cho cảm nhận của em chưa?

Hay em toàn phải nhìn sắc mặt anh mà sống !?.chuyện hôm qua với hôm nay thì làm sao có đứa con gái nào chịu được cái cảnh đó chứ !!!

Lần anh nói nếu em đánh nó thì anh sẽ bảo vệ nó ok giờ thì anh đã làm được điều đó rồi đấy.

Vâng nếu anh thấy em ích kỉ thì đúng như anh nghĩ rồi ạ! Em tự nhận em giả tạo nhưng không cáo già giả nai tở như nó, bỏ rơi thất hứa anh đã làm những gì em nợ anh em sẽ giả hết. Thì hãy xem như chúng ta không còn nợ nhau! (tuyệt)

4. Chương 4: Thay Đổi Và Phản Bội

Nói với anh những lời này quả thực rất tàn nhẫn nhưng cô không còn lựa chọn nào khác cả để anh được hạnh phúc chỉ bằng cô đóng vai ác đeo mặt nạ.

Thời gian trôi nhiều thay đổi ngày em sắp phải xa anh rồi,nay tiếng cười em sẽ tắt người ơi!!!

" Để anh đi là điều đúng đắn nhất phải không anh? Haizz...bên con Lan anh chắc sẽ tốt hơn em" -cô gượng cười nhìn anh bóng người con trai hôm nào đã kéo cô ngồi cùng ghế và để cô dựa vai.

Những cái ôm bụng của cô ,cả lần anh ôm cô , dấu hôn trên má vết cắn ở cổ và hơn hết nụ hôn chớp nhoáng 5 giây đó.

"Đi thật à? Em đi hay ở đó là quyền của em chứ anh đâu mà cấm được em" - anh vẫn như thế trả lời cô

"Đồ tồi! Anh đã bao giờ hiểu cho cảm nhận của em chưa? Hay em toàn phải nhìn sắc mặt anh mà sống? Vô tâm với em rồi chưa đủ sao mà không thử một lần giữ em ở lại đi !?" - cơn nấc bồng nhiên nổi lên trong họng cô,nổi hờn tủi cô đã cất dấu trong bao ngày qua bộc phát nói những gì ý trí muốn cô nói.

Anh vẫn ngỡ ngàng trước sự hiển nhiên của cô vừa rồi, sân trường bãi cỏ không bóng người chỉ còn lại những lời cô nói gió đưa nhau thổi đi vang vọng trong bầu không khí.

Lặng một hồi lâu cô thở gấp đợi chờ anh nói

" như vậy có được không??"

haizz... Cô thở dài hơi sâu..

"em đi anh bên nó sẽ tốt hơn! Bởi vì cái gì? Vì em thấy quá mệt mỏi lắm rồi. Nếu yêu là một sự chờ mong em sẽ khóc ở trong tuyệt vọng ở đây bây giờ em sẽ buông thả. Và em cũng biết sự đối xử của anh dành cho em như xưa không còn nữa rồi ,hết rồi hết thật rồi"

-cô gắng cười đặng bước đi để lại mình anh giữa sân cỏ rộng lớn.

Là cô sai? hay cô không bằng ai ?hay là cô từ một con điểm sinh ra?..

Lần gặp lại anh là vào ngày NOEN chiều . Nay cô lại con Lan Anh tới nhà Phong đúng vậy gặp lại anh từ đầu cô muốn trốn tránh nhưng sau đó cũng bước vào nhà. Anh vẫn như trước nhưng uống nhiều rượu khiến anh gầy hơn vẫn gọi cô bằng em như trước.

Cầm điều thuốc của anh hút mà cô bỗng thấy vô vị làm sao? Dường như sau đó cô không hề lưỡng lự trước rằng sau mùa NOEN này nhiều thứ phải khiến cô thật tâm thay đổi.

Bạn thân cái từ gắn mác trên con bạn mà cô hết lòng tin tưởng mà nó lại chơi lại mình hết hồng. Thật không ngờ rằng nó chơi lại với cô chỉ là lợi dụng để được đánh cô. NA -người mà trước đây các chị lớp trên mượn cớ vụ cô để đánh nó đúng thật là trơ tráo ,con người sống hai mặt.

Lòng nhân từ của cô khoan dung bỏ qua cho NA và vẫn chơi tiếp với nó, nhiều người bảo cô rằng

"nó là con dao hai lưỡi đấy,sống hai mặt. Ranh ma,trơ tráo..." và rất nhiều thứ khác. Nhưng thật không tưởng nổi nó lại phản bội cô lần nữa cũng như câu

"QUÁ TAM BA BẬN" -tới lần thứ ba mà như vậy nữa thì không chấp nhận được.

Trong trường đồn ầm lên là Na là loại gái không ra gì,cướp người yêu,..cô cũng chả bận tâm nhưng nó vẫn cứ kéo cô vào vòng xoáy đó khiến mọi người tưởng chừng cô cũng giống như cái Na.

Hết chuyện này tới chuyện khác cuộc đời lắm oái ăm hành hạ cô hết lần này đến lần khác.

5. Chương 5: Những Ngày Đã Qua

Cuộc đời cô là những cuộc chơi,số phận luôn thắng cô một cách nghiệt ngã. Số mệnh cô vẫn mãi hoàn đơn độc bạn bè,gia đình,tình yêu đã quay lưng với cô khiến cô gục ngã. Cô hận cái cuộc sống này số phận chớ trên này,sao cô không được mạnh mẽ đứng lên đấu tranh giành lại cuộc sống cho mình được?

Tại sao?vì sao vậy?.. Từng người ,từng người một rời xa cô,tránh né.

Đầu tiên là người bạn thân đầu tiên khi cô tới ngôi trường mới, số phận đưa đẩy khiến cô biến người đó thành người yêu.

Yêu nhau trong hai tuần có nhiều giây phút hạnh phúc,vui vẻ,không có nước mắt. Rồi lại đẩy cô đến bên người khác khiến Linh- cậu ấy rời xa cô .

Mỗi lần đi qua nơi mà Yến và Linh hẹn hò đó,cô tự nhủ với bản thân rằng đã là quá khứ rồi những chuyện đó không thể cứu vãn được đâu.

Bởi vì Linh đã ghét cô thậm chí không muốn nhìn thấy cô cơ mà.

Trong những người cô yêu cô thật có lỗi với Linh ngắt cậu ấy tốt thật không giống như những tên con trai khác. Con trai chỉ cần ba thứ một là sắc ,hai là vật chất và ba là thỏa mãn. Còn yêu thật lòng họ không có ?

cái mà cô yêu ở Linh chính ra chỉ vì cái bóng làm cậu ấy ghét cô thậm tệ tới thế này chứ cô không còn cách gì khác.

Thành Hít cô đã hạ mình để yêu hắn ,yêu thương hắn bao nhiêu hắn coi cô là thú vui trong cuộc sống hàng ngày bấy nhiêu.

Một tháng yêu nhau mà tới bốn lần quay lại là cô cũng đủ hiểu lúc đấy mình ngốc tới thậm tệ hay người ta còn nói là LUY TÌNH.

Cô cười hờ nhăm mắt nhìn lại những gì đã qua trong quá khứ tiếp.

(@SONG: chương này nữ9 tưởng tượng lại quá khứ nhá)

Vì bỏ được anh ta cô đã bắt đầu bước chân vào màn đêm Quán Par uống rượu bia,hút thuốc. Dần dần ngày qua ngày sau khi qua bỏ TRƯỜNG cô tưởng rằng sẽ không còn gì tới để được yêu nữa. Nhưng nào ngờ đâu người con trai mà cô trao nụ hôn đầu yêu trong một tuần

-HÙNG CHIIIVAT đó chính là cái tên ảo cô đã đặt cho anh mà ngờ đâu anh ta cũng dối cô. Cô là tình đầu cũng như là người đầu tiên yêu Hùng anh ta khiến cô có thể bỏ đi mọi tật xấu trước kia.

Không hút thuốc ,uống bia rượu,đi Par nữa mà thay vào đó là đứa ngoan ngoãn.

(@SONG :chỗ này hơi chém xú)

Sau khi chia tay anh cũng thế cũng không quay lại thói hư cũ mà lại hành xác rạch tay,cứa xác.

(@Song:nữ9 lại lụy tình roài)

Và cuối cùng tới Thắng anh cũng khiến cô phải đeo mặt nạ để sống,bước chân vào chợ đen...

Rồi tới người huynh,anh trai,và người bạn trai cho cô những lời khuyên nữa. Tại sao chỉ sau một tuần mọi thứ lại thay đổi nhanh đến như vậy? Ai có thể nói cho cô biết không?

~THỰC TẠI

~Cô giật mình thở rốc khi nghĩ lại những chuyện đã qua đó. Chẳng nhẽ là đang là sự trừng phạt dành cho cô sao?cô đã mất hết rồi,tất cả mọi thứ cô từng có và giờ chỉ còn con số 0 . Tại sao vậy chứ cô lại sắp trở về cái vỏ bọc như xưa sao?

"TRẦM CẨM, aha thú vị thật đó ,đúng thật là thú vị mà" - tiếng cười của cô vang lên trông thật đáng sợ làm căn phòng màu xám đang yên ắng bỗng chốc mùi máu tanh sộc lên.

Bàn tay cô chảy đầy máu bởi mảnh thủy tinh của cốc cà phê máu đỏ tươi nhỏ xuống từng giọt.

Chẳng còn điều gì bên ta mãi mãi! Vay mượn rồi cũng phải trả lại thôi,

"Yên tốt hơn hết mày nên trở về cái vỏ bọc mày nên đáng có đó đi ! Sống khép mình đơn độc và cô độc một còn hơn chịu trận trước cái cuộc đời tồi tệ này của mày.

Kể từ mai hãy tỏ ra mày không cần bọn họ đi, rồi trong trò chơi tình bạn tình yêu này ai sẽ thắng.

MÀY hay SÓ PHẬN !!!"

-cô gương mặt bị máu ở tay làm cho gợn ghê tởm tóc rối xù như ma chơi với giọng cười rợn tóc gáy.

6. Chương 6: Thân Thể Của Dương Hương Mai

"DUYNG HUONG MAI lên bảng"

-tiếng cô giáo già cất lên,một tay cầm thước nhôm một tay đẩy mũi gọng kính lên nhìn quanh lớp

Dừng đôi mắt về chỗ cô lúc đây Mai vẫn đang mở sách giải và nhìn cô giáo già nở nụ cười.

(@SONG: học sinh ngoan ngoãn là đây kaka)

Cô gái này rất xinh chỉ tội hơi lùn giống cô,vui vẻ hoạt bát đáng yêu giống bánh bao.

Cô lại nhớ đến

- thể cô nghĩ rằng trước đây đã từng gặp Mai nhưng không rõ ở đâu. Hỏi Mai thì cô ấy kêu không có ,nhất là khu vực đó chính là CHỢ ĐÊM

-nơi hội tụ Hắc Đạo Bạch Đạo Xã hội đen.

Cô chỉ biết được rằng cô ấy giúp cô sau chuyện cô và Thắng, và hơn hết chuyện gì ở Chợ đêm Mai cũng biết rất rõ

Không lẽ cũng như lời Mai nói đọc trên sách báo mà biết được những chuyện như thế này.[/size]

[size=150]MAI lên bảng có đánh rơi ở cặp sách có cái lọ dung dịch màu hồng gì đó ,cô tò mò nhặt lên có gì đó về Mai mà cô chưa thể nào tìm hiểu ra nữa

Cô cảm nhận được ở Mai có chút gì đó che giấu . Ngay cả mặt thật của cô ấy được chất dịch dung nào đó che giấu.

Dịch dung mà Mai sử dụng không làm mất đi vẻ đẹp bề ngoài của Mai,rất nhiều nghi vấn cô thấy rất thắc mắc và có liên quan tới thân thể của DƯƠNG HƯƠNG MAI mà cô đang được nhờ điều tra.

-là vì qua đợt cô bóp nát cốc thủy tinh làm nát cả tay cô đó một sức mạnh gì đó đã xâm nhập vào con người cô. Và một ý nghĩ thoáng qua chốc hiện lên

YẾN CÔ PHẢI ĐI TÌM DƯƠNG HƯƠNG MAI NGƯỜI ĐƯỢC MỆNH DANH LÀ NỮ VƯƠNG HẮC ĐẠO ,NGƯỜI NÀY TUYỆT ĐỘC CỦA Ắ LÀ NỤ CƯỜI GIẤU ĐẠO LÀ CON GÁI DUY NHẤT CỦA TRÙM XÃ HỘI ĐEN .HÃY NHỚ CHỈ CÓ Ắ MỚI GIÚP ĐƯỢC CÔ

- thoát ra khỏi dòng suy nghĩ cô nghĩ thầm

‘Phải chăng hai người này là một’

”Đúng vậy!! Tôi chính là người cô cần tìm đây Yến

Ngỡ ngàng bình tĩnh khiến cô đánh rơi lọ dung dịch màu hồng,cô ngược lên nhìn không lẽ là

-”MAI MAI”

Suyt suyt , Mai ra hiệu cô im lặng rồi đi cùng Mai thu rón sách vở ra về. Trước cổng trường đã có một chiếc xe BMW bóng loáng đợi cô và Mai,trên đường đi không hề nói một câu gì cả .

Xe dừng lại trước một biệt thự xa hoa lộng lẫy phải biết là rất giàu có, người đàn ông trung niên bận vét đen cung kính cúi chào Mai

”CÔ chủ đã về ” -và kèm thêm nụ cười phúc hậu.

MAI vẫy tay rồi rất cô đi vào bên trong,phòng khách sa hoa dưới sàn là tấm thảm báo bóng lượm tiếp đó trên tường là những bức tranh sơn dầu mặc những bộ quần áo quý tộc. Mai kéo tiếp cô vào một căn phòng rộng lớn chắc đây chính là phòng làm việc vì cô thấy có bàn làm việc mà.

Thấy cô vẫn ngỡ ngàng nhìn quanh Mai liền nở nụ cười nói

”YẾN phải chăng cô đúng là người tôi cần tìm ?”

”Không lẽ cô chính là...”

”Tôi là Dương Hương Mai con gái duy nhất của ông trùm Hắc Đạo nổi tiếng với tuyệt chiêu nụ cười giấu đao và được mệnh danh là Nữ vương hắc đạo ”

7. Chương 7: 5 Năm Sau

Năm 2020

Căn biệt thự gần bờ biển Úc được trang trí kiêu xa tráng lệ nhưng không quá lộng lẫy và nổi bật. Ngày thường nơi đây chắc hẳn có một không gian yên bình và thoáng đẹp, nhìn xung quanh những cảnh cây đang cập chồi nảy lộc làm người ta có cảm giác thích thú khi đến đây dù chỉ là dừng chân bước lại.Nhưng hiện giờ mùi máu tanh đã làm mất đi cái vẻ trong lành vốn có mà thay vào đó là một căn đầy sát khí và ớn lạnh.

Tiếng hét của những con người đang ở bên trong làm người khác liên tưởng ngay đến cảnh tượng đẫm máu đang diễn ra

”Kiểm tra cẩn thận không được để một ai rời khỏi đây”

Tên cầm đầu bịt kín mặt, bàn tay bên phải đang cầm một khẩu súng vàng bóng loáng nhảy bèn giờ lên đỉnh đầu đầy máu người đàn ông trung niên đang nằm thoi thóp dưới đất. Còn bên cạnh là một đứa bé gái con của người đang nằm kia, cô bé đang gào thét trong lòng nhìn chăm chăm vào tên cầm đầu.

Hiện tại hắn đang dùng gương mặt đầy sát khí nhìn vào thi thể ông.

Trước mặt cô bé bây giờ chỉ toàn là máu, máu của ba, mẹ cô đang từ từ chảy, không chỉ có máu mà còn có chiếc bánh kem chưa kịp thổi nên đang nằm cạnh ba nữa

”Bé con, mi cũng nên đi theo ba mẹ mày luôn đi”

-giọng cười man rợ khoái chí của hắn khiến cô bé ghê tởm nhưng cô vẫn không khóc nhắm chặt mắt

ĐOÀNG..ĐOÀNG..ĐOÀNG

Chỉ chớp mắt ba hồi súng vang lên nhưng cô bé vẫn không hề đau đớn gì . Cũng không hề mở mắt chột một bàn tay lạnh lẽo với giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai cô

Ồn rồi cô bé mau mở mắt ra đi mọi chuyện đã qua rồi

Cô bé run người từ từ hé mắt xuất hiện trước cô là một cô gái rất xinh đẹp với nước da trắng nõn đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn, mái tóc dài cụp xuống

Tưởng rằng cô đã làm cho cô bé này sợ nên đã nở nụ cười

”đừng sợ chị không làm gì em đâu, em tên gì?”

Không run nữa cô bé chột nhắm chặt bàn tay lạnh của cô giọng thở gấp từ từ nói ” em là My”

”chị tên Runa hãy đi theo chị nhé điều này sẽ tốt hơn với em đó!” - thấy My gật đầu cô liền ôm cô bé vào lòng rồi đứng dậy cầm chiếc vali đen trong vũng máu hôi tanh kia đi.Sau đó là những tiếng còi inh ỏi của xe cảnh sát tới

00:00 tại LOS ANGLEES

là thành phố lớn nhất tiểu bang California và lớn thứ nhì tại Hoa Kỳ, thuộc về Quận Los Angeles

Trên toà nhà cao nhất của thành phố, ”tôi đã mang về rồi nhưng chỉ kịp cứu được hậu duệ của tiến sĩ Anhtan” -cô gái trong bộ đồ bó đen cúi người đặt chiếc vali đen vẫn hương của địa ngục

Dương Hương Mai ngồi trên ghế sofa mở chiếc vali đầy mùi máu tanh ra. Bên trong là một khẩu súng bạc nhìn bề ngoài chỉ là giống như những chiếc súng bình thường khác

Khẩu súng được làm từ băng, có tác dụng công kích rất lớn và đặc biệt làm người khác không thể nhận dạng ra bất kì dấu tích gì.

Nếu được bắn vào cơ thể con người trong 2 phút nó sẽ lập tức bị nung chảy. Người bị trúng viên đạn này rất khó có thể nào sống sót quá 5 giây vì đây được gọi là vũ khí chết người. Đã nhuộm máu bao nhiêu mạng người để được đặt được nó trong tay

tốt lắm Runa cô làm tốt lắm”

8. Chương 8: Ác Ma

Gió cứ thổi, Em cứ chạy

Chạy đến khi nào kiệt sức

Đến khi nào thấy được ánh sáng mặt trời

Cuộc đời nhiều cay đắng

Em sẽ vì anh mà bước tiếp.Chỉ mong vấp ng

Anh sẽ là người nâng em lên

Trước mắt cô bây giờ chỉ là một màn đêm tối như mực, cô chẳng trong thấy gì cả ngoài cái kí ức còn đọng lại trong tâm trí

Giật mình tỉnh giấc cô soi bóng mình trong gương, khác thật, đúng vậy. Cô đã khác xưa thật rồi cuộc sống của cô giờ đâu cũng máu tanh, cô lạnh lùng hơn trước sống vô cảm lạnh mình

Sau khi biết được thân thế thực sự của DUƠNG HƯƠNG MAI cô đã đi theo cô ấy và được huấn luyện thành sát thủ giỏi nhất bang hội. Chỉ sau 5 năm ngắn ngủi cô đã lần tới được Los Angeles và lập nên nhiều công lao to lớn ở đây, đã 5 năm rồi cô vẫn chưa một lần trở về Việt Nam

Nếu mà trở về cô sợ rằng cái quá khứ cô đã phong ấn đó sẽ lại hiện lên trước mắt cô, bao đêm liền cô đều mơ thấy nó

Cô phải đối mặt ra sao khi mọi chuyện cô đang làm bỗng nhiên vụt tắt, bất chấp hết mình dùi bỏ hết cái ý nghĩ lo sợ ấy đi

Bởi vì sao? Bởi vì cô chính là..

ÁC MA

Em đang cố gắng

Kiểm nén mọi thứ lúc này. Anh với cô ấy từng nói yêu cô ấy rất nhiều, Anh tệ lắm, anh biết không

Vì em cũng từng được nghe

Câu nói đó với chính em

Và hứa chỉ nói với mỗi em. Em không thể tin

Tin là anh anh dối thay. Em đã hy sinh

Dành mọi thứ đẹp nhất về anh

Bỏ ngoài tai những lời nói. Những câu chuyện cũ về anh

Nhưng hôm nay

Em đã thấy trước mắt em là gì đây?

Tội cho cô gái đó lại một lần tin anh

Tội cho cô gái đó lại một lần như em

Tội cho cô gái đó sắp hạnh phúc biết bao. Và rồi lại đau như em lúc ngay này

Rồi bao cô gái nữa là anh kết thúc đây. Và bao nhiêu trái tim sẽ đau đớn vì anh

Và em thấy thương cho anh lúc này. Thương cho cảm giác cuộc sống của anh

Không biết thế nào là yêu.

Nhạc chuông reo lên, đây chính là bài cô thích nhất từ hồi đó tới bây giờ cô vẫn cứ thích bài này. Dường như nó đã ăn sâu vào cô tới tận máu thịt rồi, rút máy ra nghe cô vẫn yên lặng thói quen cô là thế.

không bao giờ nói trước cả, "Runa về tới chưa có cần tôi ra đón cô không?"

"không tự về được" -rồi cúp máy luôn không để bên kia nói gì nữa.

Nếu không phải là Mai bắt cô về làm nhiệm vụ bằng được thì cô đã không mặc xác về nơi đây rồi

chị Runa đây là Việt Nam ạ?

"Mika cái tên mới cô đặt cho bé My. Đôi mắt vô hồn xinh xắn củ bé làm cô hết lạnh lùng mỉm cười với bé. đúng rồi đó Mika rồi rất cô bé bắt xe đi về biệt thự hoa hồng

9. Chương 9: Đồng Minh Và Đại Náo Trường Lm

Nhiệm vụ lần này của hai con là trà trộn vào trường LM. Thân phận ta sẽ cho người sắp xếp đầu vào đó chỉ cần làm theo lệnh là được. Trước hết khi vào trường ít gây ra sự chú ý càng tốt, vì như thế hai con sẽ thuận lợi mà làm nhiệm vụ của mình”.

-Ông quản gia cầm hai tập hồ sơ đưa cho hai cô

”Lại học chán học lắm rồi oà oà”-MAI than vãn cầm tập hồ sơ đọc

Việc lần này vào trường nếu muốn đứng đầu khối đối với cô không phải chuyện khó, bản chất thông minh cùng với chương trình học quá quen thuộc cô thật sự tin tưởng vào năng lực của mình.

”Vai diễn lần này các con nhất định phải làm thật tốt, diễn càng sâu càng giống tính mạng sẽ được bảo toàn lâu hơn. Trong trường học phải xử sự một cách cẩn thận. Tránh gây ra hiềm khích mà hỏng việc”

hai con sẽ có một đồng minh nữa-nói rồi ông chỉ tay phía cửa.

”NGỌC ANHHHH”-Chính là cô em kết nghĩa của cô trước đây giờ lại được sát cánh bên nhau thật là vui.

--- -----

Hôm nay nhìn Runa vô cùng lạ không có một chút sát khí lạnh lùng nào phát ra từ người cô, hiện tại chỉ thấy Runa có nét hiền hậu, đáng yêu. Bộ mặt này thật sự là cô cũng chưa từng nghĩ Runa có những hôm nay quả thật đã mở to tầm mắt. Thật không thể nào tin được cái gương mặt lúc nào cũng lạnh như băng của Runa.

”Hôm nay quả thật cậu làm mình bất ngờ đấy Runa ” -MAI nhìn cô chăm chú tấm tắc thốt lên rồi nháy mắt với Ngọc Anh

Cặp mắt kính màu đen nobita làm giảm đi ánh mắt sắc bén, bộ đồng phục đi học màu đen dương. Hải lòng với vẻ bề ngoài hiện tại của mình Runa tiến lại phía chiếc xe thể thao WT mỉm cười chạy đến trường để lại hai người ngơ ngác.

Con người mà ai không có những giây phút yếu mềm, nhưng cô hoàn toàn không cho người khác thấy cái vẻ mặt yếu ớt của mình. Cô luôn che đậy nó một cách kĩ càng.

Ít nhất giây phút này hãy để cô được quay về với con người giả tạo của mình.

Phòng học lớp 12A1

Phòng học được nằm phía trên tầng 2, cuối dãy cửa hành lang. Tiếng nói xôn xao náo nhiệt trong phòng.

Đó là đời sống học sinh sao? đầy vầy những sắc màu.

Một thanh niên ngồi trên bàn ba quay xuống bàn tư nói chuyện

]”sao qua không ở lại ”

-hai tay cậu thanh niên đó để trên bàn còn chân thì vắt hằn lên trên mặt bàn luôn.

Từ cử chỉ tới lời nói chẳng thấy một chút gì là đàng hoàng.”Chứ ở đó làm gì chán chết, toàn mấy gái gì đầu chán ”

Tên ngồi bên dưới trên tay cầm điều thuốc hút một cách thản nhiên mà không hề chú ý rằng nơi mình đang ngồi là trường học.

”thấy bảo tối nay vũ công Kimi nhảy tại Bar nhà mày hả?.”

]Tên kia ngồi cười đều hô hô nhìn thẳng vừa rồi khinh bỉ bĩu môi. Sở thích của bọn chúng là bar, dùng đồ gái hết.

”Thì sao? Tao thèm, cho tao cóc lấy kêu !kêu cóc bắt hết”. –Hắn ta nói với giọng đầy vẻ khinh bỉ, loại gái làng chơi đó có đáng tới miệng hắn còn chê tanh.

"Mày á! Cho gái đưa đến tận miệng rồi không ăn thì thôi còn bày đặt kêu cóm bắt tụi này."-Tên nó vừa nói vừa trề môi thâm dầy.

"Mày có tin mày nói nữa tao làm cho mồm mày rơi ngò khỏi đi chơi gái luôn không?"

"Đại ca ơi! Em có cái mồm để kiếm sống thôi đó" -tên đó xuyết soa

Nhiệm vụ quan trọng nhất mà lần này bọn cô phải làm đó là lấy cho bằng được phần mềm trên bề mặt có viết hai chữ "SOS" .

Cô được biết cần phải đề phòng hơn người được mệnh danh là Sáo quỷ. Hắn ta luôn xuất hiện với chiếc sáo du miệng chẳng khác nào một tên ác quỷ đáng sợ vì thế mới có cái tên gọi đó.

Tuy là cô ra tay rất tàn ác nhưng hoàn toàn không thể giết người không thấy máu như hắn ta giết người bằng Sáo Quỷ.

10. Chương 10: Hot Boy Lạnh Lùng

12A1

Tiếng nói ồn ào trong lớp vang cả khu hành lang đang yên tĩnh, Ngọc Anh và Mai đang đi cũng thấy lạ họ quay sang nhìn nhau.

"Chuyện gì mà ồn thế không biết?"-Mai hỏi.

Ngọc Anh lắc đầu

"Mình cùng đi với cậu làm sao mà biết được"

"Ê tụi mày thấy bảo nay có 3 bạn nữ chuyển đến lớp mình phải không?" -Một nam sinh đứng lên hô to như muốn cả lớp đều nghe thấy câu hỏi của mình.

Thật không?-Một nam sinh khác ánh mắt long lanh khi nghe thấy có nữ sinh chuyển đến lớp.

"Đẹp không mày".

"Nghe nói đẹp lắm tụi mày ơi, hồi nãy có người nhìn thấy hai cô bạn đó. Bọn họ đều nói có thể xứng danh là hot girl 12A1 đó

Các em trật tự nào"-

Cô giáo trẻ đứng trên bảng gõ thước xuống bàn , cô giáo thật không ngờ chuyện có nữ sinh đến lớp lại làm cho các học sinh của cô nhốn nháo lên như vậy. Cô giáo chưa từng gặp ba nữ sinh đó nhưng khi xem qua hồ sơ của ba cô thì quả thật có hai người lại rất xinh đẹp.Thành tích học đạt loại giỏi xem ra cũng là các tiểu thư con nhà giàu học giỏi.

Người còn lại là Song Nhi,thành tích học bình thường. Tuy không có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng qua hình cô giáo có thể nhìn thấy nét hồn nhiên trong đôi mắt Song Nhi.

Các em bước vào đi"-Cô giáo gọi.

Ngọc Anh và Mai mỉm cười bước vào lớp, bộ váy đồng phục học sinh tuy không được cách điệu nhẹ nhàng như các kiểu váy công chúa.Tuy không ôm sát cơ thể để lộ rõ đường cong thanh mảnh. Nhưng khi hai mặc vào lại vô cùng xinh đẹp cứ như bộ đồng phục này là được thiết kế riêng cho hai vậy.

"WOAAA-tiếng bọn nam sinh reo hò khi thấy Mai và Ngọc Anh.

Vậy bọn em ngồi đâu vậy cô?"NGỌc anh lên tiếng hỏi.Cô giáo chỉ tay xuống phía bàn 2 dãy trong cùng nói

"Các em tạm thời cứ ngồi đó đi. À còn một bạn nữa đâu?

Khi lời cô giáo vừa hỏi Mai và Ngọc Anh định trả lời thì nghe mấy đứa con gái trong lớp hét lớn

"anh Rer kia"

”Trời ơi, anh...Anh Rer bế con...con nhỏ nào kìa tụi mày?”

”Đâu đâu.vụ gì vậy nè huhu anh Rer của tao.”

Từng người từng người dùng đôi mắt ganh ghét hướng về phía cô và anh.Cô ngại ngùng quay mặt sang hướng khác không dám nhìn thẳng về phía trước, có rất nhiều người đang bàn tán về việc Rer bế cô

Thật ra cái loại cảm giác này là như thế nào anhcũngkhông rõ, quen với rất nhiều cô gái từ đẹp đến tuyệt đẹp. Nhưng anh chưa bao giờ động lòng, còn cô gái trên tay không đẹp, không đặc biệt nhưng đôi mắt khi nhìn anh làm anh thấy có cái gì đó rất lạ

Anh thật sự muốn biết thật ra cái lạ đó là ở chỗ nào. Còn với cô, người con trai này có tính cách rất quái lạ, lúc thì mặt lạnh tanh không có cảm xúc lúc thì có những câu nói khác thường, ví dụ như vừa rồi anh ta còn lên tiếng ghẹo cô nữa chứ.

[Xem vẻ bên ngoài và cách nói chuyện cô thấy anh không phải là người có lai lịch bình thường, nếu có được sự tin tưởng của anh thì những việc khác cô đỡ lo hơn được phần nào

Dù gì tìm cho mình một nguồn tin cũng là chuyện nên làm,người con trai đặc biệt này nhất định không làm cô thất vọng

11. Chương 11: Cảm Giác Của Cô

”Anh ...anh thả em xuống đây được rồi”

.

Cô không dám nói lớn tiếng vì sợ người khác nghe thấy lại hiểu lầm nhiều hơn.

Hành lang bỗng nhiên yên lặng đến lạ thường, người con gái trong vòng tay anh gương mặt đã đỏ bừng.

Anh cúi xuống nhìn vào mắt cô, dù không thích cô nhưng anh lại rất thích trêu đùa cô lâu lắm rồi anh không có cảm giác chiếm hữu như thế này.

”Em ngại ngùng à?”Anh nói thầm bên tai cô.

”A ... Không có chỉ là em sợ phiền phức thôi.”-Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng cô như muốn tự cắn lấy lưỡi mình,trời ơi cho cô chết đi là vừa nói như thế này càng làm hấn ta nổi lên hứng thú trêu cô mà thôi

Cô không muốn mọi người chú ý nhiều đến mình vì như thế mọi hành động của cô sẽ bị người khác chú ý đến, cứ nghĩ việc quen biết được Rer sẽ là một chuyện tốt nhưng xem ra chuyện tốt chưa đến mà chuyện xấu đã đến rồi.

Cô không nghĩ Rer lại là anh chàng hot boy nổi tiếng của trường, mọi người thấy cô được hấn ta bế trên tay thế nào cũng có những lời nói không được mấy thiện cảm

”Phiền phức à?”

Khi đang suy nghĩ thì cô cảm nhận được hơi nóng bên tai, khi ngược mắt lên nhìn thì gương mặt Rer chỉ cách mặt cô khoảng một gang tay.Một khoảng cách rất gần, chỉ cần nhúc nhích nhẹ thôi thì môi cô cũng đủ chạm vào môi anh

”Không...ý em không phải vậy” Cô ra sức lắc đầu như kẻ vô tội không biết gì, ánh mắt cô nhìn Rer cũng trở nên trong sáng thuần khiết hơn làm anh không nỡ bắt bẻ nữa

”Thôi anh không đùa với em nữa, không sao đâu họ cũng chẳng làm gì em được”

Rer nói với vẻ rất tự tin làm cô nghĩ ra một chuyện không lẽ mấy đứa con gái trong trường đều nghe theo lời hấn ta hết sao

Rer dừng chân lại, anh nhìn vào trong lớp 11A2 nơi mà cô sẽ học sau này và cười mỉm

Cô giáo trẻ cũng hết sức ngạc nhiên trước nay cô chưa bao giờ thấy nam sinh nổi tiếng lạnh lùng này bế một cô gái nào cả, nhưng không ngờ hôm nay anh lại bế và bế ngay vào lớp. Cô giáo không biết chuyện gì đã xảy ra, cô khẽ quay xuống nhìn mọi người trong lớp mặt ai cũng sớm đơ ra khi thấy cảnh tượng này.

”Thưa cô”

đang nằm yên vị trên tay anh nhưng khi thấy sắc mặt thay đổi của cô giáo, cô liền cúi đầu thưa một cách lễ phép. Cô biết một học sinh khi đã để lại ấn tượng tốt cho thầy cô giáo là một chuyện vô cùng nên làm, vì thế cô không thể để cô giáo này có ác ý về mình.

”Trời ơi chuyện này là sao”

Một nữ sinh trợn mắt nhìn về phía cô và Rer chậm chậm cứ như muốn nuốt sống cô vậy. Còn mọi người trong lớp thì không ngừng có những lời nói không hay về cô.

MAI và Ngọc Anh cũng sớm bị cô làm cho giật mình.

” em làm gì vậy?” Đến lúc này cô giáo mới có thể mở miệng nói lên suy nghĩ của mình

Anh nhìn cô cười nhẹ

”Dạ thưa cô bạn nữ sinh này không mai bị té ngoài sau trường chân bị trật không thể đi được. Chắc có lẽ là học sinh mới chuyển đến nên em mới hỏi cô ấy học lớp nào có lòng tốt bế về lớp mình đây thôi chứ thật sự chúng em không có gì hết cô đừng hiểu lầm”

Nghe anh giải thích một cách rõ ràng bọn con gái trong lớp thở phào một cách nhẹ nhõm, thật ra bọn họ không phải không biết

Rer là một người có tính cách trầm, lại ít nói chuyện nhiều lúc khi đi chơi chung anh cũng chỉ nói dăm ba câu cho có lệ.

Nghe được hot boy lớp mình giải thích tận tình đến như vậy cô giáo cũng thở phào nhẹ nhõm

Bên cạnh anh lúc nào cũng có một cô gái xinh đẹp nên bọn họ không dám tiến lại gần theo họ nghĩ người con gái bên cạnh anh chắc là người đặc biệt xinh đẹp và giàu có. Còn người mà anh đang bế trên tay hoàn toàn không có một điểm nào để so sánh với các cô gái trước của anh được vì thế khi nghe anh giải thích bọn họ lập tức tin ngay

Runa khẽ cười thầm trong lòng, nhìn qua ánh mắt bọn họ làm sao cô không biết bọn họ đang nghĩ gì về mình

Đúng cái vẻ bề ngoài hiện tại của cô sẽ không làm bọn họ lo ngại việc Rer bị giành mất, nhưng theo cô muốn làm anh ta thích mình cũng không phải là chuyện khó

Vậy hai em vào lớp đi”

12. Chương 12: Cái Tên Cá Tính

Một nam sinh lên tiếng hỏi: ”À bạn gì đó ơi bạn tên gì vậy?”

Cô nghe theo tiếng nói hình như gọi mình. Cô mỉm cười biết tên thì điều này đương nhiên là cần chứ

Mình tên Song Nhi nhưng bạn cứ gọi mình là Runa cho tiện”

Khóe môi Rer khẽ nhếch lên thì ra cô ấy tên là Runa, một cái tên rất đẹp anh thích sự cá tính trong cái tên của cô.

Người con gái này cho anh nhiều cảm giác rất lạ, anh không thể hiểu cô là người như thế nào. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt mà cô nhìn anh hình như có một cái gì đó thâm trầm. Cô đang suy nghĩ gì chứ?

Thật ra cô ấy có phải là một con người giản dị như cái vẻ bề ngoài này không?

Mọi chuyện này anh nhất định phải làm rõ, người con gái này nhất định có cái gì đó giấu mọi người. Anh là người có khả năng nghe được những âm thanh rất xa, nhưng khi này bước vào trong con đường phía sau

trường học cũng chính là nơi anh tìm thấy cô gái này, nhưng lúc đó rõ ràng anh không nghe thấy tiếng hét của cô tới khi lại gần thì mới phát ra tiếng hét.

Thật ra chuyện đó là như thế nào hay là cô bị bọn chúng đánh ngất rồi mới vào trong đây khi tỉnh dậy mới hoảng loạn hét lên. Một chấm hỏi lớn trong đầu anh., Anh bế cô về chỗ ngồi sau đó ngồi luôn bên cạnh cô trước ánh mắt rục rịch tình yêu của các cô bạn nữ sinh trong lớp

Cô ngược lên nhìn về phía người con trai vừa mới bế cô trên tay khẽ cười. Cô biết anh ta đang nghĩ gì chứ biết rất rõ nữa là đằng khác. Anh ta đã bắt đầu thấy điều kì lạ trong cô thì cô sẽ cho anh ta biết mọi chuyện mình đang nghĩ chỉ là viễn vông mà thôi

Đối phó với một người bình thường không hề khó, nhưng đối phó với một kẻ nhìn thấu như Rer cũng có chút trở ngại. Người thông minh luôn rất nhạy cảm trong mọi tình huống, cô tin anh là người như vậy

.....

MAI quay xuống nhìn cô hỏi

"Chuyện hôm nay là như thế nào?"

Mai thấy lạ vì sao Rer lại đưa Runa về chứ, với sức của Runa bốn tên nhóc kia bắt nạt chẳng là gì cả, không lẽ Runa không giết bọn chúng.

Mọi chuyện tôi đã làm một cách ổn thỏa, chỉ cần có được lòng tin của anh ta. Nhất định phần mềm sẽ nhanh tìm ra

] "là sao?"

] Ngọc Anh khó hiểu mọi chuyện là như thế nào, chỉ mới vào ngày đầu tiên thôi làm sao Runa biết được bộ phần mềm kia đang nằm trong tay ai chứ

Cô nhớ lại lúc Rer cúi sát gần gang tay nữa là chạm môi anh. Trên cổ trái anh ta có một vết sẹo, vết sẹo đó là một cây sáo nhỏ có hai chữ gì đó cô không nhìn rõ.

Cô nghi ngờ anh là người có liên quan đến bộ phần mềm,

và theo cô vết sẹo là kí hiệu của Sáo Quỷ

tối về tôi sẽ nói sau, ở đây không tiện"

Ở đây là trường học người có lai lịch không rõ ràng như Rer.

đang ngồi phía trên cô nghĩ nhất định cũng phải có những tai mắt khắp nơi. Để bọn chúng biết được cô đang nghi ngờ thì mọi kế hoạch coi như đổ bể

"Đồng ý".

BAR VIP-

Trong bar ánh đèn hòa quyện cùng với những tia chớp nhói của đèn dạ quang. Cùng tiếng nhạc DJ những thân hình gợi cảm lắc lư trên sàn nhảy. Mọi thứ ở đây làm người ta phải bị cám dỗ đến mê loạn hòa nhập vào nó.

Các góc khuất đầy bóng tối có những cặp trai gái quấn quýt lấy nhau không rời, môi lưỡi hòa thành một xem như chốn phong trần. Cuộc sống vui chơi ở đây là vậy đó, có tiền cần bao nhiêu cũng được.

TÚ - hẳn là người ăn chơi gái gú đập phá đủ kiểu đều có đủ, mọi chuyến đua xe hầu như đều có mặt không ai không biết danh tiếng của hắn. Theo thông tin mà cô điều tra được thì hẳn ta thường xuyên lui tới nơi này, hầu như là hằng đêm. Đến giữa khuya thì tìm đại em trên cột nhảy làm thú vui đùa cột rồi lập tức đi đến khách sạn

Đọc những thông tin đó mà cô không ngừng cười mỉa mai. Phía trên sàn nhảy có một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu đen, từng cử chỉ chuyển động của cô đều gợi lên đường cong quyến rũ độc đáo của cơ thể, mọi người bên dưới đều không ngừng hò hét náo động. Cô không quan tâm, cô chỉ biết mình đang hòa vào trong nhạc bất cứ lúc nào cũng có thể dùng thân mình mảnh mai này tan chảy đắm dần ông hạ lưu

--

Ngoại hình của Runa rất đẹp, gương mặt được xem là tuyệt sắc. Có thể đó là nguyên nhân chủ yếu, đàn ông mà luôn muốn người đàn bà bên cạnh mình là đẹp nhất, vừa được nở mày nở mặt với tụi bạn nhậu vừa được tận hưởng sự nhiệt tình của mỹ nhân.

Cô thoáng đọc qua ý nghĩ của hắn, yêu á đối với cô nó đã chết rồi, bọn đàn ông đều như nhau có yêu thì yêu không có thì vứt. Cô thấy kinh tởm hắn rất nhiều còn hơn cả trong ý nghĩ này nữa.

13. Chương 13: Ác Ma Hiện Hình

Đang còn mãi suy nghĩ Tú đã đưa cô đến bên chiếc giường được thiết kế theo kiểu quý tộc trang trọng.

“Á aaaaa”

Tú không nhân nhượng ném thân hình mềm mại của cô xuống giường, đầu cô lúc này choáng váng chưa kịp ngồi dậy thân hình to lớn bỗng nhiên ập đến. Cơ thể nặng trĩu hai tay khụy xuống ngã ngửa ra giường.

Anh, đau em.”

Tiếng trách móc của cô thật nũng nịu, dù gương mặt không quá biểu cảm nhưng Tú làm sao không biết cô đang nhõng nhẽo với mình. Nhưng hắn ta thích những cô nàng như thế này, mềm yếu dễ vỡ ở dưới thân đàn ông nhất định làm người khác phát cuồng.

Nụ cười trên môi cô càng rạng rỡ hơn, chắc chắn bây giờ Tú đang cảm thấy đầu mình hơi tê tê rồi. Mắt cũng rất mệt không thể mở to ra hơn nữa, cảm giác cơ thể mình như bay lên trời.

Rất thoải mái.”Em làm gì thế?”

Đang đến lúc định cởi quần ra thì Tú cảm nhận có một vật cứng nhắc đang để chính giữa vật đầy kiêu ngạo của hắn.

Cô lấy khẩu súng nhỏ bên trong chiếc váy ra, ánh mắt nham hiểm nhìn vào vị trí khẩu súng đang đặt vào.”Muốn ném không?”

Bỏ mẹ thử xong rồi hắn ta khỏi có người nói dối luôn. Tú tức giận nhìn người con gái đẹp lộng lẫy trước mặt hắn,

cô không còn cái bộ mặt yêu kiều dịu dàng như khi nãy nữa thay vào đó là gương ác ma, ánh mắt trở nên lạnh giá đến lạnh người.

Tình huống như thế này Tú chưa phải là chưa từng gặp qua, nhưng người muốn giết hắn bây giờ là cô.

Cô gái quyền rũ, trong lòng Tú thầm nghĩ thật tiếc. Hắn ta không sợ hãi giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, bàn tay khẽ vuốt ve ngực cô.

Ánh mắt không che giấu sự tham lam

”Em nghĩ mình có thể hạ được tôi sao” -Tú nheo mắt nhìn vào mắt cô,

giọng nói của hắn ta rất điềm tĩnh cứ như khẩu súng cô đang cầm là vật đồ chơi vậy. Cô khẽ nhíu mày, người đàn ông này quả thật tâm tình rất khó đoán.

Ngay cả việc cô chĩa súng vào người hắn ta cũng không có bất cứ biểu hiện hoảng hốt nào. Tú chỉ nhìn cô bàn tay không ngừng quấy rối khuôn ngực trắng như tuyết của cô.

Như hồ sơ có nói Tú từng học võ trong thời gian dài, quyền trượng cũng rất giỏi. Khả năng tự vệ có thể rất cao nên khi gặp một người con gái quyền rũ muốn giết mình, chắc chắn một điều hắn ta nghĩ rằng cô không thể nào hạ được hắn.

,

Nhìn thấy ánh mắt bồn chồn của Tú, cô đã hiểu những gì hắn ta nghĩ. Cái điểm yếu duy nhất khiến hắn ta chết đó là 'Quá xem thường Runa người được Hắc đạo mệnh danh là Ác Ma này' Không gian yên tĩnh, cô

vẫn im lặng tay nắm chắc lấy khẩu súng Thấy vẻ ngoan ngoãn của Cô,Tú hài lòng cười.Dùng tay mình lấy khẩu súng ra khỏi trọng tâm.

Bàn tay hắn vừa đụng vào súng thì ngay lập tức đôi chân thon dài của cô đã nhanh hơn gạt phăng tay hắn ra .Dùng hai tay làm điểm tựa Cô bật người ra trước..

”Không thử sao biết.”-Lúc này cô mới trả lời câu hỏi vừa rồi của Tú

cú đá xoay vòng của cô đến mê người, bộ váy cô đang mặc chỉ che vừa đủ cặp mông tròn trịa.Khi cô đá tấn công Tú thì vùng lấp lánh giữa hai chân cô lộ ra bên ngoài lọt vào mắt xanh hắn.

Bỗng nhiên hắn ta nhìn chằm chú vào đùi cô,động tác đỡ lại như thế nào cũng quên mất rồi. Hắn ta chỉ còn biết người con gái trước mặt này đang làm hắnphát điênlên.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên một cách ghê sợ,từng dòng máu tươi theo trán Tú chảy xuống vai áo.

Ánh mắt Tú nhìn cô đầy ngỡ ngàng, hắn ta không nghĩ rằng cô lại ra tay một cách tàn bạo như thế.Một phát nhắm vào trán chí mạng.“Pằng”

Một tiếng súng khác vang lên từ cửa, khoảng 20 người đang tiếng vào với vận tốc rất nhanh.Cô cười thầm trong lòng, khen thưởng cho bọn đàn em nhanh nhẹn của Tú

.Cô nhìn thân hình mới vừa rồi ôm chặt lấy cô đang không ngừng thở,RUNA lắc đầu về tiếcnuối.

Cô đứng lên và bước đến bên cửa sổ,quay đầu lại nhìn bọn đàn em của Tú hồi hả sợ sệt nhìn xác Tú.

”chậm rồi, hãy nhớ cho thật kĩ người giết đại ca các ngươi là ta ÁC MA”.Không đợi chúng có cơ hội phản công cô vòng tay qua đùi mình rút ra một chiếc hộp nhỏ màu đen ném vàoxác Tú

Nhanh như chớp Cô bay qua cửa sổ bật chặt lỗ tai lại.

“Bùm”

14. Chương 14: 20 Tuổi Đi Học Lại

Rer trở về biệt thự William,hắn lên phòng tắm rửa trong lúc người làm dọn bữa trưa.Anh xuống dưới, cô quản gia cúi đầu chào rồi cùng người làm đi vào trong, bàn ăn rộng lớn

Nhiệm vụ lần này phải chăng anh cần thêm người?,Rer nghĩ đến ngay Đức và Tuấn.Hắn là mỉm cười, nụ cười ác quỷ khi cầm máy điện thoại lên, tra danh bạ tên Đức.

Quán bar ồn ào náo nhiệt, Đức đang hăng say nhảy nhót, biết là có điện thoại nhưng anh chẳng thèm bắt máy, cứ để điện thoại rung chuông đổ số, anh vẫn không quan tâm.Gọi vài lần cho Đức không được, Rer lấy làm tức, gọi ngay đến số của Tuấn. Tuấn thì rảnh rồi sinh ra nông nổi bắt máy luôn và cũng bị ăn mắng thay Đức luôn. Quá là oan uổng mà không dám kêu ca.

Mắng cho đã đời,Rer mới vào vấn đề chính:

”Ngày mai cậu với Đức sang Việt Nam nhập học lớp 12A1, trường LM cho tôi nha, nghe rõ không?”

”Cậu hâm à, tui hai mươi tuổi rồi học hành chi nữa, mà cậu thích học thì học một mình bắt bọn tui khổ sở làm gì”! –Tuấn hét ầm vào loa, đầu giây bên kia Rer phải để điện thoại xa xa tai một chút.

”Ồ Anh ăn cho sướng sang đây chỉ cho khổ, tui không sang đâu nhá”– Tuấn nói tiếp

[size=150][b]”có nhiệm vụ xang đi”– Rer buông giọng nhẹ, Tuấn cũng đa phần là hiểu biết nhiệm vụ anh nói quan trọng tầm cỡ.

”Về ngay đi Đức, Rer nó đang điên đây này, cậu chui ở đâu mà nó gọi chục cuộc không nghe thế?”Đức nghe xong hơi bị choáng, mà Tuấn cũng tài thật,hắn ta chỉ gọi chín cuộc thôi mà.

"Cái...cái gì, nó về từ bao giờ thế?" "Thì cứ về đây nhanh, ai bảo cậu không nghe máy làm tôi ăn mắng oan này" "đang về đây"

nhanh chóng rời khỏi bar, về ngay, cơn đại hồng thủy này lớn quá, gió thổi mạnh quá khiến Đức rụng cả tóc gáy lẫn tóc mái...Xe đỗ, Đức đi vào, Tuấn đang ngồi lù lù một đồng chơi game trên điện thoại mà giật mình khi thấy bộ dạng của Đức.

Cái áo mưa rộng thùng thình kèm theo cái mũ bảo hiểm chất dành cho dân đua mô tô phân phối.Tuấn khẽ nhún mồm, lại gần cửa nhìn ra ngoài.

"lạy má "trời nắng to, ô tô của Đức còn đậu ngoài sân, nhưng sao hán ta lại thế này...và Tuấn bật cười lớn

"Này, tôi không nghĩ trời nắng phải mặc áo mưa và đi ô tô phải đội mũ bảo hiểm đâu đấy".

"hán ta đâu?"

"Ở bên Việt ý, mà mặc thế này đúng thật dân chơi không sợ mưa rơi, thằng hâm hấp"-Tuấn lại ôm bụng cười.

"Khổ quá, sao cậu bảo hán ta đã về rồi"-ĐỨC la ầm lên, cởi phang cái áo mưa và mũ bảo hiểm ra.

"Tôi có nói câu ý sao? Hử" "Không nói nhưng hàm ý là vậy." – Đức than .Chả là, mỗi lần Đức và Tuấn không nghe điện thoại hay mắc lỗi gì đó là Rer sẽ chừng phạt theo gia pháp

(@song: tới cả gia pháp đối nhá)

Nhưng, hôm nay là lần đầu Tuấn thấy Đức phòng tránh theo kiểu này đấy.

Sau một hồi vật lộn cười, Đức cũng vào chủ đề chính cần bàn, khi nghe xong điều Tuấn nói, Đức thét lên "Đi học á, hâm hấp à! Why? Mình 20 tuổi đầu rồi mà lại phải đi học cùng mấy đứa 18 á?"

"có nhiệm vụ nên Rer mới gọi? – Tuấn nói một cách hàm ý, Đức hiểu và cũng đoán ra nhiệm vụ gì mà cần hai người bọn anh giúp nữa. Lủi thủi lên dọn đồ cho chuyến bay ngay đêm nay

Sáng hôm sau, cả hai đã có mặt tại sân bay Việt Nam.Hai mươi phút sau, Đức và Tuấn mới có mặt tại biệt thự

Vừa nhìn thấy Rer cả hai đã không đếm xỉa hán bằng cách khen lấy khen để khung cảnh của căn biệt thự"Oa, lâu lắm không về đây, vẫn đẹp như trước nhỉ?" Đức – Tuấn cười toe toét

"Công nhận vẫn không thay đổi – Đức tặc lưỡi

"Tất nhiên, cái đẹp thì không nên thay đổi – Rer cười lạnh

"Nhưng sao mặt cái mày có đẹp đâu mà không thay đổi đi, Rer" – Đức nói khôn quá, ăn ngay cái củi trở của Rer đại nhân

"ÁC MA đã xuất đầu lộ diện bên Việt sao"- Đức và Tuấn tròn mắt nghe Rer nói

"Đúng vậy! Và đang tìm kiếm bộ phần mềm SOS trong trường đại học LM"- Rer cầm tách cà phê nhấm nhum.

ÁC MA ai chả biết danh tiếng lẫy lừng của ả ta trong Hắc Đạo. Là sát thủ máu lạnh cánh tay phải đắc lực của DƯƠNG HƯƠNG MAI người thừa kế duy nhất của ông trùm xã hội đen.

ÁC MA ả ta có nguy cơ là người sẽ thay đổi cả Thế giới ngầm này vào ngày VAMPIRE -ngày hội tắm máu "ngày đó sẽ xảy ra vào một năm sau,ngày mà thế giới ngầm của chúng ta thay đổi!"

15. Chương 15: Xui Xẻo

"rồi vậy ý cậu là muốn bọn tôi vào trường điều tra cùng cậu. Điều đấy làm tôi rất hứng thú"- Tuấn nhếch miệng cười Rer và Đức gật đầu

"vậy ngày mai tới học luôn chứ gì! Hi vậy giờ đi giải khuây xui đi rồi mai chuyên tâm làm việc"- Đức cười gian xảo kéo Rer và Tuấn đi khiến hai người cũng chịu

ĐỨC nhanh chóng lái xe đến bar.

Bar TB. Thấy sự xuất hiện của Rer, Đức và Tuấn , một số nhìn chăm chăm ba cái dáng vẻ kiêu ngạo ấy, một số tránh ra kiểu nhường đường và hầu hết là cúi đầu xuống chào.

Đã lâu lắm rồi Rer mới quay lại đây nhưng mọi người trong bar vẫn không thể quên được hắn. Bởi hắn chính là chủ của quán bar này, hai người Đức và Tuấn quản lí quán.

Còn một người đã có ý định mua lại quán nhưng Rer quyết định không bao giờ bán. MAI và NGỌC ANH đang nhảy nên không để ý xung quanh, tất nhiên là nhà Mai cũng mở nhiều quán bar nhưng cô lúc nào cũng thích tự do tự tại.

RER đã vào phòng Vip TB còn Đức và Tuấn lại thích vui chơi ở ngoài vì để ý được mấy em xinh tươi.

..

Ở bên ngoài

Mai mệt lử người bước xuống thì đụng ngay Tuấn suýt thì ngã, cũng may anh đưa tay ra đỡ kịp.

"Buông " –MAI giận dữ quát, tự dưng đụng phải tên biến thái nào lại đi đỡ kiểu trời ơi đất hỡi này...

"Ha ha, tôi xin lỗi nhé nhưng cô là nợ nãi hay sao mà nặng vậy?" –TUẤN chêu người

"Tôi là...- Mai định quát cho anh trận nhưng cô kịp phanh lại khi thấy vẻ mặt mỹ nam của Tuấn hiện lên qua ánh đèn huyền ảo

"Con cái nhà ai mà xum trai thế này, ờn giới chị yêu cưng, biết trước ngã luôn cho hắn đỡ"

Cái bệnh mê trai đẹp của Mai lại lên cơn, bao giờ mới có thuốc chữa đây. Cô đang mải ngắm Tuấn thì anh nói phũ phàng: "Là là cái gì? Mà cô bỏ tay ra đi, đừng chạm vào cổ tôi, đồ con nợ nãi"

Bùm...Bùm

hình tượng mỹ nam trong Mai tan vỡ.

"Này, thằng cha chết tiệt kia, cái đồ vô duyên, tôi là người chứ không phải con nợ nãi nhá. Đẹp trai mà chả bù cho não, não phẳng lì chả đẹp tẹo gì. Phấn" –MAI đuổi thẳng cổ

"Tôi mới là người phải nói câu đó. PHẤN" –TUẤN cũng không phải dạng vừa và đi luôn không quay lại nhìn.

Phía bên Ngọc Anh.

Cô nàng mới bước xuống dưới sàn thì đụng phải Đức đang bước lên, không may khiến Ngọc Anh mất đà ngã, ĐỨC chẳng thèm đỡ hay hành động gì mà cứ mặc kệ khiến cô đau đớn.

Thế là thôi ! Ngọc Anh ngã từ trên cao xuống, nhân viên phục vụ đi lấy băng gạc bó lại vết thương trên trán cho cô và đỡ cô ngồi dậy

Đúng là cái lũ đàn ông thối nát –Ngọc Anh bực mình nói. ĐỨC nghe tiếng liền đi xuống cạnh cô, thấy mặt cô nhăn như khi đột mới hỏi thăm

"việc gì không?" –Nhìn thế mà không biết à? Bồi thường đi" –NGỌC ANH quát

"Tôi hỏi thăm là phước tám đời nhà cô lắm rồi đấy, muốn bồi thường gì, một đêm nhé, luôn và ngay nhá"? –ĐỨC cười đều gian xảo.

BỐP

Ngọc Anh tát thẳng cẳng vào gương mặt điển trai của anh một lực thật mạnh, Đức đưa tay lên vuốt vuốt chỗ đau kiểu bất cần.

"khốn nạn vô nhân đạo"

–NGỌC ANH mắng rồi lách qua đám đông bỏ đi. ĐỨC lắc đầu cười thích thú nhìn theo cô gái nhỏ.

16. Chương 16: Học Sinh Và Giảng Viên Mới

Sát giờ học Rer mới đến, lúc này vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mơ trên ghế, bên cạnh là Ngọc Anh và Mai cũng đang ngủ ngon lành. Tại tối hôm qua mất ngủ trầm trọng.

Vào lớp, Ngọc Anh tỉnh dậy với cái bâng to tướng trên trán. Cô cũng tỉnh dậy ngay sau đó, thấy Rer ngồi ngay bên cạnh, đang nhai cao su, tay xoay xoay cái bút vẽ bất cần

”Ngắm tôi vậy no chưa cô bé? –Rer nhú mi tâm

”em ngắm anh bao giờ, em ngắm cái bút của em kìa, trả bút đây” – cô hất hàm, trên tay Rer là bút của cô, hần ngừng lại, đặt bút lên bàn trả Runa rồi gục mặt xuống bàn

Học hành thế đấy!.cô nhìn anh ta mà phải trợn tròn mắt kinh ngạc.

Hôm nay tại trường LM lớp 12A1.

Đoàng...Đoàng.

Tiếng vỗ tay nổ đom đóp như tiếng súng của cả lớp khi Đức bước vào.

Phong thái thư sinh khiến lũ nữ sinh chết mê chết mệt.”Xin chào, tôi là Đức mới về Việt không lâu nên nếu có gì sai xin mọi người dạy bảo”– Đức nhoẻn miệng cười điêu luyện.

”còn tôi là Tuấn giảng viên mới của lớp chúng ta và cũng là chú của tên vô nhân đạo Đức kia”-tất cả nghe xong ngó người mắt chữ A mồm chữ O,còn Tuấn với Rer thì khỏi phải nói hộc máu mồm vì cười.

”Đẹp trai như vậy mà vô nhân đạo”.thế là cả lớp thi nhau bàn tán về tên vô nhân đạo Đức.

Phía dưới lớp. MAI kịp nhận ra một tên đứng trên bục giảng liền quay sang nói với Ngọc Anh

”thằng cha chết tiệt kia thì ra tên là Tuấn, cái tên mà hôm tôi đụng ở bar đấy không thể tin được hần lại là giảng viên lớp mình”-MAI gần giọng nói

”Tên bên cạnh kia chính là tên vô nhân đạo làm tôi ra nông nổi này đây” –NGỌC ANH ức chế chỉ tay lên trán

” Đức em xuống bàn Mai và Ngọc ngồi nhé”-Cô giáo chỉ về phía cuối lớp.

Ngọc Anh đang ngờ thì giật mình.ĐỨC nhận ra cô gái đụng vào mình hôm đó liền nhếch mép cười đều,và tất nhiên giảng viên Tuấn cũng nhận ra Mai.

”ĐỨC ngồi giữa Mai và Ngọc Anh. Như vậy sẽ hòa đồng hơn”-Cô giáo vừa dứt lên, cả Mai và Ngọc Anh cùng đồng thanh

”Có mà bắt đồng thì đúng hơn...

”ĐỨC hai tay hai nàng sướng thế còn gì”-Rer khởi sướng đầu chiến tranh

”cái duyên cái số nó vô lấy nhau”-cô cũng chả vừa

Giờ giải lao, không ít sinh viên kéo nhau đến để chiêm ngưỡng học sinh mới với giảng viên mới cũng có rừng fan. Không biết đám nữ sinh lấy đâu ra lắm hoa và thiệp thế không biết. ĐỨC và Tuấn khổ sở vác một đồng

”Rer ơi là Rer, cậu hại đời tôi rồi”-ĐỨC và Tuấn than.Vài ngày sau cũng thế, cả ba đều bốc hơi mà không báo trước.Tất cả trở về như ban đầu, Mai vui vẻ lên ngồi chung với Ngọc Anh như mọi khi.

”Mai chính thức cặp với hotboy nổi tiếng ở trường MiLo, ngay bên cạnh trường LM. Hần ta tên Lương một người gốc Việt, được rất nhiều nữ sinh ưa chuộng

Lương chính là tay sát gái nhất trường Milo, rất kiêu ngạo và đào hoa. Nay rất mê mẩn vẻ đẹp đáng yêu của Mai.

Mai cũng biết đến danh tiếng làm điên đảo các cô gái của Lương, một tên đào hoa như vậy chỉ làm khổ con gái người ta mà thôi. MAI bằng lòng làm bạn gái hần cũng chỉ vì lý do cho hần một bài học nhớ đời.

Tin tức lan thật nhanh chóng, chẳng mấy chốc cái tên Mai đã nổi khắp trường Milo. Chiều, các lớp phải đến trường để học bổ sung chính trị. Chục đứa con gái tóc đủ màu kéo nhau từ trường Milo sang LM. Có đứa mặt non choẹt lên giọng đàn chị

”Tụi mày gọi cho chị con bé tên Mai 12A1 xuống đây chị hỏi xúu

Trùng hợp hay ngẫu nhiên, Mai và Ngọc Anh đến trường, thấy ở đây đông đúc cũng tò mò chạy ra xem

.”Sao vậy, muốn gì ở nó à các bạn? –

Mai chen vào đám đông, NGỌC Anh và cô cũng chen vào theo.

17. Chương 17: Đe Doạ Và Làm Thân

”Ừ, tụi đây muốn dạy cho nó bài học. Hơn một tháng nay anh Lương không yêu ai rồi, dùng một phát công khai cặp với con nhỏ đó, ai mà chịu được cơ chứ”

Nhỏ cầm đầu tức anh ách nói.

MAI khẽ cười nửa miệng, tên này không yêu ai trong một tháng tán cô, đúng thật chuyện lạ. Tình cảm của hắn dành cho cô không đơn giản như cô nghĩ hay sao? Thôi bỏ qua đi, dù sao cô cũng không quan tâm.

”Mày biết con nhỏ đó không, gọi ra đây cho tao” – Nhỏ đó hống hách

Mai chưa kịp nói thì có đứa khác nhảy vào

”Chị ơi, chính là con nhỏ đeo kính này – Con nhỏ chỉ vào cô, cô liền thoáng ngơ ngác nhìn Mai thì bị cả lũ con gái nhảy vào úp.

”Ách, lũ trời đánh này! – Ngọc Anh nhỏ bả cao su xuống đất, xông lên đập cho tụi chúng nó vài phát ngã tụi tụi đè lên nhau ăn vạ

”Mấy đứa tụi mày bị vì điều à, tao mới chính là Mai đây này, ngon xông vào húc” – Mai tức giận nhìn nhỏ cầm đầu

”Đánh cả ba con – Nhỏ đó ức chế và quát to. Hàng chục nhỏ khác hùng hổ nhảy vào. Cô chỉ né chứ không đánh lại vì không muốn làm chúng bị thương, còn Mai và Ngọc cứ thế mà đập lên xuống như chày nện thịt

Tụi kia thua thảm thiết, ôm nhau khóc ròng.”Các người nhớ là các người gây sự trước, tôi chưa hề động đến bài vị tổ tiên nhà các người đâu, các người đừng đó ở đây mà vừa ăn cướp vừa la làng, dơ bẩn trường LM, biến đi” – Mai vừa phui bụi ở quần áo

Tất cả giải tán trước khi vào giờ học. Vụ xích mích đến tai Rer, ĐỨC và Tuấn. Cả Rer và Đức không ai bảo ai tự đứng lại đi học còn Tuấn vẫn đang dậy tiếp ở trường. Mấy ngày tiếp đây, Mai luôn bị khủng bố tin nhắn bởi những lời đe dọa từ những vệ tinh của Lương đến nỗi cô nàng phải đổi số liên tục. Thậm chí ngày nào đến trường cũng bị một đám con gái chặn và gây sự

Giờ giải lao, bốn người Mai Tuấn Đức Ngọc lướt thoáng nói bằng tiếng Anh. Tới lúc dừng Đức hỏi”Hai chị yêu quái, quen nhau sẵn hả”

”Quen gì, chả quen – Đồng thanh

”Vậy hả, nói chuyện với nhau như đúng rồi ể - Tuấn cười khúc khích. Lúc bấy giờ, Đức và Tuấn mới biết Mai và Ngọc đều là người Việt, cả cô gái ngồi cạnh Rer nữa. ĐỨC hất hàm nhìn Rer và liếc mắt đưa tình cô khiến cô hừ nhẹ.

”Rer, xinh thế” “Cậu đi khám mắt ngay lập tức đi, xấu như con gấu mà kêu xinh” – RER lạnh nhạt nói

”Này, có cần anh phải nói toẹt cái câu “nói dối” đó ra không, tôi biết tôi đẹp mà anh ghen à?”

”Con nhóc này hâm sao, tôi là đàn ông ghen gì với vẻ đẹp vớ vẩn của cô bé cặp kiếng nôbita” – RER cười đều và bồng chốc kể từ giây phút đó gương mặt điển trai của anh...

PHỤTTTT...PHỤTT...một trảng nước coca cola bay lên mặt Rer trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người trong căng tin.

TUẤN MAI ĐỨC Ngọc tất nhiên là phải há hốc mồm rồi còn những nữ sinh fan của Rer bắt đầu bốc khói trán vài tia sét mắt bắn về phía cô. Nhưng cô vẫn ngồi bình thường y như chưa có gì xảy ra

”TÔI THÍCH ANH RỒI ĐẤY”

-tiếng cô vô tình lạnh lẽo vang lên.

”NHÌN CÁI GÌ!! ẶNNN”- Rer quát làm mọi người run lấy bầy không nhìn nữa,còn anh lau mặt không nói gì nữa

”em là Runa hả? –TUẤN hỏi để làm phá bầu không khí hàn lạnh

”vâng ạ! hai anh là người Việt hả?”

”Đúng rồi, ở đây cả sáu hết thấy đều là người Việt hết”–Tuấn hơi cười chừ

”Đâu, tôi là con lai mà, hihi”

–ĐỨC la lên đáng yêu rề sợ

...nhưng cũng bị ăn cốc của Ngọc Anh

18. Chương 18: Cứ Yêu Đi Vì Đời Cho Phép

Nhiều giờ giải lao, Tuấn vô tình thấy Mai bị chặn.Tự tay cô giải quyết được mọi chuyện nên anh chẳng cần nhúng tay vào. Nhưng nhiều điều khiến Tuấn rất bức bối và khó chịu,giờ lên lớp, Tuấn còn vô cớ quát mắng Mai, gắt gỏng với cô khi Mai lên bảng hay gì đó trong lớp. Vì ức quá nên Mai bỏ tiết và đi lung tung ở khuôn viên trường. Tan học, nhận được tin nhắn đe dọa nữa, Mai đang tức lên hện luôn địa điểm. Cuối cùng một mình Mai ra đó với hàng chục đứa con gái đối đầu.MAI không thể nhịn được hơn mà cứ lao vào lấy đám con gái đó làm bao cát trút giận.

Xong, tất nhiên cô có võ giỏi thì cô thắng, lũ kia bẹp dí dưới đất. Đã nói nhiều lần rồi còn không nghe, lúc nào cũng lôi hơn chục đứa đi mà có bao giờ nguyên vẹn trở về đâu mà cứ cố. Đúng là con gái khi ghen làm nhiều điều không suy nghĩ thật...

...

Tối hôm đó,Lương hẹn Mai đi chơi, cô nàng đồng ý và cũng để hấn đến tận nơi đón. LƯƠNG mê mẩn nhìn Mai trong bộ váy trắng tinh, tóc xõa và trang điểm nhẹ.

”Nhìn gì nữa, đi thôi”

–MAI giục

Lương gạt đầu đồng ý, vừa đi hai người vừa nói chuyện rất vui vẻ. Mọi người nhìn vào thấy họ là cặp tình nhân rất đẹp đôi.

Sau khi đi ăn, rồi đi ngắm cảnh ở nhà thờ Liên, dạo chơi công viên thì Lương cũng đưa Mai về.

Xe dừng lại trước cổng, Mai mở cửa xe bước xuống, Lương cũng xuống theo. Định vào trong thì Lương kéo tay Mai lại, nhìn cô một cách âu yếm. Từ từ nhắm mắt, tiến môi đến gần môi Mai thì bị câu nói của cô cản lại:

”Phía trên có người nhìn”

Lương khẽ đưa mắt nhìn lên trên tầng,và Ngọc Anh tỉnh bơ nhìn chăm chăm vào Lương, hấn quay đi và chào tạm biệt Mai.

MAI vừa vào trong nhà,NGỌC ANH chạy xuống hỏi đủ điều như tra tấn phạm nhân. Để vừa lòng đứa bạn, Mai trả lời bằng hết.

Còn cô lạnh băng nhìn Mai kể cô ấy lại vướng vào lưới tình rồi. Thấy cô lạnh băng như vậy Mai và Ngọc Anh cũng sợ sệt toát mồ hôi.

”Runa,runa tớ chỉ là...”

- Mai ngập ngừng bản thân Mai cũng biết rõ tình yêu với cô giờ chỉ là cát bụi.

”cứ yêu đi vì đời cho phép, Mai chúng ta đều trưởng thành cả rồi lối suy nghĩ cũng khác nhau. Thế nên tương lai của cậu tùy cậu định đoạt dù như thế nào đi chăng nữa tớ vẫn luôn ủng hộ cậu hết mình nhưng giờ chúng ta vẫn đang làm nhiệm vụ thế đừng quên nhé”

-kèm theo nụ cười của cô khiến Mai và Ngọc Anh xuýt chút ngã ngửa.

”tớ biết mà chỉ Runa hiểu Mai-và cả ba ôm nhau

...

Tiết học cuối cùng trong ngày, tất cả trong trạng thái mệt mỏi khác thường. Bụng ai nấy cũng sôi sùng sục.Đến giờ về, chẳng ai về nhà luôn mà kéo nhau xuống căn-teen ăn lót dạ.NGỌC kéo theo cả Đức vì biết anh ta cũng đang đói, Đức thì nhiệt tình đồng ý nên Tuấn và Rer cũng đi theo luôn. Sáu người ngồi cùng một bàn,NGỌC ANH nói chuyện luyên thoắng mà không ăn là bao, ngược lại là Runa và Mai chỉ ăn và ăn.

”Không ăn đi nói nhiều đau hết cả đầu”- Đức gõ vào đầu

”Nói vẫn quan trọng hơn đói -NGỌC ANH vậy nhưng nó hành động kiểu không ai ngờ tới, nó gọi lớn

”Cô ơi cho em năm cốc trà sữa khoai môn”

”Này, có sáu người sao lại gọi năm” -ĐỨC ngớ ngẩn hỏi.

”Nó gọi cho mỗi nó thôi mà ”- cô không nhìn ai mà nói. Câu trả lời khiến cả ba người con trai té ngửa

”Sax. Cô uống cả năm cốc để bội thực à? - Đức.

”anh bị ngộ sao, bội thực ra đó thì tôi đã không gọi nhiều như vậy.”

”Nó có thói quen năm cốc trà sữa một lần mà, đã thấy bội thực lần nào đâu, kể ra ông trời tốt thật, xấu một lần cũng có sao đâu nhỉ? - Mai chêu tức

”Còn hơn Hồ Ly Tinh suốt ngày chỉ ăn với ăn, như con lợn ế” - Ngọc Anh đáp lại

”Đấy cô thấy gì chưa, đến cả Ngọc Anh cũng ví cô là con lợn nhé”-TUẤN phá lên cười.MAI cúi kính túm tóc Tuấn đập cho tới tấp. Hai người lại cãi nhau vang cả căn-teen.

”Mà sao lại gọi Ngọc Anh là Hồ Ly Tinh, thành tích đáng gờm lắm hả?” -Đức thắc mắc

”Gờm gờm cái gì, con nào này nó thấy họ Hồ nó xỉ nhục tôi thế đó, còn Mai này, họ Bạch mà bị gọi là Bạch Cốt Tinh luôn”- Ngọc Anh giải thích

”À ra thế, thế cô họ gì” - Rer hỏi

”Ha ha, ta họ Hà, chả liên quan đến con yêu tinh nào ha ha cô cười nắc nẻ ”

” Mà mấy người giới thiệu tên Việt của mình đi”-MAI chớp chớp mắt

”Thiên Văn Tuấn đẹp trai” -vỗ vỗ ngực

”Tên tôi đẹp lắm, Lưu Công Đức”

”Thái Lương Thăng” -Rer kiệem lời

”Ồ, Thiên bồng nguyên soái, Lưu mạnh tóc tím, còn anh là Thái Giám”

19. Chương 19: Hoa Mắt

"Này, cô nói ai là Thái Giám đây"

Rer sừng cổ lên quát.

Cô định phản phác lại thì có chuông điện thoại reo

cô đi ra ngoài nghe máy rồi chạy vào trong báo về trước.Rer khẽ nhìn theo dáng cô chạy, nụ cười cô nở trên môi, không biết có chuyện vui gì.

Rer định đứng dậy và kéo bọn kéo bọn kia về nhưng dừng lại vì một bánh ga to đập thẳng anh may anh lé kịp

Kèm theo lời nói

"Rer em tặng anh đó, anh thật đẹp trai!!"

Rer ngăn người giặt rữ đẩy bánh vào mặt ả rồi bỏ đi. ĐỨC đập bàn cười

"Thời đại này tặng bánh kì ghê nhỉ?"

TUẤN đá chân Đức rồi ra hiệu sắp có trận đại hồng thủy rồi đây.

Rer bỏ đi, Mai mãi nhìn theo phía anh ta mà không để ý có một ánh mắt nhìn mình chằm chằm.TUẤN không hiểu trong đầu mình đang nghĩ gì mà nhìn Mai có vẻ thích Rer như vậy khiến anh buồn chán.

Mọi người giải tán,NGỌC ANH cũng không nói gì và kéo Mai về. NGỌC ANH lái xe, Mai ngồi ghế sau im lặng nhìn ra cửa kính suy nghĩ mông lung.

NGỌC hơi khó hiểu không biết Mai có tâm trạng gì mà cô buồn thế kia.Thỉnh thoảng,MAI thở dài thườn thượt, Ngọc Anh hỏi mà Mai không muốn trả lời.

Ở một con đường khác,ĐỨC là người lái xe, ngồi phía sau là Rer với bộ mặt lạnh như tiền còn Đức thì vừa nghe nhạc vừa ngân nga theo.TUẤN đeo tai nghe, chìm đắm trong bản Lisisa buồn, ánh mắt lu mờ nhìn về phía trước như đang ngủ gật.

Kết..ttttttt

Chiếc xe đối diện thẳng gấp,TUẤN cũng vội vàng thắng xe lại. Đầu xe này đâm vào đầu xe kia khiến cả xe hai đều xước xước nhưng không gây thương tích về người.ĐỨC đang cầm điện thoại mà bất ngờ rơi xuống ghế, tất cả bị đẩy người về phía trước

"TUẤN cậu chú ý đi đâu vậy?"

–Đức mở cửa xe bước xuống, Rer và Đức biết lỗi này là của Tuấn vì cậu ta vượt đèn đỏ ,ngồi im lặng trên xe, không nói gì hết.RER giải quyết xong mọi chuyện, đền tiền cho người ta rồi tự động vào vị trí lái và đẩy Tuấn sang bên cạnh, Tuấn ngoan ngoãn dịch sang.

"Cậu bị sao?"

– Rer khe khẽ lên tiếng.

"Hơi buồn ngủ chút , giờ tỉnh rồi "

– Tuấn cười. Thật ra có gì đó đang hoành hành trong tim Tuấn, một chút yêu thương mong manh chỉ một chút thôi...

"Ồ, kia chẳng phải Runa sao?,sao lại đi cùng Max nhỉ? "

– Cả xe đang im lặng, bỗng Đức nhìn ra cửa ô tô thốt lên. Nhanh như cắt,Tuấn cũng tò mò mà ngo đầu ra khỏi xe nhưng chẳng thấy gì.

"Cậu bị hoa mắt à?" -TUẤN thụt đầu vào và nói

”Hay là thế, nhìn giống thật – Đức lẩm bẩm, Rer chỉ tập trung lái xe mà không lên tiếng. Sắc mặt lạnh tanh. Hắn không thể nghĩ Rer lại có quan hệ gì đó với Max- trùm Macao được.

Xe đi qua một trung tâm thương mại đang ồn ào náo nhiệt, tiếng loa oang oang báo hàng giảm giá, hàng mới nhập thêm, thu hút rất đông đảo người đến mua.ĐỨC ngó mặt ra, thấy vui vui liền kêu Rer lái xe vào trong đó xem thế nào.

”Không quan tâm”-TUẤN phũ phàng nói

Trong ba người, chỉ có Đức là thích ồn ào náo nhiệt kể cả sáng lẫn đêm, còn Rer và Tuấn chỉ thích náo nhiệt vào buổi tối nên cả hai đều lắc đầu bảo Đức

”thích thì vào một mình.”

-ĐỨC năn nỉ mãi nhưng hai người kia không chịu, Rer nói đều đều

”Về nhanh còn vớt xe đi sửa nữa, hỏng hết cả đầu xe rồi”

”Nó còn giảm giá hết tuần này cơ, mai cậu đi đâu muộn, bây giờ mệt chết người”

– Tuấn than ĐỨC nghe anh nói vậy, liếc qua trung tâm thấy biển báo giảm giá từ ngày Mười Hai đến ngày Mười Tám. Không ngờ là Tuấn còn tia nhanh hơn cả Đức. Miệng thì nói là không quan tâm...

”Mai là hết hàng đẹp-ĐỨC

”Mai đưa cậu ra chợ mua đồ cho rẻ, đầy hàng đẹp –Rer cười chêu

”Mục đích của tui là vào đó mua đồ tặng cậu mà, ha ha – Đức phá lên cười, Rer làm mặt lạnh nhìn Đức...ĐỨC nhanh chóng nói ngay

”Thì chúng ta đang nghèo, hic hic”

”Ừ thì nghèo!

Rer không dọa nạt Đức nữa, cũng chẳng quay đầu xe lại mà cứ lạnh lùng lái xe về. ĐỨC thì đang tức chết đi được.

Trong trung tâm thương mại, có hai cô gái đang hò hét ầm ĩ vì mua được một loạt gấu bông to hơn người mà lại còn rẻ nữa.

”Ui, đằng kia có gấu Pokemon, xinh quá, giảm 50%, ha ha rẻ quá”

-NGOC ANH chỉ chỉ về phía gian hàng bày những chú gấu nâu, hai cái tai tròn tròn, viền tai màu nâu, bên trong màu vàng, đôi mắt đen đậm cùng chiếc mũi xinh xắn. MAI chưa kịp nhìn thì ập đang kéo cô nàng chạy ầm ầm ra chọn gấu rồi.

”Oa, đẹp quá, gấu này Mimi thích lắm phải không?

– Mắt long lanh nhìn gian hàng.MAI gật gật đầu thích thú

20. Chương 20: Tàn Xác

Runa rời khỏi căn phòng mà khi nãy mình vừa xuất hiện với một tốc độ nhanh nhất có thể, chiếc váy trên người cô có phần hơi nhàu nhĩ.

Do khi nãy đánh nhau với tên đàn ông nên nhìn cô bây giờ rất tàn tạ.

Mỗi khi giết người tâm trạng của cô lại như thế này, nó không giống như cái vẻ bề ngoài lạnh tanh của cô. Ngoài trời gió thổi một lúc một lạnh, bàn tay cô bất giác nắm chặt lại với nhau.

Chỉ mong cơ thể mình có thể ấm lên một chút nào đó, khi nãy chính bàn tay trắng trẻo này đã cướp đi sinh mạng của hai người đàn ông giàu sang quyền quý.Cơ thể chỉ có duy nhất mùi máu tanh.

Thế giới này là như vậy, muốn sinh tồn thì phải có khả năng và sự liều lĩnh. Cô từ khi sinh ra đến nay đã không có sự lựa chọn cho số phận của mình, chỉ biết nghe theo sự sắp đặt và bố trí của người khác.

Mọi người tập trung vào mặt thất là lúc 4 giờ sáng.

”Đó là điều mà bọn con nên làm”

. –Cả 3 người đều đồng thanh lên tiếng, gương mặt họ cúi xuống đất.

”Lần này các con đã làm kinh động thế giới ngầm, hãy nhớ cho kĩ giữ bí mật thân phận của mình tuyệt đối. không được để cho bất cứ người nào phát hiện ra thân phận của các con, khi biết có người nghi ngờ hành tung của mình thì ngay lập tức giết không tha. Thời gian tiếp tới các con còn phải vất vả hơn như thế này rất nhiều.”

-ông quản gia cầm mở tài liệu đọc.

Sẽ có một cuộc chiến xảy ra trong thời gian tiếp theo ,không gì khác đó chính là ngày VAMPER ngày tắm máu của thế giới ngầm.

MAI nhìn Runa ,con người cô ấy luôn như thế này .MAI hoàn toàn không hiểu rõ. Mỗi lần thấy Runa ra tay hành động ngay cả bản thân Mai cũng nhìn thấy được ánh mắt lạnh lùng của cô, người con gái này đã nhắc nhở Mai rất nhiều.

Có những lúc thế mạnh luôn nằm trong chính bàn tay của chúng ta.

”RUNA lúc này cậu khử ai vậy?

–MAI đi từ đằng sau vượt qua người Mai đứng bên cạnh Cô, vì thấy không khí không được tốt chỉ toàn mùi thuốc súng nên Mai muốn tìm một cái gì đó xóa bỏ đi không khí không mấy vui vẻ hiện tại. Nhưng Mai không ngờ mình lại nhận được một câu trả lời.

”Quan trọng sao, dù gì người cũng đã bị giết hỏi lại làm gì?”

Cô không có bất cứ hứng thú nào với chuyện này, giết thì giết không cần phải biết quá nhiều về bọn chúng. Mình chỉ cần biết nhận lấy tấm ảnh có hình người cần giết và một số thông tin như về cuộc sống hằng ngày để dễ tìm hơn thôi.

Suy trì sự sống cho người khác cô không thể, chỉ có lấy đi sự sống của người khác một cách nhanh nhất cô mới có thể và thậm chí làm rất tốt việc này. Không làm cho bất cứ ai thất vọng.

“hazz”

Mai bắt giác thở dài, với cái vẻ mặt lạnh lùng như một cái mặt nạ trong suốt như thế này. Không biết khi nào Runa cô ấy mới chịu tháo bỏ nó xuống.

”MAI này? –NGỌC ANH nhìn theo bóng dáng gần khuất của Runa lập tức đi lên song song với Mai.

”Có chuyện gì sao?

”Cậu có thấy ở trên lớp Runa có một nụ cười trông cực kì đáng yêu không?”

Ngọc ANH nhìn theo bóng dáng lẻ loi của Runa phía trước, môi mím chắc không nói nên lời. Đúng Runa cô ấy cười rất đẹp, dù cô ấy có nguy trang như thế nào đi nữa thì gương mặt thanh tú đó mãi mãi không thể xóa nhòa.

Phải cho trên đời này có hai chữ nếu như, nếu như ông trời không bắt cô ấy hận tình thương, nếu như Runa chưa từng có mối hận thù trong lòng.

Tất cả là nếu như, thì cuộc đời cô ấy sẽ không như thế này.

Sống mà không được làm những điều mình mong muốn, luôn bị sắp đặt vào những nhiệm vụ nguy hiểm. MAI biết chứ, biết Runa cô ấy cần tình thương đến nhường nào.

Nhưng ngay cả Mai còn không có thì lấy cái gì cho cô tình thương, tình bạn giữa Mai và Runa tuy rất thân thiết với nhau.

Nhưng sâu thẳm trong lòng Runa đang nghĩ gì thú thật Mai cũng không biết.

MAI chỉ biết hằng ngày Runa luôn sống với một cái vỏ bọc kiên cường, cô chưa bao giờ khóc. Chưa bao giờ than vãn với Mai bất cứ chuyện gì, dù tập luyện có mệt như thế nào,

Sức chịu đựng của con người có giới hạn, Mai tin rằng Runa cô cũng có.

Dưới ánh đèn mờ mịt, bóng dáng nhỏ nhắn của người con gái lạnh lẽo đến đáng thương. Từng bước chân đi qua những dấu máu đỏ tươi dối, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác thích thú vô cùng. Khi gương súng lên chĩa vào người đàn ông đang sợ hãi bỏ lồm cồm cùng sự van xin.

”Đừng...đừng.,ÁC MA xin cô.,cô đừng giết....ttt.BÀNGGG,Hự”

Tiếng súng vang lên cùng tiếng thét của ông ta làm cô cười nhếch mép .

.....

Lớp học 12A1

”Rer cậu nghe tin gì chưa?”

TUẤN ngồi đối diện Rer ánh mắt có vẻ dò xét, đêm qua xảy ra những chuyện quả làm người khác kinh ngạc, suốt một năm trời đây là chuyện giết những nhân vật nổi tiếng liên tiếp đầu tiên.

21. Chương 21: Rắc Rối

”Là chuyện về 3 đại gia chết trong đêm qua và 2 ông trùm nửa tháng trước phải không?-RER

không ngờ lại xảy ra một chuyện liên tiếp như thế này, bọn họ ra tay rất gọn gàng không để lại bất cứ manh mối nào. Chỉ duy nhất một thông tin được tiết lộ từ miệng của vợ một trong 3 đại gia bị giết đêm qua cho biết người giết chồng bà ta khi đi chỉ nói hai từ ÁC MA.

Trong thời gian vừa qua chưa ai dám ra tay độc ác như thế này, bọn họ làm như vậy thứ nhất là màn xuất hiện của ÁC MA ở Việt Nam thứ hai là để cho các tổ chức khác biết đến còn 3 người lợi hại không kém bọn họ.

Thủ đoạn của ÁC MA rất tàn bạo, những nguyên nhân dẫn đến tử vong có rất nhiều cách dẫn giống nhau chắc hẳn là do một người làm. Những đòn chí mạng toàn là những chiêu thức mới lạ, hoàn toàn chưa được dùng đến trong các vụ giết người trước đây- Lột da người.

Họ muốn ám chỉ rằng, trong thế giới ngầm họ là những người tàn độc nhất. Những cách giết người cũng là duy nhất, và những sát thủ mà họ đào tạo cũng là tài giỏi nhất.

TUẤN nhìn Rer rồi đột nhiên lên tiếng ”Hình như ba người là nữ”.

Vì hai người chết đầu tiên nếu là đàn ông thì rất khó tiếp cận, vì xung quanh những người đó luôn có vệ sĩ theo sát bên mình.

Một khi có một người đàn ông lạ mặt nào khả nghi tiếp xúc với bọn người đó thì vệ sĩ bên cạnh không bao giờ rời xa họ nửa bước vì đảm bảo an toàn tính mạng cho ông chủ của mình. Còn đằng này bọn họ lại không có bên cạnh ông chủ mà lại ở bên ngoài phòng điều này cho thấy người tiếp xúc các ông chủ lớn đó là một người con gái rất xinh đẹp.”

REr cũng có một suy luận rất giống Tuấn, còn ba người chết còn lại chắc chắn do một người làm, vì cả ba người đêm qua đều bị lột xác da người.

RER trầm ngâm nói” Đúng hai người đầu là do hai nữ sát thủ ra tay,còn ba người còn lại là do một nữ người ra tay.

Thường thì khi giết một ai đó các tổ chức chắc chắn không cho sát thủ của mình để lại danh tánh một cách dễ dàng như thế này, nhưng ÁC Ma thì lại không như thế họ để lại mọi thông tin liên quan đến nhóm của mình hoàn toàn không hề giấu giếm.

Xem ra thế giới ngằm bắt đầu trang nhau vị trí bang chủ.

RER suy luận

”Cách giết người của họ rất tàn bạo, hoàn toàn là những chiêu thức gây chí mạng. Các nguyên nhân dẫn đến tử vong đều rất mới lạ, loại thứ nhất là kịch độc, thứ hai là xuân dược, thứ ba là lột da xẻ thịt

Theo suy luận ban đầu cái chết này là do một loại xuân dược gây ra, cách giết người này đã rất lâu không có người sử dụng đến vì nếu không cẩn thận xuân dược này có thể giết chết chính người đã tạo nên nó.

Còn cách giết người cuối cùng là một dây roi nhiều chế độ giết người.

”hế nhô-tiếng Ngọc Anh vọng từ ngoài vào và tiếp đến là Đức,MAI,RUNA[/size]

[size=150]”Tối về chúng ta sẽ bàn tiếp với Đức,ở đây không tiện cho lắm.

RER đứng lên bước ra khỏi phòng họ khi thấy cô còn cô cũng không đoái hoài gì.

Nhìn qua ánh mắt của Rer Tuấn có thể thấy được rằng những vụ mưu sát này nhất định đằng sau nó là một thảm họa tàn khốc sắp xảy ra nhất là vào ngày VAMPER một năm sau. Ngày mà cả thế giới ngằm tắm trong biển máu của sự xuất hiện của ÁC MA người sẽ làm thay đổi xoay chuyển thế giới ngằm như trong truyền thuyết

Theo cô thì Rer anh ta đã biết chuyện xảy ra đêm qua rồi thì mới về mặt lạnh tanh đi ra ngoài như vậy.

Cô khẽ cười một cách đầy nham hiểm, rất lâu rồi cô không có cảm giác thỏa mãn như thế này ngày mà cô sắp đối đầu với hắn ta! SÁO QUỲ vào ngày VAMPER đầm máu đó.

”runa...runa...runa-MAI thấy có gì đó khác lạ ở cô liền gọi...

”không...tớ không sao...học thôi”

Cứ như vậy cho tới hết giờ tan học Rer không vào lớp học.

Cũng khiến cô thích thú hơn về sự tò mò của anh sao?

Bước chân cô khẽ khựng lại, dòng suy nghĩ trong đầu cũng lập tức không cách mà bay. Nụ cười nham hiểm trên mặt cũng không còn thay vào đó là ánh mắt ngạc nhiên.

”Ê cái con nhỏ đeo kính kia.”-Một nữ sinh mặt trên người bộ đồ học sinh trang nghiêm, mái tóc dày bông bèn xoa dài sau lưng.Gương mặt vô cùng xinh đẹp được trát đầy phấn son, so với gương mặt đen sạm của cô thì thật sự nổi bật hơn rất nhiều.

”Chị gọi em à?

Cô làm mặt thơ ngây ngược mắt nhìn nữ sinh đó hỏi.

Nữ sinh đó không khách khí xông đến đứng trước mặt cô, ánh mắt à ta nhìn cô có vẻ đầy chán ghét chen chút khinh bỉ.

Hôm qua khi nghe một đứa trong nhóm Love Rer -là nhóm được hội sinh viên lập ra để được làm bạn gái Rer . Nói anh Rer bế một con nhỏ mới chuyển trường về lớp học, à ta lập tức nổi cơn điên lên thề nhất định cho con nhỏ đó biết thế nào là lễ độ.

LAN ANH quan sát cô từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ.

22. Chương 22: Đánh Ghen

Người con gái trước mặt à ta hoàn toàn không có điểm gì nổi bật, làn da không trắng mịn như của à ta. Gương mặt cũng không có điểm gì xinh đẹp cả trông chỉ thuộc dạng bình thường, nhưng con nhỏ này lại khiến anh Rer bế về lớp càng làm Lan Anh tức giận hơn.

”Mày có phải tên Song Nhi không?”

"Phải chị tìm em có chuyện gì không? – cô nói với vẻ hỏi han nhưng làm sao cô không biết bọn người trước mặt mình đang cố tình gây sự.khi đọc được suy nghĩ của ả ta mới hừ lạnh.

"Tao muốn cho mày biết thế nào là lễ độ, mới bước chân vào trường mà bày trò dùng cái nhan sắc rẻ tiền của mày quyến rũ anh Rer của tao."

Giọng nói của Lan Anh mang theo giọng điệu rất tức giận, ánh mắt ả ta nhìn Runa cô đầy sát khí cứ như muốn nuốt sống cô vào trong bụng vậy. Hận không thể xé xác cô thành trăm mảnh.

Thì ra cũng chỉ là những đứa con gái rảnh rỗi sinh ra nông nổi, thích làm đàn chị kiểm chuyện với người khác chỉ vì một tên con trai

Tại tên Thái Giám đó mà khiến cô phải ra nông nổi chịu cảnh đánh ghen như thế này. Vừa mới cười ru hấn xong và giờ nhận hậu quả.

Cách đó không xa là Rer và Tuấn ,Tuấn nhìn hỏi "Cậu có thấy cái con bé đó không? Hình như là Runa !"

Rer lúc này cũng đang nhìn chằm chằm về phía cô.Về mặt sợ hãi này vẫn giống lần đầu tiên gặp cô.

Lòng Rer bỗng dâng lên cảm giác kì quái, anh thầm nghĩ rằng chẳng nhẽ diễn xuất quá giỏi chăng?

RER lại quay sang nhìn người con gái bị khoảng mười người con gái khác ức hiếp đến gương mặt đã sớm tái xanh. Bất giác Tuấn thở dài.

"Nhìn sao mà mỏng mang dễ vỡ thế kia, lại bị người khác ăn hiếp rồi."

Cô gái trước mặt anh bây giờ rất yếu đuối, đúng như Tuấn nói cô ấy thật sự là một cô gái mỏng manh và rất dễ vỡ.

Không hiểu sao Rer lại thấy cô ngây thơ đến ngốc nghếch bị người khác hù dọa sắp đánh đến nơi mà vẫn không biết chạy cứ đứng ngay đó mà nhìn.

"RUNA quá ngây thơ thì phải, giờ phút này vẫn còn tâm trí hỏi xem bọn người trước mặt gây sự với mình vì chuyện gì."

TUẤN bất ngờ quay sang nhìn Rer ,Rer sẽ cứu sao?

Không lẽ Rer cũng có một ngày động lòng trước một cô gái bình thường sao? Hay chỉ là một cảm giác mới lạ đây chiếm hữu mà thôi.

"Mà Rer này, cậu thật sự có bao nhiêu người yêu vậy?"

Tuấn dùng ánh mắt mang đầy ý cười nhìn Rer, quả thật những chuyện như thế này xảy ra rất thường xuyên và Rer cũng đã trông thấy rất nhiều. Đa số các cô gái đó từng là người yêu của Rer, nếu có thời gian rảnh ngồi lại sắp xếp và đếm xem Rer có bao nhiêu người yêu thì Tuấn có thể cho ra một con số khoảng 50 người.

Đa phần bọn họ đều là các tiểu thư con nhà quyền quý, nhưng không hiểu vì sao với cái vẻ mặt cứng đờ kia bọn con gái lại thích nhiều hơn là cái vẻ mặt tươi cười đầy bốn cọt của mình. TUẤN đã nhiều lần thắc mắc và được giải đáp bằng một câu rất ngắn gọn.

"Vì trên trán cậu đã ghi rõ hai chữ sát gái"

Rer lặng thầm nhìn cô,anh cảm nhận được rằng ở cô có gì đó che dấu bản năng thật sự của cô là gì?

Đang trong lúc suy nghĩ thì....

BỐPPP..

Khuôn mặt rám nắng của cô hứng chộp cái tát đó của ả Lan Anh,một bên má bỗng rát với cặp kính nôbita bị bọn họ nhắm gậy. Lúc này Tuấn thấy chương mắt định tiến tới thì bị Rer cản ,

còn Rer thì thấy có gì đó trong tim anh bỗng nhói lên vì cô bị tát

Khoé miệng cô bỗng nhiên nở máu ,lấy tay quệt ngang miệng cười hờ trong lòng cái tát này là cô cho ả tát vì cô đã để hấn bẽ .

Vẫn chưa thoả mãn ả ta vẫn vùng vằng lên tiếp định tát tới tấp vào mặt cô thì

”BỐPP”

đúng thế cô đã nhanh tay trước tặng cho ả bạt tai.

”MÀY..MÀY,mày ai cho mày tát tao”

-ả ta la lên oai oáng liên tục chỉ tay vào cô.

”cái tát vừa rồi tôi cho cô đánh vì tôi đã vô tình để tên Thái Giám ’bé’ ”- cô cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối để hai người phía xa kia nghe thấy rõ ràng từng câu từ.

Khi nghe xong ba từ cuối Tuấn bật cười rũ rượi ,bên cạnh là Rer một khuôn trời tối sầm .

”mày giám nói anh Rer là Thái Giám á” -LAN Anh tức tới giậm chân tay.

”ừ đây! Tôi không rảnh ở đây chơi với mấy cô nữa nhá. Pai pai”-Cô xoay người diều cợt ả rồi đi.

Tất nhiên là ả Lan Anh không rẽ ràng bỏ qua rồi ,liền chạy tới túm tóc cô. Cô đoán trước được liền xoay người ả liền mất đà ngã ngay vào gốc cây bàng, bọn còn lại hốt hoảng chạy tới đỡ.

23. Chương 23: Đánh Ghen (2)

”mày...mày..SONG Nhi chuyện này vẫn chưa xong đâu ..á..á đau”

ả vừa la hét vừa được bọn con gái đưa đi.

”nể tình cô vẫn là nhóc nên tôi mới ra tay nhẹ đấy ”

-cô lầm bầm cúi xuống nhặt sách vở lên phủ phủ.

”Hay..hay cô diễn quá sâu đấy ”

-RER tiến lại gần vỗ tay cười cô.

”lại là tên Thái Giám rắc rối này-cô lườm hần.

”đã nói bao lần tôi có tên họ hần hoi nhá .cô chết với tôi”

-RER bức xúc nổ tung đuối theo cô quanh sân trường. CònTUẤN thì rỏ khóc rỏ cười với hai người rồi cũng đi về kệ hai người bọn cô.

... ..

Cô khẽ cười, nhưng khi nụ cười đến khóe môi thì mày cô lập tức chau lại. Cằm giác đau đến căng nhức bên má lại cô khó chịu, cô cũng không ngờ một cô gái trời gà không chặt chỉ được mỗi cái miệng như ả LAN ANH lại có thể tát cô một cái mạnh như thế này.

Cơn đau trên mặt làm cô khó chịu, cô đẩy cửa đi vào trong nhà. Vết bầm này nếu không kịp thời xoa bóp ít nhất cũng ba ngày mới hết sưng, tuy chuyện nhỏ nhặt này không đáng là bao đối với cô, một người từng tập luyện chịu không biết bao nhiêu gian khổ như cô thì quả thật cái tát này chẳng ăn thua vào đâu.

Nhưng cô bây giờ thân phận đã khác, không còn là một sát thủ ÁC MA nữa. Thay vào đó là thân phận của một học sinh phổ thông hiền lành yếu đuối, ngày thứ hai đi học mà xảy ra những chuyện như thế này thì mọi kế hoạch sẽ bị đảo ngược lại mọi thứ.

Tuy những việc như thế này sẽ có được sự thương hại từ phía hai người con trai đó là Rer Đức và Tuấn nhưng lại bị làm phiền bởi những đứa con gái chẳng ra làm sao. Thật phiền phức quá đi mà.

Từ nhỏ đến lớn cô là người luôn ít nói và giữ một khoảng cách nhất định với mọi người. Chỉ riêng với Mai và Ngọc Anh thì ngoại lệ.

cô là người có giới hạn chịu đựng rất cao khả năng nhẫn nhịn cũng rất tốt nhưng hôm nay khi bị người con gái đó tát vào mặt thật sự làm CỐ tức giận.

Cái tát đó như một con dao sắc bén khứa mạnh vào nỗi đau của cô vậy, cô cũng từng trải qua những ngày liên tiếp bị ăn những cái tát như thế. Bàn tay bọn họ cũng nhỏ nhắn trắng mịn như người con gái đó, ánh mắt nhìn cô cũng đầy căm ghét như người con gái đó. Cô thầm cười với chính mình, nhẫn nhịn suốt 5 năm trời cô còn có thể làm được chỉ còn một năm nên cô nhất định sẽ làm được.

Lan Anh tôi tha cho cô lần này.

Do mãi suy nghĩ về chuyện của quá khứ cô không hề nhận ra có một người đang ngồi xuống ghế cạnh mình, ánh mắt hần dừng lại trên bàn tay đang chảy máu của cô. Khi thấy cô bị thương như thế này trong lòng hần lại có một cảm giác rất khó chịu, bàn tay bé nhỏ này tại sao lại có vết màu đỏ không đẹp để thế kia.

Cảm nhận được bên cạnh mình đang có một hơi thở âm ẩm, Cô quay sang nhìn người bên cạnh ánh mắt nhìn hần có phần giá lạnh nhưng không khỏi nét ngạc nhiên hiện qua.

”Làm gì nhìn tôi như thế?”

Cô thấy hần cứ nhìn chăm chăm vào mắt mình, một người đàn ông có thân hình hoàn hảo như Max cộng với bộ dạng đang cởi trần để lộ cơ ngực rắn chắc.

Hần là một con người khó đoán, trầm tính lại ít nói. Nhưng những lời hần nói ra lại làm cho người khác không có con đường nào đỡ nổi, cứ như thích dồn người khác vào đường cùng là niềm vui của hần vậy.

Max ông trùm Macao chính hần đã gần như đào tạo cô suốt 5 năm năm trời qua ‘giờ hần gặp nạn nên cô mới ‘cứu vớt về nuôi’

Hần cứ nhìn cô như thế rồi từ gương mặt sau đó chuyển xuống nhìn vào bàn tay Runa.

Hần thật sự tức giận thật rồi, khi phát hiện trên mặt cô có vết bầm trong lòng hần thật sự rất ngay và lập tức giết chết người đã làm như thế này với cô. Nhưng khi suy nghĩ kỹ mọi chuyện hần lại thấy có cái gì đó không bình thường, không phải hần không biết Runa cô là một cô bé giỏi võ không thể nào dễ dàng bị người khác tát vào mặt mạnh như thế này, còn nữa dấu tích trên mặt cô cho thấy người đánh chắc hẳn là một cô gái.

Lòng bàn tay cô chảy máu nhưng không phải do bị ám khí hay bị người khác đánh, mà là dấu tích của việc bị người khác đẩy người ra từ phía trước cô vấp té tay chà sát xuống mặt đường nên mới dính đầy cát như thế này.

”Hộp thuốc y tế nằm ở đâu?”

Hần ngưng không nhìn bàn tay cô nữa mà ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô hỏi từng chữ, vết thương trên tay đã khá sâu còn lại dính rất nhiều cát bụi. Thế mà khi về nhà cô lại không chịu đi rửa và xử lý ngay vết thương cứ ngồi im trên ghế thờ thần.

Cô im lặng một lúc rồi cuối cùng cũng lạnh lùng cất tiếng nói.

”Trong phòng, chiếc tủ ngăn kéo thứ 3 góc phải”.

Max nhanh chóng tìm thấy một hộp đựng băng y tế, là một người luôn phải đối mặt với sự nguy hiểm tất nhiên trong nhà cũng có những thứ như thế này. Hần cầm bàn tay cô lên nhẹ nhàng dùng một chai nước màu trắng và bông gòn rửa sạch vết bẩn còn dính trên tay cô. Tuy là con trai nhưng mọi động tác của hần đều rất thành thạo, không quá đau so với tưởng tượng của cô lúc ban đầu khi giao bàn tay mình cho hần.

Cả hai im lặng không nói bất cứ câu gì, hần cứ ngồi đó chăm chú vào vết thương trên tay cô. Khoảng cách hai người hiện tại đang rất gần, cô có thể nhìn thấy rõ từng đường nét trên gương mặt nghiêm nghị trước mắt. Về bốn cột đèn qua của hần đã không cánh mà bay, giờ phút này cô chỉ thấy được ánh mắt lạnh lùng và bàn tay không ngừng di chuyển nhẹ nhàng băng bó cho mình. Thời gian cứ như thế trôi qua trong ngôi nhà đầy lạnh lẽo và sát khí.

... ..

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay cứ nghĩ đã được giải quyết một cách gọn gàng, nhưng không ngờ ả ta lại không chịu bỏ qua và đưa ra quyết định khiến Rer mãi mãi không còn cơ hội nhìn thấy Runa nữa.

“Reng reng”

[A lô tao nghe nè].

[Hà tao có chuyện muốn nhờ mày].

Hà là bạn thân nhất của Lan Anh từ thời còn đi học cấp 2, gia đình hai người họ cũng có nhiều mối làm ăn lớn với nhau. Do thể lực của Hà lớn mạnh hơn Lan Anh nên khi quyết định làm một chuyện lớn như thế này cô ta rất cần có sự giúp đỡ của người bạn thân này.

[Chuyện gì?nói đi].

Hà cảm thấy hôm nay cách nói chuyện của Lan Anh có gì đó rất lạ, bình thường cô ta chưa từng khách sáo với Hà. Nói chuyện luôn rất thẳng thắn chưa từng nói úp úp mở mở như thế này. Không lẽ có chuyện gì đó rất khó nói lắm sao, hay gặp chuyện gì cần Hồng giúp đỡ.

[Tao muốn tối nay khử một người].

Giọng nói của Lan Anh tàn ác vô cùng, trước nay không ai không biết danh tính của Lan Anh và Hà. Hai người luôn là hai chị em luôn sống chết có nhau, chuyện tương tự như thế này Hà đã từng làm rất nhiều. Gia đình cô ta rất có thể lực nên chuyện con con như khử một đứa học phổ thông thì đối với Hà là chuyện nhỏ như trở bàn tay.

Cô ta có gia đình chống lưng là đứa con gái được cưng chiều từ nhỏ nên từ trước đến nay luôn rất ngạo mạn. Hầu là hai người họ ghét ai đến cực điểm thì sẽ dùng những thủ đoạn tàn ác đối xử với bọn họ.

Khử ở đây không phải là giết người mà là khử ra khỏi cuộc sống của họ, nhẹ thì chỉ bị đánh một trận tơi tả còn nặng thì gương mặt sẽ bị hủy hoại do những đường lưỡi lam nhẹ nhàng kéo đi trên làn da mịn màng.

Có rất nhiều cách làm người khác phải đau khổ, không nhất thiết phải giết chết họ. Vì như thế đối với họ sẽ rất dễ dàng, phải để họ sống mà không còn nuôi tiếc sống nữa đó mới là những điều mà bọn họ muốn. Đối với hai người họ đây chưa gọi là ác, họ luôn cho rằng họ là người đúng những lời họ nói là mệnh lệnh.

[Tưởng chuyện gì ghê ghớm chứ chuyện này thì dễ thôi].

24. Chương 24: Khử Ác Ma Sao

HÀ cứ nghĩ là Lan Anh nói khử theo ý nghĩa thường ngày, nhưng ngay cả cô ta cũng không ngờ lời nói tiếp theo do chính miệng cô gái vừa gọi điện thoại cho mình.

[Tao muốn cô ta chết, biến mất khỏi thế gian này.]

Giọng nói của Lan Anh có phần cay độc chỉ nghe qua điện thoại, nhưng Hà có thể cảm nhận được từng cái nghiêng răng không ngừng của cô bạn thân. Cô ta thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng mà lại khiến ả Lan Anh nổi giận đến như thế này, ngay cả chuyện giết người cũng nghĩ đến luôn rồi.

Nhưng chuyện này không thể xem thường được, chuyện liên quan đến mạng người không phải là chuyện giỡn chơi như mấy cái vụ đánh nhau nhỏ nhặt thường ngày. Nếu chuyện này mà bại lộ e rằng ngay cả cha của Hà cũng không thể cứu được con gái mình.

[Mày đang nói giỡn với tao đó hả?]

Hà không tin trong lòng Lan Anh lại thật sự muốn như thế này, dù sao trước giờ Hà chỉ nghe thấy Lan Anh đánh người chứ chưa từng nghe Lan Anh giết người.

Đầu dây bên kia cô ta cười, giọng nói đầy vẻ chắc chắn:

[Mày nghĩ tao đang đùa với mày à? Để con nhỏ đó sống tao thấy ngứa mắt lắm.]

Không hiểu vì sao khi nói những lời nói vừa rồi Lan Anh lại cảm giận không thể ngay lập tức đi giết chết Song Nhi, nhưng cũng chỉ là lời nói của một cô gái 18 tuổi khi gặp chuyện tức giận mà thôi. Nhưng có một chuyện khiến Lan Anh vô cùng hả dạ, lúc sáng khi nghe thấy Song Nhi gọi cô ta một tiếng chị gương mặt cúi xuống đất không dám ngẩng mặt lên làm cô ta thấy sung sướng vô cùng.

Không ai hiểu LAN Anh hơn Hà cả, tuy cả hai người đều có tính tình hung dữ kiêu căng như nhau nhưng Hà là người biết suy nghĩ cho tương lai của mình, cô ta sẽ tuyệt đối không thể làm chuyện như thế này.

[Mày tưởng muốn giết người dễ như trong mấy bộ phim hành động hả? Giết người đền mạng đó mày biết không? Chưa nói đến chuyện nếu bị bắt tao với mày đi vô tù ngồi hết chẳng ai có thể cứu được đâu.]

Khi nghe một tràn vang lên bên tai LAN Anh mới ý thức được sự việc rất nghiêm trọng không giống như những gì mình nghĩ vừa rồi, cô ta chỉ nghĩ giết Song Nhi xong rồi kêu bọn đàn em đem xác vứt ra ngoài sông thì thần không biết quỷ không hay.

[Có nghiêm trọng như vậy không?]

[Mày nghĩ xem làm mạng người đấy, không phải như những vụ đánh nhau trong trường bình thường như mày thường làm đâu.]

Quả thật LAN Anh chưa biết và cũng chưa từng nghĩ đến, nhưng nếu không giết đứa con gái đáng ghét đó thật sự trong lòng cô ta không thể nào cam tâm được.

Từng cảnh Rer nói chuyện ngọt ngào với Song Nhi, bàn tay anh nắm chặt lấy eo của cô. Mọi thứ như một đoạn phim được quay chậm lại khắc ghi trong trí nhớ của LAN Anh, những suy nghĩ quá đáng vừa rồi cũng không cánh mà bay.

[Nhưng tao không cam tâm.]

[Trả thù không nhất thiết phải làm cho người đó chết, mà phải làm cho người đó sống không bằng chết.]

Nói đến thủ đoạn ngoại trừ giết người thì Hà không bao giờ có những chiêu nhẹ tay, những chuyện đánh nhau nhỏ nhặt trong trường ít khi nào cô ta đụng tay đến chỉ một mình LAN Anh ra tay. Nhưng một khi cô ta đã ra tay thì tuyệt đối không hề nhẹ, lúc trước Hà từng thích Tuấn rất nhiều dù anh giảng viên nhưng Tuấn chỉ xem cô ta như một món đồ chơi vui vẻ vài ngày thì lập tức vứt bỏ qua một bên, chẳng thèm để ý đến cô ta nữa.

Từ đó cô ta căm thù Tuấn và quyết định tìm một người giàu hơn có thể lực hơn làm bạn trai của mình, Hà là người con gái xinh đẹp cũng được rất nhiều chàng trai trong trường để ý. Được mọi người đưa vào top 10 hoa khôi của trường. Thành rất yêu thương và chiều chuộng Hà rất nhiều, xem cô ta như là bảo bối của mình vậy.

Bây giờ Hà muốn gì chắc chắn Thành nhất định không cần suy nghĩ mà chấp nhận, với việc làm cho một đứa trong sáng bị mất thứ mà người con gái đáng giá nhất thì chuyện này còn gì đau hơn nữa.

[Mày có cách rồi sao?]

Nghe thấy nụ cười đầy nham hiểm qua điện thoại của Hà, LAN Anh đoán được phần nào cô bạn đã có cách. Nếu nói ai nham hiểm, ác độc thì LAN Anh tuyệt đối tin người đó là Hà, một người con gái thông minh xinh đẹp tuyệt đối có thể che mắt được người đời trong thiên hạ.

Với vẻ ngoài như thiên thần Hà tuyệt đối không bao giờ làm mình mất hình tượng trước đám đông, cô ta luôn có cách làm mình đẹp nhất và nổi bật nhất.

[Tất nhiên là có rồi, nhỏ đó tên gì mày nói đi?]

[Nó tên Song Nhi học chung lớp mình đó.]

HÀ chợt nhớ ra người có tên SONG Nhi mà LAN Anh vừa nói đó chính là cô bạn mới chuyển về trường hơn 2 tháng đó, ấn tượng của Hà về Song Nhi cũng khá xấu vì Song Nhi cô trông thấy chẳng có chút gì xinh đẹp mà lại được Rer bế vào lớp học trước mắt bàn dân thiên hạ. Và điều đáng nói hơn đó nữa là Rer là hot boy của lớp ả, người bạn thân của Tuấn và Đức.

Thảo nào LAN Anh lại ghét con nhỏ đó như thế.

[Được mày tìm cách hẹn nó đi, chuyện này tao giúp mày xử lí.]

[Ừ, có gì lát tao điện thoại lại cho mày].

“Tút Tút”

Tắt điện thoại Lan Anh khẽ ngược lên nhìn đồng hồ, bây giờ chỉ mới 1 giờ chiều. À ta chán nản nằm phịch xuống giường ánh mắt nhìn

25. Chương 25: Khử Ác Ma Sao?(2)

Buổi chiều 2 giờ phòng học giáo dục quốc phòng.

LAN AnH bước vào lớp cùng với 9 người khi sáng đánh Runa ánh mắt họ không ngừng tìm kiếm thân hình nhỏ bé của cô, đúng lúc cô ngược mặt lên thì nhìn thấy 9 người bọn họ.

“Thì ra 9 người đó học chung lớp”

Bắt gặp ánh mắt mọi bọn họ cũng đang nhìn mình Cô cúi mặt xuống, nắm chặt lấy bàn tay đang còn băng bó một lớp vải trắng dày cộm. nhìn bàn tay cô hiện giờ chưa đến nỗi như cái bánh tét to đùng.

”Ê Mai, cậu có thấy Runa hôm nay có chuyện gì không?”

Ngọc Anh nhìn thấy vẻ mặt hơi sợ sệt của cô lúc này cảm thấy rất kì lạ nên quay sang hỏi Mai ngồi bên cạnh, bọn họ vào trường này chỉ mới hơn 2 tháng mà thôi nhưng sáng này Runa lại không đến lớp. Từ trước đến nay cô luôn là người đứng giờ nhất chưa bao giờ vắng mặt huống hồ đây lại là nhiệm vụ.

Còn nhìn gương mặt Runa lúc này nữa, Mai đoán chắc cô đang có chuyện gì đó rất khó nói ra.

NgọcANH nhìn cô một lúc chợt mỉm cười. Sau đó ngược mặt lên nhìn 9 người vừa bước vào trong lớp. Mọi thắc mắc đã được giải đáp.

Runa cô xưa nay luôn là một người rất giỏi che giấu cảm xúc của mình, trừ khi những lúc cô diễn ra không hề có tình trạng gương mặt sợ hãi cúi đầu buồn cười như thế này

Nhưng nói qua thì cũng phải nói lại, nếu cứ tiếp tục gặp những chuyện như thế này e rằng Cô không thể nào thuận tiện làm nhiệm vụ

Nếu bị mọi người chú ý cô càng khó khăn hơn trong mọi hành động riêng lẻ của mình.

Mặc kệ những câu nói đầy vẻ mỉa mai của ả Lan, Cô vẫn đứng yên đó im lặng không nói bất cứ câu nói gì. Thì ra ngay từ đầu cô ta muốn kết bạn với cô hoàn toàn có mục đích, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội cô ta tội gì mà không biết nắm bắt lấy.

LAN là một trong số những người theo sau Hà, cũng như Thủy nịnh bợ Lan Anh. Thì đằng này người chống lưng cho Lan là Hà, chuyện lần này là do Hà kêu Lan làm như thế.

Nhưng không ngờ hôm nay Hà lại chịu bỏ ra 5 triệu với yêu cầu hết sức đơn giản đó chính là dụ cho bằng được Runa cô đi vào con hẻm cụt này, bây giờ mọi chuyện đã thành công ả ta có thể trở mặt ra nhìn cô bị đánh. Dù sao chuyện Rer bé Cô về lớp ả ta cũng có thấy, nên thiện cảm về Cô .ả ta cũng hoàn toàn không có.

Khi mọi chuyện kết thúc Lan sẽ không có bất cứ tổn hại nào cả, mà nên nói người có lợi nhất là ả ta mới đúng. Ngồi không hưởng bát vàng mọi chuyện cứ tưởng chừng như đơn giản, nhưng cô ta không hề hay biết tiền đến miệng nhưng không dễ dàng gì có thể nuốt trôi.

Âm thanh bên ngoài con hẻm truyền vào tai Cô có thể nghe thấy được tiếng bước chân, rất nhiều, cô dự đoán khoảng 50 người đang đứng bên ngoài. Không chỉ có con gái mà có cả con trai, xem ra vụ việc lần này nếu giải quyết không ổn thỏa thì e rằng bọn họ không thể nào để yên chuyện này.

Nhưng nếu cô mạnh động ra tay thì thân phận sẽ lập tức bị phát hiện.

Cô cần có người đến cứu.

“Đúng rồi”

Cô nhấn khuyên tai đen , nhưng thật ra Cô đang dùng chiếc khuyên trên tai báo hiệu nguy hiểm cho Mai và Ngọc biết.

“Tít Tít”

Nhìn thấy chiếc khuyên tai kêu và phát ra ánh sáng màu đen, mày Mai khẽ chau lại. Tương tự như Mai, Ngọc cũng nhận được tín hiệu như thế. Chiếc khuyên tai này được thiết kế rất đặc biệt, mỗi người gửi tín hiệu đến đều có một màu đặc trưng riêng biệt, cũng như Runa người có kí hiệu là màu đen.

Nếu trong trường hợp không quá khẩn cấp thì Runa tuyệt đối không dùng đến tín hiệu này.

”Đi mau.

–MAI vội vã cầm chiếc laptop và cái mặt nạ trên bàn chạy ra ngoài.

Trên xe Mai có nhiệm vụ dùng máy tính dò tìm nơi Runa đang ở, còn Ngọc thì ngồi ghế trước tập trung công việc lái xe của mình. Lúc này bọn họ không còn vẻ mặt trong sáng thuần khiết trong bộ váy đồng phục màu trắng, mà thay vào đó là một đồ màu đỏ bó sát người trên gương mặt xinh đẹp còn có thêm một chiếc mặt nạ màu đỏ.

Mỗi người trong ÁC MA đều có một chiếc mặt nạ luôn đi theo bên mình mỗi khi ra ngoài làm nhiệm vụ,

Trong con hẻm nhỏ những bước chân đi vào trong đồn dập, nụ cười trên môi Lan càng lúc càng tươi. ả ta đang mong chờ màn đánh người dã man thường thấy trong trường học do Lan Anh gây ra, nhưng ả ta càng thích hơn khi người trực tiếp đánh Song Nhi chính là Hà.

Bao nhiêu năm nay Lan thừa biết tính cách của người con gái nham hiểm này, bề ngoài Hà là người mềm yếu nói chuyện lại rất nhẹ nhàng nhưng sau lưng cô ta làm không biết bao nhiêu chuyện hại người.

Tuy không có khả năng đuổi học các học sinh trong trường, tuy cha mẹ không phải làm những người có chức cao trong trường. Nhưng Hà là người có khả năng khiến các học sinh đó không cần bị đuổi mà vẫn có thể tự ý làm đơn xin chuyển trường.

Từ trước đến nay Lan chưa bao giờ làm trái ý của Hà, vì ả ta biết một khi bị Hà ghét thì tuyệt đối không thể nào sống yên ổn trong cái trường LM này.

“bópbóp”

–”Mày làm tốt lắm Lan à!

Hà đi vào đầu tiên phía sau ả ta đứng như Cô dự tính ban đầu có khoảng 50 người,

26. Chương 26: Khử Ác Ma Sao?(3)

Trên môi những người đứng trước mặt cô ai ai cũng có nụ cười đầy vẻ khinh bỉ, làm sao Cô không biết trong nụ cười đó có ngụ ý gì chứ. Ý nói rằng:

“Con nhỏ ngu ngốc”

”Tội nghiệp cho mày, lại rơi vào tay tao một lần nữa rồi.”

Lan Anh bước đến đưa bàn tay thon thả lên khẽ nâng cằm Cô bóp, nhìn thì làn da của Runa không có những điểm đặc biệt, không trắng, không xinh. Nhưng khi chạm bàn tay vào ngay cả Lan Anh cũng hơi bất ngờ, làn da của cô có thể còn mịn hơn cả ả ta.

Có một chút gan tị, có một chút tức giận trong lòng. Lan Anh đưa tay kia túm chặt mái tóc của Cô giọng nói hung tàn

”Tao thử xem hôm nay mày tìm cách nào trốn thoát, tao thử xem hôm nay ai sẽ là người cứu mày”

Nói xong ả ta buông tay ra đi lại phía sau nháy mắt với Hà.

Cô lúc này thăm suy đoán quãng đường mà Mai và Ngọc đã đi được, cũng đã 15 phút trôi qua hai người họ chắc cũng sắp tới rồi, bây giờ cô chỉ cần nhìn thêm một chút là có thể thoát khỏi đây.

Cô không muốn giết chết ai cả. Nếu như ngày hôm nay mọi chuyện không được giải quyết một cách gọn gàng

Cô nhất định dùng mạng sống của bọn họ để bịt miệng tất cả. Hầu là những kẻ cản đường đều chết không toàn thây. Vụ án giết người mấy ngày trước công an đã tiến hành điều tra, nếu lần này lại có thêm vài vụ nữa Cô e rằng mọi chuyện sẽ không dễ dàng gì giải quyết được.

Hà thấy cái nháy mắt ra hiệu của Lan Anh thì lập tức ả ta quay người ra phía sau mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng vang lên.

”Cho tụi mày thoải mái đêm nay.

Khi nghe câu nói đó ánh mắt Cô đánh lại, không còn vẻ sợ hãi như khi nãy nữa. Thì ra mọi kế hoạch này đã được sắp xếp sẵn, bọn họ không thể giết cô nhưng bọn họ có thể dùng những biện pháp còn tàn ác hơn chết như thế để hành hạ cô.

Hà không phải là tay vừa, những vụ giết người phóng hỏa cô ta đều biết rõ và khả năng thành công thì rất nhiều nhưng chết rồi thì sao chứ, cô ta không muốn người khác được chết một cách thanh thản như thế, điều cô ta muốn là những màn cảnh đau khổ mà người khác phải chịu.

Rồi những người bị ả ta hại sẽ đi vào bế tắc, chịu đựng những câu nói phỉ nhổ của người đời. Đó mới chính là sự tàn độc nhất.

Bọn đàn em phía sau tiến lên phía trước, gương mặt bọn chúng vô cùng thích thú khi nhận được mệnh lệnh hết sức tuyệt vời này. Tuy người con gái trước mặt bọn chúng không xinh đẹp cho mấy, nhưng vóc dáng thì có thể xem gọi ngon, ánh mắt có một cái gì đó sắc bén vô cùng. Giữa cái sắc trời sẫm tối như thế này không ai có thể nhìn ra sự khác lạ trong ánh mắt của Cô

Khi đi ngang qua Hà, Tuấn Anh nhận được một bịch có dạng bột màu trắng. Hắn ta ngược mắt lên nhìn Hà ngụ ý muốn hỏi đây là gì.

Hà hiểu ý mỉm cười trả lời

”Một chút hưng phấn thôi.

Tuấn Anh nhếch mép nắm chắc trong tay cái gói tiến lại phía Runa.

Tuy đứng cách bọn họ khoảng 5m nhưng Cô có thể nhìn ra được cái gói màu trắng đó là gì, Xuân được Cô không ngờ một cô gái có vẻ ngoài thánh thiện như Hà lại có nhiều thủ đoạn ác độc như thế.

Cô ta thật sự muốn thấy cô như thế mới hả dạ hay sao?

Lúc này biết rõ chuyện mà Hà muốn làm với mình, Cô không thể nào giữ được cái vẻ mặt sợ hãi khi nãy nữa

Mọi chuyện đã đi quá cái giới hạn chịu đựng của cô rồi, một cô gái có tâm địa ác độc thì không có bất cứ lý do nào sống sót trên thế gian này nữa.

Chỉ còn một con đường giải thoát duy nhất đó chính là biến khỏi thế gian này.

Hà không hề hay biết mình đang gặp nguy hiểm, trong đầu cô ta lúc này chỉ nghĩ đến cảnh Runa vật vã trong cơn phê của thuốc cùng với những bàn tay tham lam va chạm và ánh mắt thèm thuồng của Tuấn Anh, còn ả ta sẽ quay lại tất cả mọi chuyện và quá trình xảy ra cuộc hoan lạc đó. Cô ta muốn Cô chịu cảnh bị người khác không ngừng thúc mạnh vào cơ thể đi trong khoả lạc của cuộc đời, sau khi thức dậy nhớ lại toàn bộ những chuyện đã diễn ra.

Khi Cô đang trong thời gian tinh thần bị đả kích mạnh Hà sẽ cho người tung đoạn clip đó lên mạng, lúc này mọi chuyện đã như cô ta mong muốn, nhục nhã không còn đường thoát Cô nhất định sẽ nghĩ đến chuyện tự tử. Lúc đó không cần Hà ra tay vẫn có thể đưa Cô vào chỗ chết.

Mọi chuyện cứ theo như kế hoạch thực hiện, Tuấn Anh đang từ bước từ bước đi đến bên Cô. Đằng sau là những tiếng huyết sáo cổ vũ nồng nhiệt, còn có cả những tiếng hú đầy hưng phấn vang lên.

Đúng lúc Hà cứ ngỡ Cô bị Tuấn Anh ép hít hết số xuân dược đó thì trong con hẻm đen tối bỗng nhiên có một luồng ánh sáng chiếu vào.

Lúc này trên môi Cô là nụ cười lạnh, bất ngờ với ánh sáng đột ngột Tuấn Anh vội quay mặt về phía Cô lấy lên che đi ánh sáng

Tình cờ lúc này hẳn ta bắt gặp được nụ cười ma mị của Cô, không còn là một cô bé với gương mặt hoảng hốt.

Thay vào đó là người phụ nữ đầy quyền lực đang nhìn những người đứng dưới chân mình một cách khinh bỉ, ngay từ đầu Tuấn Anh đã cảm thấy người con gái có tên là Song Nhi này có cái gì đó rất khác lạ. Hầu là những người bị đưa vào đây đều la toán cả lên.

27. Chương 27: Khử Ác Ma Sao?(4)

Nơi Hà dự Runa là đã được cô ta xem xét một cách kỹ càng, ở đây vào ban đêm chỉ có một số tên nghiện Scag (Xi ke) ra hoàn toàn không có người nào khác qua lại.

Trong con hẻm này nổi tiếng với những lời đồn phức tạp, nguy hiểm. Những người dân gần khu này rất hạn chế việc đi qua và bước vào đây, thời gian trước có người bị đánh chết trong con hẻm này. Chính quyền địa phương và công an thành phố đã nhiều lần nhận được tin báo có người chết tại đây, nhưng đa số bọn họ đều do chơi hàng đá

quá liều dẫn đến sốc thuốc mà chết.

Vì thế Hà chọn nơi đây làm địa điểm, dù cho Runa có kêu cứu người dân ở đây cũng chẳng thêm để ý tới.

Khi thấy Mai và Ngọc đứng trước mặt, Hà lên tiếng phá tan không khí im lặng.

”Mày là ai?”

Mai mỉm cười, không trả lời mà tiến lại phía Tuấn Anh, người có cự li gần Runa nhất. Khẽ cúi xuống nhìn vào bàn tay trái của người thanh niên trẻ phía trước, mày Ngọc chau lại. Ngón tay trở lập tức cử động, một cây kim màu vàng dài khoảng 5cm từ lòng bàn tay cô bắn ra cắm ngay vào cổ Tuấn Anh.

“Bịch”

Không ai có thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra như thế nào, chỉ duy nhất Runa thấy ngón tay Ngọc đang thu lại. Thân hình to lớn của Tuấn Anh lập tức ngã nhào xuống đất, gương mặt lập tức biến thành màu tím trong miệng trào ra dòng máu tươi.

Mọi người đều kinh hãi với những gì vừa diễn ra trước mắt, chỉ trong vòng 2 giây ngắn ngủi thôi người con gái với chiếc mặt nạ tựa như thiên thần phía trước đã cướp đi sinh mạng của một người. Chuyện này làm sao có thể xảy ra.

Tuấn Anh là tên đàn em thân cận nhất của Thành, võ thuật cũng không phải hạng vừa nhưng lại bị người khác sát hại không tổn một chút công sức nào.

”Các người.....”

LAN Anh sợ hãi khi nhìn thấy những gì đang xảy ra trước mắt, nhẹ nhàng không một tiếng động lại có thể làm chết một người. Cô ta chưa từng thấy cái kiểu giết người nào mà ghê sợ như thế này. Gương mặt tươi cười đầy phấn kích khi nãy của Hà cũng lập tức biến thành tức giận.

”Mẹ nó, tụi mày chém chết ba con nhỏ đó cho tao.

Lời nói của Hà vừa vang lên, con hẻm vốn đang yên tĩnh bắt đầu vang lên những tiếng hét thảm thiết.

LAN Anh cầm con dao sắc bén nhắm vào Runa chạy thẳng tới, cô ta đã từ lâu rất muốn rạch từng nhát dao lên mặt Cô, muốn cô phải đau đớn.

Lưỡi dao sắc nhọn cách tầm mắt khoảng 20cm, Cô khẽ nghiêng người qua bên phải một chút lưỡi dao liền sượt qua mái tóc của cô. Bàn tay cô đưa lên nắm chặt lấy cánh tay Lan Anh bẻ qua một cái thật mạnh.

“Rốp”

“Xềng..... “

Con dao không còn bất cứ sức lực nào nắm giữ lập tức rơi xuống đất, thân thể Lan Anh cũng theo đó mà ngã xuống. Cô ta mở to mắt không thể tin vào những gì Cô vừa làm, chỉ với một động tác nhẹ nhàng như thế thôi Cô có thể làm cánh tay Lan Anh không thể cử động.

Cô ta ôm chặt cánh tay đau miệng lắp bắp không nói thành lời.

”mày.....

Cô nhìn Lan Anh từ trên cao, cười khinh bỉ”Tốt hơn hết thấy gì thì im ngay cái miệng lại, tôi còn có thể cho cô một con đường sống”.

Không thèm nhìn đến vẻ mặt đầy kinh ngạc của cô ta, Cô quay sang đi lại phía hỗn loạn. Khi đi ngang qua một tên đã chết đang nằm dài dưới đất cô thuận tiện lấy thanh sắt trên tay tên đó.

MAI cầm trên tay một khẩu súng đập mạnh vào đầu Thuỳ, trong cơn choáng váng Thuỳ nhanh chóng dùng tay trái móc trong túi quần ra một cái lưới lam nhỏ bé canh lúc Mai kéo cổ áo cô ta lên đánh tiếp thì.

“Xoẹt”

Trên tay phải Mai xuất hiện một vết thương khá sâu do lưới lam để lại, Mai ôm chặt cánh tay xoay người chân phải làm đà quay lên tung mạnh vào chần thủy Thuỳ một cú đá bay rõ đau. Do bị đá quá đột ngột Thuỳ không thể nào thở nổi nằm dài trên mặt đất đưa tay ôm ngực khó nhọc nhìn

Mai trên cao.

”Làm ơn tha cho tôi.”

-MAI dừng ở giữa khe núi tha cho ả rồi quay đi

”soạt”

nhưng không ngờ ả ta lại kéo chân xuống vực.

“Pằng”

Bóng đen phía sau chạy đến nhìn thấy Mai bị ả đẩy xuống vực không suy nghĩ nhiều bắn một phát đạn vào giữa trán tHuỳ,rồi nhảy luôn xuống vực.

Nhân lúc đang hỗn loạn LanAnh khôm người xuống đi qua mấy xác người nằm trên đất đầy mùi máu tanh.

Lúc này cô ta thấy vô cùng ghê sợ hãi, sợ ánh mắt Runa khi giết người, sợ Cô vì chuyện cô ta vừa làm khi nãy mà lấy đi cái mạng nhỏ bé này của cô ta. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lan không thể tin vào mắt mình được, 3 người bọn họ đều rất giỏi võ và trên tay đều có những món vũ khí có thể giết người trong nháy mắt.

Bây giờ Lan chỉ muốn ngay lập tức ra khỏi nơi này, phải nói chuyện vừa rồi cho nhà trường và anh Rer biết.

”SONG Nhi không phải như mọi người nghĩ, Song Nhi là một con ác ma máu lạnh giết người không gớm tay.”

“Á”

Khi đang quay người lại nhìn về phía Runa, Lan bị vấp vào một cái gì đó nên ngã nhào ra đất.

Khi cô ta cúi xuống nhìn dưới chân mình thì cảnh tượng bên dưới làm Lan sợ không thể nói bất cứ câu gì, bàn tay ôm chặt lấy miệng, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào thi thể bên dưới.

28. Chương 28: (5)

LAN anh quay sang tìm kiếm bóng dáng của Hà xem cô ta còn sống hay không,nhưng khi quay sang thì Lan bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Runa.

Nếu có thể dùng ánh mắt thiêu đốt một con người, thì Lan tin rằng ánh mắt Runa đang nhìn mình có thể làm cô ta cháy trong tức khắc.

Ngọc nhìn về mặt sợ hãi của Lan khẽ nhếch mép cười.

”Sợ lắm phải không?”-

Xung quanh trời đã tối dần, không khí bỗng chốc lạnh đến mức thấu xương. 50 người khi nãy hùng hổ tiến vào bên trong con hẻm này bây giờ chỉ còn lại duy nhất hai người con gái yếu đuối. Một người đang sợ hãi nằm co ro ngay góc tường cuối hẻm, còn một người đang nhìn bọn họ với ánh mắt đáng thương và cầu mong tha cho cái mạng nhỏ.

Mọi chuyện xảy ra như thế này tất cả đều là do bọn họ gây ra, không ai muốn có một kết quả đầy bi thương như lúc này. 48 người chết trên người họ đều là máu tươi, không ngừng chảy dài trên cơ thể rơi xuống đất. Khi nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng Cô cũng thấy đau xót một chút xíu[size]

[size=150]tia hi vọng sống sót duy nhất của LAN cũng không còn.

Nhìn cái xác của Hà cách đó không xa ả ta chợt nghĩ ra một điều quan trọng.

”Haha..... Mày nghĩ mày giết chết bọn họ thì được sống yên à? Cha mẹ Hà là người có địa vị trong cái thành phố này, nếu bọn họ mà biết con gái mình chết thảm như thế này nhất định sẽ tìm ra hung thủ. Và mày cũng sẽ chết chung với bọn tao thôi Song Nhi à!”

”Haha..... Cười đi, cười nhiều vào rồi tao kể cho mày nghe một câu chuyện này rất thú vị.”

LAN không ngờ rằng khi cô nói lên chuyện đó Runa cô lại có vẻ mặt bình thản như thế này, hoàn toàn không có một chút sợ hãi nào qua ánh mắt. LAN không tin Cô không sợ chết, nhưng cô ta lại không thể nào lí giải được cái nụ cười hiện tại của cô.

LAN ngược mặt lên nhìn Runa với vẻ nghi ngờ.

”Tao không nói không có nghĩa là tao không biết gia đình Hà có thân thế như thế nào. Có một đứa cứ nghĩ mình nói ra những lời đe dọa đó sẽ làm tao sợ mà tha cho nó, nhưng có không thể nào ngờ đến điều nó muốn không thể thực hiện mà còn trái ngược lại. Người làm việc lớn sợ người khác biết thường hay nói với nhau một câu rằng “Biết càng nhiều càng dễ chết” mày hiểu ý tao nói không? LAN!”

Bàn tay cô ta run rẩy người con gái trước mặt tựa như một con quỷ dữ đang dùng từng móng vuốt vò con mồi ngon đang đứng phía trước, cô đang ám chỉ cô ta đã biết quá nhiều cái kết duy nhất cho việc này đó chính là chết.

Một khi LAN chết mọi chuyện sẽ không thể nào điều tra ra được, chuyện xảy ra ngày hôm nay sẽ đi vào quên lãng.

”Xin cô tha cho tôi, tôi không muốn chết.”

”Quá muộn rồi LAN Anh à!

Cô khẽ lùi người về phía sau bàn tay nhanh chóng luồn vào váy, lúc ánh mắt Cô ngược lên nhìn LAN thì trên tay cô đang cầm một khẩu súng Mini. Khẩu súng được Cô chuẩn bị mỗi sáng khi đi đến lớp, nó là món vật luôn ở bên người của cô. Chỉ với một vòng quần nhỏ Cô có thể dễ dàng giấu khẩu súng vào trong váy mà không sợ bị ai phát hiện.

MAX thường hay nhìn động tác cất súng vào váy của cô, hần từng nói đôi chân của cô rất đẹp.. Hần có thể ngầm thật sự là điểm phúc của mình. Những giây phút đó Cô hận không thể đánh vào mặt tên dân đảng đó, hần nói lên những suy nghĩ của mình mà hoàn toàn không để ý đến gương mặt thoáng ửng đỏ của Cô.

Đầu súng được giơ lên cao nhắm thẳng vào giữa hai hàng lông mày đen sậm của cô ta, ngón tay đang nằm trên vị trí bóp cò.

“Cạch”

Chốt đã được mở, mạng sống của người con gái trước mặt chỉ có thể tính bằng giây.

“1.....2.....3”

“Chéo..... búp..... Xoẹt”

“Ư...”

Trên bức tường cao có một người phóng phi tiêu vào cánh tay đang cầm súng của Cô với mục đích cứu thoát cái sinh mạng nhỏ bé của LAN, nhưng hình như tên đó đã quá xem thường cô. Khi đầu phi tiêu vừa cách Cô tầm 3m thì nhanh chóng cô dùng dây roi vung mạnh về phía sau, do dây được làm bằng da rắn chứa nên các loại vũ khí như phi tiêu không thể nào làm tổn hại đến nó.

Hai vật một dây một tiêu va chạm mạnh vào nhau tạo thành phản lực làm phi tiêu bắn về theo chiều hướng khác, phi tiêu không còn nhắm vào tay cô nữa mà bay thẳng về phía LAN đâm thẳng vào cổ cô ta. Tất cả xảy ra chỉ trong vòng 1 phút, ngay cả Ngọc anh cũng hơi bất ngờ với những chuyện vừa xảy ra.

Máu từ cổ LAN chảy ra dọc theo những họa tiết trên cổ áo tuôn dài xuống ngực. Màu đỏ hòa quyện cùng với những giọt mồ hôi trên gương mặt lẫn xuống tạo thành một cảnh tượng đẹp mắt vô cùng.

“Vù.....”

29. Chương 29: Chạm Mặt

Hướng chiếc phi tiêu phóng xuống xuất hiện một bóng dáng cao lớn, do trời quá tối trong hẻm lại không có bất cứ ánh sáng nào nên Rer không thể nhìn rõ được gương mặt của hai người con gái phía trước.

Anh chỉ nhận ra được một điều là trên mặt một người kia thì có mặt nạ, còn một người con gái khi này dùng dây đai nhắm vào người Lan Ang hoàn toàn không có đeo những chiếc mặt nạ như người kia. Ngọc Anh bước lên phía trước cao giọng hỏi

”Ai?”

”Tôi phải hỏi các người mới đúng, tại sao lại giết bọn họ?”

Rer lạnh lùng nói, mọi thứ xung quanh trở về với trạng thái yên tĩnh như ban đầu. Khi này anh đi ngang qua con hẻm này và ngửi thấy được mùi máu tanh rất nồng phát ra từ đây, theo những gì Rer biết mùi máu đặc biệt tanh nồng như thế này nhất định là máu người. Men theo con đường nhỏ vào bên trong hình ảnh đầu tiên anh thấy đó chính là một người con gái đang cầm một vật dài gì đó chia vào đầu một người con gái khác đang ngồi dưới đất.

Không nghĩ ngợi nhiều Rer dùng phi tiêu bắn thẳng về phía cánh tay người con gái đang đứng, nhưng điều anh không thể ngờ đó chính là cây phi tiêu khi này anh phóng ra không bắn trúng cánh tay đang cầm dây đai của Runa cô mà lại nằm gọn trong cổ của người con gái kia.

Cảnh tượng trước mặt làm người khác thật sự hãi hùng, mấy chục cái xác đang nằm trên mặt đất. Người thì trên cổ có những vết cắt mỏng manh, người thì trên đầu bị bắn tạo thành những lỗ lớn nằm giữa trán. Không ai được chết một cách thanh thản, nhưng khi nhìn kĩ xung quanh Rer phát hiện được phía xa đó còn có một người con gái đang nằm bất động. Nhưng hình như ngực cô cử động cho thấy người con gái đó vẫn còn sống và đang cố gắng hít thở.

Anh quay lại nhìn hai người con gái trước mặt, trong lòng anh không ngừng suy nghĩ thật ra những người kia tại sao lại bị giết một cách thê thảm như vậy. Rõ ràng bọn họ chỉ là những cô gái nhưng thủ đoạn ra tay lại rất ác độc và tàn nhẫn, trong thế giới ngầm những người có khả năng như thế này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay

Rer hoàn toàn không nhận ra những chuyện này là do cô bé với vẻ ngoài mềm yếu mà anh thường suy nghĩ tới, trời đang rất tối Cô lại đứng phía sau Ngọc Anh quay lưng lại phía Rer nên anh không thể nào nhìn thấy được gương mặt cô.

Ngọc Anh biết tình hình phía trước không mấy khả quan, nếu để người con trai phía trước nhìn ra một trong hai người là Runa thì mọi chuyện sẽ bị đổ vỡ hết.

”Chuyện này không liên quan đến anh, tốt nhất đừng nên xen vào.”

—Tuy Cô không quay mặt về phía Rer nhưng cô vẫn có thể nhận ra anh là ai, bóng tối có thể che khuất gương mặt của cô gái trẻ nhưng không thể che khuất được giọng nói đã từng ngọt ngào bên tay cô.

Hai người hai thân phận khác nhau, quen biết anh chỉ là sự tình cờ ngay cả Cô cũng không ngờ sẽ đem người con trai này vào cuộc chiến của chính bản thân mình. Nếu anh đã tự nguyện chen chân vào chuyện này thì cô sẽ cho anh tội nguyên, một khi cuộc chơi bắt đầu sẽ không có đường rút lui. Muốn ra khỏi chỉ có một khả năng duy nhất đó chính là..

“Game Over”

”Bọn họ đều là những sinh mạng”.

Anh lạnh lùng cất tiếng nói, bàn tay khẽ nắm chặt lại. Từ khi bước vào đây đến giờ chỉ duy nhất người con gái đeo mặt nạ trực tiếp trả lời các câu hỏi do anh đặt ra, còn người con gái đứng khuất phía sau hoàn toàn không hề lên tiếng.

Nhất định có vấn đề, anh có thể nhận ra người con gái không mang mặt nạ mới chính là người tàn ác nhất ở đây. Những người lạnh lùng ít nói thường là người có những suy nghĩ rất kín đáo, không ai có thể đọc được những gì bọn họ nghĩ. Cũng như cô gái đó, từ đầu đến giờ xem như anh không hề tồn tại vậy và khí chất thoát ra từ cơ thể cô hoàn toàn khác với hai người còn lại

Rer rất muốn biết mặt cô là ai? Thật sự lợi hại như thế nào?

”Họ đáng chết.”

Cô bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói không còn ngọt ngào đầy mê hoặc như những lần nói chuyện tiếp xúc cùng Rer. Một người nhưng hai giọng nói không hề giống nhau Cô tin chắc Rer sẽ không nghĩ ra cô chính là Song Nhi.

Lúc bắt đầu Cô không lên tiếng không phải vì sợ Rer biết thân phận của mình vì chuyện đó khả năng xảy ra rất ít. Điều cô muốn biết chính là thân phận của anh, tuy đã nhiều lần điều tra hồ sơ của Rer nhưng cô không thể nào tìm được những thông tin nào hữu ích cho mình.

Bây giờ anh lại xuất hiện ở đây, dùng ám khí muốn hạ gục cô. Cô như nhận ra một điều gì đó từ phi tiêu mà Rer bắn ra, cô bắt đầu nghi ngờ anh là người có thân phận không hề đơn giản. Nói không chừng chiếc phân mềm SOS mà cô đang tìm có liên quan đến anh

Rer nghe âm thanh vang bên tay nhưng không thể nhận ra mình đã nghe thấy tiếng nói này ở đâu, nhưng trong lòng Rer lại có cảm giác vô cùng quen thuộc. Người con gái cất lên tiếng nói đó là người cầm dây doi trên tay khi nãy, những đòn võ mà cô đánh ra rất nhanh nhẹn và chuẩn xác.

Nếu người vừa rồi là anh thì khả năng bị đánh trúng cũng rất cao, đôi chân đưa thẳng tạo thành động tác cực chuẩn thật ra là những động tác rất khó tập luyện. Thường là những người luyện võ trong vòng hai năm cũng không thể nào đá ra những đòn chuẩn xác như thế này.

Sự tò mò trong lòng ngày càng nhiều, Rer muốn tiến lên để nhìn rõ gương mặt người con gái cách xa mình không đến hai mét kia. Nhưng khi vừa bước lên một bước thì người con gái đeo mặt nạ đã đứng lại chặn trước mặt Rer.

”Đừng nhiều chuyện”.

—Cô nhắc nhở Rer một câu cuối cùng rồi quay người lại.

”Đi.”

[b]Rer rất muốn giữ hai người phía trước lại nhưng anh biết mình không thể, dù võ thuật anh có giỏi như thế nào nhưng hai người con gái đó không phải tay vừa nếu một mình anh đối phó với họ cơ hội thắng không đến một nửa, huống hồ trên người cô gái đó còn có dây doi. Một dây doi độc nhất vô nhị một trong ba thành viên của Ác Ma.[b][size]

[size=150]Ánh mắt anh vẫn hướng về phía đầu con hẻm, những bóng dáng khi nãy đã khuất dần, bên trong con hẻm chỉ còn mình anh và hơi thở yếu ớt đang nằm trong một góc tối.

”Cứu tôi.”

Giọng nói yếu ớt vang bên tay, khi Rer quay lại thì phát hiện ra người vừa nói hai chữ đó chính là cô gái có hơi thở nặng nề tình cờ anh nhìn thấy khi nãy. Nhìn những cái xác xung quanh có thể một trong ba người đó cố tình không để cô gái này chết, nhưng nguyên nhân là như thế nào nhất thời Rer không thể nào nghĩ đến vì chuyện chính bây giờ là anh muốn cứu người con gái đang gọi mình

Thân thể không còn một chút sức lực nằm trên nền đất lạnh giá, gương mặt tái xanh mồ hôi từ trán chảy dài qua khóe môi đọng lại trên đó hương vị mặn mặn. Gương mặt xinh đẹp này đối với Rer quá quen thuộc hằng ngày cô ta vẫn thường hay chạy theo anh gọi

“Anh Rer anh Rer”

không ngớt miệng. Cơ thể hoạt bát, đánh đá ghen tuông đánh người này đến người khác ngày nào đã không còn, thay vào đó là cơ thể đang sắp đối mặt với tử thần.

”Lan Anh..”.

Rer khẽ gọi tên cô ta, dùng đôi tay rắn chắc to khỏe của anh nâng đôi vai gầy yếu của Lan Anh lên lay mạnh. Nhưng ngoại trừ những câu nói thuê thảo cô ta không thể nói thêm bất cứ câu gì nữa, rồi bỗng nhiên khóe mắt Lan Anh trào ra một dòng máu đỏ, nếu không phải do anh lay người cô ta thì dòng máu tươi đó sẽ không trào ra nhanh đến vậy

Ngay từ đầu Runa cô đã không có ý định tha cho Lan Anh một con đường sống, trước khi ngoảnh mặt đi cô không quên tặng cho Lan một câu kim vàng được tẩm độc vào sau gáy. Loại độc này sẽ làm người khác đau từ từ, dù có người muốn cứu cũng không thể nào cứu được. Những giọt máu trên khóe mi chính là mối thắc cho sinh mạng của cô ta, một khi dòng máu đó chảy ra thì cô ta sẽ lập tức tắc thở

Những giọt máu đó chính là vật ngăn cách cuối cùng không để chất độc trong kim ngấm vào cơ thể, loại độc này tuy được tẩm vào kim nhưng khi đâm vào cơ thể con người sẽ tạo thành những vết khối màu trắng. Khi những vết khối này thấm vào mắt sẽ tự động tập trung máu lại, một khi có người đụng mạnh vào cơ thể Lan thì dòng máu đó sẽ trào ra và cô ta sẽ chết ngay tại chỗ.

Cô đã nói Lan Anh phải chết nên cô không thể nào tha cho cô ta, cái chết của cô ta đầy đau đớn, nỗi đau đó gấp trăm lần so với nỗi đau của những người chỉ chết trong vòng năm giây do vết thương chí mạng gây ra.

.....

... ..

Biệt thự hoa hồng

”Thật ra người đó là ai chứ?”

–Ngọc Anh ngồi trên ghế hai chân bắt chéo, trên tay đang cầm chai oxi già rửa vết thương cho cho tay mình. Tuy vết thương do lưỡi lam gây ra không có gì đáng ngại nhưng với người con gái có làn da mỏng manh như Ngọc Anh thì có chút phiền phức, bộ đồng phục học sinh là áo ngắn tay còn vết thương của mình lại nằm trên cổ tay một chút, khi mặc đồng phục có thể dễ dàng nhìn thấy.

”Sáo Quỷ”

Cô từ lúc đầu đã nghi ngờ Rer và Tuấn và hai người trong Sáo Quỷ, nhưng qua vụ việc lần này cho thấy suy nghĩ của cô hoàn toàn có khả năng. Vết sẹo trên cổ Rer có hình dạng như một cây sáo

Ngọc Anh trầm ngâm:

”-Nếu thật sự là họ thì chuyện này xem ra không dễ dàng gì giải quyết được.”

“Sáo Quỷ” một cái tên cứ nghĩ như rất xa lạ nhưng hoàn toàn không phải là như thế, nó đã xuất hiện cách đây 3 năm. Người đứng đầu của bộ đôi này là người không hề đơn giản,Max đã từng nhắc qua cái tên này

nhưng nhất thời Cô không thể nào nhớ ra. Cô chỉ biết Sáo Quỷ lợi hại như thế nào chủ nhân của bọn họ còn lợi hại hơn gấp mấy lần, vì thế trong thế giới ngầm người gặp được thủ lĩnh của Sáo Quỷ chỉ có những người đã chết

”Mai đâu???” Lúc này cô chợt nhớ tới Mai vẫn chưa về.

”Em không biết !!!nhưng cũng chắc không sao đâu hơ...”

-Ngọc Anh ngáp ngắn ngáp dài nói

Đúng vậy với thân thủ của Mai thì không ai dám làm gì cả. Nhìn đồng hồ đã hơn 2 giờ sáng rồi nhìn lại Ngọc Anh đang mệt mỏi kia

”thôi em đi nghỉ đi mai còn đi học nữa ”

-- Cô nói xong liền về phòng xuống hầm chế tạo độc dược .

Cầm trên tay mảnh phi tiêu mà Rer bắn cô ,cảm giác trong lòng chút cảm xúc gì đó ...quen thuộc làm sao

Phải chăng cô với hắn có quen nhau trước kia . Nhưng hiện giờ điều đó đối với cô là không quan tâm, điều quan trọng chủ yếu lần này là...

Ắc MA với Sáo Quỷ đã chạm mặt !!!

30. Chương 30: Cô Không Có Quyền Thương Hại Tôi

Rer đi lên phòng, cảm giác không vui lúc này còn ngự trị trong lòng hắn không dứt. Thay quần áo, hắn tiến đến phía cửa sổ, bất chợt vươn tay mở rèm cửa ra. Không gian bên ngoài nhìn từ cửa sổ phòng hắn rất đẹp, con đường dài hun hút chìm trong bóng tối, những chấm đèn nhỏ phát ra từ các khu trung cư cao cấp, lung linh huyền ảo. Chẳng bao giờ hắn muốn mở tấm rèm và cửa sổ ra vì hắn không thích không gian bên ngoài lừa vào phòng, hắn chỉ thích mùi hương bạc hạ diệu nhẹ trong phòng, không muốn gió cuốn đi không muốn mất đi. Nhưng, tâm trạng hôm nay của hắn không được tốt, hắn để gió mặc sức lừa vào, cuốn trôi thứ khó chịu trên người hắn đi.

Thiên đường, âm u không một gợn mây, màu đen vây bám cả đất trời, từ nhiều phía, những cơn gió gào thét đột ngột như cuồng phong, thả ga làm tung bay tấm rèm cửa, làm lay động hàng cây xanh mướt. Xoẹt, xoẹt, những tia chớp nháy tạo một vùng trắng xóa trên trời, tách những đám mây nặng trĩu thành nhiều mảnh, trôi chậm chạp. Bỗng, cơn mưa lạnh đổ ào xuống, rít mạnh mẽ ở bên ngoài khung cửa sổ trong đêm khuya tĩnh mịch, từng đợt gió càn quét mặt đất, quật mạnh vào không trung khiến bụi bặm bay mù mịt, những hạt mưa nhỏ chạm đất cũng là lúc những hạt mưa lớn rơi xuống.

Cơn mưa lớn lao như bão này vô tình làm hắn nhớ đến đêm hôm đó, cô đã đến bên hắn và nói yêu hắn rồi van xin hắn yêu cô. Hình ảnh đó khắc sâu trong lòng, thỉnh thoảng lại tê tái như rỉ máu, thỉnh thoảng lại cảm hận muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Rer chán ghét đóng cửa sổ lại, kéo tấm rèm xuống, không gian mờ đi như làn khói trắng, căn phòng trở lại trạng thái kín mít, lạnh lẽo. Hắn đưa tay tắt toàn bộ công tắc điện, chỉ còn lại thứ ánh sáng duy nhất chiếu từ màn hình vi tính thoát ra, chiếu thẳng lên khuôn mặt tuấn mỹ, làm đôi mắt đen lay sâu thẳm hơi nhúu lại một giây.

Lọ thuốc trong suốt hiện ra những viên thuốc nhỏ li ti màu trắng, những viên thuốc chen chúc nhau trong một không gian chật trội, như muốn cố gắng tẩu thoát ra ngoài mà không được. Hắn thường xuyên mất ngủ, có ngủ được thì lại không sâu giấc, những viên thuốc này giúp hắn chợp mắt nhưng không giúp hắn quên đi những thứ không hài lòng. Hắn đứng dừng nhìn màn hình, khóe môi cong lên một nụ cười quỷ dị, thần thái thư giãn nhưng ánh mắt sắc lạnh cứ ghim chặt vào dòng dữ liệu về ai đó trên màn hình. Từ ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt hắn hiện rõ sự đáng sợ hơn bao giờ hết.

Hôm nay cô gái ấy là ai ? gương mặt đó hắn không có thấy rõ ràng . Còn giọng nói là dùng máy biến đổi, hắn tự nghĩ phải chấn chỉnh cô sao ? không nếu là cô sẽ yếu đuối ôn nhu trong kí ức của hắn chứ không

phải là người lạnh nhạt man rợ như người hán đã chạm mặt hôm nay. Xoay trên tay điều thuốc hán nhắm mắt suy tư trong khoảng không của khói thuốc mờ ảo.

Phòng bên cạnh, đèn điện vẫn bật sáng trưng, tiếng phát thanh viên trên tivi vẫn không ngừng. Bên ngoài trời vẫn mưa hơn trút nước, ông trời như bị chọc giận đến nổi thả gió quạt tứ tung, những cành cây nhỏ cứ thế mà lìa cành, rơi rụng. Đức khuấy đều ly cafe trên tay, những giọt nước màu đen sóng sánh trong chiếc ly thủy tinh kiểu cách. Đức vừa xem chương trình tin tức thời sự về những vấn nạn mại dâm, vừa nhăm nháp một ngụm cafe cho tinh thần không hỗn độn.

Mại dâm là thứ mà Đức ghét nhất, không bao giờ muốn nhắc đến nhưng nó tự nhiên ập đến, trong thế giới ngầm, nó là điều quen thuộc thậm chí rất quan trọng cho những đàn anh buôn bán trao đổi lấy tiền, lấy thuốc, điều đó gây nhức nhối cho biết bao người, kể cả người như Đức cũng đang phải vò công tốn sức điều tra đường dây mại dâm của MAX.

Thông tin MAX dùng gái mại dâm để thu hút người về bang mình đã bị lộ đến tai Rer và Đức, chính vì thế mà Rer đã giao nhiệm vụ cho Đức giúp hán điều tra ngọn ngành và đối phó. Rer không thể để vị trí thống trị vào tay MAX được, đó là điều xỉ nhục đối với kẻ coi cái "tôi" quan trọng như hán.

Hán tàn nhẫn và lãnh khốc nhưng chỉ dành cho những kẻ tạo phản, gây cản đường hán, còn lại, tuyệt nhiên hán sẽ chẳng thêm dả động. Nếu muốn yên bình, tốt nhất không nên nhìn vào mắt hán quá một giây, kẻo hán phán cho cái tội "nhìn đểu". Ngày trước, MAX đánh chiếm địa bàn, gây tổn thất nặng nề cho hán, lần đó, hán đã trả thù MAX khiến MAX đau đớn, chống chọi Rer nhiều ngày tháng, không thể ngóc đầu lên được, MAX đã ngỏ ý bắt tay làm hòa, rồi hai người trở thành "bạn xã giao". Ngoài mặt có vẻ MAX tôn trọng, kính nể Rer nhưng bên trong hoàn toàn là giông tố và đổ kị.

Tinhhhh....

Tiếng tin nhắn tới làm Đức tỉnh người nhìn lên màn hình là dòng chữ mang vẻ đáng yêu thân thương "ngủ ngon gấu yêu" với người gửi là HỒ LI TINH làm anh nở nụ cười hạnh phúc. Đúng thế anh đã yêu cô từ lần gặp đầu tiên đựng cô ở bar. Cô bé ngốc này khiến anh giao động hơn nhiều ccoo gái trước đây anh từng quen. Cuộc đời nghịch lý, người càng trân trọng bao nhiêu, tình yêu càng biến mất, người không trân trọng, thì tình yêu cứ đeo bám không rời

~Ở 1 chỗ khác....

Khí lạnh tràn vào đất liền, mùi ẩm thấp của cơn mưa rào len lỏi vào căn phòng đen tuyền của cô gái. Runa khẽ run người, rõ ràng là lạnh, nhưng trên mặt của cô lại lấm tấm những giọt mồ hôi trộm, cơ hồ không được thoải mái cho lắm, răng cắn chặt môi, hình như nó cố không gây ra tiếng hét lớn.

Những làn khói trắng mờ ảo, hiện lên là một bà lão mái tóc dài trắng muốt, áo dài trắng xóa, hàm răng nhuộm đen xỉ, hốc mắt đỏ lôm, toàn thân trắng bệch ngoại trừ bàn tay tím tái đáng sợ, tiếng nói ma mị cùng điệu cười quái dị vang vọng bên tai cô gái nhỏ

"Con sẽ trở thành người xấu, con sẽ giết người, con sẽ là sát thủ, là người đáng nguyên rủa, con sẽ mất tất cả tình thương của mọi người, con sẽ cô độc, con sẽ chết, sẽ chết..."

Hai từ cuối vang vọng mãi không ngừng, mắt nó đỏ ngầu, kinh sợ, bàn tay nhỏ bấu chặt vạt áo, tim gan gào thét như muốn nổ tung.

Người đàn bà tóc đen như một lão phù thủy đáng sợ, điệu cười bà ta ám ảnh đôi tai nhỏ bé kia, nó lắc đầu, đau nhức vô cùng, hét lên xua đuổi bà lão nhưng không thành. Không thể nào, từ bé đến lớn, nó chỉ có nguyện vọng đi theo con đường ánh sáng, nối tiếp cơ ngơi sự nghiệp của cha mẹ nó, không thể nào nó đi vào con đường tội lỗi kia được. Bà ta nói nhảm nhí, nó không tin, nhất định không tin.

Nó bật khóc tức tưởi, ầm ỨC nhìn người đàn bà tóc đen, miệng nhỏ xinh quất nạt

"bà ác độc, bà đi đi, bà đang nói gì vậy, tôi không tin những gì bà nói đâu, tôi lương thiện, hoàn toàn lương thiện, kể ra bây giờ và mai sau, mãi mãi lương thiện"

Người đàn bà tóc đen đầy máu lại vang lên nụ cười đáng sợ, giữa đêm mưa phùn gió bắc, điệu cười ấy như lạc vào không trung...

"Ahahaha..."

Sau tràng cười dài, bà cất tiếng nói thâm độc, giọng bà bí hiểm tan vào cực lạc, như hư vô

"Con sẽ là sát thủ, con sẽ bị mất tất cả, bàn tay dính máu, con sẽ trở lên mù quáng, con sẽ thay đổi, nếu không giết hẳn ta"

Hai từ hẳn ta phát ra khiến nó sợ hãi, bà ta đã muốn nhắc đến ai, bà ta muốn nó rời xa ai, sao không nói rõ, nó định hỏi thì hình ảnh của bà đã chỉ còn là những hạt cát trên mặt đất, không còn dấu vết gì nữa.

Cô giật mình tỉnh dậy, lau mồ hôi trên trán, phù, may quá, chỉ là một giấc mơ, thật đáng sợ. Nó hoàn toàn không tỉnh táo, liền nằm xuống và thiếp đi, trên khóe mắt còn vương lại một giọt nước trong suốt, tinh khôi nhưng mặn chát.

LM chỉ bắt buộc học viên mặc đồng phục vào những ngày chẵn, còn những ngày lẻ thì học viên được thỏa sức mặc đồ mình yêu thích đến trường. Và sáng sớm hôm sau, hình ảnh một cô gái với bộ đồng phục gọn gàng, chiếc nơ nhỏ xinh xắn thắt lỏng trước cổ, như một điểm nhấn cho chiếc áo trắng khuy đen. Runa ngồi lặng thinh tại trạm chờ xe bus.

Cơn mưa ồn ào kia đã qua đi, để lại vô vàn những chiếc lá sót lại trên mọi nẻo đường, những ngôi nhà lớn bé đều sạch sẽ hơn hẳn vì được tắm rửa miễn phí. Người người đổ xuống lòng đường, bắt đầu một ngày mới với đầy tiếng chim hót. Đứng đợi mãi không thấy bóng dáng Rer đâu cô thắc mắc từ khi cô với hẳn hay đi cùng nhau hẳn thường đợi xe bus cùng cô ngày.

- "hắn ta không định đi học chẳng?"

Cô lẩm bẩm một mình, đưa tay lên nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua không chờ đợi bất cứ thứ gì, đã gần đến giờ học mà vẫn chưa thấy Rer đâu. Từ căn biệt thự hẳn ở đến trường LM phải bắt xe bus ở đây, nhưng cô ngồi suốt từ sớm mà chưa thấy hẳn qua, nó đã để lỡ ba chuyến xe rồi. Nghĩ ngợi một hồi, nó mở máy gọi cho hẳn.

Tên cô hiện lên trước mắt, hẳn tức giận lơ đi. Cô mặc kệ hẳn có nghe hay không nhưng nó đang bị tra tấn bởi bản nhạc chờ của hẳn, cô ghét tất cả những bản nhạc chờ buồn của hẳn, toàn những ca từ không thích. Một nụ cười lạnh thờ ơ trên gương mặt cô, cô biết có chuyện gì khiến hẳn như vậy chính là chuyện hôm qua cô với hẳn chạm mặt. Rồi bước lên xe luôn.

"Cô kia, chờ tôi"

- Hẳn khó khăn lắm mới chạy tới được Nó đưa cho hẳn một chiếc khăn tay

"Lau đi" - cô cười cười trông vẻ mặt ảm đạm của hẳn, thống khổ vô cùng, cô chêu chọc.

Cô và hẳn vào lớp cùng nhau, Đức và Ngọc anh nhìn thấy liền nhanh miệng chêu chọc

"Rer bỏ tôi để đi học chung với Song Nhi sao?"

"Vớ vẩn?" - Cả Rer và cô đồng thanh, lý trí nghĩ ngợi lung tung, rối loạn vô cùng. Thấy thần thái của Rer không tốt, Đức ứng chằng dấm lên tiếng nữa vì biết hôm, qua mới xảy ra chuyện gì.

Thấy cô nhột mặt đi, Ngọc Anh mới nhớ lại chuyện nửa đêm qua. Lúc Runa giật mình thì Ngọc Anh cũng qua phòng nhưng cô chưa kịp nói gì thì Runa đã ngủ tiếp.

Cô gục mặt xuống bàn, mơ hồ nghĩ lại giấc mơ. Nhưng, có gì đó nghẹn lại ở tim, xuyên vào từng mạch máu, khó khăn lắm cô mới để nước mắt không trực trào. Giờ giải lao, không đi đâu mà ngồi tại chỗ, Ngọc Anh và Đức gấp lại sách vở và chạy xuống căn-teen chiếm chỗ thật nhanh. Cô cũng đi cùng không đếm xỉa đến hẳn nhưng hẳn vẫn đi cùng cô.

"Đứng lại cho tôi"

- Rer cầm lấy tay cô lạnh thực sự còn lạnh hơn cả hẳn nữa

" Buông tôi ra" _ cô hất mạnh tay hẳn ra phản xạ rất nhanh làm tay hẳn vung vào từuơng một dòng hỗn hợp đồ ngẫu trào ra. Cô thấy mình cũng có lỗi liền ôm lấy tay hẳn kéo tới phòng y tế nhưng hẳn không chịu đi.

”Nói cho tôi biết cô bị làm sao ”

”MAu xử lý vết thương của anh đi ”

- cô vẫn không trả lời câu hỏi của hấn ta.

” Nói mau”

-hấn quán lên như sấm , lúc cô gục mặt xuống hấn đã nhìn thấy cô khóc trong đau đớn làm tim hấn xáo lạng đi.

Cô vẫn không nghe hấn nói gì cả rút ở túi áo một chiếc khăn tay màu hồng phấn ra cẩn thận lau vết thương trên mu bàn tay hấn . Miếng vết thương quá sâu cô liền quấn chặt khăn lên tay hấn ,cẩn thận đến tỉ mỉ .Rồi lấy ra một gói bột màu nâu sẫm.

”đắp lên loại thuốc sát trùng này đi”

- lúc này cô mới mở miệng nói

Thương hại! Hấn khẽ nhếch môi cười một cái. Hấn nhìn nó bằng một con mắt khác, khinh bỉ, tuyệt vọng. cô là loại con gái như thế nào, thật sự hấn thất vọng không kiềm chế nổi, tay hấn vò nát cái gói bột, lòng thầm chửi mắng không thôi.

Còn cô, đơn giản nó chỉ muốn giúp người khác, cô ngây ngốc không biết hấn chúa ghét hành động như này.

”Cô nghĩ mình là ai?

Hấn lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt phủ một lớp băng dày đặc, cô hơi bất ngờ trước thái độ của hấn nhưng cô không sợ mà nhìn thẳng vào ánh mắt chết chóc ấy.

-Là sao?

” Cô không có quyền thương hại tôi!”

Rồi hấn bước đi để lại cô ngây ngốc một mình.

31. Chương 31: Thân Phận Thật Của Max (1)

7 giờ tối tại ZX - một cửa hàng ăn nổi tiếng nhất ở Sapa. Khung

cảnh trong nhà hàng là một cảnh quan của Luân Đôn, kiểu ăn lãng mạn này chỉ dành cho các cặp đôi tình nhân đang yêu nhau đến thưởng thức. Cùng lúc đó :

”Anh không nhường tôi được chút à” - tiếng gắt gỏng chua ngoa đó làm cho tất cả mọi người trong nhà hàng im lặng hết đều quay hết vào trung tâm của bàn giữa nhà.

”Nào nào có gì chúng ta cùng thương lượng chứ đừng có mà rầm rộ chỗ đông người như thế này chứ?”- Không ai khác chính là tiếng của Runa cắt ngang lời của Ngọc Anh

Còn bên kia chàng trai thanh tú bướng bỉnh Đức cũng không kém gì nhỏ cũng võ mồm chửi nhau. ” Cô nghĩ cô là ai chứ 'hừ' cũng chả đáng..”

”Anh tệ lắm”

- Ngọc Anh đứng dậy tức giận chạy bỏ đi còn lại mọi người trong nhà hàng chỉ chỉ trỏ trỏ soi mói không ngừng.

Đến cô còn phải bực đến tính trẻ con của Ngọc Anh chứ huống chi gì Đức. ” Thôi có gì cứ để cho nhỏ với anh suy nghĩ kĩ một thời gian rồi nói chuyện tiếp đi. Còn về phần Ngọc Anh tính vẫn còn trẻ con nhưng thực thụ là một cô gái tốt hãy chân trọng và bảo vệ nhỏ nếu như anh yêu nhỏ thực sự.”

” Tôi nhất định sẽ làm được sẽ không phụ lòng mong mỏi của cô đâu”

”Chỉ được nói vậy thôi còn lại tự hai người quyết định đi. Đuổi theo đi trời lạnh này con bé tui đây” - Cô nói xong hấn cảm ơn rồi chạy đi, thở dài một tiếng rồi cũng rời khỏi quán.

Sập bây giờ là mùa tuyết rơi lạnh thật đấy, cô bước đi trên thềm gạch đá ướt lạnh lẽo . Hôm nay cô chỉ mặc một áo len mỏng cảm thấy như thấu lạnh tới xương rồi, mãi nhìn dưới đất cô chẳng may không biết đã va vào một bóng người đàn ông cao to . Mùi hơi thở nam tính rồn rập cùng với nhịp đập con tim cô bỗng tự nhận mình thấy xui xẻo cực độ luôn. Không dám ngẩng đầu lên chỉ nhẹ nhàng rút chân ngăn bước lùi lại nhưng một đồng lực mạnh của cánh tay người đàn ông đó ghì chặt ôm lấy cô . Mùi cơ thể của hắn cộng với sự lạnh buốt của màn đêm hòa quện vào nhau trong tức khắc làm cô ngộp thở ,khó chịu. Cố gắng đẩy mạnh người hắn ta ra nếu cô phán đoán không lầm thì hắn chính là - Rer.

"Đừng đi một chút thôi chỉ một thôi" - Nói xong hắn ta dùng sức nâng cầm cô lên đè ép ghữ chặt cầm của cô khiến cô đau đớn. Đôi môi hắn khô nẻ chạm vào đôi môi đỏ mọng của cô cắn nhai nuốt. "ừm..ừm.." Cô dùng hết sức lực của mình để đập vào người hắn chống cự cũng vô ích với hắn một hồi cô buông nhẹ người rồi cuối cùng hắn cũng buông cô ra. Đôi môi rớm máu ở khóe miệng cô cười hờ lạnh lẽo thốt lên hai từ " mẹ kiếp" rồi quay lưng bỏ đi . Nào ngờ hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy đâu,hắn ghé sát vành tai trắng nõn của cô thì thầm :

"TỪ bây giờ cô chính là người của tôi , nếu không được sự cho phép của tôi cấm cô hành động lỗ mãng đấy" - NÓI xong Rer cởi áo khoác bỏ của hắn rồi khoác lên vai cô ,vung tay bỏ đi để cô đứng một mình trong cơn mưa phùn tuyết. Bên đường bên kia một chiếc xe thể thao đen đã theo dõi hành động cử chỉ của hai người họ suốt quá trình vừa rồi. Bên trong xe người đàn ông bên chiếc gạt tàn với điếu thuốc lá trong tay. Rồi khởi động xe phóng vút đi trong đêm.

Về tới nhà Runa vật vờ nằm vật xuống giường, cô mệt mỏi khó chịu nhưng không có khóc cô chỉ thấy bất hạnh bi thương. Rốt cuộc là vì sao chứ? Tại sao cô không thể hận anh ? ghét anh hay muốn giết chết anh như vậy?. Tại sao tới bây giờ anh mới cư xử như vậy mà không phải là 10 năm trước vậy? HAY anh chưa nhớ ra cô là ai? Cô đau đầu vì những mớ câu hỏi từ quá khứ từng hình ảnh quay chầm như một bộ phim ố trắng trước mắt cô.Bỗng chiếc điện thoại vang lên làm cô bừng tỉnh , dòng chữ hiện lên 'Max'. Đinh không nghe thì máy ngừng hẳn , theo suy đoán của cô nếu không có gì quan trọng thì hắn sẽ không bao giờ ngắt giữa chừng như thế này đâu. Cô liền nhấn máy gọi lại.

"ôi công chúa của tôi đúng như dự đoán là cco sẽ gọi lại mà " - tiếng cười chế diễu của Max vang từ đầu dây bên kia.

"NÓI" - Cô trả lời lạnh lùng mang vài phần vô cảm

"theo tôi tới một nơi"

"Không"- cô định tắt máy

"ấy ấy đừng tắt vội ,tôi nghĩ cô sẽ rất thú vị cho coi bây giờ hãy thay đồ rồi xuống dưới nhà đi . Tôi đón " _ Max cúp máy luôn.

Chắc hắn quan trọng lắm hắn mới nói úp mở như vậy không suy nghĩ nữa cô đi rửa mặt vứt áo khoác của Rer xuống giường rồi khoác áo da màu nâu sẫm rồi xuống nhà.

"Có chuyện gì?" - bước vào trong xe của Max mùi thuốc lá nồng nặc sặc vào mũi cô. Về mặt bí hiểm của hắn làm cho câu chuyện trở nên thú vị y như lời hắn nói.Hắn không nói gì phóng mạnh ga đi ."

-Biệt thự gia tộc họ Ám-

Đi suốt một hồi xe cũng dừng ở một ngôi biệt thự màu xanh dương khoác lên vẻ huyền bí mê hoặc nào đó khiến người ta nhìn vào cũng phải tráng lệ ngược nhìn. Cô khó hiểu quay lại nhìn Max.

"Nào chẳng phải cô luôn muốn biết về thân phận thật sự của tôi sao , còn chờ gì nữa đi thôi" - nói xong hắn kéo tay cô vào hắn trong biệt thự. Thân phận của hắn luôn làm cô phải điên đầu về bối cảnh địa vị trên thương trường chiến trường và trong Hắc đạo. Trước nhà có hắn một khu vườn rộng trồng hoa Mộc Lan màu xanh, nhìn sơ qua người khác cứ tưởng là chỉ trồng đại nhưng thực chất là có một mối liên kết với nhau . Từ màu sắc của cả biệt thự và khu vườn đó chắc hẳn rằng đều do tay người phụ nữ làm nên.

"Thiếu gia đã về ạ"- người mở cửa là một ông lão trung niên đầu đã điểm trắng cúi đầu hành lễ với Max.

"Ông chủ và cậu hai đâu?"

"dạ . ông chủ đang ở phòng ăn còn cậu hai đang trên phòng"

" dọn cơm đi nay tôi ăn ở nhà" - nói xong Max kéo tay cô vào trong nhà . LẠ thay trong tòa nhà thiết kế theo kiểu Châu Âu mỹ lệ rất là đẹp mắt hơn ở ngoài.

Max hầy hầy người cô làm cô lờm hẩn ra hiệu ' đừng tưởng anh là đại thiếu gia ghia tộc giàu có mà lộng hành' . MAX cười tinh danh rồi nói " nhờ cô lên phòng gọi hộ em tôi được không hì, nhanh tôi đi báo với ba một tiếng con dâu đã về "

- nói xong hẩn ta chạy thục mạng làm cô tức hừng hực. Người hầu của hẩn cũng thúc giục khiến cô miễn cưỡng lên lầu , đứng trước cửa một căn phòng lớn kê gỗ cửa. Đột nhiên cửa hé mở cô bước vào rất tối và buốt giá, bên trong màn đêm cô có thể lơ mơ nhìn được tất cả .Cô đành xoay người bước đi thì một bóng người ôm trầm đến lạnh lẽo run rẩy với hơi thở kia giữ giọng nói

"Max bảo tôi kêu anh xuống ăn tối"-rút lời hẩn đẩy cô ra cửa kèm một câu "cút" rầm cửa.

Ngã xuống nền nhà bằng giá cô bất giác đứng tim tròn mắt nhìn chằm chằm vào căn phòng kia ."

Tiếng nói đó chẳng nhẽ...."

32. Chương 32: (2)

'Này Runa, Runa.'

Nghe thấy tiếng gọi cô mới định thần lại được về mặt đối diện của MAX trước bàn ăn làm cô không thể không nhin được cười chỉ mím môi nhìn hẩn rồi nhỏ nhẹ ăn tiếp.

"Cháu không sao chứ? đồ ăn có vấn đề gì sao" - Tiếp đến là người đàn ông trung niên ngồi xe lăn trông ông tầm khoảng ngoài 55 56 tuổi. Đây chính là Ám lão gia - một trong ba gia tộc lớn nhất Việt NAM và cũng là người đứng nhất nhì trong Hắc Đạo. Cô cũng không ngờ rằng ông ta lại là cha của Max, bảo sao lúc gặp cô hẩn lại che giấu thân phận thực sự của mình.

"Dạ..không ạ đủ dùng rồi lão gia"

"Cô bé cứ gọi ta là Bác Hoắc là được rồi không cần phải vai vế xa lạ gì đâu"

- Ám Dạ Hoắc nhìn cô và nở nụ cười triu mến, mắt ông hít lại nhưng vẫn mang vẻ cần mẫn không thể hiểu rõ tâm tư của ông được . Cô đoán chắc ông sống giấu nội tâm của mình để không ai thấu được chỉ có người hiểu ông mới làm được điều đó.

"Dạ vâng Bác Hoắc" - cô cũng chỉ biết làm theo bởi cô cảm nhận được ông ta nhìn thấu nội tâm của cô rồi trên thế giới này ngoài em gái ruột của cô - Châu mới có thể hiểu được cô mà thôi. Ngoài ra Ngọc anh và Mai cũng không thực sự hiểu về nội tâm của cô mà chỉ hiểu cách làm việc của cô mà thôi.

"Thôi ăn đi còn đi" - Max thấy cô vẫn thất thần liền nói nhỏ vào tai cô nhẹ nhàng. Đi đâu? nhìn Max bằng ánh mắt khó hiểu rồi lẳng lặng ăn tiếp.

"Ồ thì ra lại thêm một con dâu mới nữa sao"

"Song nhi tôi không ngờ cô cũng được bề trên cao nhĩ đã sắp trở thành đại phu nhân của họ Ám chúng tôi rồi đây" - Giọng cười của Rer chế diễu rồi kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

Giọng nói này làm cô giật mình toát hơi lạnh lại, lại kèm thêm 'con dâu mới nữa' lại làm cô thêm nhọc lòng không dám ngoai đầu lại cũng không dám ngược lên nhìn bóng hình chiếc áo phông đen vừa tầm mắt cô.Hẩn chính là Rer.

"Bốp" -một cú đấm của Max vào chính mặt của Rer khiến cô bừng tỉnh.

"Thằng không được vô lễ, đây là bạn của anh con"-ông Hoắc mới lên tiếng để ắt ngang bầu không khí âm u này.

"Không sao đâu bác ạ , thôi con xin phép về trước con nhớ ra là có việc ạ"- Cô không muốn ở thêm một phút giây nào nữa cũng muốn nhìn cảnh hai cha con họ cãi nhau, rồi vội vàng chạy đi.

Cô mệt cô mệt lắm rồi tại sao chứ rốt cuộc ông trời còn muốn chêu đùa chúng ta như thế nào nữa đây. Những lời nói cay nhiệt của hắn rất là tức giận kèm thêm chua chát vô cùng như xát muối vào tim cô vậy . Cô đau ư? cô giật mình cô cũng biết đau rồi sao?

"Á...."

Xui xẻo vậy không biết mãi chạy trên đôi giày cao gót làm cô ngã từ trên bậc thềm xuống ,đau nhói rất.. không thể đứng lên được nữa cố với bám vào hành lang, sờ túi lấy điện thoại định gọi cho Ngọc Anh thì mới nhớ ra là để quên trên xe Max rồi.

"này cô cứ định như vậy mà bỏ về sao ? cô ngốc hơn tôi tưởng đây" - Đằng sau là MAX chạy tới toát mồ hôi phải chăng hắn ta đã đuổi cô không ít công sức rồi .

"Tôi không sao, đi được" - Cô cố chấp tránh né ra khỏi vòng tay của hắn ta ra nhưng sức cô không đủ mà nâng đỡ thân mình lên nữa. Lẹ chèo tran cuối cùng ngã vào vòng tay của Max cô mở to mắt hừng hững nhìn hắn . Mùi mồ hôi và mùi cơ thể hòa quện vào nhau gió đông lạnh lùng vây quanh hai người bọn cô làm cô không những không thấy lạnh nữa mà cảm thấy ấm áp vô cùng.

"Đi ná "- Max nói với cô chỉ một tiếng gật đầu hắn liền bế thốc cô lên và đi về phía chiếc xe của hắn, màn đêm buông xuống rất nhanh chiếc xe cũng theo đó mà vút lại trong màn đêm u ám để lại những tiếng vọng của xe ở lại cùng bóng người phía sau đang đứng thẫn thờ kia. Cô độc buồn bã vậy lấy bóng người đó cùng điều thuốc trên đôi môi khô cần.

Đêm nay, em bỗng thấy mình cô đơn trong vòng tay thân quen.

Sau đêm nay, có lẽ em sẽ phải buông những giấc mơ – những lập lờ.

Có sai không khi trong lòng còn chút yêu thương xưa buồn vương.

Nhưng thật tâm em không muốn đôi ta xa cách nhau.

Có sai không khi đêm về em vẫn nghe âm thanh ấy.

Thoáng mùi hương cũ như vừa mới đây.

Là do em cố chấp... Cho rằng mình đúng.

Em cứ ngỡ năm tháng xóa hết bao nhiêu kỉ niệm cũ.

Rằng em không thể lựa chọn cho giấc mơ mỗi người.

Vì em cũng đang lạc lối.

Và anh hãy nói thật lòng, anh rất thương rất buồn.

Chỉ cần anh gọi tên, em sẽ đứng lại.

Giữ em đi và nói.. yêu em.

Đôi khi, em vô thức gọi tên ai dẫu kẻ vai bên anh.

Có đôi khi, em nén tâm tư một mình đêm trắng đêm trong tuyệt vọng.

do em cố chấp... Cho rằng mình đúng.

Em cứ ngỡ năm tháng xóa hết bao nhiêu kỉ niệm cũ.

rằng em không thể lựa chọn cho giấc mơ mỗi người.

Vì em cũng đang lạc lối.

Và anh hãy nói thật lòng, anh rất thương rất buồn.

Chỉ cần anh gọi tên, em sẽ đứng lại.

Giữ em đi và nói.. yêu em.

Nhà Max

Cô sợ những lời nói xưa kia sợ hấn ta , đã từng một lần tan nát trái tim cô và vô tâm với cô. Bây giờ gặp lại cô thấy sợ hãi và tủi lòng như những lời hôm nay đó giống như một cơn ác mộng vậy. Cô muốn phá tan đập nát nó sự tức giận của anh oán trách lên đôi môi cô cùng lời nói cay đắng.

”Sao rồi ổn chưa”- Bên cạnh là MAX hấn bây giờ ôn nhu chu đáo quan tâm cô hơn trước kia.

”không sao! mà chuyện hôm nay là do anh sắp đặt đúng không” - cô nhìn hấn và nói.

”ha ,cũng không qua nổi mắt cô nhỉ đúng vậy Rer với tôi là anh em ruột nhưng cùng cha khác mẹ .Mẹ tôi với mẹ của Rer là chị em sinh đôi là Mộc và Lan do lúc lấy nhầm mẹ tôi nên hai người đã có con với nhau nhưng lúc đó do mẹ tôi thấy tình cảm của mẹ Rer rất lớn với ba tôi nên bà thân là chị nên đã đem tôi bỏ trốn đi. Lúc tôi lên 8 tuổi thì mẹ ruột tôi mất gì Lan

- mẹ ruột của Rer đã tìm được tôi và nuôi dưỡng tôi ,lúc đó Rer mới lên 3 nó cứ ngỡ là tôi đã hại mẹ nó nên đã hận tôi suốt chừng ấy năm.Thế nên khi tôi 15 tuổi ba tôi đưa tôi ra nước ngoài du học và sinh sống và tôi đã không dựa vào thể lực nhà họ Ám mà tạo dựng lên thể lực của riêng mình.

Lí do mà tôi quyết định về Việt NAM chính là Gì Lan cũng coi như người quan trọng trọng ở nơi đây. Nhưng khi thấy bà nằm liệt giường trong 5 năm đó tôi lại ân hận không thể bảo vệ được bà ,tôi không muốn mất đi người mẹ nữa của tôi thế nên đã tìm mọi đủ các cách để chữa trị nhưng không được ”

- Nói tới đây Max thở dài nhìn cô, cô vẫn chăm chú nghe và cũng hiểu ra lí do tại sao khu vườn trước nhà là Mộc LAN rồi thì ra cô đã nhìn đúng cũng thấu hiểu cho nỗi lòng của Max và Rer.

”Và..tôi cũng biết cô chính là cô gái 5 năm trước theo đuổi Rer ”

33. Chương 33: Đôi Uyên Ương Không Thành

”Cạch”

Cửa sổ được bật tung ta, một bóng đen nhanh chóng phóng vào bên trong căn phòng. Hơi thở người con gái đó nặng nề vô cùng, gương mặt căng thẳng đến cực độ. Bàn tay trong vô thức run rẩy, cảm giác này trước nay Runa chưa từng có. Tim cô nhói lên từng hồi, cơ thể không ngừng tuôn ra những giọt mồ hôi lạnh. Cả đáy mắt cũng hiện rõ hai dòng nước trong lành đang đua nhau trôi xuống mặt.

Căn phòng không có một chút ánh sáng nào, cô cố gắng dùng bàn chân đang nặng trĩu bước về phía chiếc giường. Thả người xuống tấm nệm dày, đầu óc cô bỗng nhiên trở nên bay bổng đến kì lạ.

”Mai”

Hai từ phát ra từ đôi môi đang run rẩy không ngừng của cô, người con gái với gương mặt đầy đau khổ khi này có thật sự là Mai người bạn gái bấy lâu nay cô luôn nhớ nhung hay không ?Tại sao suốt gần 2 tháng nay kể từ lần gặp mặt với Sáo Quỳ.

Cô chạy đến hỏi Mai rằng bao lâu nay sống có khỏe không, Mai đã đi đâu ?

” Không sao tôi đi nghỉ ngơi đây” - nói lạnh lùng rồi ra khỏi phòng của Runa .Cô cũng không hiểu là lí do gì nữa ,chỉ một lí do ...

Tại sao mọi người lại thay đổi !!

Lớp 12A1

Cánh cửa lớp không ngừng bị những cơn gió lớn làm chuyển động đập vào hai bên bức tường phát ra những âm thanh “Đùng đùng” nhức tai. Bên trong lớp học không khí nhộn nhịp hấn lên những đôi gái yêu nhau

không ngại ngần mà trao nhau những nụ hôn nồng cháy ở cuối lớp. Còn có những người không ngừng rượt đuổi nhau chạy nhảy lên cả trên mặt bàn để lại vô số vết dầy thể thao chi chút, như vậy đó ở cái tuổi 18 – 19 như thế này quả thật là cực kì tươi đẹp.

Tuấn ngồi yên lặng tại chỗ ngồi của mình không thèm để ý đến những chuyện đang xảy ra trong lớp cứ như anh không hoàn toàn thuộc về nơi này chỉ có thể xác mà thôi. Trên tai đang gắn một chiếc phone nhỏ màu đen, ánh mắt anh khép mờ thưởng thức những âm thanh ngọt ngào do bản nhạc tình yên Mexico đem lại. Anh không ngừng suy nghĩ về những chuyện khi sáng xảy ra, giữa anh và Mai hình như đang có một bức tường nào đó ngăn cách. Ngay cả anh cũng không thể nào đẩy nó ra được, Mai không còn chịu nghe theo những lời khuyên bảo của anh như trước và thay vào đó là nét cổ chấp vồn có của cô. Anh cứ nghĩ mình đã thay đổi được nét lạnh lùng đầy tàn nhẫn trong ánh mắt cô, nhưng anh đến bây giờ mới phát hiện ra mọi thứ chỉ là được cô che đậy một cách quá xuất sắc mà thôi. Ngay kể từ anh với cô đã có những ngày tháng yên bình và hạnh phúc ở con núi đó thì bây giờ lại quay về như cũ.

Trước mặt Tuấn là một người con gái có mái tóc đen dài mượt mà, đôi mắt to tròn cũng rất đáng yêu, cô ta không ngừng nhìn Tuấn với ánh mắt thèm khác. Người con gái xinh đẹp này cứ nghĩ chỉ cần đứng trước mặt anh như thế thôi cũng sẽ làm anh động lòng mà bước đến bắt chuyện làm quen nhưng không ngờ anh và tảng băng ngoài bắc cực chẳng khác nhau là mấy.

Không chịu được khi thấy mình bị bỏ lơ như thế cô gái đó liền bước đến ngồi xuống ngay chỗ ghế trống bên cạnh Tuấn. Thân hình nhỏ nhắn không ngừng áp sát vào cánh tay của anh, gương mặt cô ta cách gương mặt Tuấn chưa đến 5cm.

”Giảng viên Tuấn, tối nay anh đi chơi với em nha”

Giọng nói nũng nịu vang bên tai, mày Tuấn khẽ chau lại. Đối với anh những người con gái này thật sự rất phiền phức, suốt ngày chỉ biết vây quanh lấy anh làm những động tác vô cùng chướng mắt. Anh được sự chú ý của nhiều người con gái như thế là vì vẻ mặt lạnh lùng khó đoán này thu hút. Giọng nói của cô gái vừa dứt thì Tuấn đột nhiên quay mặt qua nhìn vào mắt cô ta, ánh mắt anh không phải là vui vẻ là hưng phấn mà là khinh bỉ. Anh thật sự ghét loại đàn bà tối ngày chỉ biết dùng nhan sắc dụ dỗ cái phần dưới của đàn ông.

Rõ ràng nhìn thấy được sự phản ứng ghê sợ của anh cô gái đó lập tức buông Tuấn ra nét mặt cho chút xanh xao, cô ta chỉ biết người con trai trước mặt này rất đẹp, thân hình cao ráo kèm theo giọng nói đầy nam tính. Nhưng cô ta không thể nào ngờ được anh lại có cái thái độ như thế, chỉ một ánh mắt cực kì bén thôi cũng đủ là bọn con gái sợ hãi vô cùng. Không thèm để ý đến sự ngạc nhiên qua ánh mắt của cô ta, Tuấn đứng lên bình thản bước ra khỏi lớp học để lại vô số ánh mắt như lưỡi dao phía sau lưng mình.

Đức khẽ cười khi quan sát được toàn bộ sự việc đang xảy ra trước mắt, hẳn thật sự chưa nhìn thấy qua người đàn ông nào lại có thể bình thản trước mặt phụ nữ đẹp như anh. Gương mặt không một chút thay đổi, trên người không xuất hiện dù chỉ một chút khác khao chỉ có duy nhất ánh mắt làm người khác lạnh đến thấu xương. Cứ thế nhìn Tuấn bước đi mà không hề đuổi theo, theo thâm tâm anh biết Tuấn chắc hẳn đã phải trải qua những chuyện không tốt đẹp gì mà còn lại khó quên.

”sao đây định làm mai chỉ đường cho họ à ”

Giọng nói nhí nhảnh đó làm Đức bần lõng cười hạnh phúc quay lại nhìn người con gái đó tóc bím hai bên trông thật đáng yêu và cũng thật đáng ghét. Bước lại gần thật nhanh

”thấy bảo vậy hi hi Hồ li tinh em nghĩ có nên chúng ta làm nguyệt lão tác hợp cho hai bọn họ không nào”
- Người con gái đó không ai khác chính là Ngọc Anh cô đã hiểu ra mọi điều mà Đức đã làm và chấp nhận anh cho dù cô biết thân phận của cô có làm cho anh suy nghĩ lại về cuộc tình này không. Nhưng cô vẫn không chịu buông tay tay anh ra bởi vì khi nào đó là quyết định thực sự của anh đi chẳng nữa.

”tất nhiên rồi ,đồ ngốc”

Ngoài trước lớp, ánh sáng từ mặt trời chiếu rọi xuống toàn bộ khung viên trường. Từ trên đây có thể nhìn thấy được tất cả những hành động của những học sinh bên dưới sân, có người thì vội vã chạy vào lớp sợ trễ

mất giờ học. Có người thì ngồi dưới tán cây bàng to lớn cầm trên tay quyển tập chăm chú học bài, còn có những cặp ngồi trên ghế đá mỉm cười nhìn lên trời trông thật hạnh phúc.

Tuấn đã từng nghĩ rằng mình không bao giờ có được cái cảm giác hạnh phúc ấy, bởi vì anh biết người con gái đó đối với anh chỉ đơn giản bằng hai chữ “Bạn bè”. Vị trí ngay tim, đau, đau lắm. Nhưng anh biết làm gì được đây khi chính bản thân mình cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì, trái tim đó là của cô, cô yêu ai ghét ai là quyền của cô. Khi này anh rất muốn nắm chặt hai vai cô hỏi “vết sẹo trên vai em là ai làm?”, nhưng anh cứ đứng khựng mãi không thốt nên lời. Nhìn thoáng qua thôi không lẽ anh không nhận ra ngay vết sẹo đó là do răng để lại sao? Cô hôn người đàn ông khác, người đó hoàn toàn không phải là anh. Chỉ mới vài ngày không gặp thôi mà có quá nhiều thứ khiến anh và cô càng thêm xa cách, cô lẩn trốn anh không chịu đến tìm anh, cô không hề biết mấy ngày đó anh sống đau khổ như thế nào.

[Anh sẽ giúp em.

Giọng nói khàn khàn của anh vang bên tai, bà vai lập tức được nới lỏng ra bàn tay đang nắm chặt trên vai cô chuyển xuống thắt lưng. Một cái ôm ấm áp, một vòng tay rắn chắc khiến cô cảm thấy bình yên. Nhưng bọn họ không hề hay biết cách đó không xa có một người đàn ông không ngừng dùng ánh mắt lạnh lùng đều giễu cợt nhìn về phía này. Bàn tay người đàn ông đó nắm chặt lại, những đường gân xanh trên trán lần lượt hiện rõ hơn cho thấy sự phẫn nộ tuyệt đối của hắn ta. Bóng dáng của hắn nhanh chóng biến mất sau cánh cửa sân thượng của ngôi nhà đối diện trường, không khí lạnh lẽo âm u bao trùm cả một không gian to lớn.

Mai lắc đầu về chán nản.

”Không cần, đây là nhiệm vụ cuối cùng của em”.

Tuấn bất ngờ rồi đẩy cô ra nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, cô vừa nói gì? Đây là nhiệm vụ cuối cùng sao. Anh hoàn toàn không có nghe lầm

”Em nói sao? Đây là nhiệm vụ cuối cùng. Thật ra mọi chuyện là như thế nào hả MAI?”

Anh thật sự muốn biết rõ mọi chuyện, những lời nói mập mờ của cô làm anh dường như sắp điên lên. Cô không thể tự mình thả lỏng bản thân nói cho anh biết mọi chuyện sao, đến bây giờ thật ra cô đối với anh là như thế nào?

Cô gạt đầu ánh mắt nhìn xa xăm trên bầu trời giọng nói thể hiện rõ sự cô đơn

”Mọi thứ rồi sẽ chấm dứt, em mệt mỏi lắm rồi”

Anh muốn thay cô giải quyết vụ lần này nhưng nói mãi cô vẫn không chịu nói cho anh nghe rất cuộc cô muốn làm nhiệm vụ gì?, anh biết cô sợ anh gặp chuyện nhưng cô không hề biết thà người gặp chuyện là anh còn hơn thấy cô gặp bất cứ tổn hại nguy hiểm nào. Cái thế giới mà hai người bọn họ đang sinh sống không có tự do, không có tình thương và niềm đau xót. Họ chỉ có thể làm những gì trái với lương tâm mình, phía trên họ còn có một ánh mắt sắc bén đang dòm ngó chỉ cần họ có một cử chỉ nào đó tổn hại đến ánh mắt phía trên thì lập tức kết quả chỉ có một đó chính là hồn rời khỏi xác.]

Tiếng bước chân đằng phía sau thu hút sự chú ý của Tuấn anh rời bỏ dòng suy nghĩ, tuy nhìn bề ngoài nhah có vẻ bất cần không chú ý đến xung quanh nhưng thật ra là một người luôn có sự cảnh giác trên cả tuyệt vời.

Rer tiến lại phía Tuấn, anh ta chống hai tay lên trên lan can xoay người lại hiếu kì nhìn chăm chăm vào gương mặt anh tuần của Tuấn.

”cậu mới rời bỏ tôi biến mất hơn hai tháng nay là rốt cuộc khi về lại mang bộ mặt này sao hả? Tôi đã nghe Đức kể lại rồi mất tích cùng Mai Mai sao cô ấy thì ra là người trong Ác Ma ..” -Rer nhìn thẳng vào mặt Tuấn nói , và anh cũng thực sự rõ rồi người mà anh nhìn thấy hôm đó là Runa chính là Ác Ma đó. Anh không bận tâm nhiều hơn bởi vì anh nghĩ yêu cô rồi.

Tuấn khẽ cười, từ lúc này đến giờ anh vẫn luôn xem người con trai này là vô hình chưa từng có ý định tiếp chuyện với anh ta nhưng bây giờ nghe anh ta nói thể Tuấn cũng không thể im lặng mãi như hiện tại được.

”Cậu là đang châm chọc tôi sao?”

Giọng nói Tuấn đầy vẻ lưỡi nhát, thân hình cao lớn dựa hẳn vào lan can.

” ý tôi là lựa chọn tình yêu của cậu là ai cũng được nếu đó chính là một nửa của cậu thực sự .Cậu hạnh phúc tôi cũng vui cho cậu.” - Rer nhìn Tuấn rồi cũng quay đi để Tuấn lại một mình trên hành lang vắng lạnh .Rẽ anh tin vào Tuấn khả năng phán đoán siêu phẩm quyết định mọi chuyện vô cùng đúng đắn khiến anh cũng yên tâm khâm phục cậu .

Chiếc xe phi nhanh trong gió, mái tóc dài được xõa ra che khuất một phần vai làm cô càng thêm quyến rũ trước vẻ đẹp thoát ần thoát hiện. Cánh tay để trên cánh cửa để hờ nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc bay vào tay mình. Ánh mắt cô hiện lên rõ nét sắc sảo lại thêm phần u mê.

“Két”

Chiếc xe màu đỏ dừng lại trước cửa quán bar, mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn chăm chú vào cô gái vừa bước xuống sau cánh cửa. Cô vẫn đeo chiếc kính râm màu đen, tuy không nhìn thấy được toàn bộ gương mặt nhưng làn da trắng không tì vết vẫn được mọi người chiêm ngưỡng. Trên người cô tỏa ra hương thơm nước hoa rất đặc biệt, đôi chân thon dài bước trên giày cao gót màu đỏ càng thêm nổi bật. Cô đi vào bên trong trước những con mắt thèm thuộc của bọn đàn ông, khi đi ngang qua hai người con trai ánh mắt cô bỗng tối sầm lại. Trái đây này quả thật rất nhỏ bé.

Tuấn nhìn lướt qua bóng dáng cô, trong lòng anh bỗng nhiên có một cảm giác rất đặc biệt. Mùi hương trên người con gái này thì rất xa lạ, anh chưa từng ngửi qua bao giờ nhưng vóc dáng của người con gái đó rất quen thuộc. Nhưng cô gái đó là ai?, nhất thời anh không thể nào xác định được rằng mình đã từng thấy rồi, ở đâu đó.

Đức nhìn chăm chăm vào người cô, khi bóng dáng Mai khuất sau cánh cửa hẳn ta mới quay lại mỉm cười nhìn Rer:

”Sao? Anh thích người đẹp vừa rồi sao. Ôi! Thân hình cũng quyến rũ phết.”

Tuấn lập tức lườm Đức bằng ánh mắt giết người:

-Cậu thôi ngay cái kiểu nói bốn cọt đó đi –Nói xong không đợi Đức có phản ứng, Tuấn lập tức quay người đi thẳng vào bên trong.

Tiếng nhạc mạnh mẽ làm cho không khí càng thêm sôi động, ánh sáng mập mờ phản chiếu lên gương mặt những cô gái trẻ không ngừng uốn vòng eo thon thả khiến mọi thứ trở nên ám muội đến lạ thường. Bóng dáng MAi nhanh chóng trà trộn vào bọn người đó đi thẳng đến chiếc bàn dài nằm ở phía quầy Bar. Lúc đi ngang qua bọn đàn ông chết tiệt đó Mai cảm nhận được rõ ràng có một bàn tay tình cờ vuốt quanh hông mình, nhưng đây là bar lớn của thành phố cô không thể làm náo loạn nên đành xem như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng ít nhất cô cũng muốn biết người nào có gan to như thế, nhưng khi quay đầu lại nhìn ánh mắt Mai bỗng nhiên lộ rõ sự ngạc nhiên.

Phía đối diện cô Lương đang đứng khoanh tay trước ngực nhìn cô mỉm cười đều cán, tức giận tay là hẳn lại đưa lưỡi ra liếm những ngón tay vừa chạm vào người cô. Động tác của hắn hiện tại vô cùng khiêu khích người khác, ngay cả Mai cũng không tránh khỏi cảm giác khó chịu. Người đàn ông này quá nham hiểm, ngay cả việc cô đi đâu làm gì hắn cũng không ngần ngại mà bám theo như đĩa. Chuyện lần trước cô đã chọc giận hắn làm hắn khó chịu đến nhường nào không lẽ hắn định trả đũa cô sao?

Hắn kéo tay cô đi lại chỗ khác, hiện tại hai người đang đứng trong một góc khuất ít người thấy nhất vì thế Lương mới ngang ngược như thế nào, hắn áp người cô vào tường đầu hơi cúi xuống hít hà từng hơi bên vàng tai và gáy cô. Cô thể Mai khẽ rung, hẳn là đang cố tình khiêu khích cô đây mà. Nghĩ thế trên môi Mai xuất hiện nụ cười đầy mỉa mai.

”Lâu rồi không gặp anh ,Lương ”.

Hắn không đổi tư thế mà cứ đứng yên như thế, ngón tay cái xoa nhẹ lên môi dưới của cô. Đôi môi này hắn không biết mình từng có ý nghĩ cắn thật mạnh lên đó bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần sắp làm được lại bị cô phả hồng mất cả hứng. Hôm nay hắn cũng chỉ là tình cờ gặp cô ở nơi này thôi, dù sao cũng hai ngày không gặp hắn không thể buông tha cô dễ dàng như thế được. Biết cô là một con cạp con không thể nhanh chóng chiếm lấy, nhưng cơ thể và trí óc của hắn không cho phép mình có suy nghĩ như thế.

Người con gái này quá quyến rũ, đứng yên dưới thân hình rắn chắc của hắn. Nhưng nụ cười trên môi cô làm hắn khó chịu, cảm giác như mình bị người khác sỉ nhục một cách ê chề. Nhưng biết sao được, nếu chịu ngoan ngoãn nghe lời theo hắn thì cô không còn là Mai mà hắn muốn chiếm được nữa.

”Tôi nhớ em, Mai em biến mất hai tháng nay rồi đấy”

Giọng nói hắn khàn khàn vang bên tai, đôi môi bóng bở cố tình chạm nhẹ vào vành tai Mai khiến thân hình cô không tự chủ được mà rung lên một cái. Bàn tay nhỏ nhắn của cô vô thức chạm vào vòm ngực rắn chắc của hắn, người đàn ông này quả thật có khả năng làm người khác luống cuống khi nằm dưới thân mình. Nhớ đến nụ hôn ngày hôm trước gương mặt Mai thoáng ửng đỏ, tuy những chuyện này đối với cô là bình thường nhưng người đàn ông này lại cho cô một cảm giác không thể nào diễn tả thành lời được.

Mai mỉm cười:

”Tôi....” – Mai vừa mở miệng định nói “Tôi cũng thế” nhưng lại bị đôi môi mềm mại của hắn cắt ngang.

34. Chương 34: Cổ Cháp

Nụ hôn bá đạo đầy ngang ngược, tay hắn bóp mạnh cằm cô khiến miệng cô không thể khép lại được mà vô thức há ra vì đau. Hắn nhanh chóng lợi dụng thời cơ đó đưa lưỡi mình vào trong khuấy đảo toàn bộ khoang miệng của cô. Đôi môi hắn nhẹ nhàng mút lấy môi dưới cô, bàn tay đang bóp chặt cằm bỗng nới lỏng ra. Lúc nào cô mới biết chính bản thân mình đã không còn phản kháng nữa mà đang ngoan ngoãn đáp trả nụ hôn nóng bỏng của hắn. Lương đưa tay ra trước kéo hai cánh tay Mai choàng qua cổ mình, môi hắn khẽ mỉm cười hài lòng khi Mai không còn làm càng nữa. Người phụ nữ trước mắt này làm hắn trở nên điên cuồng, biết nơi này là nơi không thể nhưng bàn tay hắn không thể kiềm chế được mà vuốt ve lưng cô. Làn da mềm mại trơn láng làm hắn như điên cuồng, đột nhiên môi dưới truyền lên trận đau ê ẩm. Hắn biết cô làm trò nhưng hắn vẫn không chịu buông cô ra, mùi máu tanh hòa quyện với nụ hôn ngọt ngào kiểu Pháp càng thêm kích thích.

Mai để cho hắn hôn bởi vì cô đã nhìn thấy bóng dáng của Tuấn ở bên ngoài rồi, cô đã nhìn thấy Tuấn theo cô từ lúc ngoài sảnh vào cứ thế cứ thế để anh nhìn rồi đau khổ rời đi.

“Ừm”

Mai mơ hồ nói, hơi thở cũng trở nên khó khăn:

”Đủ rồi, vậy thôi”

Lương lập tức buông đôi môi bị cắn đến chảy máu của mình ra, nhưng hắn không thả cánh tay đang siết chặt eo cô. Chỉ buông đôi môi nóng bỏng của mình ra khỏi môi cô, hiện tại cái thế đứng đầy ám muội đó vẫn được giữ nguyên cho đến bây giờ. Lương đưa cằm đặt lên vai Mai, giọng nói nhẹ nhàng vô cùng.

”Cô bé anh xin lỗi, em có đau lắm không ?..anh ,anh đã không kìm chế được”

Nói xong hắn khẽ vuốt ve mái tóc rối bời của cô, đôi môi khẽ nhếch lên. Hắn buông cô ra hôn nhẹ vào má cô một cái “Chụt” rồi sau đó xem phản ứng của cô.

”Không sao, em ổn ,mình về đi” – Đôi môi Mai thoáng nở nụ cười đầy vẻ hài lòng

”vậy cũng được” – Rồi Lương kéo Mai rời đi.

**

Tại một chiếc bàn thủy tinh cách đó không xa, mùi rượu nồng nặc cùng với các cô gái mặc trên người những bộ đồ thiếu vải. Hai người đàn ông một người lạnh lùng một tươi cười hơn hờ ngời ngấm chìm trong tiếng nhạc sôi động. Bên cạnh người đàn ông đang vui cười có một cô nàng đáng người quyến rũ bàn tay không ngừng vuốt ve gương mặt điển trai đó.

Hắn ta thích thú với trò đầu khiêu khích này vì thế đầu lưỡi không ngừng lướt qua những ngón tay thon dài của cô ta, ánh mắt người đàn ông còn lại khẽ nheo. Tuấn cứ thế làm như vậy, nhưng Rer vẫn cảm thấy có một cái gì đó hơi buồn nôn trong bụng. Anh hiểu người anh em này trước nay chưa bao giờ làm chuyện

như vậy, nhưng bây giờ nhìn vào hắn ta quả thật khiến người khác bị kinh ngạc. Vào trong phòng nguyên đêm cùng 3 cô gái mà sáng ra vẫn có thể tươi cười sảng khoái, mọi người trong Bar đều thầm khâm phục tinh lực dồi dào của hắn ta.

Tuấn không thèm để ý con mắt đang quan sát mình cũng Rer, bàn tay hắn ta như một vật không cương luồn vào trong chiếc áo con của cô gái đó. Do hắn ta đang cầm ly rượu có chút đá giờ đây bàn tay còn hơi lạnh đó đột ngột chạm vào nơi nhạy cảm nên cô gái đó giật mình kêu lên.

"Á" –Nhưng nhanh sau đó khẽ thấy dục vọng trong ánh của Tuấn cô nàng liền mỉm cười khiêu tình, ngón tay lướt qua đôi môi mỏng đang từ từ cong lên của hắn ta, giọng nói nũng nịu.

Cô ta gục mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn ta "Em bắt đền anh đó."

Tuấn nghe thế liền tăng lực bàn tay đang bóp chặt eo, gương mặt hắn nhanh chóng ghé sát vào tai cô ta giọng nói đầy ám muội.

"Em bắt đền anh cái gì đây, có phải là đêm nay muốn lên giường của anh không?"

"Haha"

Cô ta giả bộ ngại ngùng, gương mặt thoáng ửng đỏ lên vì rượu. Có chút giận dỗi nói:

"Anh xấu quá đi."

Tuấn ngửa cổ ra cười lớn, ánh đèn chớp tắt chớp tắt làm người khác phải hoa mắt, cảnh tượng trước mắt càng khiến người khác càng thêm cuồng nhiệt.

Tuấn đổ ly rượu vang đỏ lên trên ngực cô ta, dòng nước màu tím nhạt nhanh chóng theo đường lối chảy xuống khe ngực. Tuấn mỉm cười hài lòng khi thấy cô gái trong ngực chớp mắt tình ý mỉm cười, nhanh sau đó hắn ta cúi xuống chiếc lưỡi như một con rắn nuốt trọn hương vị của những giọt rượu không để phí một chút nào.

Rer bình thần nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, cô gái bên cạnh anh cũng hướng mắt về phía hai người bọn họ. Khi này anh mới để ý cô gái bên cạnh mình không biết đã từ lúc nào ngồi gọn trong vòng tay anh, gương mặt xinh đẹp ghé sát môi Rer như muốn hôn lên đó nhưng nhanh chóng anh đẩy cô nàng ra cất giọng lạnh lùng.

"Có thích thì đêm nay cùng với cô ta hầu hạ anh ta đó cho tốt, hôm nay tôi không có tâm trạng".

Cô ta nghe những lời nói đó liền tức giận giậm chân đi về phía Tuấn, hắn ta khẽ mỉm cười nhìn Rer đang dùng ánh mắt tức giận đảo quanh người hắn. Bàn tay thuận tiện ôm thêm cô em bị đẩy kia vào lòng hôn lấy hôn để lên chiếc cổ trắng ngần của cô ta. Rer cũng hiểu cũng chỉ là một dạng thôi đàn bà mà gọi thì tới không gọi cũng sẽ lấn thân tới mà thôi .Rồi nhìn lại Tuấn cậu ta quả thực vì Mai Mai mà điên đảo thần chí tới như vậy rồi, cả 5 hôm nay đều như vậy cả rù anh có muốn khuyên nhưng cũng không thể khuyên nổi.

"Tuấn anh đâu ,mau ra đây.."

Một tiếng hét lớn vang từ cửa phòng tới , là Ngọc Anh.

"Cho cô ta vào " -Rer mở lời

Ngọc Anh bước vào cùng Đức nhìn Rer đang cầm ly rượu rồi nhìn xang Tuấn hai bên hai cô gái ẻo lả ăn mặc hở hang kia liền tức giận." Cút ngay "- tiếng quát khiến cho hai người con gái trên đùi Tuấn cũng phải đứng lên ra ngoài.

"Chát"

Mọi cái tát in năm đầu ngón tay trên gương mặt thanh tú của Tuấn . Tuấn sờ tay lên xoa xoa mặt mình rồi nhếch môi cười nhăm một ngụm rượu.

" Anh có còn là Tuấn mà tôi biết nữa không hả? Tuấn ga lăng ân cần của ngày trước đó đâu rồi mà sao bây giờ lại ở đây phù hoa như thế này? Anh có biết rằng chị Mai yêu anh lắm không hả " - Ngọc anh quát thẳng vào mặt Tuấn khiến anh cũng bỏ ngoài tai.

"Tôi á của ngày xưa chết rồi nhớ chưa, còn cô hãy về mà đi hỏi chị của cô ý xem cô ta đối xử với tôi như thế nào mà rồi hằng đi tới đây quậy phá địa bàn của tôi" - Tuấn đứng dậy nói

"Chị ấy có nỗi khổ tâm của mình nên mới làm như vậy, anh anh hãy hiểu cho chị ấy đi" - Ngọc anh dịu giọng xuống

"hờ, nỗi khổ gì cơ chứ nói cho tôi biết không được sao? vừa về đã tới bên thân người đàn ông khác rồi ôm ấp hôn hít như vậy thì được gọi là gì? hay là cô cũng như vậy..cũng chỉ là một con đàn bà lăng loàn mà thôi..."

"Bụp" -Bây giờ không phải là một cái tát nữa mà là cái đấm của Đức, anh không thể người khác nói như vậy về người con gái anh yêu được mặc dù đó là bạn anh em của anh đi chăng nữa.

"Mày nói cái gì vậy hả thằng kia"

"Tôi cấm anh nói về chị tôi như thế, tôi cấm anh, cấm anh" - Ngọc Anh vừa nói vừa khóc rồi ngồi sụp xuống. Trong phòng vọng ra ngoài chỉ có tiếng khóc thê lương ai oán của Ngọc Anh mà thôi

"Thôi đủ rồi mọi Đức đưa Ngọc Anh về đi, còn Tuấn cậu về cho tôi khi nào tâm trạng mọi người ổn định tôi sẽ nói chuyện sau. Không được ai phản đối, tôi đi đây"- Nói xong Rer lạnh lùng khoác áo bỏ đi, anh không muốn để cho mình giống họ bởi vì anh cũng biết anh yêu Runa nhưng tuyệt đối không thể để họ mù quáng về tình yêu như thế.

Cuộc sống xa hoa về đêm ở nơi đây đều như thế, dục vọng tiền tài có thể lấy đi nhân cách lương thiện của mỗi người. Ma túy rượu chè mọi thứ đều không thiếu, người xấu đều được lộ gương mặt thật của mình ra ngay sau khi bước đi khỏi tấm màn chắn. Mọi thứ đều cứ nghĩ như là mơ, khi con người chỉ biết chà đạp lên nhau để tồn tại.

**

Màn đêm yên tĩnh, căn phòng được thiết kế một cách đơn giản đang chìm trong bóng tối đột nhiên được phát sáng.Cửa sổ được kéo ra một nửa nhìn xuống đường màn đêm u tối không một bóng người nào nhưng vẫn còn một chiếc xe BMW đen đỏ ở cách đây không xa. Bên trong xe thấp thoáng bóng người đàn ông có đôi mắt u sầu vẫn cứ nhìn về phía căn phòng mới được bật sáng kia tay phải cầm điều thuốc đang cháy rực lửa li ti.

Rer nhìn ra lên cửa sổ với ánh mắt đầy vẻ thê lương, trước nay cũng thế bây giờ cũng thế. Cô chưa từng cho anh cơ hội giúp cô trọn một chuyện gì đó, cô có biết nhiệm vụ lần này nguy hiểm như thế nào không? Cô có biết anh đã vì cô lo lắng như thế nào không?

Nhưng mọi thứ anh làm đều được cô đáp trả bằng hai chữ "Không cần" nó như một vết khứa cắt sâu vào tim anh, anh biết cô kiên cường, anh biết cô không cần sự thương hại của người khác. Nhưng cô có biết không, thứ tình cảm của anh dành cho cô không phải là thương hại mà là tình yêu giữa một người đàn ông với một người đàn bà.

Anh không biết tình yêu đó xuất phát từ lúc nào, anh chỉ biết khi thấy cô ở bên Max đều khiến tim anh không ngừng nhỏ máu. Gương mặt cô ẩn hiện nụ cười mỉm khiến anh cảm thấy trong lòng rạo rực đến lạ thường, khi nhìn thấy gương mặt cô thoáng có chút đau khổ kèm bi thương thì anh cảm thấy trong lòng bình khó chịu đến không thể nào thở được.

Căn phòng bỗng chốc cũng tối hẳn.

"Runa em luôn cố chấp như vậy sao"

35. Chương 35: Cảm Hóa Con Tim Của Tử Thần

Cứ như vậy chẳng mấy chốc thời gian lại trôi đi thật nhanh lại qua tới mùa hạ rồi.Mùa hạ nói chung được nhìn nhận như là mùa với những ngày có thời gian ban ngày dài nhất và nóng nhất trong năm, trong đó ánh sáng ban ngày là chủ yếu, mặc dù ở các mức độ khác nhau theo vĩ độ. Ở các vĩ độ cao, thời gian chạng

vàng chỉ kéo dài trong vài giờ, càng lên các vĩ độ cao hơn thì thời gian chạng vạng càng ngắn lại (nếu tính cùng một thời điểm nhất định trong mùa hạ)

Hoa đã nở rộ khắp nơi, vườn trước, vườn sau, nhà nhà .Các học sinh đã mãn khóa, các sinh viên đã tốt nghiệp / ra trường .Người người đang sửa soạn "đi nghỉ hè" ...Như mọi năm đang sửa sang các cửa hàng của mình để đón chờ người Việt khắp thế giới sẽ về đây - Việt NAM - dạo chơi ít tuần, ít tháng ... Chúng tôi nghe nói, "Phiên Chợ Đêm" sẽ được mở ra, ngay phía trước Trung tâm thành phố lần đầu tiên tại khu phố Bolsa, để chào mừng du khách đến từ nhiều nơi trên thế giới.Trong nền Kinh tế còn nhiều khó khăn, xin cầu mong quý vị thương gia, các bạn hàng sẽ có một Mùa Hè Thịnh Vượng, dần dần trở lại không khí phồn thịnh như những năm xưa .

Còn chiếc đĩa phần mềm SOS đó chỉ là một bài kiểm tra do Max đề ra để kiểm tra thực lực của mỗi người cũng là để Ác MA và Sáo Quỷ gần nhau. Sắp gần đến ngày hội 'VAMPER' ngày hội máu của thế ngầm rồi, 3 tháng qua trôi đi khiến Runa cũng không thể làm nó ngừng lại từng chút được ngày mà ÁC MA phải đối đầu với SÁO QUỶ có lẽ chính là ngày cô sẽ không bao giờ quên được. Cô ngồi trước chiếc gương lớn trong phòng ngủ, nhìn vào gương mặt trắng mịn của mình, bất giác nhếch mép cười khinh bỉ. Cô đưa tay lên vuốt cánh môi hồng một cách nhẹ nhàng đầy nâng niu. Đôi môi này từng được người đàn ông đó chạm vào, từng được người đàn ông đó tham lam chiếm giữ.

Cô thích cái cảm giác được nhìn thấy hằn từ phía sau lưng, bờ vai rộng như chứa cả một giang sơn bên trên đó. Cô mỉm cười, một nụ cười tự xót cho chính bản thân đầy hèn nhát của mình. Cô từng thề, thề trước ngôi mộ của cha mẹ, cô nói cô sẽ trả thù, cô nói cô sẽ không yêu bất cứ người đàn ông nào trên thế gian này. Cô ích kỷ tự cho mình là người có thể làm được bất cứ mọi chu yện, nhưng cô không biết được rằng từ khi người đàn ông đó bước vào cuộc sống của cô thì mọi thứ đã không còn theo quỹ đạo riêng của nó.

Runa đứng lên đi lại phía học bàn lấy bên trong ra chiếc mặt nạ màu bạc sáng lóa, cô khẽ kéo ngón tay trở theo đường viền của chiếc mặt nạ. Nó đã theo cô trong suốt thời gian qua, nó rất đẹp, rất có khí chất của một bảo vật nguy hiểm vô giá.

Trên người cô lúc này là bộ đồ đen bó sát vào phần cơ thể, cặp đùi thon dài càng thêm sắc nét, chiếc eo nhỏ nhắn được bao bọc không chút sơ hở làm cho người thấy có một ý nghĩ rằng "Càng kín càng thích". Cô đeo chiếc mặt nạ lên mặt mình, điều chỉnh góc độ cân bằng rồi buộc sợi dây qua đầu một cách chắc chắn. Khi trang bị cho mình xong mọi thứ cô bước lại phía chiếc gương, tay nhấn nhẹ vào góc bên phải trên cùng chiếc gương tạo ra tiếng.

"Tít ... Cạch"

Một cái tủ nhỏ tự động di chuyển ra, bên trong cái tủ đó là dây thừng bằng da rắn mà Runa thường dùng, là một bảo vật đáng giá, kể bên nó là súng bắn tia, rất có lợi cho nhiệm vụ lần này. Nhiệm vụ lần này là trừ khử người sẽ đứng ra đề cử cho Sáo Quỷ trong ngày VAMPER đó, hắn ta là người Hà LAN có tên là Vicky. Bối cảnh gia thế ông trùm đứng thứ hai của Hà Lan, là con người cực kì cẩn thận về mọi mặt có rất nhiều vợ nhưng chưa hề có một đứa con nào ngoài một đứa con gái 13 tuổi còn đang học bên Bỉ. Cầm khẩu súng trên tay cô cẩn thận lắp đầy đạn và bỏ theo bên mình hai hộp phòng bị, nhét chúng vào bên trong lưng quần thật chặt. Sau đó cô tiến đến bên cửa sổ, màn đêm bên ngoài trong thật lạnh, bàn tay cô vô thức nắm chặt vào nhau tạo ra những âm thanh rơm rốp.

"Vù.."

Bóng dáng cao gầy khuất sau màn đêm, một thân hình to lớn nhanh chóng xuất hiện bên cánh cửa khi này Runa vừa đi khỏi. Ánh mắt thâm sâu khó tả nhìn theo mọi cử chỉ của cô, hắn đưa điều thuốc lên môi hít nhẹ, làn khói trắng hòa tan vào trong không khí tạo ra mùi hương đặc trưng của riêng mình hắn.

"sao em cứ phải như vậy chứ?"

**

Runa nhanh chóng đứng trước ba cánh cửa lớn của "THanh BÌNH" quả như bên ngoài đẹp hơn trong hình rất nhiều. Do có vệ sĩ canh gác nên cô chỉ đứng phía xa chứ không thể trực tiếp đứng trước phía chính diện cổng chính. Khẽ quan sát tình hình xung quanh, mọi thứ đều diễn ra một cách bình thường, yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng thở nhẹ nhàng truyền đến bên tai.

Cô ngồi xuống dưới một gốc cây to cách đó không xa, lấy trong người ra toàn bộ thiết bị quan sát, súng bắn tỉa, ống nhòm nhìn đêm và tấm bản đồ làm bằng da ra. Bàn tay linh hoạt trong một thời gian ngắn đã lắp xong cây súng bắn tỉa, khoảng cách từ vị trí cô mai phục cho đến ba cánh cửa là 30m, tầm mắt rơi vào ống nhòm, trước mỗi cửa đều có người. Hiện tại chưa thể xác định được đâu là cửa chính đâu là cửa phụ, nếu không mai vào nhằm cửa phụ thì cái mạng này của cô coi như xong.

Môi mỏng khẽ nhếch lên, trong đầu cô lúc này đã nghĩ ra được một kế sách hoàn hảo. Những tên này được đào tạo không phải là hạng thường nên dùng chiêu giương đông kích tây với bọn chúng chỉ làm hao tổn sức lực và tự khinh thường trí tuệ của mình mà thôi. Trong hệ thống phần mềm mới nhất do cô viết có thứ được gọi là ảo ảnh, nó có thể tạo ra hình ảnh 4D giống như người thật trong chân không. Chỉ cần cho các con ảo ảnh này chạy vài vòng và tạo ra âm thanh như đạn bắn là được. Bọn người tự nghĩ mình thông minh đó nhất định sẽ gọi người tiếp trợ, cánh cổng không quan trọng sẽ được bỏ qua, còn cánh cửa đi vào bên trong sẽ được tập trung nhiều người hơn số lượng ban đầu gấp nhiều lần.

Lấy chiếc máy tính bản được giấu cẩn thận trong áo ra, bàn tay cô lướt nhẹ trên các con chữ, tạo ra các hình ảnh phụ kích khác nhau. Cô thoáng mỉm cười, tạo hình ảnh vài cô em đáng đẹp hở hang một chút, không chừng còn có ít hơn là những tên bạch mặt, áo đen, dáng người vạm vỡ. Phàm là đàn ông không ai không thích gái đẹp, đặc biệt là những tên làm nghề như bọn chúng, càng thích thú hơn với những cô nàng sát thủ vì theo quan niệm của những tên này “Nữ sát thủ” Luôn là những cô nàng có thân hình quyến rũ và ánh mắt sắc lạnh đến hút hồn.

“Ting”

Ảo ảnh đã được tạo xong, Runa lick vào hình toàn bộ thả chúng ra ngoài khỏi máy tính, từng người từng người tranh nhau chạy về phía bọn chúng. Trên tay những cô nàng ảo ảnh còn có súng, mỗi viên đạn được bắn ra từ nó đều do cô lòng âm thanh và ánh sáng vào. Bọn người canh cửa thấy xuất hiện phục kích liền tản ra, tên thì né đạn, tên thì cầm súng bắn ngược lại. Cô thấy thế không khỏi cười thích thú, bọn chúng tha hồ bắn, tha hồ né nhưng không hề biết rằng dù có trúng cũng chẳng có cảm giác gì.

Đúng như dự đoán của cô, chưa đến 15 phút cửa động số một và số hai không còn người nào, bọn chúng đều tập trung lại trước cửa số ba. Theo như tính toán bây giờ cô đã tìm được cánh cửa nào là thật nào là giả, nhưng khi suy nghĩ lại thì không thể nào dễ dàng tìm ra được, nhất định trong chuyện này có vấn đề. Runa thu hồi tất cả ảo ảnh lại vào vi tính, không gian xung quanh bỗng chốc trở nên im lặng, mùi thuốc súng vẫn còn thoang thoảng trong không khí, nồng nặc, khó chịu.

Cô quay người nằm xuống phần đất mềm, lấy ống nhòm ra khẽ quan sát thật kĩ hai cửa động để trống. Quả thật có phát hiện bất ngờ, cửa động số hai trên miệng con hổ viên đá được lắp hơi nghiêng về phía bên trái, nhìn lại hai cửa hai bên thì chúng nghiêng về bên phải. Ông ta đúng thật là một tên cáo già, những gì cô nghĩ ra được người nham hiểm như ông ta cũng nghĩ ra được. Quả không hổ danh Vicky.

Lần trong ống quần lấy ra một viên bi nho nhỏ, lần nữa cô không khỏi thấy sảng khoái khi tham gia trò chơi này. Một mình rất kích thích giác quan, cô đưa tay lên cao dùng một chút lực ném quả cam về phía cánh cửa thứ số ba.

“Bùm”

Toàn bộ chỉ còn lại mùi máu tanh, cô mỉm cười bước ra khỏi bóng tối tiến về phía cánh cửa số hai. Nhìn vào bản đồ cho thấy cánh cửa thật sẽ có ba cái nút nằm phía dưới chân góc trái, Runa quỳ một gối xuống đất, đầu khẽ cúi, ngón tay giữa đưa vào mò lần vào vị trí mà bản đồ nói đến. Quả nhiên có ba cái nút hình vuông nhỏ nhỏ, nút chính giữa chạm vào hơi cộm lên nên cô quyết định làm liều nhấn nhẹ vào cái nút đó.

“Ting”

Cánh cửa mở ra, bên trong chỉ toàn một màu đen hoàn toàn không có bất cứ điều khả nghi nào khác. Cô đi vào bên trong, lần theo con đường duy nhất tiến vào. Càng đi càng sâu, nhưng cô cảm nhận được bên trong này có hơi thở, cách âm tuy rất tốt nhưng trong không gian yên lặng này dù có một tiếng động nhỏ nhất cũng có thể dễ dàng nhận ra được. Đi chừng 5 phút cô phát hiện phía trước có chút ánh sáng, đi đến gần Runa đưa đèn bin lên quan sát, trước mặt cô lúc này là một cánh cửa có khắc họa những hình nhảy múa giống như những bức hình được chạm trong lặng mộ cổ ở Ai Cập.

Cô đưa hai tay lên chạm vào cánh cửa, tai áp sát vào nghe ngóng mọi âm thanh bên trong. Có tiếng người nói chuyện với nhau, đây thần kinh trong cơ thể cô càng thêm căng ra, tình huống này là lần đầu tiên cô gặp phải. Vừa nguy hiểm vừa an toàn, xung quanh lại không có bất cứ người nào, chỉ duy nhất mình cô đứng trong cái bóng tối vô hình làm một nhiệm vụ không dám chắc được bảo toàn tính mạng đi ra.

Bên trong hoàn toàn im lặng không có bất cứ âm thanh nào. Cô mỉm cười nhìn thẳng vào cánh cửa được khép kín, khi này cô đã đoán được chắc chắn có người đã thông báo cho Vicky biết việc đột nhập cửa mật thất vừa rồi. Xem ra toàn bộ đã chuẩn bị sẵn sàng để chờ cô bước vào cái lưới mà bọn họ đặt ra bên trong căn phòng, nếu như lực lượng của ông ta đã chết bên ngoài thì con đường duy nhất ông ta có thể đi đó chính là trốn thoát bằng một đường mật đạo bí mật khác.

Cô tìm trong người và lấy ra một cây kim bằng bạc nhỏ, đưa vào bên trong khe cửa di chuyển lên xuống một cách nhẹ nhàng và đầy chuyên nghiệp.

“Cạch”

Cánh cửa cuối cùng được mở ra, cô đặt chân trái vào bên trong, trên tay cầm khẩu súng chuyên dụng của mình khẽ bước. Mọi thứ trước mắt chỉ toàn một màu đen, chỉ có duy nhất một luồng sáng yếu ớt phát ra từ bóng đèn nhỏ nằm trên tường. Bỗng bước chân cô khựng lại, đôi môi anh đào lại lần nữa nhếch lên.

Phía sau cách cô 3m có người đang đứng, hắn ta đang từng bước từng bước đi lại phía cô. Hoàn toàn không gây ra bất cứ âm thanh nào, cô đoán rằng hắn đã tháo giày tránh bị cô phát hiện. Nhưng hắn ta đã quên một điều, tiếng động có thể làm mất được nhưng bóng người in dưới đất là hoàn toàn không thể, dù cho nơi này hoàn toàn tối nhưng vẫn hiện lên rõ lên cái bóng khiến hắn ta phải mất mạng.

Cô đứng im bất động tiếp tục quan sát tình hình xung quanh, người đàn ông phía sau mỗi lúc một gần. Hơi thở cô phát ra lạnh đến thấu xương, gương mặt mỉm cười không còn nữa thay vào đó là ánh mắt có thể đốt cháy người đối diện. Bàn tay cầm khẩu súng nhanh chóng được thả lỏng, muốn bắn mục tiêu chính xác trước hết là phải thắng tâm lý của chính bản thân mình, chỉ cần thả lỏng thân thể và ngón tay thì cơ hội chuẩn đích là 99%.

“Pằng”

Viên đạn bay lướt qua gương mặt Runa, cô mỉm cười lùi về sau hai bước. Người đàn ông phục kích vừa rồi không ngờ cô có thể thoát được nên thoáng do dự, hắn ta chưa từng nghĩ một đứa con gái có thân hình trông yếu ớt như cô thể mà lại tránh được viên đạn cách đầu không quá 1m.

Cô xoay người lại đối diện với người đàn ông đó, đôi chân bật lên nhảy cao về phía trước giật lấy khẩu súng trên tay hắn ta. Tay còn lại nắm chặt, dầm mạnh thẳng từ trên đầu xuống vuông góc khiến hắn ta không thể đỡ kịp ngã xò ra người ra đất, khoe môi gớm máu gương mặt hắn lộ ra vẻ căm ghét đến cực độ.

”Hãy đầu hàng đi”

Người đàn ông đó đứng lên, gầm lớn. Chạy nhanh về phía cô, không biết từ khi nào trên tay hắn đã có một con dao lưỡi sắt dài xuyên xuống cán rất chắc chắn. Bàn tay đưa lên cao, nhắm thẳng vào người cô lao đến. Cô nheo mắt thông dong nhìn hắn, 1 bước, 2 bước, 3 bước. Khoảng cách dần dần được rút ngắn, cho đến khi con dao nằm ngay trước mặt thì.

“Phụt..... Khụ khụ”

Thân hình hắn ta chao đảo rồi ngã phịch xuống đất, con dao khi này giành cho cô hiện tại đang được cắm sâu vào cổ họng tên đó, độ sâu khoảng 6cm. Cô lấy chiếc khăn giấy từ trong người ra,揩 lau những vết máu còn vương trên mặt, khoảnh khắc này cô tựa như một thần chết, chỉ cần đến gần máu sẽ chảy thành sông.

Cô tiếp tục đi thẳng vào bên trong mà không có bất cứ trở ngại nào, cho đến khi đứng trước chiếc bàn trà vẫn còn hơi khói thì bên dưới gầm bàn xuất hiện hai người đàn ông đưa tay ra nắm chặt lấy chân cô kéo mạnh. Lực kéo khá mạnh khiến cơ thể Runa chao đảo, nhưng nhanh chóng sau đó cô đưa hai tay đặt trên bàn, chiếc nhẫn màu đỏ đeo ở ngón giữa bắn ra một cái đầu móc sắt nhọn kết ch ặt với mặt bàn. Đôi tay được giữ vững, cô vung chân phải đá mạnh vào cạnh bàn, cánh tay hắn ta đập mạnh vào phần vuông góc tạo thành một mảng đồ tanh tành.

Chân phải được giải thoát cô liền xoay người ngồi lên mặt bàn, đôi giày đen sáng bóng lúc này cũng phát huy tác dụng của nó. Mũi giày xuất hiện một mảnh sáng, cực mỏng. Cô nhấc chân đạp mạnh lên bàn tay đang nắm chặt chân trái, khẽ kéo nhẹ mũi chân. Trên bàn tay hần ta nhanh chóng xuất hiện một đường cắt sâu khoảng 1.5cm. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đầu súng không nhân nhượng nhắm vào tim bắn thẳng.

“Pằng.... Pằng”

Máu phun ra từ miệng vết thương, ánh mắt của bọn chúng vẫn còn được mở to. Có thể do quá kinh ngạc vì sự khinh địch, và cũng có thể do cái chết này với bọn chúng vẫn chưa thật sự cam lòng.

Cô không thèm liếc nhìn bọn chúng, xoay người bước tiếp vào bên trong. Không khí mỗi lúc một u ám, bàn tay cầm súng của cô cũng vô thức bị nắm chặt lại. Những kẻ bị cô giết vừa nãy chỉ là người chết thay cho việc thử sức lực của cô do Vicky sắp xếp mà thôi. Sâu vào bên trong cuộc vui mới càng thú vị.

“Cạch”

Bỗng nhiên có một bàn tay to lớn tóm chặt lấy cổ cô, lực kéo của hần ta tương đối mạnh khiến cô ngã người rơi xuống đất. Nhanh sau đó cô thúc mạnh chỗ vào hông hần ta, mũi bàn chân đá thẳng lên mảnh lưới sắt nhọn đâm vào giữa trán người đàn ông đó.

“A..aa”

Hơi thở mạnh mẽ khi nãy sau lưng biến mất, Runa ôm cổ đau rất khó chịu đứng lên khỏi người hần ta. Khẩu súng trên tay nhắm thẳng vào vết thương khi nãy.

“Pằng”

Lúc này bên ngoài cửa động xuất hiện một thân hình mảnh khảnh, cô nhìn thẳng vào bên trong cánh cửa chính giữa, đôi mày khẽ nhướng lên đầy thích thú. Xem ra cô đã đến trễ nên đã bỏ qua màn dạo đầu hấp dẫn này, nhìn toàn bộ khung cảnh xung quanh cho thấy vừa nãy nhất định đã xảy ra một vụ nổ khá lớn, chết không biết bao nhiêu người, cảnh tượng này hoàn toàn không thể nào dùng hai từ “bi thảm để diễn tả. Mùi máu tanh sộc lên mũi làm người con gái áo đỏ khó chịu, cách giết người này tuy tiết kiệm được rất nhiều thời gian và gia tăng người chết nhưng thật sự là kiểu vô cùng biến thái. Xác người không còn nguyên vẹn, những mảnh vỡ rời rạc từ cơ thể bắn ra khiến người khác không khỏi chau mày. Cô tên là Cry .

Theo như cô quan sát thì cánh cửa đi vào bên trong nhất định là cánh cửa thứ hai, cô ta lấy chiếc Ipad ra xem xét và làm theo như các trình tự mà khi nãy Runa đã làm. Cánh cửa được mở ra, cô đi theo con đường vào bên trong, đôi môi mỉm cười.

Quả nhiên nữ sát thủ đi trước không phải là kẻ bình thường, tính theo thời gian cô chỉ đến trễ không quá 20phút thế mà mọi thứ đã được cô ta mở đường tất cả. Theo như cô biết thì muốn giết chết toàn bộ những kẻ canh giữ mật thất hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng nếu như người đó có mẹo và cách phá giải suy nghĩ trong đầu Vicky thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản.

“Pằng”

Cry nghe thấy tiếng súng thì lập tức bước nhanh vào bên trong, cảnh tượng không thể nói được nên lời. Dưới mặt đất toàn là máu, những tên đàn ông thân hình cao lớn thi nhau nằm trên đó không có một chút cử động. Cô ta dừng lại trên chiếc mặt nạ sáng bóng kia, đôi chân thon dài đang đạp lên cổ một tên vệ sĩ tạo ra thanh xương vỡ giòn tan.

Runa phát hiện ra một người nữa xuất hiện nên cũng ngược mắt lên quan sát, người con gái đó cũng có một chiếc mặt nạ che kính gương mặt. Thân hình mảnh mai được bao bọc bởi bộ đồ đồ bó sát hoàn toàn không để lộ da thịt ra bên ngoài, trên tay người con gái đó còn có một khẩu súng ngắn màu đen đang nhắm thẳng vào đầu cô nhắm tới.

Runa thoáng chau mày, người con gái này là ai cô nhất thời chưa thể đoán ra nhưng trong lòng cô đang có một linh cảm không lành. Sự xuất hiện đột ngột của khiến bất ngờ, cô được biết vệ sĩ của Vicky không có nữ, như thế có thể nói người con gái này không phải là người của Vicky. Vậy thì người đứng phía sau cô ta là ai, tại sao muốn bảo vệ Vicky trừ khử cô? .Trông cô ta vẫn còn non nớt tầm 14 15 tuổi, mái tóc đen ngắn che gần hết nửa khuôn mặt.

Runa lên tiếng:

”Cô là ai?”

Cry mỉm cười bước từng bước đến trước mặt Runa, khẩu súng trên tay được cô xoay nhẹ nhàng tạo ra vòng tròn đẹp mắt.

”Cô không cần biết tôi là ai, cô chỉ cần biết ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cô.”

Runa nhếch môi mỉm cười đầy nham hiểm, người con gái trước mặt này lời nói vô cùng sắc sảo. Phụng mệnh giết chết cô nhất định không phải là người cô có thể xem thường được.

”Thì ra cô cũng là một con rồi”.

Lời nói vừa dứt Cry đã giơ súng lên bắn thẳng vào người Runa.

“Pằng”

Cô lộn người ra phía sau tránh đi viên đạn đang bay đến, khi né được đòn công kích vừa rồi cô nhanh chóng bắn trả lại. Hàng loạt tiếng súng vang lên trong không gian yên lặng, hai cơ thể không ngừng di chuyển nhanh chậm nhằm tránh né nòng súng của đối phương. Đến khi cô đã cướp được súng của Cry thì quay lại giơ thẳng súng lên ngực cô ta “Pằng” viên đạn sượt qua đuôi tóc có vết sẹo hình thập chéo khiến cô rùng mình.

Nhìn thấy vết sẹo trên cổ Cry, đôi chân Runa không khống chế được sự kích động khụy xuống đất. Bàn tay run rẩy đưa lên kim chặt vết thương do chính khẩu súng trên tay tạo ra trên cơ thể em gái mình. Thì ra mọi chuyện mà cô không biết chính là đây, người con gái này chính là đứa em mà cô luôn muốn nhìn nhận.

Runa ôm lấy Cry vào lòng hét lên:

”Châu, Châu..”

Khiến cho Cry nằm trong vòng tay Runa cũng phải cố ngược lên nhìn khuôn mặt đã rõ sau chiếc mặt nạ và chỉ mấp máy môi nở nụ cười khổ sở ”Chị” rồi ngắt đi.

Tiếng hét vang rộng khắp căn phòng, cơ thể Cry dần trở nên lạnh giá, gương mặt cũng hiện lên nét nhợt nhạt. Lúc này, điều duy nhất Runa biết đó chính là đưa Cry rời khỏi nơi này lập tức, cô không hề hay biết phía sau mình cũng đang có nguy hiểm đang rình rập một cách mập mờ.

Một bóng người thoáng qua, tiếng súng lập tức vang lên mang theo hương vị đầy chết chóc, hai tên mặc đồ đen bị người đàn ông lạ mặt vừa bước vào giết một cách không nhân nhượng. Hắn bước đến bên cạnh hai người, lấy trong túi ra một viên thuốc màu đen bỏ vào miệng Cry, dùng tay nhấn nhẹ vào cổ họng cô, khiến viên thuốc kia trôi thẳng vào trong bụng Cry.

”Cry cứ giao cho tôi, còn cô hãy đi giải quyết Vicky đi”.

Max nói xong lập tức bế Cry lên chạy thẳng ra bên ngoài, để lại căn mật thất toàn mùi máu tanh vào cơ thể đang đẳng sát khí của Runa.

Nghĩ đến đây Runa lập tức nhặt khẩu súng của mình lên, bàn tay nắm thật chặt, cô giương mắt quan sát xung quanh, mọi thứ đều tối như mực. Khẽ nhắm mắt lại, dồn mọi tập trung vào những vật đang suy chuyển, trước mặt cô có một người, bên trái cạnh cánh cửa có một người, còn toàn bộ chỉ là những cái xác chết không thể cử động. Như vậy, trong hai người này sẽ có một người là Vicky một người là tên vệ sĩ, giết ai cũng được, tất cả đều phải chết như nhau.

Đôi chân chuyển động, một bước, hai bước cứ như thế cô đã tìm được tên thứ nhất. Hắn ta vẫn chưa biết cô đang tới gần nên vẫn ngồi im không động đậy, nụ cười trên môi Runa càng lúc càng lạnh lùng, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn về phía tên đó.

”Vĩnh biệt.”

“Pằng”

Dù nơi đây không có ánh sáng, nhưng mùi máu và thuốc súng hòa trộn với nhau tạo nên một bầu không khí đầy quỷ dị. Trong căn mật thất kín đáo này chỉ còn lại duy nhất mình cô và ông ta, một là cô chết, hai là ông ta chết. Nhưng bản thân Runa chưa cho phép mình chết, cô phải đem cái mạng này ra chuộc tội, gặp mặt đứa em gái đáng thương của mình.

Vicky biết được nơi ẩn nấp của mình đã bại lộ nên tự mình bước ra mà không cần Runa cung kính, cô nhắm thẳng họng súng tanh nồng vào đầu ông ta, cô chỉ thấy trên gương mặt Vicky nhanh chóng xuất hiện một nét quỷ dị. Ông ta không phải là người bình thường, mọi cạm bẫy bên trong căn mật thất này nhất định còn rất nhiều. Vicky bước đến đá mạnh vào chân cô, cô nhảy người ra sau né tránh, nhưng không ngờ sau đó ông ta lại đập mạnh bàn tay vào bên hông cô, cảm giác đau đớn làm mọi giác quan của cô dường như ngừng hoạt động.

Nhân cơ hội đó Vicky bước đến vắt cơ thể cô lên vai, ông ta cười lớn tiến nhanh lại chiếc quạt gió to lớn nằm bên cạnh chiếc giường màu vàng sáng lóa.

"Ác Ma tôi thử xem cô lợi hại tới đâu"

Trong lòng Runa thất kinh, cánh tay không ngừng đâm mạnh vào lưng ông ta, nhưng Vicky sống chết không chịu buông cô ra. Trước khi bị ném vào trong chiếc quạt cô đã nhanh hơn ông ta một bước, cô cầm con dao được cắm bên khốe tai đâm mạnh vào gáy ông ta, trên đó liền hiện lên một đường dao sâu ngoải, máu không ngừng phun ra.

Runa bật người, dùng chân đạp đầu Vicky thẳng vào trong cánh quạt, máu tanh, thịt sống, mọi thứ đều được cánh quạt trộn thành một tạp chất thừa thãi không hơn không kém. "huych" nhưng chiếc khi đầu ông ta bị chém ông ta đã nhém một chiếc phi tiêu vào bả vai cô khiến cô khụy xuống cảm giác tê liệt mất nặng trĩu nằm xuống đất.

Cô vẫn thấy có bóng người chạy lại phía mình đỡ cô dậy gọi tên cô là anh ? là anh sao ? hay là mơ đây ? Cô cười rồi cũng ngất lịm đi

"Runa"

36. Chương 36: Hồi Ưc Được Yêu

Giới thiệu nhân vật

Nhân vật chính : Runa - Ác MA - Song Nhi 20 tuổi (Yến)

Rer - Âm Dạ Thần - Sáo quỷ 21 tuổi (Thắng)

Nhân vật phụ: Bạch Dương Hương Mai 20 tuổi : Trong nhóm Ác MA Nữ vương nụ cười giấu đao là cánh tay phải của Runa

Trần Anh Tuấn 21 tuổi : Bạn thân của Rer và Đức một trong hai người trong nhóm Sáo Quỷ

Hồ Lê Ngọc Anh 19 tuổi : em gái hồi còn thơ ấu của Runa là người trong nhóm ác MA. Cánh tay trái của Runa

Nguyễn Anh Đức (Nô) 21 tuổi :Bạn cũ của Runa và bạn thân Rer có trong nhóm Sáo Quỷ

Max 23 tuổi : Ông trùm MaCao thế lực diên gia của anh .Anh em cùng cha khác mẹ của Rer

Cry - Châu - (Châm) 15 tuổi : em ruột của Runa ,sát thủ học việc của Sáo Quỷ

Ám Dạ Hoắc 59 tuổi : Một trong ba gia tộc Hắc đạo lớn nhất Việt Nam . Ba của Rer và Max . Cũng là người yêu cũ của mẹ Runa.

Tú Lan Mộc (mẹ của Max đã chết) chị em sinh đôi - Tú Mộc Lan 55 tuổi (mẹ của Rer)

Đặt cô lên chiếc giường màu trắng, bàn tay hằn vằn còn đang nắm chặt tay cô chưa từng có ý định buông ra. Gương mặt cô đã không còn vẻ lạnh lùng như mọi thường, thay vào đó là sự đau đớn do vết thương đem

lại làm cô không ngừng rên rỉ. Hắn cởi chiếc áo khoác bên ngoài Runa ra, sau đó là chiếc áo thun bên trong. Làn da trắng mịn nhanh chóng hiện lên trước tầm mắt, hiện tại hắn không còn tâm trí quan tâm đến việc này nữa, hắn chỉ biết điều hắn cần làm bây giờ đó chính là cứu Runa thoát khỏi sự nguy hiểm trước mắt.

“Xoẹt”

Chiếc áo mỏng được hắn dùng dao cắt tan tành, vết thương nhanh chóng được lộ ra. Đầu mũi phi tiêu được nằm khá sâu nên việc lấy ra rất khó khăn, lòng bàn tay hắn hiện tại đang ước đoán mồ hôi, hắn biết nguyên nhân khiến mình lo lắng là gì. Nhưng nếu cứ tiếp tục duy trì không lấy viên đạn ra, thì e rằng cô hội không đến lần thứ hai.

Rer xoay người lấy con dao sắc bén nằm trên bộ dụng cụ, đầu dao rất nhọn, có thể cắt vào trong da thịt một cách dễ dàng. Hắn hướng đầu mũi dao vào ngọn lửa đèn cồn đang cháy, đợi đến khi hơi khói bốc lên từ đầu dao hắn mới di chuyển đến nơi vết thương, từng đường đi trên da thịt cô một cách nhẹ nhàng, lực tay bỗng nhiên tăng lên.

“Xoẹt”

“Á aa.....aa”

Cơ thể Runa không ngừng co giật, giờ phút này mọi ý thức của cô đã không còn nữa, đầu óc trở nên mông lung phiêu dạt về nơi nào. Vết thương bị Rer vắt sâu đến tận xương, máu và da thịt không ngừng hòa nhập lại thành một. Cảnh tượng này làm người khác không khỏi ớn lạnh, viên đạn đã được thấy đầu, hắn dùng dụng cụ gấp cái vật bằng sắt ghê tởm đó ra khỏi cơ thể cô.

Nhẹ nhàng băng bó vết thương lại, khi làm xong tất cả mọi thứ, hắn ngã người ra sau chiếc ghế dài. Từ trước đến nay hắn chưa lần nào căng thẳng như thế, cái cảm giác sắp mất đi người con gái quan trọng nhất quả thật rất đau, đau vô cùng. Hắn từng nói sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ cô, nhưng hắn chưa lần nào thực hiện nó, bây giờ tại thời khắc này, hắn quyết không cho bất cứ người nào dụng vào Runa, dù chỉ một cọng tóc. Tại anh, anh đã đến chậm một bước mà để cô ra nâng nỗi này.

Anh đã để Runa chịu không ít tủ nhục. Từ ngày lần đầu tiên gặp mặt hắn đã lựa chọn cô là người cùng đi với mình đến suốt hết cuộc đời, có thể nói đó là tiếng sét ái tình. Hắn mà một loài động vật máu lạnh, hắn thừa nhận bản thân mình không có tính người, có thể giết chết bất cứ ai, chỉ cần người đó làm cản trở kế hoạch của hắn.

Máu, nước mắt đã đẩy người con gái hắn yêu đến mức đường này.

Rer ngồi dậy ngẩng nhìn gương mặt đang ngủ say của cô, phải chăng anh sẽ là người kéo cô ra khỏi đấng bùn lầy kia thì có lẽ bây giờ cô sẽ không như thế này rồi. Nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đôi môi thô ráp từng là mìn màng của cô. Muốn cô là người của anh anh rất muốn như vậy....

Cạnh bên một người vô tâm

Là nước mắt tuôn âm thầm

Là yêu quá lâu một người đã chẳng còn chút động lòng?

Đợi anh mới biết đêm dài

Tin anh chẳng chút nghi ngại

Vì yêu nên em trao hết tương lai

Tại sao không giống như xưa

Đến lúc nước mắt thay mưa

Những hối hận đã không kịp nữa

Nhìn lại người con gái anh từng rất nâng niu

Dù ngày đêm vẫn không ngại gió mưa

Quần quýt thuở ban đầu anh giờ đâu nhớ

Đánh đổi tất cả bình yên em đã có
Để rồi đau thấu đến nghẹn lời
Nhớ một thời ai hứa không xa rời
Tưởng rằng mình may mắn khi được ở bên anh
Chuyện tình ta ngỡ tồn tại suốt đời
Ngỡ sẽ yêu lâu dài ai ngờ không phải
Em từng cố dỗ dành con tim yếu đuối
Để rồi đau đớn thấu Trời
Phút xa rời ai cũng cạn lời

Năm ngày sau.

"Ừm."

Rer ngồi trên sofa xem xét tình hình chung của tổ chức thì chợt nghe thấy tiếng động phát ra từ giường Runa, anh bỏ Ipad xuống, chạy ngay lại phía em gái mình. Lúc này mắt Runa đã hơi hé mở, gương mặt nhợt nhạt trắng bệch khiến người khác thương xót.

"Runa"

– Rer khẽ gọi, anh sợ mình quá lớn tiếng sẽ khiến những chuyện đang xảy ra trước mắt sẽ tan theo làn khói.

"Nước" -Runa cố gắng giọng nói.

Nước mắt Rer nhanh chóng tràn ra khóe mi, anh mỉm cười liên tục gạt đầu chạy lại chiếc bàn thủy tinh, bàn tay run rẩy rót nước.

"Nước đây, em uống đi... Từ từ thôi."

"TB..." -Cô cố nhớ lại gương mặt của người con trai này, cảm giác thân quen này làm tim cô như nghẹn lại, vừa hạnh phúc, vừa bi thương.

Kí ức Runa dừng lại sau đôi mắt ngọc lục của anh, anh vẫn thế đôi mắt buồn u sầu cô làm sao có thể quên được chứ?

"Là anh sao ? TB..anh.."

"Runa, em sao vậy?"

Rer ôm người cô lại lo lắng nhữngglorfinois của cô khiến anh có chút kì lạ .

"TB có phải là anh không"

TB cô luôn mồm gọi cái tên đó khiến Rer cũng giật mình ngay cả mấy hôm nay hôn mê bất tỉnh cô cũng chỉ gọi cái tên đó mà thôi .Cái tên này anh biết anh vẫn nhớ không ai khác chính là người con gái đó đã từng gọi anh như vậy..Rer buông cô ra.

"Sao em biết được cái tên này,nói đi "

Runa sững sốt định hình mình lại ngừng khóc nhìn Rer mặt quay trở về thế lạnh lùng nhìn anh ta. Cô cô không thể thừa nhận được nếu như vậy thì cô cũng không đáng sống nữa .

"không có gì , gọi đại "

"em có phải em không ?..." - Rer vẫn nghi ngờ cô từ lâu lắm rồi , bắt đầu từ cái lần Max đưa cô về nhà .Anh đã tìm điều tra thân thế của cô nhưng bị cấm không thể tìm ra được may mắn gì cả . Cả cái đêm đấy cô gọi Cry là Châu đó anh cũng ngờ ngợ tụt cùng rồi , Cry chính là Châu em gái ruột của cô ấy năm xưa đó .

"anh nhầm người rồi" -Runa lảng tránh đứng dậy định ra cửa

"Yến..."

Cơ thể Runa bỗng cứng đờ, nước mắt nhanh chóng lan dài trên mặt. Cô gục xuống may sao Rer đã nhanh chân đỡ cô và ôm cô vào lòng để cô khóc mà không làm gì khác cả.

**

Ánh nắng xuyên qua từng khe cửa chói dọi thẳng vào phòng để lộ ra đôi nam nữ đang ngủ ôm nhau trên giường kia . Trông họ thật là hạnh phúc , hạnh phúc của hồi ức đang rở khi xưa .

Runa tỉnh dậy nhìn thấy người con trai bên cạnh mình cô không nỡ đánh thức anh ,đã từ rất lâu rồi không được thấy nét mặt hạnh phúc tươi vui này của anh rồi .Cô rờ tay lên sờ khuôn mặt anh ,đôi lông mày rậm được kẻ khuyết lên thật thanh tú,đôi môi mỏng đỏ .

"em định cứ như vậy nhìn anh sao, cô ngốc !"

Anh nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô bỏ xuống ngực mình như nói 'trong trái tim này chỉ thuộc về em' .KHIến cô cười vui vẻ xấu hổ.

" kệ em đi , em muốn ngắm anh"

"NGắm đi cứ ngắm đi khuôn mặt này của anh chỉ để em ngắm thôi "

" Vậy cơ đồ đáng ghét "

Hai người ôm nhau thật chặt rồi tiếng cười nói vui vẻ được vang lên trong sự bỗng bồng bềnh mây trôi.

"Thay đồ đi anh dẫn em tới một nơi"

Cô vùng dậy nhưng Rer đã vác cô trên người rồi bỏ đi mặc kệ tiếng phản đối của cô.

Cô đi ngang qua một căn nhà màu xanh rất đẹp, cô đứng lại ngắm rất lâu. Bất giác tiến lại gần cổng lúc nào không hay.

" Em cứ đứng trước cửa nhà người ta như vậy, người ta sẽ nghĩ em có ý đồ muốn ăn trộm đó. Hay người ta sẽ nghĩ em thích anh nên theo anh đến tận đây."

Runa giật mình quay lại, cô bắt gặp khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười tinh nghịch với mình.

Cô ngượng ngùng lùi lại.

" Nhà của anh à."

Rer gật đầu. Anh mở cửa bước vào.

Cô hít thật sâu, lấy hết can đảm hỏi:

"Có thể cho em vào xem một lát không?"

Rer gật đầu, cậu mở rộng cửa cho cô bước vào. Mọi cảm xúc đến dồn dập bên trong cô. Cô thật sự xúc động khi bước vào căn nhà này. Quá khứ cứ dồn dập kéo về.

"Em hình như có hứng thú với căn nhà này thì phải."

Runa giọng run rẩy đầy xúc động.

" Nó từng là nơi em sinh ra và lớn lên."

Mọi vật quen thuộc lần lượt hiện ra trong tầm mắt của Runa. Mọi thứ gần như được giữ nguyên vẹn như cũ, chỉ có một vài thay đổi nhỏ. Cô sờ tay vào từng đồ vật quen thuộc, cảm giác xúc động dâng trào. Đây là nơi có nhiều kỷ niệm nhất trong đời của cô. Nơi mà cô đã từng hạnh phúc bên ba mẹ, nơi đây ắp tiếng cười vui vẻ.

Đây là lần thứ ba, cô trở lại ngôi nhà này. Không biết đã đổi bao nhiêu đời chủ từ ngày cô ra đi. Năm xưa, nhà cô bị người ta cướp đoạt, cô phải rời bỏ nó mà ra đi. Cô đã từng không dám trở về đây nhưng bây giờ lại có can đảm đó.

- "Em có thể lên trên xem thử không?"

Cô ghen ngào hỏi Rer

Rer nãy giờ lặng lẽ quan sát từng vẻ mặt đầy xúc cảm của cô. Anh biết ngay từ đầu mua căn nhà này là đúng đắn để đợi một ngày nào đó cô sẽ trở về bên anh và bây giờ cô đã bên anh rồi anh nhất định sẽ không buông cô ra.

Rer mỉm cười gật đầu.

Cô từng bước từng bước lên cầu thang cẩm thạch, nhớ lại những ngày chập chững, mẹ cô đã dìu cô từng bước đi.

Cô đi đến một căn phòng cuối cùng trên lầu. Căn phòng mà cô từng sống. Một niềm hạnh phúc dâng lên khi mà mọi thứ ở đây không hề thay đổi. Trên bàn vẫn còn quyển truyện cổ tích đọc dở dang, con gấu bông mà cô thích nhất, món quà sinh nhật năm cô tám tuổi, cô không thể đem theo vì quá to vẫn nằm trên chiếc ghế nơi cô để nó lần cuối cùng.

"Nhà này, lâu nay không có người ở sao? Nó không thay đổi gì so với lúc trước."

"Ba anh mua nó đã mấy năm rồi, nên anh đã giữ lại nhưng ít khi có người đến ở. Thỉnh thoảng chỉ có người giúp việc đến dọn dẹp thôi. Anh cũng chỉ mới dọn đến đây hai hôm. Nên cũng không thay đổi gì cả" - Rer trả lời rồi tiến lại gần cái bàn có khung hình của cô hồi nhỏ "- Đây là phòng của em sao? "

Cô chậm rãi gật đầu.

"Sao em lại dọn đi?" - Anh tò mò hỏi.

Nhưng Runa im lặng, Anh cũng không ép cô phải trả lời, cậu chuyển qua đề tài khác.

"Em muốn uống gì không?"

"Em muốn mua lại căn nhà này được không?" - cô trả lời đồng dạc

"đây vốn dĩ là nhà của em rồi. Anh chỉ là người chăm sóc nó và đợi em trở về thôi Runa à "

"Em cảm ơn anh TB.." - Runa ôm chầm lấy anh nước mắt của hạnh phúc đang hân hoan trên đôi mắt cô rơi xuống vai áo Rer.

Chiếc khăn tay màu lam dịu dàng lau những giọt nước mắt cô. Cô ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt nồng nàn của Rer. Anh nhìn cô say đắm, cô bị ánh mắt ấy cuốn hút, mọi lí trí dường như tan biến, chỉ còn lại những lời cuốn mãnh liệt.

Không biết từ lúc nào, Rer đã áp bờ môi nóng bỏng của cậu lên trên đôi môi đang run rẩy của cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng như gió thoảng, càng lúc càng mãnh liệt như bão tố càng quét xâm chiếm vào lãnh địa. Rer vòng tay ôm chặt Runa, kéo sát cô vào lòng cậu cho đến khi hai người không còn khoảng cách.

37. Chương 37: Nỗi Nhớ Đầy Vơi

Khi những tia nắng rọi sáng khắp căn phòng, Runa cũng vừa tỉnh giấc. Lâu lắm rồi, cô mới có một giấc ngủ sâu như thế này.

Sự mệt mỏi vẫn còn bao quanh mình nên dù đã tỉnh cô vẫn không tài nào mở mắt ra được. Dường như mọi sức lực đều tan biến mất.

Cô đang nằm trên một cái đệm êm ái, chiếc chăn đắp trên mình cô thật mềm mại. Runa cảm nhận được một hơi thở ấm áp đang gần bên mình. Ai đó đang ngắm nhìn cô ngủ, hình như người đó đã ngồi ở đây rất lâu. Bàn tay ấm áp vuốt ve những lọn tóc rũ trên mặt cô, khiến trái tim cô run nhẹ nhẹ như những điệu nhạc trầm lắng.

Cả người Runa thấy nóng lên với những cảm giác lạ này, cô bèn mở mắt.

Người đầu tiên cô thấy là Rer, anh đang nhìn cô, vẫn cái nhìn thường khiến cô bối rối. cô cẩn nhẹ bờ môi nhìn ngấm xung quanh.

Căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ. Đây chính là căn phòng hồi nhỏ của cô, nhưng giờ đây nó đã trở thành nhà của Rer.

"Tỉnh rồi à" – Giọng hơi khàn khàn, Rer hỏi.

"Sao em lại ở đây?"

Nhưng Rer không trả lời mà ân cần đưa tô cháo trước mặt cô.

"Em đói không? Ăn chút cháo nha"

Anh đặt cô nằm xuống dưới.

"Bác sĩ đã khám cho em rồi. Em chỉ bị cảm nhẹ do vết thương và bị kích động thôi "

Rer nhìn cô, anh cảm thấy đau lòng.

Anh với tay lấy tô cháo còn bốc khói trên bàn đưa đến trước mặt cô. Nhưng Runa làm gì còn đủ sức để cầm nó. Cô định nói không cần thì thấy Rer đã múc một muỗng cháo đưa lên miệng thổi rất cẩn thận rồi đút cho cô ăn.

Cô bị ánh mắt của anh nhìn cô không thể chối từ. Cô ngoan ngoãn ăn hết. Tô cháo quả thực rất to, bình thường cô không thể nào ăn hết, nhưng cả ngày hôm qua cô không có ăn gì, nếu để trước mặt cô một con bò, chắc cô cũng sẽ ăn hết. Tô cháo rất ngon, cô ăn đến muỗng cuối cùng.

Rer nhìn thấy cô ăn hết tô cháo cảm thấy hài lòng:

"Ăn nữa không?"

Cô lắc đầu. Dường như cô đã có chút sức lực.

"anh định biến em thành heo à "

"Không sợ không sợ , anh có thể vỗ béo cho em mà , cô ngốc "

Rer mỉm cười trêu ghẹo:

Chợt cô nhìn xuống người mình, cô đang bận một bộ đồ ngủ của con trai, cô hoảng hốt giở tấm chăn ra nhìn. Đúng là cô đang bận một bộ pijama của nam. Bộ đồ ngủ của Rer

Làm như không có gì xảy ra trước thái độ hốt hoảng của cô, Rer nói:

-" Vì không có đồ nữ nên đành lấy đồ của anh cho em bận. Bộ đồ củ có nhiều mồ hôi nên phải thay ra cho thoải mái."

Chuyện này thì cô hiểu, nhưng cái chính là làm sao thay cho cô. Ai thay cho cô. Lần trước sau khi bị thương, anh chỉ có một mình, vậy thì người thay cho cô chính là anh. Nghĩ đến đây Runa đỏ hết cả mặt.

"Này , anh chưa làm gì em khi chưa được sự cho phép của em đâu nhá, aha"

Câu nói này khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm nhưng cũng khiến cô xấu hổ đến chết đi được. Cô cúi đầu xuống để che giấu khuôn mặt đỏ hồng của mình. Rer nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô. Trái tim cô như muốn ngừng đập, cô hiểu rằng mình không tài nào thoát ra được. Khuôn mặt cực kì quyến rũ của Rer đang dần dần tiến sát vào khuôn mặt xinh đẹp của Runa.

Cốc ...cốc ...

"Cậu Rer , có cậu Max đến tìm ."

Tiếng một người phụ nữ vang lên sau cánh cửa. Nhờ vậy Runa mới thoát ra khỏi sức hút của Rer, cô quay mặt đi nghe thấy tiếng thở dài của Rer.

"Đến lúc không cần thế không biết "

"ha ha lêu lêu "

Cô lè lười trêu Rer

Anh đứng lên mở cửa và căn dặn:

"Thím vào giúp cô ấy thay đồ giùm cháu".

Người phụ nữ dạ một cái rồi đi vào. Bà nhìn Runa ân cần hỏi:

"Cháu sao rồi."

"Cám ơn bác, cháu khỏe rồi."

"Để bác giúp cháu thay đồ."

"Dạ không cần đâu. Cháu tự làm được."

"Đừng ngại. Cậu Rer đã dặn dò, tôi không dám trái ý. Cô làm vậy khiến tôi khó xử."

Bà vội đến bên cạnh Runa sắp xếp lại chăn cho ngay ngắn. Rồi cầm đồ đến cho cô thay.

"Hôm qua là bác giúp cháu thay đồ à."

"Đúng vậy. Tôi cũng ngạc nhiên lắm. Tôi chưa bao giờ thấy cậu Rer dặt về một cô gái nào. Cháu là người đầu tiên."

Bà nhìn khuôn mặt xấu hổ của Runa cười nói tiếp.

"Tôi coi cậu Rer từ nhỏ đến lớn, nhưng chưa bao giờ tôi thấy cậu như bây giờ. Cả đêm qua cậu ấy ở đây chăm sóc cho cháu. Sáng nay còn dậy nấu cháo nữa chứ. Tôi xuyết chút đứng tim vì chưa bao giờ tôi thấy cảnh này. Cậu ấy chắc là yêu cháu lắm."

Xuống nhà Rer đã thấy Max đi đi lại lại trong phòng khách rồi điệu bộ sốt sắng vô cùng.

"Sao mới sáng sớm anh lại đến đây" – Rer hỏi.

"Runa đâu , mau đưa cô ấy ra đây " -Max túm cổ áo của Rer hét lên

"Bình tĩnh cô ấy đang nghỉ ngơi chỗ tôi , không cần anh hai phải bận tâm làm gì "- Rer kéo nhẹ tay Max ra nói nhẹ nhàng.

Có tiếng bước chân đi xuống lầu, cả hai lập tức quay đầu lại. Runa bận một chiếc váy màu xanh lá cây của nhà thiết kế nổi tiếng khiến cho cô càng xinh đẹp hơn. Trái tim của hai chàng trai lỡ nhịp cùng lúc.

"Max có chuyện gì vậy " - Runa lên tiếng hỏi

"Runa ,Runa em nên đi theo anh Cry cô ấy có chuyện rồi " -

CHOANG...

Max gấp gáp nói khiến chiếc ly trên tay Runa rơi xuống vỡ choang ra làm nhiều mảnh, nước mắt cô vỡ vụn ra em gái cô làm sao chứ .

"con bé đang ở đâu?" - Runa chạy chân trần xuống nhăm vào đám thủy tinh nhưng cô không có đau .

"đang ở bệnh viện , đi thôi " -Max nói rồi kéo tay Runa bỏ đi nhưng Rer..

"em sẽ đi sao Runa.." -Rer giữ tay còn lại của cô

"Bỏ ra ,cho cô ấy đi " -Max nói

"Em hãy nói đi ,em lại bỏ anh sao. Runa "- Rer mặc kệ lời quát tháo của Max mà nói với cô

"Buông em ra, buông em ra "- Runa cô thực sự cũng không muốn bỏ Rer nhưng đây là em gái cô , cô không thể bỏ nó được.

BỐPPPP...

Một cú đâm của Max làm cho Rer ngã bật về phía sau "Mày nên biết điều đi Rer à "

"Chúng ta đi thôi" -Nói xong Max kéo tay Runa chạy đi ra khỏi ngôi nhà

Ở lại là tiếng gào thét của Rer và tiếng đập phá đồ đạc của anh .

Người ta cho rằng hai con người vô tình gặp gỡ nhau lần đầu là ngẫu nhiên. Định mệnh an bày cho một chàng trai và một cô gái số phận gì? Chỉ biết rằng giữa nam và nữ khó có thể tồn tại tình bạn. Yêu ư? Tình yêu vốn là cơn gió thoảng.

Ngoài ô cửa là mưa rơi...

Em phải trách mình ngây thơ...

Tại sao cứ đợi anh quan tâm nhiều hơn...

Em chỉ đứng đằng sau nhiều điều

trong cuộc sống của anh bây giờ

chỉ vì

vì không thể giữ dây tơ... tình mình

Tình yêu mù quáng là khi yêu lầm

Một người vương vấn còn yêu đơn phương một người nhẵn tâm

Chuẩn bị ...xuất phát.

Tiếng còi vừa huyết lên thì năm chiếc xe lao đi với vận tốc chóng mặt. Những người ở lại hò hét cổ vũ ầm ỉ cả lên..

Rer rất thích cảm giác của tốc độ, nó khiến cậu quên đi mọi buồn phiền. Mỗi khi có chuyện buồn anh đều tìm cách đua để xua đi sự buồn phiền của mình.

Chiếc xe của Rer đang đứng đầu, anh đã vượt qua các đối thủ khá xa.

Anh đang đi trên con đường mà anh đã gặp cô ấy. Hình ảnh của Runa cứ tràn ngập trong trí óc của anh. Anh nhớ từng nụ cười, vẻ tinh nghịch của cô khi trêu anh, vẻ lạnh lùng ngụy tạo của cô. Tất cả mọi hình ảnh của cô lại như một thước phim lần lượt được chiếu.

Cảm giác nhớ nhung này chính là yêu. Anh đã yêu cô ấy đến điên cuồng rồi, đây không phải là ngộ nhận. Cảm giác thoải mái mà tốc độ đem đến cho anh không thể đẩy lùi hình bóng của cô ấy. Nhưng cô lại đi theo Max mà rời bỏ anh ..

Một thùng rác đang nằm chắn ngang đường xe chạy. Không được rồi, anh không thể tránh nó vì tốc độ quá nhanh. Bây giờ đầu óc anh ở nơi đâu nên không thấy cái thùng rác nằm ngã trên mặt đường.

Kéttttttttttt.....

Rầm

Xe của Rer lao vào thùng rác đẩy nó đi một đoạn dài trước khi ngã xuống. Đầu đập mạnh xuống đất, Rer có một cảm giác mơ hồ trước khi ngất xỉu.

RUNA...

Rer nằm ở bệnh viện đã một tuần lễ rồi. Ba cậu chỉ đến thăm anh có một lần rồi lại tắt bật về, đối với ông công việc còn quan trọng hơn. Chỉ có người giúp việc chăm nom cho anh. Phòng của Rer là phòng đặc biệt, đầy đủ tiện nghi, rất yên tĩnh nhưng chính sự yên tĩnh này lại khiến nỗi cô đơn của Rer kéo dài hơn.

Cánh cửa phòng bật ra, Tuấn tiến vào trách:

"Sao cậu lại không cho bác sĩ điều trị. Cũng không chịu uống thuốc, cậu muốn chết à."

"Mình muốn yên tĩnh nhưng họ cứ đến làm phiền hoài" – Rer lạnh nhạt nói.

"Cũng may hôm đó cậu thắng kịp nếu không, không biết hậu quả sẽ ra sao. Cậu cũng thật là, đã bảo đội mũ bảo hiểm mà không nghe. Cậu để đầu óc đi đâu mà không thấy thùng rác trước mặt vậy."

"Lúc đó ...- Rer ngập ngừng nói – trong đầu mình chỉ nghĩ đến cô ấy."

"Cậu yêu cô ấy rồi phải không?"

"Chắc vậy ... còn cậu!"

"Lần trước khi cậu hỏi mình, mình cũng không dám chắc, mình sợ chỉ là bị cô ấy thu hút nhất thời thôi."

"còn MAI MAI?"

"đối với mình có lẽ mình với MAI MAI hữu duyên rồi ,nhưng ngay đêm cậu bảo mình suy nghĩ đó Runa đã tới gặp mình và cho mình lời khuyên sau đó, càng ngày mình càng nghĩ đến cô ấy, cảm thấy nhớ cô ấy. Mình biết mình đã yêu rồi."

"Hai chúng ta cùng yêu một cô gái, và Runa ấy chính là Yến.."

Cái từ thốt ra ở cuối làm cho Tuấn trợn mắt lên nhìn lại Rer "Không phải vậy chứ? Bảo sao khi ở bên cô ấy mình lại cảm thấy ấm áp quen thuộc"

"thật buồn cười."

Rer cười đau đớn nói.

" Vì vậy cậu tự hành hạ mình à. Không cho bác sĩ chữa bệnh."

"Mình nhớ cô ấy..."

- "Cậu không muốn gặp lại cô ấy à."

- "Làm sao gặp! khi cô ấy đang bên Max và bỏ mình đây?"

"Cô ấy không bỏ ai cả mà chỉ là do em của cô ấy là Cry bị trúng độc thôi .Cậu phải chữa trị cho mau hết bệnh đi"

" Sao cậu lại nói với mình. Cậu nên đấu tình địch chứ."

"Cái thằng này. Bởi vì chúng ta là bạn thân, mình sẽ cho cậu cơ hội cạnh tranh công bằng."

38. Chương 38: Trả Thù Và Vị Tha (1)

Cuối cùng Rer cũng chấp nhận để bác sĩ điều trị cho mình. Anh bình phục một cách mau chóng. Chỉ hai tuần lễ mà anh đã có thể xuất viện trở về.

Cả nhóm tụ tập ăn mừng cậu xuất viện ở một nhà hàng sang trọng

ĐỨC vỗ vai Rer chúc mừng:

"Ha ha ha ... Nghe tin cậu bị tai nạn trong lúc đua xe, mình cứ tưởng người hùng xa lộ của chúng ta đã bị đánh bại bởi một tay ghê gớm nào đó. Ai dè cậu lại bị đánh gục bởi một cái thùng rác."

Rer nghe Đức trêu ghẹo, anh chỉ cười nhạt, thờ ơ hút thuốc.

"Tôi đã điều tra rồi. Là bọn thằng Sẹo làm, tụi nó bị thua cậu mấy phen nhục nhã nên muốn trả thù. Tụi nó cố ý để mấy cái thùng rác ở ngay giữa đường để nếu các cậu vượt qua chúng thì dễ bị tai nạn –Đức nói với vẻ cảm tức – Bọn khốn, anh đã cho chúng một trận thay cậu rồi. Đố chúng lần sau dám giở trò nữa."

"Thật ra là do mình không chú ý lắm nên không tránh kịp."

"Có gì phiền não à?"

- "Một chút..."

" Nói xem, có chuyện gì mình có thể giúp không."

" Chuyện của tôi, tôi tự lo được, cậu yên tâm "

"Cậu đã nói vậy thì tôi cũng không hỏi nữa nhưng có cần gì thì cứ nói. Nhưng đàn ông phiền não thường có hai nguyên nhân: Tiền và phụ nữ. Cậu thì không cần tiền, vậy thì là phụ nữ. "

"Phụ nữ nào vậy hả Đứcccc..."

Một giọng quát đánh đánh vang lên không ai khác chính là Ngọc Anh, cô tới véo tai Đức .

AAAAA...

HAHAHAHAHa....

Đức kêu lên làm cho mọi người cười cậu làm cho cậu xấu hổ không kém gì con gái .

" Thôi nhtooi định làm trò cười gì ở đây nữa vậy NGọc Anh hai đứa có thôi ngay không " -Tuấn vừa cười vừa nhìn Ngọc ANh và Đức .

"Nhưng mà hần..." -Ngọc Anh ngập ngừng

"có gì nể mặt tụi anh tha cho nó đi Ngọc Anh" -Lúc này Rer mới ra mặt thay cho Đức

"Vâng anh "- Ngọc Anh nhỏ nhẹ đáp

"à mà Runa đâu Ngọc Anh?Cry có sao không" - Tuấn hỏi

"Cry bị trúng độc thể nên Runa và MAi đi Ai Cập rồi anh"

"Sao lại đi Ai Cập?"- Đức thắc mắc

"Em không biết thấy bảo thuốc giải gì đấy"- Ngọc anh nhún vai

"Thuốc giải ư?"

Cô tới một nơi xa xôi hẻo lánh để kiểm tra thuốc giải hay còn nguyên do nào khác ? Tuấn và Rer cùng lúc điên đầu vì cách xử sự này của Runa.

"mà em thấy chị ấy lạ lắm ?"- Ngọc Anh

"Lạ?"- Cả ba người con trai đều thốt lên.

"lúc đi chị ấy mang cả lựu đạn kích nổ, dây thừng da rắn có độc và súng băng tuyết nữa. Những thứ này không cần chị ấy sử dụng đến đâu tại vì trước nay chị ấy không bao giờ mang theo cả ba thứ này đi cùng một lúc chỉ sử dụng một trong ba món thôi"

"Có gì lạ đâu Hồ li tinh này"- Đức gõ đầu Ngọc Anh

Không chắc chắn là có vấn đề nếu không chỉ là đi lấy thuốc giải bình thường thì sẽ không đi lấy như là giết hoặc cướp đoạt.Trừ phi là có một lí do nào khác khiến cô ấy giấu giếm mọi người .

"mà Cry bị trúng loại độc gì vậy?" -Tuấn hỏi

"là Hocki nó là chất độc từ 7 loại độc tạo nên và cần phải 7 thứ độc khác là thuốc giải cần phải làm theo một trình tự nhất định" -Ngọc Anh

"Hocki ư ? chẳng phải là loại độc thời mông cổ bị mất tích hàng thập kỉ năm nay rồi sao sao lại có trong tay Vicky được chứ?"- Đức nghi vấn trau mày

"Đúng vậy Vicky chắc hẳn không phải là người sống từ thời mông cổ chứ?" -Ngọc Anh

Mông cổ ?Cả Tuấn và Rer đều vẫn suy nghĩ về việc này hai anh đã nhận ra sự khác biệt nào đó rồi . Các đầu mối dần dần hiện lên từng mẩu chốt nhỏ .

”Theo bản tin dự báo thì hôm nay cô Hà Phương con gái duy nhất của ông trùm nhiều vợ nhất thế giới không hề có con trai đó là ông Vicky , đã đưa xác ông về Ai Cập cổ đại để chôn cất . Theo như dự đoán cô sẽ thừa kế toàn bộ tài sản từ ông và sẽ là người thay mặt ông trong buổi lễ ngày hội VAMPER của thế giới ngầm của hai ngày nữa” -Tivi đưa tin

”Hà Phương về nước rồi sao?” -Đức hỏi

”Cô ta là ai ? sao anh quen à ? -Ngọc Anh lại nổi ghen

”ấy ấy cô ấy là bạn hồi nhỏ của bọn anh , rồi cô ấy sang nước ngoài sinh sống cùng gia đình nên từ đấy trở đi không gặp nữa ”- Đức hốt hoảng trả lời

Hà Phương đang ở Ai Cập ! Runa cũng ở Ai Cập lí do hoàn toàn rõ ràng rồi không gì khác chính là ...

”Trả thù ”

TUấn và Rer đều đồng thanh thốt lên .

”Hả gì cơ ”- NGọc Anh và Đức

”Ngọc anh ,Gai người họ đi lâu chưa?- Rer quát lên

”Dạ..dạ từ 3 tiếng trước ?sao vậy anh..hh”

”Chết tiệt”

Rồi cả Rer và Tuấn cùng chạy đi.

39. Chương 39: Trả Thù Và Vị Tha (2)

22:30 AI CẬP

Ai Cập cổ đại là một nền văn minh cổ đại nằm ở đông bắc châu Phi, tập trung dọc theo hạ lưu của sông Nile thuộc khu vực ngày nay là đất nước Ai Cập. Nó là một trong sáu nền văn minh phát sinh một cách độc lập trên thế giới. Nền văn minh Ai Cập được thống nhất lại vào năm 3150 TCN (theo trình tự thời gian của bảng niên đại Ai Cập)[1] với sự thống nhất chính trị của Thượng và Hạ Ai Cập dưới thời vị pharaoh đầu tiên.[2] Lịch sử của Ai Cập cổ đại đã trải qua một loạt các thời kỳ vương quốc ổn định, và các giai đoạn hỗn loạn giữa chúng được gọi là các giai đoạn chuyển tiếp: Cổ vương quốc Sơ kỳ Đồ đồng, Trung vương quốc tương ứng giai đoạn Trung kỳ Đồ Đồng và Tân vương quốc ứng với Hậu kỳ Đồ đồng.

Ai Cập đạt đến đỉnh cao của quyền lực của nó vào giai đoạn Tân Vương Quốc, trong thời kỳ Ramesside, vào thời điểm đó nó sánh ngang với đế quốc Hittite, đế quốc Assyria và đế chế Mitanni, trước khi bước vào giai đoạn dần suy yếu. Ai Cập đã bị xâm chiếm hoặc chinh phục bởi một loạt các cường quốc nước ngoài, chẳng hạn như người Canaan/Hyksos, Lybia, người Nubia, Assyria, Babylon, Ba Tư dưới triều đại Achaemenid, và người Macedonia trong thời kỳ chuyển tiếp thứ ba và giai đoạn hậu thời Ai Cập. Sau khi Alexander Đại Đế qua đời, một trong những tướng lĩnh của ông, Ptolemy I Soter, đã tuyên bố ông ta là vị vua mới của Ai Cập. Triều đại Ptolemy gốc Hy Lạp này đã cai trị Ai Cập cho đến năm 30 TCN khi nó rơi vào tay đế quốc La Mã và trở thành một tỉnh La Mã.[3]

Sự thành công của nền văn minh Ai Cập cổ đại một phần đến từ khả năng thích ứng của nó với các điều kiện của thung lũng sông Nile cho sản xuất nông nghiệp. Từ việc có thể dự đoán trước lũ lụt và việc điều tiết thủy lợi ở khu vực thung lũng màu mỡ đã tạo ra nhiều nông sản dư thừa, giúp nuôi dưỡng một lượng dân số đông hơn, tạo điều kiện phát triển xã hội và văn hóa. Với việc có nhiều nguồn lực dư thừa, nhà nước đã tập trung vào việc khai thác khoáng sản ở các thung lũng và các khu vực sa mạc xung quanh, cũng như việc sớm phát triển một hệ thống chữ viết độc lập, tổ chức xây dựng tập thể và các dự án nông nghiệp, thương mại với khu vực xung quanh, và xây dựng một đội quân nhằm mục đích đánh bại kẻ thù nước ngoài và khẳng định sự thống trị của Ai Cập. Thúc đẩy và tổ chức những hoạt động này là một bộ máy quan lại gồm các kỹ lục ưu tú, những nhà lãnh đạo tôn giáo, và các quan lại dưới sự kiểm soát của một pharaoh, người đảm bảo sự hợp tác và đoàn kết của toàn thể người dân Ai Cập dưới một hệ thống tín điều tôn giáo tinh vi.[4][5]

Những thành tựu của người Ai Cập cổ đại bao gồm khai thác đá, khảo sát và kỹ thuật xây dựng hỗ trợ cho việc xây dựng các công trình kim tự tháp, đền thờ, và cột tháp tưởng niệm; một hệ thống toán học, một hệ thống thực hành y học hiệu quả, hệ thống thủy lợi và kỹ thuật sản xuất nông nghiệp, những tàu thủy đầu tiên được biết đến trên thế giới,[6] công nghệ gốm sứ và thủy tinh của Ai Cập, những thể loại văn học mới, và các hiệp ước hòa bình được biết đến sớm nhất, được ký kết với người Hittite.[7]

Ai Cập đã để lại một di sản lâu dài. Nghệ thuật và kiến trúc của nó đã được sao chép rộng rãi, và các cổ vật của nó còn được đưa tới khắp mọi nơi trên thế giới. Những tàn tích hùng vĩ của nó đã truyền cảm hứng cho trí tưởng tượng của du khách và nhà văn trong nhiều thế kỷ. Sự quan tâm mới hình thành dành cho những cổ vật và các cuộc khai quật trong thời kỳ cận đại ở châu Âu và Ai Cập dẫn đến việc khai sinh ra ngành Ai Cập học để nghiên cứu nền văn minh Ai Cập và một sự đánh giá đúng đắn hơn đối với di sản văn hóa của nó.[8]

”Cô ấy đâu”- Giọng Rer trầm mặc nhìn người con gái trẻ tuổi trước mặt .

Một cô gái ăn mặc khá sexy, khoát trên người một tông đen, toàn thân cô đầy mùi nước hoa quyến rũ. Cô tiến lại gần chỗ của Rer:

”chàng trai anh hỏi em hả ? Hi em đây đây ” -Hà Phương sán lại gần Rer làm cho mùi nước hoa nồng nặc bốc lên làm anh khó chịu.

”anh hỏi em Runa cô ấy đâu ? Phương phương anh không muốn nhìn hai em trả thù lẫn nhau như vậy đâu ” -Rer gạt tay Hà Phương ra rồi bước ra chỗ khác.

”hờ anh đến tìm em là vì cô ta ư? nếu không phải là vì cô ta thì chắc anh cũng không nhớ nổi em còn tồn tại không nhỉ Rer? anh yêu cô ta mất rồi , thực sự đã phải lòng cô ta rồi. Em hận cô ta hận cô ta vì những chuyện trong quá khứ và cô ta đã giết ba em”

”Bỏ qua đi được không và mau đưa thuốc giải cho cô ấy đi ,làm ơn Phương Phương ?”

”đây là lời khấn cầu sao?anh có muốn biết cô ta người con gái của anh đang bị sao không ?”-Nói xong Hà Phương gơ cái laptop lên đập vào mắt anh là hình ảnh người con gái đang bị một con rắn hổ mang quấn giữ làm tim anh sao naoáng.

”Cái gì đây?”

”Đây không phải là con rắn hổ mang bình thường mà chính là con rắn đã cắn chết Nữ hoàng xinh đẹp và quyền lực trong lịch sử Ai Cập cổ đại Cleopatra và hai thị nữ ”

Rer biết chứ Cleopatra một trong những nhân vật nổi tiếng nhất lịch sử thế giới, một Nữ Pharaoh của Ai Cập cổ đại. Bà là thành viên cuối cùng của nhà Ptolemaios, vì thế bà là nhà cai trị người Hy Lạp cuối cùng ở Ai Cập. Bà cai trị với tư cách Nữ vương trong giai đoạn năm 51 TCN tới khi qua đời ở tuổi 39 vào năm 30 TCN.

Theo văn hóa và ngôn ngữ, Cleopatra là một người Hy Lạp, là thành viên đầu tiên trong gia đình (trong giai đoạn cầm quyền 300 năm của họ tại Ai Cập) đã học tiếng Ai Cập. Cleopatra nổi tiếng vì sắc đẹp mê hoặc, giọng nói có sức hút và sự thông thái của bà. Theo Plutarch, Cleopatra có thể nói 9 thứ tiếng và rất thành thạo trong giao tiếp. Bà đã được hưởng một nền giáo dục toàn diện, được trao quyền và bộc lộ tài lãnh đạo từ rất sớm[1].

Cleopatra là người cùng cai trị Ai Cập với cha, Pharaoh Ptolemy XII Auletes, rồi lại cùng cai trị với 2 em trai và cũng là chồng, Ptolemy XIII và Ptolemy XIV. Cleopatra sống sót sau một cuộc đảo chính do các cận thần của Ptolemy XIII tiến hành, bà lập được một liên minh với Gaius Julius Caesar củng cố ngôi vị. Trong một cuộc nội chiến giữa chính phủ và dân chúng, khi Julius Caesar đang giữ một vai trò quan trọng trong lực lượng quân đội, Thư viện Alexandria bị đốt cháy, đây là một bảo tàng cổ của Ai Cập nơi các học giả từ khắp thế giới đến để nghiên cứu. Cuộc chiến này, đặc biệt là việc đốt cháy Thư viện Alexandria được coi là một trong những mất mát lớn nhất trong lịch sử nhân loại.

Sau khi củng cố ngai vàng nhờ sự giúp đỡ của Julius Caesar, bà sinh ra người con trai với ông ta, Ptolemy XV Caesarion, về sau lên ngôi Pharaoh và cùng kế vị với bà.

Năm 44 TCN, Julius Caesar bị ám sát, bà liên kết với Marcus Antonius để chống lại người kế vị Caesar, Gaius Julius Caesar Octavianus (về sau được biết đến với tên gọi Augustus), và bà đã có con sinh đôi với Antonius, con gái tên Cleopatra Selene II và con trai tên Alexander Helios. Sau này bà lấy Antonius và sinh ra một cậu con trai khác, Ptolemy Philadelphus. Tổng cộng, Cleopatra có 4 con, 3 với Antonius và 1 với Caesar. Khi sống với các em trai, bà không có con.

Sau Trận Actium cùng với sự thất bại của Marcus Antonius trước quân đội của Đế chế La Mã dưới sự lãnh đạo của Octavianus, Antonius tự sát. Cleopatra cũng tự sát vào ngày 12 tháng 8 năm 30 TCN, bằng cách để rắn mào cắn vào người. Con trai bà là Caesarion về sau bị Octavianus ra lệnh giết chết vào ngày 23 tháng 8 cùng năm.

Nhưng điều anh thắc mắc ở đây là tại sao con rắn hổ mang này lại sống được cho tới tận bây giờ ?

"anh đang thắc mắc sao? để em giải thích Theo lưu truyền của người La Mã, Cleopatra tự kết liễu cuộc đời mình bằng vết cắn chí mạng của 1 con rắn độc.

Tuy nhiên, nhà Ai Cập học Joyce Tyldesley và Andrew Gray, phụ trách khu vực bò sát ở Bảo tàng Manchester, nhận định rắn hổ mang có kích thước quá lớn để che giấu.

Rắn hổ mang thường dài 1,5 - 1,8m và có kích thước tối đa 2,5m. Theo các chuyên gia, 1 con rắn lớn như vậy rất khó giấu kín.

Ngay cả trong trường hợp con rắn được đưa vào cung một cách bí mật, nó hầu như không thể giết chết Cleopatra và 2 thị nữ bằng những phát cắn nhanh liên tiếp.

'Khả năng chết người do rắn cắn chỉ là 10 %. Phần lớn các trường hợp là vết cắn khô không lan truyền nọc độc.rắn hổ mang khá nguy hiểm. Nọc độc của chúng gây hoại tử và sẽ làm chết người nhưng theo cách rất chậm.

Những con rắn sử dụng nọc độc để bảo vệ bản thân và săn mồi. Chúng sẽ giữ nọc độc và chỉ sử dụng khi cần. Do đó, không thể sử dụng một con rắn để giết liên tiếp 2 - 3 người..."

"Vậy không lẽ là bà ta tự tử sao? "-Rer hốt hoảng

"Đúng vậy , bà ta tự uống thuốc độc tự sát,và để con rắn độc cắn vào ngực. Còn vì sao con rắn còn sống tới bây giờ là do em đã nuôi nó bằng máu của mình ."

"Vậy còn các con của bà tã?"

Hà Phương lặng im một hồi rồi quya ra cửa sổ ngó lên nhìn mặt trăng của bầu trời Ai Cập thở dài . "Người ta biết rất ít về số phận các con mà Cleopatra và Mark Antony bỏ lại sau khi các cuộc tự sát của họ vào năm 30 trước Công nguyên. Duy có điều, dù Caesarion bị sát hại theo lệnh của Octavian nhưng 3 đứa con của Cleopatra và Antony được tha bổng. Vài năm sau đó, Alexander Helios và Ptolemy Philadelphus biến mất không để lại dấu vết..."

Tới đây Rer mới cực kì sửng sốt hơn nữa không thể nào ,...con người không thể làm điều đó . Đó là những năm 30 trước công nguyên mà ?

Dường như đoán được phán đoán của Rer ,Hà Phương quay người lại hít một hơi dài nói "Người ta biết rất ít về số phận các con mà Cleopatra và Mark Antony bỏ lại sau khi các cuộc tự sát của họ vào năm 30 trước Công nguyên. Duy có điều, dù Caesarion bị sát hại theo lệnh của Octavian nhưng 3 đứa con của Cleopatra và Antony được tha bổng.

Vài năm sau đó, Alexander Helios và Ptolemy Philadelphus biến mất không để lại dấu vết, chỉ còn lại Cleopatra Selene...."

"không nhẽ em chính là ..."

"Alexander Helios ,và...Bố em đó chính là Ptolemy Philadelphus. Chắc bây giờ anh đang thắc mắc tại sao chúng em không hề già đi nhỉ ? Đó chính là sau trận rượt đuổi chúng em đã chết đuối vào đúng hôm đó sảy ra trận sét lớn nhất trong lịch sử và tụi em đã không hề già đi từ khi cho con rắn hổ mang đó uống máu để nó là vật nuôi của mình em đã duy trì được trạng thái của cơ thể . Em biết là rất khó tin nhưng thực

sự em cũng không tin được. Liệu anh có chấp nhận em không ?”-Hà phương nhìn Rer đang ngã xuống ghế , anh hốt hoảng đổ mồ hôi.

”Điều kiện là gì?” -Tất nhiên Rer hiểu ý cô ta dám nói ra về thân thể của mình thì tất nhiên sẽ cần đến cái gọi là yêu cầu

”đơn giản thôi đính hôn với em đi em sẽ thả cô ta và đưa thuốc giải”

”được thôi” - không cần chần trừ anh đồng ý , vì cô anh có thể làm mọi điều cho dù có hi sinh hạnh phúc của anh đi chăng nữa.

”hahaha.. em biết mà anh sẽ đồng ý mà Rer” -Nói xong Hà Phương chạy tới ôm chặt lấy Rer.

Rer bất động nhìn bóng dáng người con gái trong mà hình laptop trông cô tiêu tụy làm sao không muốn để cô chịu khổ nữa anh buộc phải làm như vậy .

”Thông báo ,thông báo hệ thống bị xâm nhập,con mồi đã bị cướp ”

Rer liền buông Hà Phương ra sốt sắng nói 'đã xảy ra chuyện gì ”

Hà Phương liền đến bên laptop đánh bàn phím một hồi nhưng máy báo bị vô hiệu hóa . ”Chết rồi có người lạ vào giải cứu con răn bị mất phương hướng em không thể kiểm soát được ”

”Đi tới đây nhanh nhất định phải cứu cô ấy ”

”Đi thôi”

Nói xong Hà Phương kéo Rer đi lối mật thất .

”Runa đi thôi , Mai nữa hai em có sao không ”-Max đỡ hai người

”em ,em không sao Max anh đưa Mai đi trước đi em sẽ ở lại chặn nó ”-Runa đẩy hai người đi .

”Không không ,nếu đi thì hãy đi cùng với nhau ”- MAX phản đối

”Anh coi tay của mình kia đi đi đây là mệnh lệnh ”- Bàn tay Max vì vừa nãy đỡ cho Runa nên anh đã bị nó cắn .

KHÈ KHÈ

Bóng dáng của con răn trườn tới chỗ cô ,cô đoán hẳn ra là con răn này không phải loại bình thường bởi vì bình thường Hổ mang là loài răn chứa nọc độc chết người sống ở vùng Châu Á và Châu Phi. Thông thường thân hình loài răn này tương tự như bất kỳ con răn nào khác, nhưng chúng còn có khả năng san bằng đầu mình thành hình như mũi xe. Chính vì thế, loài răn này còn được gọi là răn hổ mang bành. Còn con này không hề có mở rộng cơ hàm được ,nhìn vào mức độ màu sắc của da răn đoán chắc nó đã sống trong những năm đầu hoặc trước công nguyên.Răn hổ mang có nọc kích độc.

Chúng thường tấn công khi bị khiêu khích hay đe dọa. Ai bị loài răn độc này cắn thì chỉ khoảng 20 phút sau sẽ bị tử vong do chất độc làm suy hô hấp, dẫn đến ngạt thở và làm tê liệt hoạt động của cơ hoành. Nhưng từ nãy tới giờ Max bị cắn đã được 30 phút rồi mà vẫn chưa có biểu hiện gì. Hổ mang thường ăn chuột, chim và ếch. Đối thủ đáng gờm nhất có khả năng đánh bại hổ mang trong tự nhiên là loài cây, chim săn mồi và con người.

Hiện nay, răn hổ mang được phân bố ở nhiều vùng khác nhau thuộc Châu Phi và Châu Á với rất nhiều chi loài khác nhau. Trong đó hổ mang chúa là loài răn hổ mang lớn nhất, với chiều dài tối đa 18 feet (5,4 mét), sinh sống ở nam Á, đặc biệt là ở Ấn Độ, Việt Nam, Malaysia và Indonesia.

BĂNG BĂNG

Cô nã hai phát súng vào da của chúng nhưng dường như phản công vô nghĩa, da của chúng giống như một bộ áo giáp để bảo vệ phần thịt bên trong của mình .Vẫn lộn với nó một hồi cô dường như kiệt sức , làm sao đây cô không thể bỏ mạng ở đây được còn Cry thì sao? Cô phải mang thuốc giải về cứu Cry , nhất định nhất định.

”Runa Runa ” -XA xa có tiếng người gọi và chạy tới là Tuấn , sao anh lại ở đây ? Cứu cô .

”Tuấn sao anh lại ở đây ?”

”đừng nói nữa làm sao lại có con rắn như vậy?”

Cô không trả lời rồi nhìn lại nó ,cầm dây thừng da rắn trên tay nắm chặt thật chặt rồi từng phát quát vào người nó . ”Nó không phải rắn hổ mang bình thường mà là rắn hổ mang sống ở những thế kỉ 30 trước công nguyên là con rắn độc đã giết Nữ hoàng xinh đẹp và quyền lực trong lịch sử Ai Cập cổ đại Cleopatra và hai thị nữ ”

”cái gì cơ ”

”Nó đã được cho uống máu của người và nghe theo lệnh của họ để được sai khiến ”

”sao Hà Phương có được nó ?”

”rất có thể cô ta là hậu duệ của Cleopatra bị mất tích ..”

Tuấn bàng hoàng trước sự trả lời không hề chớp mắt của Runa , anh khâm phục cô gái này vô cùng .Mặc dù vẫn ngờ ngợ nhưng anh vẫn rất tin những lời cô nói.

Runa nhìn ánh lửa nhập nhòa khắp nơi và cũng nghĩ ra một cách , rắn cần mang lớp da cứng để có thể chịu được lực ma sát liên tục. Một số loài bò trên các thân cây xù xì, còn loài khác thì chui xuống lớp cát thô ráp. Da của mỗi loài rắn có bề dày và cấu tạo khác nhau. Tuy nhiên, da chúng đều có một điểm chung: Cứng bên ngoài nhưng từ từ mềm bên trong. ’Vật thể có tính năng chuyển từ cứng bên ngoài sang mềm dẻo bên trong có thể phân tán một lực va chạm trên diện tích lớn hơn’.

Thế nên, cấu tạo độc đáo của da rắn giúp nó có đủ lực ma sát để bám trên mặt đất hầu di chuyển, đồng thời làm áp lực từ những tảng đá nhọn phân tán đều nên da rắn ít bị tổn thương. Sức bền là điều thiết yếu, vì cứ hai đến ba tháng thì rắn mới lột da một lần.

Vật thể có đặc tính giống da rắn có thể hữu ích trong lĩnh vực y khoa, chẳng hạn, trong việc chế tạo các bộ phận cấy ghép nhân tạo tăng sức bền, chống trượt. Ngoài ra, nếu máy móc liên quan đến băng chuyền được mô phỏng theo cấu tạo của da rắn thì có thể chỉ cần dùng ít chất bôi trơn gây ô nhiễm.

40. Chương 40: Yêu Lại Từ Đầu

”Lửa”

”Hả?”

”anh có bật lửa không?Đưa cho em”-Runa quay lại hỏi Tuấn

”Có..CÓ”-TUấn nói xong rút bật lửa từ trong túi ra. Cầm bật lửa trên tay cô liền lắc lắc sợi dây thừng trong tay rồi hơ lửa đốt lửa lên tạo ra một dây lửa .

KHÈ KHÈ

Tiếng kêu của nó thất thanh lên làm cho Tuấn cũng giật mình kéo Runa lùi lại phía sau nhưng cô vẫn luôn cố chấp đứng đó đứng trước mặt con rắn to lớn kia . Sự can đảm đó làm cho Tuấn cảm thấy sẽ muốn bảo vệ cô mãi mãi vậy , đáng ra người lúc này đứng ra ngăn chặn con rắn kia là anh mới đúng chứ không phải là anh.

KHÈ KHÈ

Con rắn quay lông lộn lên đập đầu vào tường bởi vì Runa đã vục sợi dây lửa vào mắt nó, làm nó như muốn chết đi sông lại đôi mắt nóng cháy sẽ bắt đầu nhỏ máu . Rắn hổ mang sở hữu đôi mắt đen tròn sáng và mi mắt trong suốt; có nghĩa là rắn hổ mang không bao giờ chớp mắt, rất hữu dụng khi săn mồi. Khi bị trầy xước, lớp mi này nhanh chóng bong tróc và được thay thế bằng một lớp khác. Nhưng con rắn này lại không như vậy mà lại bị mù luôn, điều hiển nhiên xảy ra trước mắt làm cho cô cũng hiểu thêm nhiều về loại rắn cổ đại này.

"Runa để anh giết nó cho em quay xem Mai và MAX kia" -Tuần bước lên và rút ra một con dao găm nói với cô.

Lúc này cô mới quay nhìn hai người họ ,hai người đều bất tỉnh cô liền chạy lại "Max ,Mai "

Chất độc của con rắn đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của Max qua bàn tay anh. LÀ anh cứu cô, đỡ cho cô nên mới bị trúng độc như vậy ,tại tất cả là cô. Mai thì chỉ bị sợ hãi nên ngất đi nhưng cô lại nhìn lại Tuần rồi thở dài cho chuyện tình của họ. Khi bị rắn độc cắn thường đau dữ dội và thường để lại dấu vết của răng (móc độc). Nếu bị rắn hổ mang cắn, tại vết cắn thấy đau buốt, nhìn thấy vết răng (1 hoặc 2 vết răng), phù nề xung quanh vết cắn, chảy máu, hoại tử tại chỗ cắn ngay. Rắn hổ chúa cắn nạn nhân rất đau, có phù nề tại chỗ cắn rất dữ dội nhưng không thấy hoại tử, nạn nhân thường bị liệt hô hấp và liệt chi.

"Khoan đã Tuần đừng giết nó vội phải cứu Max trước đã"- Cô lớn tiếng nói với Tuần đang định dùng con dao đâm con rắn hổ mang đang nằm thoi thóp kia.

"Cứu? Không lẽ anh ta bị nó cắn sao?Runa"

"Đúng vậy thế nên phải cho anh ấy uống máu của con rắn đó "-Vừa nói Runa cầm con rắn chỉ còn to bằng cổ tay cô nhẹ nhàng quay trở lại bên Max.

"Em có chắc nó sẽ cứu được anh ta không?- Tuần nhìn cô hỏi không phải anh không tin cô bởi vì anh sợ nó sẽ gây hại cho cô.

"em cũng không chắc nhưng đây là biện pháp của người cổ đại em cũng muốn thử ,Anh hãy mau giúp em mở miệng anh ấy ra đi"- Cô vẫn chần chừ nhưng cô cũng không dám chắc nó sẽ cứu được Max hay không nữa nhưng cô cũng không muốn buông bỏ.

"được rồi , em hãy tin vào bản thân mình đây Runa bởi vì anh tin em cho dù có bất cứ chuyện xảy ra anh sẽ vẫn tin em và đồng ý nghe theo em"

Cô lặng im không dám trả lời anh cô biết mình đã hoàn toàn sai lầm khi đêm đó đến nói chuyện với anh và để mọi chuyện trở nên như thế này. Không suy nghĩ nữa cô liền bóp cổ chặt cổ con rắn nhỏ từng giọt máu xuống cổ họng của Max . Phút chốc mùi máu hăng nồng nặc bốc lên khiến người ta buồn nôn làm sao nhưng cô vẫn chịu được không dám thở nữa.

"Khụ ọe ..khụ"

Tiếng ọe đó khiến cô dừng động tác lại quay lại nhìn cả Tuần nữa là Mai .Cô ấy không chịu được mùi tanh nên đã tỉnh dậy , Runa liền để con rắn xang một bên nó yếu ớt bò nhẹ nhàng không phương hướng vào số tường .

"MAi cậu ổn chứ?"-Cô quay xang chỗ cô ấy rồi đặt tay lên trên tay Mai động mạnh nhảy loạn lên cô ấy đang kích động tới đứá bé .

"không sao ,ổn rồi"- Mai rút tay mình lại quay đi nói nén những giọt nước mắt đau thương trong lòng.

"mặc thêm áo vào kéo lạnh "- Tuần tới bên Mai khoác chiếc áo khoác của mình cho cô ấy, Mai bất động không nhúc nhích và cũng không nói gì cả .

Tiếp đó là những tiếng bước chân rộn rập chạy tới ,không phải một người mà nhiều người .

"Có người tới , rất đông?"- Runa nhìn ra phía cửa nói

"Là cảnh sát đây , lúc tới đây anh đã gọi cho họ"-Tuần quay lại bên chỗ con rắn và nói.

Đúng như anh nói ập vào là những người mặc quân phục cảnh sát của Ai Cập. "mọi người vẫn ổn chứ ? Chúng tôi tìm mãi mới thấy căn mật thất này" - Một người đàn ông bộ quân phục màu vàng vội vàng hỏi

"Chúng tôi may mắn thoát chết , ông hãy đưa người đàn ông đang nằm kia đi bệnh viện đi cả cô gái kia nữa "- Tuần chỉ Mai và MAX nói

"Chúng tôi rõ rồi "

"Hãy giết con rắn kia đi và cần thận nọc độc của nó đấy"- Tuấn không quên nhìn lại con rắn hổ mang đang ở số tường kia.

"Đừng đừng giết nóđừng ...làm ơn"

Tiếng thét kinh hoàng vọng lại từ phía xa kia một người phụ nữ tiều tụy tóc bạc phơ buông xuống đôi vai gầy gò bên cạnh là người đàn ông tuấn tú không ai khác là Rer và Hà Phương.

"Không được giết nó" - Rer nghiêm nghị ra lệnh rồi nhìn tới Runa gương mặt quần áo dính đầy máu me và bẩn thỉu .

"bây giờ phải làm sao thưa cậu?" Viên cảm sát lo lắng nhìn lại Tuấn và Runa

"Cứ giết nó đi . Để lại chỉ gây hại cho con người mà thôi" -Tuấn trả lời nhanh chóng

"Đừng làm ơn , Rer anh đừng để cho họ giết nó mà Rer ngăn họ lại đi. Bây giờ chúng ta sắp lấy nhau cơ mà anh không lo cho tính mạng của em sao? Em sẽ đưa thuốc giải cho cô ta nhưng đừng giết nó .Rer "- Hà Phương khóc lóc thảm thiết ôm Rer.

Lấy nhau? anh và cô ta sẽ lấy nhau? ,

Cô ta làm cho anh khó xử nhìn Runa nhưng cô không nhìn lại anh .Bởi vì đó chính là ánh mắt cầu khẩn , nhìn lại Hà Phương cô cũng đoán ra được vài phần cô ta không muốn để họ giết con rắn .

"Trả nó lại cho cô ta đi " - Cô Buông lời nhẹ nhàng

"cảm ơn cô ,thuốc giải đây cảm ơn cô" -Hà Phương vẫn không buông tay Rer ra mà cứ như vậy Runa chỉ thờ ơ không nhìn anh nữa chỉ cầm lấy lọ thuốc .

"Chúng ta đi thôi,Tuấn"- Sau đó Tuấn cùng rút tay Runa đi qua hai người họ . Cô thờ ơ bước qua không nhìn anh mà nắm chặt lọ thuốc trong tay.

**

Tiếng xôn xao với tiết tấu mạnh mẽ bắt đầu vang lên.

Tiếng gào thét đan vào nhau tạo thành một tần sóng mãnh liệt như lửa, như thủy triều đang dâng cao nhấn chìm cả nơi yên tĩnh này!

Một đường ánh sáng lóa mắt đột ngột phát sáng, giống như pháo hoa bung xòe trong đêm tối chiếu vào người Runa và Tuấn.

"Thưa anh có phải là con gái của ông trùm hắc đạo Vicky là hậu duệ của Cleopatra nữ hoàng xinh đẹp và quyền lực trong lịch sử Ai Cập cổ đại không"

"Cleopatra không phải là bị con rắn hổ mang đã cắn chết mà là từ tử không ?

"Và con rắn đó đã sống nhờ máu của cô Hà Phương để sống cho tới bây giờ , vậy lễ hội máu hôm nay đã phân thua thắng bại chưa "

"Có phải Cô Hà Phương hậu duệ của nữ hoàng Cleopatra sẽ lấy Rer ông chủ tập đoàn đứng đầu Hắc đạo và sẽ đính hôn trong tháng sau không ?"

"Vậy cô sẽ làm gì? để ngăn chặn hay sẽ bỏ đi để họ lấy nhau hả cô Runa . Hai người yêu nhau lắm mà?

... ..

Hàng loạt câu hỏi của phóng viên và nhà báo vang lên rộn rã làm cô suýt nữa ngã cũng may có Tuấn đỡ sau đó cô làm cô giữ vững được thân thể mình. Anh ấy sẽ lấy cô ta ư? cô tự cười bản thân mình, nhưng cũng không trả lời đám phóng viên. Tuấn thấy hành động đầy của cô liền bước lên trước trước mặt đám phóng viên .

"Tôi tuyên bố là tôi với Runa bắt đầu từ bây giờ đang quen nhau , không chỉ suốt hành trình gian nan hôm nay tôi đã thấy mình thực sự đã thích và yêu cô ấy rồi . Thế mọi người đừng hỏi cô ấy bất kì chuyện gì về hai người kia nữa" -Tuấn nói rõ ràng từng chữ một rồi nắm lấy tay Runa giơ lên trước ống kính màn hình

khiến cô vô cùng hốt hoảng mà không nói lên lời . Rồi quay lại phía sau là Rer đang đỡ Hà Phương và phía bên kia là Mai gương mặt tái xanh không còn giọt máu .MAi vội vàng vắt chiếc áo của Tuấn đã khoác cho mình và chạy đi .

Runa bây giờ đang lạc trong vô thức không có lối ra , cô không nghe thấy gì nữa cả liền kéo tay Tuấn chạy đuổi theo Mai . Cô không muốn vì cô mà họ mãi mãi không thể đến được với nhau ,cô đã ân hận lắm rồi .

”MaiMAi ...dừng lại đi ”

Tuấn đi chân đất chạy đuổi theo Mai ,bóng dáng cô gái nhỏ chạy sen qua từng cây cối chặn giữ cô lại .

HUYCH

Do động tác chạy quá nhanh và trong người mệt mỏi dẫn đến mất sức thể nên MAi bị ngã khụy bất tỉnh cũng may là Tuấn đến kịp thời và ôm cô vào lòng .Miệng không ngừng gọi tên của cô từng chút từng chút Mai rơi vào trạng thái vô thức .

MAI !!!

Rồi em cũng buông tay, mỗi, mệt
Vì những nỗi muộn phiền ,trong em
Vì anh cứ mang, theo hững hờ
Dù em cố gắng luôn yêu anh, nhiều hơn.
Niềm đau đón phủ bằng, tiếng cười
Giọt nước mắt rơi ngược ,vào tim
Từ khi bóng anh xa khuất ,dần
Còn em đứng bơ vơ giữa đêm lạnh thẳm.
Bờ vai cứ rung lên tái tê
Bàn tay em buông lạnh trong gió
Dù như thế em cũng sẽ không
Cần một bàn tay không tình yêu.
Ngày mai có khi em sẽ buồn
Ngày mai có khi lòng sẽ nhớ
Dù như thế em cũng phải đi
Trên con đường không ,có anh

Người ta cho rằng hai con người vô tình gặp gỡ nhau lần đầu là ngẫu nhiên. Lần thứ hai là hữu duyên, còn lần thứ ba là định mệnh. Định mệnh an bày cho một chàng trai và một cô gái số phận gì? Chỉ biết rằng giữa nam và nữ khó có thể tồn tại tình bạn. Yêu ư?

Tình yêu vốn là cơn gió thoảng.

Nhưng liệu rằng với tình yêu chân thành, họ có quay lại bên nhau?

**

Việt Nam 9:20

”Woa....Anh Rer thật là tuyệt, em thiệt là ngưỡng mộ chị quá đi. Cứ như trong mơ vậy ”– Ngọc Anh chấp hai tay lại mắt lim dim, vẻ mặt mơ màng khiến Runa và Mai nhìn cô bé mà phì cười.

”Cậu tính sao?” – Mai ngược mắt nhìn Runa hỏi.

-”Mình đã chọn rồi – Runa cười buồn nói.

”Chọn rồi thì chọn lại –MAi bèn nói – ”Mình biết anh Max rất tốt, vì cậu mà anh ấy phải chịu nhiều thiệt thòi, nhưng hiến thân không phải là cách báo đáp tốt nhất đâu. Cái anh ấy cần là trái tim cậu, nhưng cậu lại không thể cho anh ấy. Vậy thì hãy chọn cách báo đáp khác đi, nếu không thì chỉ càng làm anh ấy đau khổ nhiều hơn mà thôi.”

”Mình biết, nhưng ngoài lựa chọn ở bên anh ấy mãi mãi mình còn gì có thể báo đáp anh ấy đây chứ”

”Anh ấy là người có tất cả, vậy thì làm sao mình báo đáp cái khác đây ”– Runa đau buồn nói –

” Huống hồ cái anh ấy cần chính là mình.”

Từ sau lần ở Ai Cập về Mai và cô đều không gặp Rer và Tuấn dường như số phận đã để hai cô tránh mặt hai người con trai đó. Từ sau kích động cô và Tuấn Mai đã ổn định hơn nhiều cô sẽ không bỏ trốn nữa mà sẽ tự mình lo cho đứa con của mình.

MAi nghe Runa nói thì đành thở dài, im lặng. Ngọc Anh vẫn cứ nghĩ Runa sẽ quay về với Rer, nghe vậy thì không khỏi hụt hẫng, cuối đầu buồn bã.

-

”Thật trùng hợp” – Tiếng nói vang sau lưng cả ba người con gái làm họ giật mình.

Họ quay đầu nhìn lại thì thấy ba anh chàng vô cùng đẹp trai đang cười với họ: Rer, Đức và Tuấn.

”Có thể ngồi chung không?” – Rer cười hỏi.

- ”Dạ được – Ngọc Anh mừng rỡ nói

Đức phá lên cười trêu:

-”Có cần anh cho em mượn thao úp mặt không?”

Ngọc Anh lườm Đức một cái khiến cậu im lặng, nhưng sau đó nhướn mày thách thức. rồi hai đứa trẻ này thi nhau đấu mắt, chẳng ai chịu thua ai.

Ngọc Anh nguyệt cậu một cái rồi quay qua nhìn hai anh chàng đẹp trai còn lại.Rer cũng nhanh chóng kéo ghế lại ngồi cùng Runa. Chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Mai, Tuấn cũng không khách sáo mà ngồi ngay vào.

-” Mình có chút chuyện, mình về trước đây – Runa vội vàng lẩn tránh, cô đứng dậy ra về.

- ”Vậy, mình cũng về trước đây –Rer cũng đứng dậy thông thả cười chào mọi người –

” Lần khác chúng ta nói chuyện.”

-” Anh Rer cố lên, em ủng hộ anh ”– Ngọc ANh hớn hở reo lên.

- ”Cám ơn em, em gái, em dễ thương lắm” - Rer quay đầu nhìn Ngọc Anh nháy mắt cười khen ngợi.

Được Rer khen Ngọc ANhkhóai chí cười tươi nhưng sau đó cô gặp ngay bộ mặt nham nhở của Đức liền bĩu môi nói:

-” Đúng là quỷ ám mà.”

Ngọc ANH bực tức đứng dậy nói:

-”Chị! Em về trước đây.”

Nói rồi cô đứng dậy bỏ đi một nước. Đức cũng đứng dậy gãi đầu nói:

- ”Thật ngại quá, em cũng về trước đây.,bị bà xã giận rồi”

Nói rồi vội vàng đuổi theo Ngọc ANh. Ngọc ANh ra tới đường liền quẫy tay tìm taxi, một chiếc taxi chờ tới, cô vừa mở cửa ra thì bị một cánh tay kéo lại. Đức đưa một tờ polime 200 ngàn cho tài xế nói:

- ”Làm phiền chạy đi.”

Tất nhiên người tài xế liền rồ ga chạy mất. Ngọc ANh tức giận trợn mắt nhìn Đức hỏi:

- "Anh làm vậy là sao."

- "Anh chở em về - Đức chỉ đáp gọn lộn 4 chữ.

- "Không thêm, chẳng thà tôi đi xe buýt" – Nói rồi cô quay lưng bước đến trạm xe buýt.

- "Anh thật không hiểu, một người vừa đẹp trai thông minh sáng sủa như anh mà em lại không ưng thì thật là lạ. Chắc không phải em thích người cùng giới chứ" -Đức cười trêu –

"Chắc là vậy rồi, nếu vậy em phải dán giấy lên trán báo cho người ta biết tránh tình trạng bị theo đuổi như vậy."

Ngọc ANh tức giận vô cùng, cô đứng lại bậm môi nói:

"- Anh nói ai bị đồng tính hả."

- "Thì em chứ ai."

- "Xiiiiiiiiiiii! Anh mà thông minh sáng sủa à. Phải rồi sáng sủa, chiều sủa tối sủa, nửa đêm tru.

- "Em.....Hồ Li Tinh...

- "Không phải sao? Anh nói anh thông minh. Vậy tôi hỏi anh con chuột nào đi bằng hai chân."

- "Chuột Mickey –Đức nghiêng đầu nghĩ một cái liền trả lời.

- "Vậy con vịt nào đi bằng hai chân".

- "Vịt Donan – Đức không cần suy nghĩ cũng đưa ra được câu trả lời nhanh chóng.

Nhưng Ngọc Anh đã phá ra cười:

- "Haha....vậy mà bảo mình thông minh. Ngay cả con nít lên ba cũng biết được tất cả các con vịt đều đi bằng hai chân. Hóa ra trí thông minh của anh chỉ bằng một đứa bé ba tuổi mà thôi."

Đức bị Ngọc Anh chọc khâm, cậu tức lắm nhưng cũng đành nước cục tức xuống bụng. Sau đó cười ranh ma nói:

- "Ít ra thì em cũng công nhận là anh đẹp trai đúng không?"

Ngọc ANh liền bị tắt nụ cười ngay lập tức, cô hậm hực đi tới trạm xe buýt.Đức cười đắc ý ung dung bỏ tay vào túi bước theo sau.

"Hồ Li Tinh...chờ anh với"

Tại quán nước, Tuấn và MAi vẫn còn ngồi lại bên cạnh nhau, im lặng không ai nói với ai lời nào. Lát sau,MAi mới lên tiếng:

- "Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp 3 người ở đây."

- "Thật ra bọn anh thấy các em ở đây nên mới vào – Tuấn trả lời.

- "Vậy à ..."

Sau đó lại là một khoảng im lặng rất dài. Cuối cùng MAi đứng dậy nói:

- "Em phải về rồi."

- "Để anh đưa em về" - Tuấn cũng vội đứng dậy yêu cầu.

- "Không cần đâu" – MAi từ chối.

- "Chỉ lần này thôi, có được không" – Giọng Tuấn có vẻ thành khẩn khiến Mai không nỡ từ chối nữa, cô gật đầu.

Trong cả chuyến đi, hai người chẳng ai nói gì chỉ im lặng. Tối khi xe dừng lại, Đình Ân mới tạm biệt xuống xe, thì Thế Nam lên tiếng hỏi:

”Dạo này em sống tốt chứ?”

- ”Rất tốt. Em cảm thấy may mắn khi được như thế này” – Mai vội trả lời, cô đóng sầm cửa lại đi thật nhanh vào nhà.

Tuấn nhìn theo bóng dáng MAi đi vào nhau, cảm thấy như bản thân vừa vượt mất một thứ gì đó khiến tim đau nhói. Cậu ngả người ra sau ghế, khẽ nhắm mắt thở ra một tiếng. Cảm giác này có phải là yêu không? Tuấn không rõ. Cậu đưa bàn tay áp lên trái tim mình, dường như nó đang đập mạnh.

41. Chương 41: Lựa Chọn

Nhiều khi anh mong được một lần nói ra hết tất cả thay vì,

Ngồi lặng im nghe em kể về anh ta bằng đôi mắt lấp lánh

Đôi lúc em tránh ánh mắt của anh

Vì dường như lúc nào em cũng hiểu thấu lòng anh.

Ko thể ngắt lời, càng ko thể để giọt lệ nào đc rơi

Nên anh lùi bước về sau, để thấy em rõ hơn

Để có thể ngắm em từ xa âu yếm hơn

Cả nguồn sống bỗng chốc thu bé lại vừa bằng 1 cô gái

Hay anh vẫn sẽ lặng lẽ kể bên

Dù ko nắm tay nhưng đường chung mãi mãi

Và từ ấy ánh mắt anh hồn nhiên đến lạ

Chẳng một ai có thể cản được trái tim khi đã lỡ yêu rồi

Đừng ai can ngăn tôi khuyên tôi buông xuôi vì yêu không có lỗi

Ai cũng ước muốn khao khát được yêu

Được chờ mong tới giờ ai nhắc đưa đón buổi chiều

Mỗi sáng thức dậy được ngắm một người nằm cạnh ngủ say.

Nên anh lùi bước về sau, để thấy em rõ hơn

Để có thể ngắm em từ xa âu yếm hơn

Cả nguồn sống bỗng chốc thu bé lại vừa bằng 1 cô gái

Hay anh vẫn sẽ lặng lẽ kể bên

Dù ko nắm tay nhưng đường chung mãi mãi

Và từ ấy ánh mắt anh hồn nhiên đến lạ

Vì sao anh không thể gặp được em sớm hơn

Rer theo đuôi Runa đi qua phía bên kia đường chờ đợi lấy xe trông thấy Đức và Ngọc Anh đi ra. Rer đứng sát sau lưng Runa cố tình gợi chuyện:

”Em có thấy hai người đó đẹp đôi không?”

Nhưng thái độ của Runa vô cùng lạnh nhạt, cô không nói gì, còn cố ý nhích người tránh xa Rer. Rer cũng không nói gì, miệng khẽ mỉm cười, hai tay chắp sau lưng, huýt sáolại tiến sát sau lưng cô. Cô tức giận quắc mắt nhìn về phía sau mình, nhưng gương mặt kia vẫn đứng đưng huýt sáo, vẻ không hề để ý gì đến cô.

Cô hậm hực chờ xe của mình từ người bảo vệ tới, cô cứ thế tiến lên xe của mình không thèm nhìn về kẻ phía sau.

Cô quyết định không ngó ngang gì tới kẻ đeo bám kia. Nhưng lát sau cô thấy Rer đưa tay lên xoa xoa trán, mặt nhăn nhó có vẻ khó chịu, cô vội hỏi:

"Anh bị say nắng à."

"Chắc thế, lâu rồi anh không đi bộ dưới trời nắng như thế này" – Rer khó nhọc trả lời.

"Vậy thì anh lên vỉa hè đi ,rồi gọi xe tới đón" – Runa bèn khuyên.

"Không thích" – Rer hờn dỗi nói.

- "Vậy bây giờ phải làm sao" – Cô thở dài nói, cái thói ngang bướng này cô biết rõ lắm.

- "Đưa tay cho anh" –Rer cười gian xảo nói, rồi không đợi cô cậu đưa tay nắm chặt lấy tay cô, đầu tựa nhanh vào vai cô.

"Này" –Runa quát lên.

- "Aaaaaaaa, nhức đầu quá ..." - Rer bèn giả vờ khổ sở nói. Làm cho mọi người đang đi đường cứ nhìn chăm chăm vào cô.

"Anh lên xe đi ,em cho anh đi nhờ"- Runa đành ngồi im, để mặc tên này giở trò. Cho đến khi về đến nhà,Rer còn lẻo đẻo đi theo, nhưng Runa đã nhanh chóng đóng cửa lại.

**

"Chị mau đến đây đi" – Tiếng bé Mika - chính là đứa bé 2 năm trước cô đã cứu , cách đây 1 tuần Max đã đưa con bé về Việt Nam .Tiếng Mika vang lên hồi thúc trong điện thoại khi Runa vừa tan sở. Cô ngỡ đã xảy ra chuyện gì vội hỏi chỗ rồi phi xe chạy đến. Khi tìm thấy bé Mika thì mặt mày đã bơ phờ đứng thờ không ra hơi. Nhưng bé lại đi cùng Rer, đang chơi trò chơi rất vui vẻ.

Hai người họ đã quen nhau bởi vì Max đã từng đưa bé Mika về nhà họ Ám sống ,khi đó cô vẫn còn ở nước ngoài . Va giường như tình cảm giữa bé Mika có một sự gắn kết rất kì lạ và hai người làm thân rất hợp nhau.

Thấy Runa chạy đến, bé Mika liền reo lên gọi, chạy đến gần. Đứng xa xa, Rer cho hai tay vào túi quần thông dong đi tới, miệng nở nụ cười hút hồn.

- " Mau về thôi"– Runa nhìn nụ cười của kẻ đáng ghét kia thì quay lưng đi, cô sợ mình sẽ bị nụ cười ấy thu hút, bèn lạnh lùng nói.

- "Ừm, chúng ta cùng về" -Rer cười cười đáp. Rồi nhanh chóng, tay bế bé Mika còn kia của bé Mika nắm tay Runa, trong cả ba người như một gia đình hạnh phúc.

Mọi người nhìn họ đầy ngưỡng mộ.

- "Chị đã lâu rồi, em mới có cảm giác gia đình" – Bé Mika vui vẻ nói, ánh mắt trong sáng cực kì hạnh phúc.

Runa bất giác thấy buồn. Cảm giác gia đình cô không thể nào cho bé Mika được. Chỉ tại cô đến chậm một bước mà để cho cô bé thành kẻ không cha không mẹ thế nên cô đã rất ân hận .

Runa cũng không phản đối gì, vì cô biết dù có đuổi Rer cũng không chịu đi. Với lại có kẻ tình nguyện làm tài xế không công cho mình thì dại gì mà không nhận. Nhưng cô tự nhủ lòng, chỉ đến cửa nhà mà thôi... Nhưng cuối cùng Rer vẫn là vào nhà ăn cơm rồi mới thông thả ra về.

Hôm sau, bé Mika được Mai dẫn đi chơi bên ngoài sẽ không về nhà. Cho nên Runa cũng không vội về nhà, cô làm hết công việc rồi mới ra về. Nhưng khi vừa đến cửa nhà đã thấy một bóng người ngồi gập xuống bên cạnh cửa. Không cần nghĩ, cô cũng biết là ai. Cô lạnh nhạt nói:

- "Hôm nay không có bé Mika làm cố cho anh vào nhà nữa đâu."

Rer ngẩng đầu nhìn cô không trả lời, cũng không buồn nhúc nhích, trong ánh sáng mơ hồ, cô không biết rõ Rer nghĩ gì. Cô đứng ngẩn người ra một lúc rồi sau đó mở cửa bước vào nhà. Khi đóng sầm cửa lại. Cô cảm thấy có chút gì đó là lạ, không giống với Rer mọi ngày. Sau đó cô nghe tiếng thở mạnh đầy khổ sở phía sau cánh cửa. Hốt hoảng Runa vội mở cửa ra, lay nhẹ RER hỏi:

- "Có phải anh lại bị đau dạ dày rồi không?"

Rer bị đau dạ dày từ rất lâu rồi đó là do di truyền từ bố của anh ấy ,mỗi khi nó bị phát tác anh sẽ khó thở và đau đốn . Những lần anh như trái tim cô như bị cửa ra từng mảnh.

- "Em đỡ anh vào nhà – Không chờ Rer trả lời, cô vội dìu cậu vào nhà.

Khi dìu Rer vào ghế sofa, cô vội nói:

- "Em đi mua thuốc cho anh."

Nhưng Rer đã nắm tay cô kéo ngồi xuống ghế rồi ngã đầu lên chân cô.

- "Để anh nằm nghỉ một lát sẽ khỏe thôi."

Runa đành ngoan ngoãn ngồi yên, cô dùng khăn giấy lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt cậu. Lát sau gương mặt hơi tái của Rer dịu lại có chút hồng hào, hơi thở khó nhọc cũng đều đều trở lại.

- "Để em đi nấu chút gì cho anh ăn" – Cô dịu dàng nói.

- 'Ừm!' - Rer khẽ gật đầu.

Cô liền đi nấu một chút cháo. Rer đứng tỳ người bên cánh cửa nhìn dáng vẻ lui cui của cô khẽ cười hài lòng. Lát sau tiến đến ôm chặt lấy eo cô, cầm tỳ lên vai của cô, hít mùi thơm từ cháo.

- "Tối nay anh ngủ ở đây được không" – Cậu hỏi nhẹ bên tai cô.

- "Anh có thể ra khỏi đây được rồi đó" – Cô trừng mắt nhìn cậu nói.

- "Anh là bệnh nhân mà" – Rer giả vờ yếu đuối nói – "Lỡ như anh về nhà mà lại bị đau thì sao. Nhà anh chẳng có ai cả. Còn ở đây có phòng trống mà."

- "Vậy thì tốt nhất anh nên vào bệnh viện mà nằm" – Cô lạnh nhạt đẩy Rer ra.

- "Nếu phải nằm bệnh viện thì anh thà chết còn hơn" – Rer quyết liệt cự tuyệt, rồi cậu giả vờ gập người xuống giả vờ bị đau khiến cô lo lắng, cô thở dài nói:

- "Được rồi. Ở lại thì ở lại. Ăn xong rồi nói."

Rer cười híp cả mắt khi nghe cô đồng ý.

- "Mặt em làm sao mà khó chịu vậy" – Rer cười cười hỏi.

- "Tại vì em bị một con đĩa đeo bám suốt ngày nên khó chịu chứ sao"-Cô lườm nụ cười xảo quyết trên môi của Rer một cái rồi cong cớn trả lời.

- "Có cần anh bắt nó ra giúp em không?" – RER áp sát cô, ôm chặt lấy eo cô vuốt nhẹ dọc sống lưng xuống khiến toàn thân cô đông cứng lại, tim đập loạn cả lên, mặt đỏ như gấc.

- "Không cần anh giúp" – cô xấu hổ đẩy anh ra xa nói –

"Con đĩa này mặt dày lắm."

- "Nhưng anh biết có người mặt dày hơn" – Rer tiếp tục cười nói, giang tay ôm chặt cô lại, không cho cô có cơ hội thoát thân, sau đó hôn nhẹ lên môi cô.

Rồi từ từ liếm nhẹ vàng môi cô, lượn đi mấy vòng thăm dò, cuối cùng xông thẳng vào bên trong khoang miệng cô. Cô bị anh bất ngờ tấn công, vừa run rẩy vừa xấu hổ, lại bị cậu đùa giỡn ở đầu môi. Cô không còn sức kháng cự, chỉ đưa tay nắm chặt tay áo Rer giữ không cho bản thân khụy xuống. Rồi lại bị Rer bất ngờ tấn công vào bên trong, không kịp phòng bị, đành để mặc cái kẻ đáng ghét kia thừa thế xông lên, quét sạch bên trong, cô chỉ có thể cố gắng hít thở không khí đã bị ai kia cướp sạch.

Tới khi Rer buông cô ra, cô đã bị kẻ kia hút cạn hết sức lực rồi đành để mặc kẻ kia ôm lấy mình vuốt ve.

Rer ngồi xuống giường, đặt cô trên chân mình, đầu cô tựa vào ngực cậu. Cảm giác vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc này khiến anh cười mãi không thôi, càng siết chặt cô vào trong vòng tay như sợ lỏng quá cô sẽ biến mất.

Cậu vuốt ve mái tóc đen mượt của cô một lát, cảm nhận sự yên bình rất ngọt ngào này. Lát sau anh cúi đầu nhìn cô cười gian nói:

- "em yêu, anh quên bắt con đĩa ra rồi."

Cô biết ý Rer nói gì, cô đỏ bừng mặt mắng:

- "Anh đúng là đồ mặt dày. "

- " Em nói đúng rồi, da mặt anh dày thật, dày đến nỗi râu không mọc được. Không tin em sờ thử xem -Rer chẳng những không xấu hổ mà còn cười trêu .

Nói rồi anh cọ mặt mình vào má cô, hôn nhẹ lên đó rồi trượt dần xuống hóm cổ cô. Cô bị anh hôn đến đầu óc choáng váng, không còn biết gì nữa cứ để mặc Rer từng bước từng bước xâm chiếm .

Đột nhiên điện thoại reo lên, nhưng Rer làm như không nghe thấy vẫn tiếp tục cuốn lấy cô, tay mở từng nút áo của cô. Nhưng cô nghe điện thoại reo lên thì bừng tỉnh. Cô với tay cầm điện thoại nhưng anh đã chặn lại rồi thì thầm bên tai cô:

" Mặc kệ nó đi"

Nhưng cô đã đẩy Rer ra, cô vội vàng ấn nút trả lời.

- "Bé Mika, em gọi cho chịch có chuyện gì?" – Giọng dịu dàng cô hỏi.

.....

"Em với chị Mai đi chơi có vui không?"

Khi Runa đang nói chuyện thì một bàn tay không yên phận vòng qua ôm lấy cô kéo vào lòng. Cái miệng hư hỏng cắn nhẹ vào vành tai cô, rồi tới chiếc cổ thanh mảnh của cô. Làm cô suýt tí nữa phát ra âm thanh của sự khoái lạc, rất may cô kìm lại được. Cô lờ mắt nhìn Rer cảnh cáo, anh đành nhe răng cười tinh nghịch.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với bé Mika, cô vùng đứng dậy, cô trừng mắt nhìn Rer nói:

- "Anh mà còn giở trò xấu ra nữa là em đuổi anh về liền đó."

- "Được rồi , được rồi anh sẽ ngoan, anh sẽ ngoan" – Rer liền giấu bég nụ cười của mình rồi đưa ra bộ mặt hối lỗi.

Cô lườm cậu một cái rồi ra lệnh:

- "Mau trở về phòng kia đi."

- "Giường kia vừa nhỏ vừa cứng, anh nằm thấy đau cả lưng, không thoải mái chút nào – Rer vội kêu ca than thở.

Nhưng cô không dễ bị mắc lừa, cô nghe vậy liền nói:

- "Có phải ở đây nằm thoải mái hơn không?"

- "Ừm, giường vừa êm vừa rộng nằm rất thoải mái" – anh mỉm cười gật đầu.

- "Vậy em nhường anh phòng này, em đến phòng kia "

Rồi xoay người bỏ đi, chưa tới cửa thì đã nghe tiếng rên: " Ui da". Cô xoay người lại nhìn thấy Rer đang gập người lại ôm bụng , mặt nhăn nhó. Biết thừa là anh giả vờ nhưng cô vẫn đến gần hỏi:

- "Anh đau à! "

Anh không nói chỉ gật gật đầu, cô bèn cầm điện thoại nói:

- "Không được rồi để em gọi cấp cứu đến."

- "Không cần, anh hết đau rồi" – Rer vội ngăn lại.

- "Thật sao" – Cô mỉm cười thấy anh trúng kế -

"Hết đau rồi thì ngủ đi"

- Nói rồi bỏ ra ngoài, mặt cái kẻ giờ trò kia một mình ở lại.

Khi Rer thức dậy, đi xuống lầu đã thấy Runa đang ngồi trầm lặng bên bàn ăn, vẻ mặt cô đầy ưu tư. Anh cảm thấy một cảm giác bất an tràn về. Cậu từ từ đi đến bên cạnh cô, kéo ghế ngồi gần cô, cô bèn nói:

- "Ăn sáng đi."

Rer cũng im lặng ngồi ăn cũng không nói gì thêm. Cậu chỉ ăn qua loa vài miếng rồi ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi khàn giọng hỏi:

- "Em có chuyện muốn nói với anh đúng không?"

Cô từ lúc Rer đi xuống rồi ngồi kế bên cô vẫn cuối đầu im lặng. Nhưng khi nghe anh hỏi thì cô mới ngẩng đầu lên, không ngờ gặp ngay anh mắt của Rer đang chiếu vào mình, cô bối rối chớp chớp mắt bặm môi một cái rồi mới nói:

- "Chúng ta đừng như thế này nữa. Đừng gặp nhau nữa..."

- "Anh không làm được" – Rer trầm giọng buông nhẹ một câu rồi quay mặt đi.

- "Rer! Chúng ta xa nhau hơn 6 năm trời, trong 6 năm đó có rất nhiều việc xảy ra, có rất nhiều việc đã thay đổi. Chuyện của anh và em ..."

- "Anh chưa từng thay đổi" – Rer đã gắt lên ngắt lời cô.

- "Nhưng em thì có" – Cô nhìn anh nói, mắt cô sau câu nói này thì đỏ lên, giọng nói nghe uất nghẹn.

Rer trừng trừng nhìn cô, cảm thấy tim mình rất đau, tựa hồ như đã rơi ra. Cậu nuốt nước bọt cái ực, mi mắt khẽ khép lại rồi từ từ quay mặt đi. Cô nhìn thấy biểu cảm đau đớn của anh thì thấy đau lòng vô cùng, cô cảm nhận một luồng nước đang chực trào trong vòng mắt chực rơi ra ngoài, cô vội vàng ngẩng mặt lên ngăn dòng hai dòng nước mắt.

- "Max đã từng bị rắn độc cắn, anh có biết không?"

Rer nghe Runa hỏi thì quay lại nhìn cô. MAX bị rắn độc cắn cậu có biết, nhưng đó là chuyện trước kia, khi gặp lại thì Max đã khỏe mạnh bình thường rồi. Cậu im lặng nghe cô nói tiếp.

- "chuyện hôm đó là do em, là vì em...Anh ấy vì cứu em mới bị."

Gương mặt Rer bỗng hơi tái khi nghe tin Runa xem chút bị nạn rồi cảm giác nhẹ nhõm trong lòng khi biết cô được Max cứu.

- "Di chứng của vết cắn đó là bàn tay phải của anh ấy rất yếu, không thể dùng sức nhiều..." - Cô tiếp tục kể, rồi cô đau đớn khi nghĩ đến việc vì mình mà MAX phải chịu đựng nỗi đau lớn này

"Lúc em nhìn thấy Max bất tỉnh, thể và hô hấp khó khăn, anh có biết em khổ sở thế nào không. Em chẳng thà rằng người bị cắn đó chính là mình. Nhưng em lại an toàn, thậm chí là không có lấy một vết trầy xước. Mạng em là do MAX cứu lấy, cho nên em phải ở bên cạnh anh ấy, em không muốn làm việc có lỗi với anh ấy, khiến anh ấy đau lòng."

Rer lặng lẽ nhắm mắt, cậu biết mình đã không còn cơ hội. Rồi anh bước ra cửa bỏ đi, còn cô ngồi gục xuống nền nhà thầm rơi những giọt nước mắt.

Em xin lỗi....TB.....

Trái tim của em rất đau

Chỉ muốn buông tình ta ở đây

Vì cho đến giờ chẳng có ai biết em tồn tại
 Những lần chào nhau bối rối
 Người ở bên cạnh anh chẳng nghi ngờ
 Lòng em lại chẳng nhẹ nhàng
 Lời biệt ly buồn đến mấy cũng không thể nào làm cho em gục ngã đến mức tuyệt vọng
 Chỉ là vết thương sâu một chút thôi anh à
 Ngày mà anh tìm đến, em tin anh thật lòng
 Và yêu em bằng những cảm xúc tự nguyện
 Làm em quá yêu nên mù quáng đến yếu lòng
 Là ngày chúng ta bắt đầu những sai lầm
 Dù cho bây giờ trái tim anh dành hết cho em và yêu em rất nhiều
 Nhưng sau này sẽ ra sao?
 Em không thể cố tiếp tục nữa ...
 (Chẳng bao giờ em trách anh
 Chỉ biết im lặng như thế thôi
 Khóc trong lòng không nói ra... mới xót xa)
 Sáng nay mình em trước gương
 nhớ một người em rất thương
 Một người đã làm cuộc sống em khác đi rất nhiều
 Nếu sau này anh vẫn thế
 Thì hãy trân trọng người ở bên cạnh
 Và yêu người ấy thật nhiều
 Một ngày sau Runa bận việc công việc vì dự án sắp tới của công ty ,buổi miting đó lại đúng vào ngày kỉ niệm của cô và Rer yêu nhau . Cho nên cô đã lấy tên là
 "Ác ma huyền bí"- MAi
 "kèm một buổi lễ hội hóa trang bởi vì hôm đó là ngày hội Halloween" -Ngọc Anh cười nhí nhảnh nói

 Cái tên vừa được đề ra trước phòng cuộc họp làm cho bao cánh tay tán thưởng đồng ý về ý kiến của Mai và Ngọc Anh.
 "rất tốt vậy chúng ta sẽ lấy tên này đi mọi chuyện giao cho Mai với Ngọc Anh phụ trách, và bây giờ cuộc họp kết thúc"
 Đột nhiên, Runa nhận được một tin nhắn:
 " Em tới chưa".
 Chỉ ba từ thôi mà luôn có cảm giác ngọt ngào đến lạ thường. Cô đã hứa hôm nay sẽ đến nhà Rer làm cơm cho cậu. Hình ảnh Rer hiện ra với nụ cười rạng rỡ thu hút, luôn tỏa ra ánh hào quang ấm áp bao phủ lấy cô.Cô khẽ nhắm mắt thở dài, cô biết rằng giờ đây mình đang ích kỷ cho bản thân, bởi vì cô vẫn chọn ở bên người mình yêu. Cô nhắn một tin cho Rer:
 " Em quyết định sẽ nói rõ với Max."

“ Anh đợi em. “

Ba từ này tưởng chừng như đang mang đến cho họ một hạnh phúc mỹ mãn, nhưng không ai biết rằng, ba từ này lại là thứ khiến họ day dứt.

Khi cô quyết định đến nhà gặp MAX nói rõ tâm sự của mình, hy vọng MAX tha thứ cho sự ích kỷ của cô. Cô không gọi điện, chỉ đứng lặng lẽ chờ bên ngoài cho đến khi nụ cười ấm áp của Max hiện ra khi nhìn thấy cô. Ở cậu dường như có điều gì phiền muộn bởi hai hàng chân mày đậm chiều châu lại, chỉ giãn ra khi nhìn thấy gương mặt cô.

[b]”Em muốn nói với anh chuyện gì à.”

Runa cùng Max cùng đi uống cà phê tại một quán cà phê khá sang trọng và yên tĩnh . Runa nhấp từng ngụm cà phê thấp thỏm nhìn Max đang xem tài liệu, môi mấp máy điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô cắn môi cuối đầu im lặng.

Nghe Max hỏi, cô giật thót mình như người có lỗi bị bắt quả tang, cô nhìn Max lưỡng lự nói:

”Thật ra...hôm qua Rer...anh ấy đã ngủ lại ở nhà em.”

-” Vậy à ”-Max khẽ cười gật đầu, trong ánh mắt chẳng hề thay đổi , cậu tiếp tục giở tài liệu ra xem.

- ”Hôm qua anh ấy bị đau dạ dày, cho nên em mới để anh ấy ở lại nhà. Anh ấy ngủ ở phòng em, em ngủ ở phòng bé Mika” – Cô vội vàng lên tiếng giải thích.

Max thấy bộ dạng hối hả giải thích của cô thì khẽ cười nháy mắt với cô nói:

- ”Anh đâu có nghi ngờ gì em, vậy sao em lại cố giải thích cho anh hiểu. Em sợ anh hiểu lầm à.”

Cô khẽ gật đầu. Max cười như không cười xếp tài liệu bỏ vào trong cặp của mình rồi đứng phắt dậy nói:

- ”Em đi theo anh.”

Max đưa cô đi đến bệnh viện, cậu không nói gì chỉ lặng lẽ nắm tay cô kéo cô xăm xăm đi vào bên trong. Đi đến phòng của một bác sĩ, cậu không gõ cửa mà đi thẳng vào tựa hồ người bên trong vô cùng thân thiết.

Cô còn đang buâng khuâng không hiểu vì sao Max lại đưa mình vào bệnh viện, rồi cô bàng hoàng đến sững sốt khi thấy một vị bác sĩ mặc chiếc áo được sĩ trắng vô cùng quen thuộc. Người đó không ai khác chính là Hùng Sơn - bạn thân của anh trai cùng cha khác mẹ của cô 7 năm về trước.

Hùng Sơn thấy hai người xông xông vào phòng mình thì hơi sững lại, nhưng khi nhận ra Max thì liền nở nụ cười, nhưng nụ cười liền trở nên đông cứng lại khi cậu thấy người phía sau Max là ai. Cây bút trên tay cậu chực rơi thỏm xuống mặt bàn lẩn long lóc. Cậu đứng bật dậy, gương mặt đã thay đổi, cả người cũng có một luồng máu nóng chạy qua khiến tim không khỏi run lên từng cơn.

Runa cũng giương mắt ngỡ ngàng nhìn Hùng Sơn môi mấp máy ...

” Thăng này, làm gì mà bất ngờ đến sững sờ như thế hả ” - Max không biết mối quan hệ giữa Hùng Sơn và Runa nên cười trên chọc Hùng Sơn.

Nhưng rồi MAX bắt gặp ánh mắt của hai người kia, cậu sững sờ một lúc rồi cười hỏi:

” Hai người quen nhau à.”

Tiếng Max làm cho hai người bọn họ thoát khỏi những giây ngỡ ngàng ban đầu. Cô bèn nhẹ nhàng cười rồi gật đầu chào Hùng Sơn nói:

”Anh Hùng Sơn! Đã lâu không gặp.”

-”Chào em, đã lâu không gặp cũng đúng 6 7 năm rồi nhỉ” – Hùng SOn cũng mỉm cười chào Runa rồi im lặng nhưng ánh mắt cậu lại như có rất nhiều điều muốn hỏi.

” Nếu hai người đã quen biết rồi thì mình khỏi giới thiệu tên nữa . Cô ấy là bạn gái anh ”-Max quay sang Runa nói

”Cậu ấy là bạn thời trung học của anh, nhưng cũng hơn anh 5 tuổi ”

”VẬY Ờ” – Cô gượng cười đáp. Cô không dám nhìn thẳng Hùng Sơn, cô biết trong lòng Hùng Sơn đang cảm thấy gì. Phần nửa đất nước này đều biết MAX và Rer là hai anh em. Và Hùng Sơn biết cô và Rer có quan hệ gì bởi vì trước đây có đợt cô gặp tai nạn mất rất nhiều máu chính Hùng Sơn đã tiếp nhận máu của Rer cho cô, nhưng bây giờ cô lại tay trong tay trở thành bạn gái MAX.

”Tìm mình có chuyện gì” – Hùng Sơn đột nhiên nhìn từ Runa sang Max hỏi.

”Mình muốn cậu nói cho cô ấy nghe về việc điều trị của cánh tay mình, để cô ấy không còn lo lắng nữa” – MAX nghe hỏi liền giải thích lí do mình đến.

Hùng Sơn nghe xong, đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt không còn nhìn Runa đặt nghi vấn nữa, cậu quay sang nhìn Runa với ánh mắt nghiêm túc:

”Cho đến hiện nay thì bàn tay của Max đã hoàn toàn hồi phục rồi, có thể sinh hoạt bình thường rồi. Cậu ấy không cần phải đến bệnh viện nữa, chỉ thỉnh thoảng ở nhà tập vật lí trị liệu một chút thôi. Em không cần lo lắng nữa.”

– ”Vậy sao” – CÔ reo lên, ánh mắt thoáng mừng rỡ.

Hùng Sơn bèn gật đầu xác nhận, nhưng ánh mắt cậu ném cho Max một cái nhìn cảnh cáo, Max hiểu ý chỉ khẽ gật đầu.

”Runa! Có biết lí do anh đưa em đi gặp bác sĩ là gì không?” – MAX đột nhiên hỏi khi đưa Runa quay lại công ty.

Cô quay sang nhìn Max chớp chớp mắt vài cái rồi lắc đầu.

”Bởi vì, anh không muốn em vì bổn phận mà ở bên anh. Anh không muốn em vì cảm thấy nợ anh mới ở bên anh. Nếu lúc trước em nợ anh thì bây giờ em đã trả hết nợ rồi. Tay anh đã bình thường trở lại. ”

Sau đó MAX im lặng nhìn cô nói tiếp:

”Đúng là mỗi khi em và Rer ở bên cạnh nhau, anh đều biết và cũng rất đau lòng. Nhưng em có biết không, anh chỉ vì câu nói của em năm xưa hồi mà em theo đuổi Rer mà Rer lại vô tâm với em :” Bây giờ em không thể trao trái tim mình cho anh, nhưng trong lòng em có anh” – Max lặp lại câu nói năm xưa của cô

. – ”Chính vì câu nói này của em mà anh quyết định giữ em bên cạnh mình. Quyết định đào tạo em làm sát thủ . Anh biết hình bóng Rer trong lòng em quá lớn, nhưng dù sao trong một góc nào đó của em có hình bóng của anh. Cho nên anh muốn dùng thời gian và tâm tư mình để làm hình bóng của anh trong lòng em lớn dần lên. Vì vậy anh quyết định cùng Rer cạnh tranh công bằng. ”

Cô kinh ngạc nhìn Max, cậu không nhìn cô mà nhìn thẳng về phía trước.

”Em đã không còn nợ anh, cho nên em có quyền tự do lựa chọn.”

.

”Sao em đến mà không gọi cho anh?” – Max nhìn gương mặt hơi tái vì lạnh của cô thương xót trách.

”Em để quên chìa khóa ở nhà. Lại sợ anh bận họp nên em không làm phiền.” – Cô cười nói.

”Vào nhà đi” – MAX vội giục, cậu sợ cô lại bị lạnh. Tay đưa vào túi lấy vội chùm chìa khóa ra tra vào ổ. Nhưng chùm chìa khóa lại bất ngờ rơi xuống. Max thoáng sững người, cậu lo sợ cô phát hiện được điều gì đó, bèn giả vờ nói:

”Em xem, đến tay anh còn bị lạnh run mà cầm chìa khóa cũng không xong, vậy mà em lại đứng bên ngoài lâu như vậy.”

Cô còn đang suy nghĩ phải bắt đầu sao với MAX nên không chú ý đến thái độ lúng túng của cậu khi làm rơi chìa khóa thì nghe Max hỏi cô giật mình rồi nói:

”Không sao mà. Thôi vào nhà đi anh.”

Cửa nhà được mở ra, MAX vội kéo cô vào trong đẩy cô ngồi ghế phủ lên người cô một tấm chăn, điều chỉnh lại điều hòa cho ấm và đi rót cho cô một ly trà nóng. Thái độ quan tâm của MAX làm cô không sao mở lời được.

Cô cuối cùng chỉ trò chuyện vài câu với MAX, đến tối MAX đưa cô về mà cô vẫn không thể mở lời được. Khi về đến nhà, cô xuống xe, cô hít một hơi thật sâu quyết định nói rõ thì Max đột ngột ôm chặt lấy cô, giọng khàn buồn trầm vô cùng nói:

”Runa, anh chẳng còn gì cả, chỉ còn có em thôi. Xin em, đừng rời xa anh có được không?”

Lời nói tha thiết khiến trái tim vừa căng phồng đầy quyết tâm của cô bị xẹp xuống. Làm sao cô nỡ nói ra những lời tuyệt tình gây đau đớn cho anh vào lúc này được chứ. Cô lặng lẽ gật đầu. Max đẩy cô ra rồi cười vuột mũi cô nói:

”Anh đùa thôi, em mau vào nhà đi.”

Lúc nói, đôi mắt Max chất chứa nhiều tâm sự thâm kín của sự đau thương và mất mát, nhưng cô không biết là chuyện gì, cô định hỏi thì Max đã lái xe đi mất

Cry hẹn gặp Runa nói có chuyện muốn nói với cô, cô cũng không thể đoán ra là chuyện gì mà cũng đã lâu rồi cô với Cry vẫn chưa gặp nhau và nói chuyện chị với nhau thế nên cô rất vui về đi gặp con bé. Hai người cùng hẹn ở một quán bar. Khi cô đến thì Cry đã có mặt ở đó, trên bàn đã có hai chai bia uống cạn. Đường như Cry đã đến rất sớm, vẻ mặt cô chìm vào trầm tư, dáng vẻ cô động khi cô nhìn chăm chú vào ly bia đã cạn đá trên tay mình. Thấy Runa tiến tới, Cry bèn ngược đầu nhìn lên, thái độ dứt khoát mạnh mẽ, đường như cô đã trải qua một quãng thời gian khá lâu mới có thể quyết tâm.

”Sao em lại uống nhiều như vậy?”

Cry không trả lời mà đợi Runa ngồi xuống và gọi nước, Cry mới nhìn thẳng cô hạ giọng nói:

”Chị, em có chuyện muốn nói với chị”.

”chuyện gì vậy? đã xảy ra chuyện gì với em sao Cry” – Cô liền gật đầu, thái độ có chút hốt hoảng.

”Không em không sao. Điều em muốn nói với chị là về anh MAX”

”Max ? chuyện gì?”

”anh ấy yêu chị ..” – Cry nói lên một cách bình thản gương mặt có chút buồn bã.

Cô chỉ cười không nói gì cả.

”Max là một chàng trai tốt. Anh ấy xứng đáng được nhiều người ngưỡng mộ” -Cô gật đầu tỏ vẻ hiểu.

”Nhưng người có thể làm anh ấy chú ý chỉ có một mình chị mà thôi”.

Cô ngẩng đầu nhìn Cry, đôi mắt cô chứa đầy u buồn, đôi mắt Cry cũng vậy. Cô cảm thấy tim rất nhói đau. ‘Con bé yêu MAX’ Cô được những người phụ nữ yêu MAX ghen tỵ, nhưng cô lại có lòng rủ bỏ anh, nỗi hổ thẹn trong lòng cô lại dâng lên.

”em yêu anh ấy...đúng không Cry”

Tất nhiên là Cry biết thể nào chị cô cũng biết được chuyện này, Cry chỉ nhám mắt lại uống nốt ngụm bia trong cốc rồi từng giọt nước mắt rơi xuống. Run bàng hoàng lặng lẽ thở dài vậy chẳng nhẽ là cô cướp đi hạnh phúc của em gái mình ư ? Cô cắn chặt môi.

”Thật ra, Max đã giấu chị một chuyện,em cũng chỉ được biết gần đây thôi” – Cry nhìn cô, trong đáy mắt thể hiện sự quyết tâm lần nữa.

”Tay anh ấy thật sự chưa khỏi mà còn có dấu hiệu nghiêm trọng hơn. Nếu chữa không khéo thì có khả năng bị liệt mãi mãi.”

Cô như người vừa bị sét đánh trúng toàn thân khiến cả cơ thể bị tê liệt, rồi như một luồng điện chạy qua khiến cả người run lên bần bật, tim cũng vì thế mà trở nên rối loạn đầu óc quay cuồng. Hai chân cứ run

lên như thể đã bị ai đó rút mất gân. Bàn tay nhúc nhích vì run không sao kiểm soát được. Lát sao cô cố gắng để hồi lại, môi cũng khẽ run khiến cho lời nói bị đứt quãng:

”Lời em...vừa nói...là ...sự thật ...sao?”

”Đúng vậy ”

Cô cảm thấy dường như sức lực còn lại trong thân thể đã bị rút cạn.

”Nhưng mà chính anh Hùng Sơn đã nói với chị là tay Max đã không sao rồi. Anh ấy là một bác sĩ giỏi, lẽ nào anh ấy đã chuẩn đoán sai” – Cô không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy, cô liền đưa ra chứng cứ để biện giải.

”Hùng Sơn là một bác sĩ giỏi, nhưng đồng thời cũng là một người bạn tốt. Bạn bè giúp đỡ nhau giấu giếm cũng là lẽ thường. Chẳng lẽ đến lời em chị cũng không tin sao?” – Cry chậm rãi nói.

Nước mắt Runa đột nhiên rơi ra lúc nào cũng không hay.

”Cho nên em, em cầu xin chị, cầu xin chị hãy ở bên cạnh anh ấy đừng rời xa anh ấy ” – Cry quỳ xuống xin cô..

”Runa anh chẳng còn gì cả, chỉ còn có em thôi. Xin em, đừng rời xa anh có được không?” Câu nói hôm trước như vang vọng vào tai cô. Là vì việc này sao, là vì việc này cho nên lúc đó anh đã đau buồn đến như thế sao?

Nhưng chợt một ý nghĩ lướt qua trong đầu cô. Chuyện cánh tay và chuyện hôm đó dường như là hai chuyện khác nhau. Đã có một chuyện gì đó xảy ra khiến cho Vĩnh Thành kích động đến như vậy.

”chị có biết vì sao Max lại cho em tự do lựa chọn ở bên anh ấy hay Rer hay không?” – Cry đột nhiên hỏi, nhưng không đợi cô trả lời bèn nói tiếp

”Là vì anh ấy đã nhìn thấy em lo lắng cho Rer nhất nhiều lần. Max đã cho chị và Rer rất nhiều cơ hội ở bên nhau. Và giờ cho chị sự lựa chọn. Cho nên xin chị đừng trở về bên Rer mà rời xa Max có được không? .”

”Cry, em yêu Max, sao lại muốn chị và anh ấy ở bên nhau?”

Cry nghe cô hỏi thì sững người lại cười buồn rồi trả lời:

”Phải em yêu anh ấy. Nhưng chị, một cô gái thông minh như em chắc hiểu đạo lý:” Yêu một người là muốn cho người mình yêu hạnh phúc”

”Không phải vì em ghét anh Rer mà bởi vì nếu không thấy Max được hạnh phúc thì em cũng sẽ không sống nổi nữa .Cho nên em sẽ không vì sự ích kỷ chiếm hữu mà bám lấy anh ấy. Vì người em yêu em sẵn sàng đứng bên cạnh giúp đỡ, vực anh đứng dậy, gánh chịu mọi đau buồn bất hạnh cho anh ấy. Em biết khi yêu cầu chị ở bên cạnh Max là rất ích kỷ vì chị yêu Rer. Nhưng em không nỡ nhìn anh ấy đau khổ, cho nên em quyết định nói ra sự việc lần này. ”

Sau khi tạm biệt Cry, cô yêu cầu Cry đừng nói với MAX là cô đã biết tất cả sự thật. Cô cứ thế đi như kẻ mất hồn, lang thang dọc trên con đường, cô không chú ý đến người đi đối diện mình, cô vô ý va phải một người đi đường, người đó nhìn cô định mắng, nhưng bắt gặp đôi mắt vô hồn gương mặt trắng bệch của cô thì nhăn nhó cuối xuống nhặt chùm chìa khóa bị rơi xuống lên lạng lẽ bỏ đi.

Cô nhìn chùm chìa khóa trên tay người đó, bất giác nhớ lại lúc MAX làm rơi chìa khóa. Những giọt nước mắt vừa cạn lại tiếp tục rơi, sao cô lại không để ý, có rất nhiều việc cho thấy tay Max không bình thường nhưng vì cô quá vui mừng, cảm giác tội lỗi trong lòng nhẹ đi khi biết tay cậu đã bình phục nên đã chối bỏ những sự việc đó.

Bây giờ cô biết được sự thật rồi, sự đau khổ chồng chất lên nhau. Nếu cô đến với Max thì Rer sẽ ra sao. Cô từng làm tim anh tan vỡ một lần, giờ đây cô lại cho cậu một tia hy vọng, lẽ nào lại tiếp tục dập tắt hy vọng của cậu. Nhưng nếu cô chọn Rer thì nỗi đau mà Max phải gánh chịu sẽ khiến cô day dứt không yên.

Hùng Sơn đang làm xem nốt số hồ sơ bệnh án của hôm nay thì cánh cửa phòng cậu bật mở.

Runa bước vào với đôi mắt vừa đau buồn vừa giận dữ tiến lại phía bàn cậu ngồi. Hùng Sơn thấy cô tự tiện xông vào phòng cậu mà không báo trước lại nhìn thấy vẻ mặt của cô thì trong lòng cảm thấy bất an vô cùng. Cậu nhìn cô đợi chờ. Nhưng ánh mắt cô đột nhiên trở thành van nài khi hai chân cô khụy xuống quỳ xuống trước mặt cậu.

Hùng Sơn giật nảy mình trước hành động của cô, cậu vội bật dậy chạy đến nắm tay Runa kéo cô đứng dậy hỏi:

”Runa em sao vậy, đã xảy ra chuyện gì. Mau đứng lên đi.”

Cô lắc đầu rút tay khỏi tay Hùng Sơn, nước mắt rơi xuống, cô nói trong tiếng nấc:

”Hùng Sơn! Em xin anh hãy nói rõ bệnh tình của Max cho em biết có được không?”

” Em đứng dậy trước đi rồi nói ” – Hùng Sơn thở dài nói rồi dứt khoát kéo tay cô đứng dậy.

Runa bước ra khỏi bệnh viện trong trạng thái mơ hồ không sức sống. Cái sự thật mà cô không dám tin, cái sự thật mà cô đã đi tìm đáp án cuối cùng cũng được làm rõ. Cô bị sự giằng xé trong lòng làm đau đớn khôn cùng. Lời Hùng Sơn cứ vang vọng bên tai cô:

“ Thật ra lần trước Max đi công tác, thật chất là đi khám lại cánh tay của cậu ấy. Vốn dĩ cần phải phẫu thuật lại thêm vài lần nữa, nhưng khi cậu ấy trở về lại là lúc em xảy ra chuyện. Cho nên cậu ấy đã bỏ qua cơ hội phẫu thuật cho bản thân, cậu ấy không nỡ rời bỏ em trong lúc em khó khăn thế này.”

Ngay lúc đó, Rer nhấn tin đến.

Vẫn chỉ có 3 chữ:

“ Anh chờ em”.

Trước đây ba chữ này khiến cô cảm thấy ngọt ngào vô cùng, nhưng giờ này ba chữ này như một nhát dao chém thẳng vào tim cô, chẻ nó ra làm hai phần. Dù cô chọn phần nào thì vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng, bởi vì cả hai đều là tim của chính cô.

42. Chương 42: Ác Ma Huyền Bí

Cuối cùng Runa cũng đến nhà Rer, cô cố giấu đi nỗi buồn trong lòng để đối diện với anh. Đón nhận cái ôm ấm áp và cái nhìn trìu mến của Rer nhưng cô đã không còn cái cảm giác hạnh phúc như mọi khi nữa. Cô đẩy anh ra cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng mình nói:

” Em đi nấu cơm cho anh.”

Khi cả hai đã ăn xong, cô đang xắt trái cây thì anh đột nhiên lên tiếng với vẻ e dè ngập ngừng:

”Runa! Em có thể..., để Hà Phương một con đường lui không? Chỉ lần này thôi

, anh với cô ta sẽ kết hôn...”

”Cách ...”

Rer giật mình vội chạy đến xem xét ngón tay bị cắt trúng của cô, giọng lo lắng hối hận nói:

” Anh xin lỗi, đáng lí anh không nên nói ra. Bỏ qua chuyện này đi.”

Rer định đưa ngón tay cô vào miệng để ngăn chặn những giọt máu đang tuôn ra từ vết cắt nhưng cô đã rút tay lại. Cô nắm chặt ngón tay chảy máu của mình trong lòng bàn tay, mắt khẽ khép lại cảm nhận sợi dây giằng co trong lòng cô đã đứt đứt rơi xuống đáy lòng cô. Lời anh nói như một giọt nước tràn ly, đã không có cách gì lấy lại được. Cô mở mắt nhìn anh, không có sự oán trách, không có sự đau khổ, chỉ có sự thất vọng tột cùng.

Lời đã nói ra không cách gì rút lại. Cô nhìn Rer đau đớn nói:

”Em thật thất vọng về anh” – Nói xong cô quay lưng bỏ đi một mạch, không kịp để anh có sự níu kéo.

Cô chạy như bay ra khỏi nhà Rer, cô cũng không biết mình chạy bao lâu, chỉ đến khi chân cô gần như đuối sức rồi té huych xuống đất. Khi cô ngẩng đầu lên, trước mặt cô là một tiệm nữ trang cao cấp...

Sau đó cô đã tránh gặp mặt Rer, cũng không nhận điện thoại của cậu.

Khi cô đến nhà Max, cánh cửa nhà không đóng lại mà mở hờ. Cô cảm thấy rất kì lạ, cô vội vàng đẩy cửa bước vào trong. Cô nhìn thấy phòng khách bị đập phá đồ vỡ khắp nơi, nỗi sợ hãi trong lòng khiến tim cô đập mạnh. Max đang ngồi im lặng trên sofa, nét mặt dường như đau đớn lắm. Nhìn thấy Max không sao cô thở dài trút hết nỗi sợ hãi lúc này ra. Cô bước nhanh đến bên Max hỏi:

" anh! đã xảy ra chuyện gì vậy"

" Không có gì, chỉ là có chút bực mình thôi" –Max giật mình khi nghe Runa hỏi. Cậu ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt đang che giấu một điều gì đó. Cậu lãng đi chuyện khác.

"Để anh dọn dẹp lại một chút "– Max vội vàng đứng lên thu dọn những bẽ bộn bên dưới

"Em cứ ngồi đó đi"

Cô nhìn dáng vẻ lui cui dọn dẹp của Max đột nhiên thấy thương cảm vô cùng. Dường như cánh tay Max không đủ sức để bê chồng sách đã được sắp ngay ngắn. Cậu đặt từng cuốn từng cuốn lên kệ, cô nhìn thấy cảnh đó cắn chặt răng để không bật khóc. Cô nén những giọt nước mắt vào lòng cổ tỏ vẻ không có gì nói:

"Max, anh xem nè."

Max quay lưng lại nhìn, cô đã giơ một bàn tay ra phía trước, mu bàn tay giơ về phía Max, ngay ngón áp út là chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, cổ tay cô là chiếc lắc hình ngôi sao rất đẹp. Cô nhoẻn miệng nhìn Max cười dịu dàng nói:

" Lần trước em nói với anh, chiếc nhẫn hơi rộng, em sợ nó bị rơi mất nên đem cất. Hôm kia em đã đem đến tiệm nữ trang cao cấp bảo họ thu nhỏ lại. Sẵn làm lại chiếc lắc bị đứt này luôn."

"Vậy à "– Max cười yếu ớt nói "Sao em không nói để anh cho người đi làm."

" Anh bận nhiều việc nên em không muốn làm phiền. Hôm nay làm xong là em đến đây liền, em có chuyện muốn nói với anh..."- Cô ngừng một lát rồi quyết tâm nói :

"Chúng ta kết hôn đi"

... ..

Chiếc ly trên tay Max rơi xuống, cậu ngạc nhiên nhìn Runa, chỉ bắt gặp nụ cười dịu dàng của cô. Max vội quay mặt lại nơi khác, cậu không muốn cô nhìn thấy gương mặt đầy kích động của cậu lúc này. Lát sau, Max lên tiếng:

"Runa, hãy trở về với Rer đi."

"Tại sao, chẳng phải anh cho em sự chọn lựa hay sao. Vậy tại sao khi em chọn lựa, anh lại rút lui "– Cô thắc mắc lên tiếng hỏi vặn lại.

"Nói tóm lại, anh không muốn kết hôn với em nữa. Em về đi" – MAX lớn tiếng xua đuổi.

"Vậy thì anh nói lí do không muốn kết hôn với em đi "– Cô nhất quyết nói.

Max hít một hơi thật sâu rồi quay lưng nhìn thẳng vào mắt cô:

"Tại vì tôi không muốn cô thương hại tôi.Và vì cô khiến anh em tôi gây tranh cãi. Lí do đã đủ chưa."

Cô choáng váng khi nghe Max nói, cô suýt chút té xuống ghế, đau xót, hối hận vô cùng, cô bật khóc nói:

" Max,từ cái giây phút anh cứu em thì em đã nghĩ rằng có thể chấp nhận anh . Em chỉ dùng việc quên anh ấy làm động lực sống, làm động lực để bản thân mạnh mẽ hơn, để em không gục gã. Ở bên cạnh anh là thật lòng mong muốn của em, không phải lợi dụng, càng không phải thương hại. Em đã từng nói :”trong lòng em có anh”, điều này hoàn toàn là sự thật. Có lẽ tình cảm của em đối với anh chưa đủ nhiều nhưng em có thể cam đoan ý muốn kết hôn với anh không phải là thương hại anh."

”Dù cô muốn kết hôn với bất kỳ lý do gì, tôi cũng đều từ chối. Cô về đi ”– Max ánh mắt lạnh lùng, thái độ thờ ơ nói, xong rồi quay lưng bỏ đi vào phòng của mình. Đóng sầm cửa lại .

Cô đứng nhìn theo bóng dáng Max bàng hoàng bất động, cảm giác chua xót trong lòng. Là cô đã phạm sai lầm, là cô đã lừa dối trước cho nên Max không tin cô. Là cô tự làm tự chịu, không thể trách ai. Cô lặng lẽ lau nước mắt ngồi xuống giúp Max thu dọn lại nhà cửa. Đang thu dọn, cô thấy một tờ giấy bị vò lại, có dấu mộc của bác sĩ, cô bèn mở ra xem, cô nghĩ chắc là giấy ghi lại bệnh tình của Max, chính vì có biến cố nên cậu không dám tiếp nhận cô, sợ làm cô khổ sở, cho nên mới nói những lời như thế.

Nhưng khi cô đọc tờ giấy đó, gương mặt cô hoàn toàn sững sốt. Cô không ngờ, mọi việc làm như thế. Thảo nào mà Max luôn trầm tĩnh đến thế, lại trở thành người nóng nảy đập vỡ đồ đạc trong nhà. Cái sự thật này đến cô còn không chấp nhận được, huống hồ là Max. Tại sao lại như thế. Cô run rẩy nhìn về căn phòng đã đóng kín cửa Max. Tại sao Max không phải là con trai ruột nhà họ Ám?

Cánh cửa phòng của Max mở ra, cô bước vào, cô nhìn thấy Max đang ngồi bệch dưới đất, tựa lưng vào thành giường, đầu gục vào hai cánh tay đặt trên đầu gối. Dáng vẻ cô đơn tội nghiệp đến đáng thương như một đứa trẻ bị bỏ rơi, trái tim cô cảm thấy xúc động vô cùng. Cô lặng lẽ nhìn anh rồi rơi nước mắt. Max cũng không ngẩng đầu nhìn cô, có lẽ cậu đang khóc, có lẽ cậu không muốn cô thấy mình khóc. Cô chưa từng thấy dáng vẻ này của Max bao giờ, dáng vẻ yếu đuối vô cùng.

Lát sau, cô quyết định bước đến bên cạnh Max, dù cho cậu có xua đuổi, cô cũng mặc. Cô quỳ xuống trước Max choàng tay ôm lấy người cậu, thổ thổ cất giọng nói:

”Max không sao đâu, là giả thôi, là giả thôi. Không phải sự thật đâu” – Cô cố gắng an ủi anh, cô hy vọng, những thứ đó đều không phải sự thật.

Max không nói gì, Hiểu cảm nhận được sự run rẩy toát lên từ cậu. Cô vuốt nhẹ lưng anh như vỗ về:

”Dù đó là sự thật thì anh vẫn còn có em mà, chẳng phải anh đã nói chỉ cần một mình em thôi sao. Em sẽ không rời khỏi anh đâu.”

Max lúc này mới ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe có hai đường nước rơi trên gương mặt đã tiêu tụy của cậu, môi run rẩy gọi tên cô, cậu choàng tay kéo cô vào lòng mình, đầu cậu đặt lên vai cô, tay siết chặt người Runa như thể sợ cô biến mất. rồi Max bắt đầu kể trong nước mắt

”anh vẫn còn có em mà. Chúng ta kết hôn đi ”

Max nhìn thẳng vào mắt cô thăm dò, Hiểu Đồng mỉm cười tỏ rõ ý niệm của mình.

”Em có hối hận không?” –Max chột lên tiếng hỏi.

”Chỉ cần anh cho em hạnh phúc thì em sẽ không hối hận”

**

”Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa” – Mai nhìn Runa vừa thương vừa ái ngại hỏi.

”Mình không cần suy nghĩ nữa, dù đưa ra quyết định gì, mình cũng sẽ chịu trách nhiệm với nó đến cùng ”– Runa cười như không cười trả lời.

”Được rồi” –Mai thở dài nói – Max cũng là một người tốt, mình tin anh ấy sẽ làm cậu hạnh phúc.”

”Chị à, còn anh Rer thì sao” –Ngọc Anh lên tiếng hỏi, cô bé cảm thấy Rer thật đáng thương.

”Quyết định của chị như vậy là đúng đắn rồi đó ”- Cry cố gắng nở nụ cười hạnh phúc của mình cho mọi người thấy

”uk...Chị và Rer có duyên nhưng không nợ, đành chịu thôi” – Cô làm như không có gì trả lời, nhưng hơn ai hết, cô biết cõi lòng mình tan nát. Chỉ có Cry có thể hiểu được câu nói này của cô mà thôi , và cả hai cũng nhìn thấu suy nghĩ của nhau.

**

”Bác có nghe nói chuyện của con và hai đứa con trai bác” – Ám Dạ Hoắc nhìn Runa rồi lên tiếng, cô bối rối ngẩng đầu lên nhìn ông

”Bác vốn không muốn xen vào chuyện tình cảm của con cái, cho nên vẫn im lặng để bọn trẻ tự giải quyết. Điều bác không ngờ cô gái mà hai anh em nó yêu lại là con.”

Ám Dạ Hoắc đã điều tra được ra thân thế của Runa cũng đã mất rất nhiều thời gian bởi vì cô là sát thủ Ác MA nên các thông tin mật không thể điều tra nhanh ra được. Cũng may có lần nghe Rer nói căn nhà mà ông đã mua mà để lại cho Rer sống đó là căn nhà cũ của cô ngày trước thế nên từ đó ông đã dần dần đoán được thân thế của cô. Bảo sao lần đầu tiên Max dẫn cô về nhà ông đã thấy rất giống người con gái đó ông từng yêu rồi. Tại ông, hồi đó đã không cứu được mẹ cô mà để mẹ cô lấy một người chồng thật phụ bạc cô. Ông đã rất ân hận bao nhiêu năm nay nên bây giờ muốn tìm cô để bù đắp.

Runa không biết giải thích ra sao nên cúi đầu im lặng. Cô biết rằng việc Ám Dạ Hoắc mời cô ra gặp riêng như thế này là chắc chắn là chuyện kết hôn của cô và MAX. Ông Hoắc nắm chặt tay cô hỏi :

”Người con yêu thật sự là Rer đúng không ? Bác sẽ đứng ra tác hợp cho hai đứa, bác muốn vì mẹ con mà bồi đắp cho con. Con cứ yên tâm, bác sẽ không để bất cứ điều gì cản trở hai đứa đâu. Bác đã cho phép Rer sống ở nhà cũ của con. Năm xưa vì để thuận tiện cho việc tu sửa, nên bác đã chuyển sang tên mình.”

”Bác cũng biết, con đã nhận lời đám cưới với Max rồi mà” – Cô lắc đầu nói.

”Bác biết, cho nên bác sẽ bù đắp cho MAX thay con. Nếu con và Rer bên nhau, bác sẽ để lại toàn bộ cổ phần của bác cho Max. Chỉ cần con hạnh phúc, bác sẽ không luyến tiếc bất cứ điều gì cả. Bác không muốn con và Rer giống như bác và mẹ con năm xưa, chỉ vì một chút hiểu lầm mà phải hối tiếc mãi mãi.”

Những lời chân thành của Ám Dạ Hoắc khiến cô rất xúc động, hai mắt cô long lanh cố kiềm chế nước mắt đang trực trào. Cô cười mà như không cười buồn bã đáp :

”Con đã chọn rồi, người con chọn là Max”.

”Con có thể lựa chọn lại mà. Hãy nắm lấy hạnh phúc cho bản thân mình con à” – Ám Dạ Hoắc thật tâm khuyên.

”Con biết chứ, nhưng con nợ Max quá nhiều rồi, cũng như năm xưa mẹ con nợ ba con quá nhiều. ”

Chỉ có thể ở bên cạnh để trả món nợ này. Mẹ cũng có những giây phút hạnh phúc bên ba con, cho nên con tin, ở bên Max con cũng được hạnh phúc.

”Thôi được, tùy con. Bác mong con đã lựa chọn đúng ”– Ám Dạ Hoắc bất lực thở dài nói.

”Con sẽ sống thật hạnh phúc, Max là một chàng trai tốt.”

”Con nói đúng, Max là một đứa con ngoan, nó chắc chắn sẽ đem lại hạnh phúc cho con ”–Ám Dạ Hoắc gật đầu nói.

Ám Dạ Hoắc nghe cô nói vậy thì vỗ tay cô nói :

”Chắc con đã rất vất vả.”

Sau đó ông ta hỏi thăm vài chuyện hàng ngày của cô. Cô cũng vui vẻ trò chuyện cùng ông rất thân mật. Đến lúc ra về Ám Dạ Hoắc bỗng nói:

”Con hãy giúp ta một chuyện nhé? Hãy cứu sống bà ấy giúp ta , hãy đến gặp bà ấy đi ?”

Mở nhanh cánh cửa ra, cô bước thẳng ra ngoài.

Cô biết chứ, cô biết rõ người đàn bà ấy rất đáng thương khi tình yêu dành cho chồng hết mực nhưng tình yêu của chồng lại không giành cho mình. Cô cũng biết bà ấy không cố ý gây ra cái chết cho mẹ mình, bà ấy chỉ là người như bao người phụ nữ khác, cũng ích kỷ , cũng ghen tuông trong tình yêu, không chấp nhận người đàn bà phá hủy gia đình mình. Nhưng mà, nếu không hận bà ấy, nếu cứ nhắm mắt bỏ qua mọi chuyện thì làm sao cô có thể chịu đựng được nỗi đau trong mấy năm qua như vậy. Cô mang nỗi hận để tiếp tục sống, để có thể tự đứng lên, lấy nỗi hận làm sức mạnh cho mình.

”Tú Mộc Lan”

19:30, Trung tâm hội nghị diễn ra đại hội hóa trang ”Ác Ma Huyền Bí”

Trong hội trường mọi người thi nhau chuẩn bị cho buổi biểu diễn ra sản phẩm Thiết kế thời trang - hóa trang - Ác Ma Huyền Bí .

”Những người hôm nay sẽ đến làm ban giám khảo cho chúng ta có 3 người : người thứ nhất là Sky - nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của Los Angeles , người tiếp theo là anh Rer , cuối cùng là tập đoàn Cleo một tập đoàn mới nổi ở phía Bắc Châu Phi, đứng đầu là Tổng giám đốc xinh đẹp và quyến rũ có tên là B.Y ” - Ngọc Anh cầm trên tay chiếc ipad và đọc lên cho mọi người

”Cleo? đây cũng chính là tên của một tổ chức ở phía Bắc Châu Phi mà?”- Đức

”sao lại vậy? một tổ chức tập đoàn ư?- Mai chau mày nói rồi nhìn Runa.

Tất nhiên là cô cũng đang phân vân vì chuyện này . Cả anh ấy nữa . Cleo? B.Y? không lẽ là... không không thể nào chính cô đã nghe theo lời Rer để cô ta một con đường lui mà sao lại có thể xảy ra chuyện này chứ ?

....

”Runa ,.. Runa,, cậu làm sao vậy ? đừng bảo với mình cậu cũng có suy nghĩ như vậy nha?” - Mai lo lắng nói nhỏ với cô.

”KHông , không dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa chúng ta cũng phải hoàn thành tốt buổi dạ hội thiết kế này. Nhất định sẽ là như vậy” - Cô lấy lại can đảm nói với Mai .

”umh.. mong là vậy , vậy còn hôn lễ ? ngày mai đó cậu sẽ cưới Max?” -Mai khổ tâm nhìn cô , cảm thấy xót thương cho cô chừng nào.

”Mọi chuyện đã quyết định rồi thì hãy như vậy đi, Mai ”- Cô chỉ cố gượng cười và nói , và cô cũng biết hôm nay chính là ngày kỉ niệm cô với Rer chính thức yêu nhau .

”Cho dù như thế nào đi chăng nữa chúng ta sẽ cùng cố gắng ”– Runa gật đầu, ánh mắt phát sáng đầy tự tin.

”Phải đó, ba chị em mình cùng liên kết lại nhất định có thể dời núi ”- Ngọc Anh từ nãy giờ buồn bã ngồi đọc báo để quên đi sự chán nản trong lòng. Cô chạy đến que quấy tờ báo trước mặt Runa, một hình ảnh đập vào mắt cô. Nhan đề ngày lễ kết hôn của Rer và Hà Phương, cô gượng cười thay đổi sắc mặt hẩn đi dù thể nào nếu ban giám khảo là cô ta thì cô quyết định phải khuất phục cô ta bằng được.

Cuối cùng giờ thi cũng đã đến, khán phòng chật kín người, ai cũng muốn vào trong xem cuộc thi Thiết kế thời trang - hóa trang - Ác Ma Huyền Bí giữa hai mỹ nữ nổi tiếng của người mệnh danh là nữ vương có tiếng cười nụ cười giấu đao và người lạnh lùng gai góc tổng giám đốc đó.. Có rất nhiều phóng viên đến sẵn tin, ánh đèn họ chớp nhoáng quanh các vị giám khảo rồi chụp sân khấu, trên sân khấu là hình ảnh của các sản phẩm mới.

Các cổ động cho rằng đây là thời cơ tốt để giới thiệu sản phẩm trước mọi người nên đã PR cho một cuộc thi vô cùng ngắn ngủi trở thành đề tài nóng bỏng trên khắp các mặt báo. Kết quả là khiến nhiều người rất tò mò.

Đến giờ, Ngọc Anh trong vai nữ MC của chương trình bận một chiếc váy trang nhã màu hồng với chiếc gương được khéo léo sau chiếc mặt nạ có lông vũ màu hồng bước lên giới thiệu còn bên kia là Đức cũng trong vai MC bận trong bộ vet đen lịch lãm trên gương mặt điển trai cũng có một chiếc mặt nạ màu đen lông vũ che đi.

”Mọi người xin mời im lặng trở về chỗ ngồi của mình đi ạ ”- Tiếng Ngọc Anh vang lên, rất trầm bổng khiến mọi người im lặng ngay lập tức và bắt đầu trở về chỗ ngồi của mình.

”Chắc mọi người rất háo hức xem hai người đẹp chúng ta sẽ thể hiện vẻ đẹp Ác MA trong những trang phục dành cho lễ hội hóa trang Halloween như thế nào đúng không? Vâng ...trong khi chờ đợi chúng tôi xin giới

thiệu cho mọi người sản phẩm được mang tên “Ác Ma Huyền Bí”. Và sau đây là mẫu sản phẩm vẽ đẹp ác ma của chúng tôi.”

Ngọc Anh và Đức vừa giới thiệu xong thì lui xuống hậu đài. Ngay sau đó là những người mẫu xinh đẹp trước những bộ trang phục kì quái cổ lạ xuất hiện, trên tay mỗi người là một mẫu sản phẩm khác nhau. Một người mẫu bước ra, thì Ngọc Anh và Đức lại giới thiệu về mẫu sản phẩm trên tay người mẫu đó. Lần lượt lần lượt cho đến hết.

Cuối cùng Ngọc Anh và Đức cũng bước ra nói:

”Vừa rồi là hàng loạt mẫu sản phẩm của “ Ác Ma Huyền Bí”. Sau đây là sự thể hiện vẽ đẹp ác ma của hai mỹ nhân của chúng ta.”

”Và người mở màn cho cuộc thi ngày hôm nay chính là người đẹp Mai MAi.”

Ngọc anh và Đức vừa lui vào khán đài thì một luồng khói bốc ra phủ đầy sân khấu, trong luồng khói bỗng phát ra ánh sáng lấp lánh từ từ tiến ra sân T. Khói cũng từ từ bị rút lại, hiện ra trước mặt mọi người là một thiếu nữ rất xinh đẹp bận một chiếc váy màu đen đính kim sa lấp lánh đầy quyến rũ và sang trọng. Sau lưng là đôi cánh màu đen huyền tuyệt đẹp, ở cô toát ra một vẻ đẹp bí hiểm, ẩn ẩn hiện hiện trong làn khói. Mái tóc nhuộm đỏ được uốn lượn như dòng suối càng làm tăng thêm vẻ đẹp mờ ảo của cô. Trên gương mặt xinh đẹp được che đi bởi chiếc mặt nạ màu đen tuyền .Khi cô khẽ cười, nụ cười tỏa sáng với hàm răng đều tuyệt đẹp nổi lên giữa bộ váy màu đen càng khiến cô đẹp hơn.

Tất cả mọi người đều ồ lên trước vẻ đẹp của cô đầy ngưỡng mộ, những ánh đèn chớp tắt liên tục, mọi máy quay đều tập trung vào cô.

Sự kỳ diệu của màu đen là màu đen không hề bị vấy bẩn bởi bất cứ màu nào. Bạn càng tô thật nhiều, nó lại càng đậm nét. Ví như con người ta khi lướt qua những sóng gió cuộc đời, họ lại càng lớn hơn và cứng chạc thêm một chút. Màu đen là màu của những ác quỷ.Mai đã tạo ra một ác ma hết sức thu hút và đẹp rực rỡ, một vẻ đẹp bí ẩn. Sau khi cô đi hết sân T, xoay người trở lại rồi đón nhận cái micro từ tay Ngọc anh thì cô quay lại nhìn tất cả mọi người bắt đầu nói:

”Tôi là một người đa cảm, lúc trước thì dễ cười cũng dễ khóc, lúc nào cũng tin vào những chuyện chỉ có trong cổ tích. Nhưng giờ đây dường như tôi không là con người như vậy nữa. Đôi lúc tôi cũng cảm thấy mình thật khác người. Để nói về tôi, mọi người thường bảo: ‘Thời đại nào rồi mà còn thế, lớn rồi thực tế xíu đi, chả như mình nghĩ đâu. Mơ làm gì’. Ai trong chúng ta cũng chọn cho mình một màu riêng yêu thích. Màu sắc có tiếng nói riêng, làm cho cuộc sống ta phong phú ngọt ngào. Chắc hẳn ai cũng chọn cho mình một màu thật ý nghĩa, gắn kết với bản thân. Người ta vẫn thường thích màu xanh lá cây, màu đến từ thiên nhiên, nó tạo cho ta cảm giác nhẹ nhõm và bình yên.

Tôi từng nghĩ mình thích màu trắng, tượng trưng cho sự thanh khiết vô ngần, tinh khôi và trong sáng. Sâu xa hơn, màu trắng là hiện thân cho thiên thần, tôi vẫn thường tin luôn có một thiên thần xung quanh mình. Họ ở nơi góc phố, bên cạnh hoặc ở nơi xa xôi nào đó. Họ gọi bạn, tìm đến để nhìn thấy bạn cười hoặc lắng nghe bạn khóc. Nghe huyền hoặc thật nhưng nó thần tiên thế ấy.

Rồi màu tôi thực sự thích không phải trắng, mà là màu đen. Không có hình vẽ, quần áo hay bất kì cái gì của tôi thiếu màu đen cả. Ấu thơ của tôi là những chuỗi ngày không mấy gì vui vẻ, tôi hay tự mình nhốt mình trong phòng cho những dòng suy tưởng, chả thế mà dường như tôi có những suy nghĩ vượt xa lứa tuổi. Những lúc ấy tôi tìm thấy ở mình và màu đen có sự đồng điệu gần gũi.

Màu đen, nếu theo cách người ta hay nhận xét và đánh giá là màu phản diện. Cuộc sống là một bộ phim thì màu đen đích thị là vai ác, nó tượng trưng cho sự u tối, xui xẻo, trừu tượng. Người ta thường cho ngày đó là ngày “đen” vì không may mắn, cả với ngày Valentine cũng vậy, Valentine đen dành cho những lời từ chối, không may mắn.”

Cô vừa dứt lời thì một tràng vỗ tay lớn vang lên, Mai khẽ cười chào mọi người rồi lui vào bên trong.

”Trời ơi chị ấy làm đẹp quá” – Ngọc Anh đứng trong hậu đài suýt xoa reo lên bá vào cổ Đức làm cậu ngẩn người ra nhìn nụ cười của cô.

Gần đây vẫn có một ánh mắt vẫn luôn theo dõi Mai , người đàn ông đứng lặng ở một góc trên gương mặt khẽ rơi những giọt nước mắt qua chiếc mặt nạ màu đen .

Ngay sau đó, Ngọc Anh bắt đầu giới thiệu Runa, mọi người đang chụm đầu bàn tán về sự xuất hiện vừa rồi của Mai Mai nghe vậy thì ngồi ngay ngắn lại mắt nhìn lên sàn.

Trên sân khấu, Runa trong trang phục bộ váy cưới màu trắng tinh thêm một chút màu hồng phấn nhạt dường như tất cả bộ đồ trên người cô toàn màu trắng chỉ duy nhất chiếc mặt nạ màu đen tuyền. Cũng khiến mọi người xôn xao tại vì chủ đề hôm nay nói về màu đen cơ mà sao lại mặc chiếc váy cưới đó...họ nghĩ rằng đây chính là bộ váy cô sẽ mặc trong buổi lễ kết hôn ngày mai.

Chiếc váy làm Runa dường như di chuyển rất nặng nề nhưng chính Ngọc Anh bắt cô mặc bằng được dường như cô đã đánh giá quá thấp về trình độ thiết kế của Ngọc Anh rồi. Tất nhiên điều này cũng lọt vào mắt Rer trong suốt quá trình buổi lễ diễn ra anh chỉ chăm chú đến cô. Gắng gượng nhắc nhở váy bước đi khó khăn khi vòng trở lại sân khấu chữ T. Cầm chiếc micro từ tay Ngọc Anh.

"Chắc hẳn các vị cũng biết đến Tình yêu không là màu hồng, không là màu đen. Tình yêu là không màu. Ta nhuộm nó màu xanh, khi ta bên người đàn ông ta yêu , nhìn nó màu xám khi xa anh. Anh nhìn nó khi đỏ, khi vàng, khi hỗn tạp, chẳng thể nào tách bạch. Vì tình yêu đôi khi là vậy, không thể hiểu, không thể phân tích.

'Yêu như yêu lần đầu

Xin nâng đỡ đời nhau

Bằng con tim hiểu biết

Lo sợ gì thương đau'

Nhiều lúc ta chỉ muốn một tình yêu đơn giản nhưng anh lại cần nhiều hơn như thế nên ta bị chênh vênh, chóng chán. Nếu ta yêu một ai đó, hay cố gắng bên người đó. Và khi người đó thuộc về ta, hãy trân trọng và gìn giữ. Bởi tình yêu không phải là một món đồ mà khi mất ta dễ dàng tìm lại được. Và nếu ta may mắn có lại được thì trong tim người đó cũng đã hiện hữu một vết thương khó lành .Chúng ta sẽ không hạnh phúc nếu phải đến với một người mình không yêu và chờ đợi người mình yêu sẽ đến với mình. Thế nhưng, nếu muốn có hạnh phúc, sao ta không thử yêu người yêu mình? Mà cũng không cần thử, nếu người đó thật sự yêu ta thì sẽ cố gắng đem lại hạnh phúc cho ta, như thế thì đến một lúc nào đó ta sẽ cảm thấy yêu người đó.

Tình yêu thường làm chúng ta đau và lấy đi nhiều nước mắt, nhưng chúng ta không thể sống thiếu nó. Bởi sẽ có những giây phút hạnh phúc và kỉ niệm đáng nhớ mà tình yêu mang lại cho chúng ta. chúng ta muốn hạnh phúc, cho nên nếu chúng ta đóng cửa cho đau khổ dừng tới thì hạnh phúc sẽ vào bằng lối nào? Ta sợ mất một ai đó nhưng bản thân ta lại không níu giữ, ta muốn người đó quay lại nhưng lòng kiêu hãnh đã đẩy người đó đi xa hơn. Ta làm nên những nghịch lý trong cuộc sống này. Có một nghịch lý là chúng ta sống một cuộc sống với rất nhiều nghịch lý nhưng chúng ta vẫn yêu và tha thiết với cuộc sống này.

Bao lần lí trí nhắc ta hãy buông bỏ, biết khổ đó, biết buồn đó nhưng con tim nó cứng đầu lắm, nó đưa ra đủ lí do để chống lại lí trí. Con gái mà, lí trí mạnh mẽ tới mấy vẫn thua trái tim nhiệt thành. Thôi thì lí trí chịu thua, cứ để mặc con tim làm những gì nó muốn, rồi đến 1 ngày trái tim đau, nó lại đi trách lí trí tại sao ko nhắc nó nhiều hơn.

Thôi thì đau cũng ráng chịu, trái tim yêu là không sai nhưng nó đã sai khi chọn không đúng người, không đúng thời điểm."

Runa vừa nói xong liền xoay vòng quanh từ từ dần dần chiếc váy tạo lên những gợn lửa bốc lên khiến mọi người bên dưới ngạc nhiên và cả cô cũng ngạc nhiên không kém . Đến khi ngọn lửa đến phần hai bên vai và bả vai sau thì tắt hẳn đi hiện ra trang phục của cô bây giờ là màu đen tuyền của chim Húng Nhại.

Tiếng vỗ tay hoan hô vang dội cả hội trường. Các phóng viên không bỏ lỡ cơ hội nữa, liên tiếp chớp tắt những máy quay phim, máy chụp hình soi về cô gái khoác trên mình bộ váy màu đen Húng Nhại trên sân T. Mọi ánh mắt đều hướng về cô gái đang cười tươi tắn tạo dáng chụp hình. Cảnh Runa xoay người trên sân khấu và chiếc váy cưới màu trắng pha lẫn chút hồng phấn nhạt của cô bốc lửa, biến thành con

chim Húng Nhại màu đen khiến khán giả tròn cả mắt, là một trong những khoảnh khắc đẹp và đáng sợ nhất trong lịch sử các bộ thiết kế.

Rer chăm chú nghe những cử chỉ động tác của cô , cô kể về cuộc đời mình ư? Anh chỉ biết lặng lẽ cười nhìn cô nhưng cô không dám nhìn về phía anh. Nhất định anh sẽ làm cho cô thay đổi quyết định trong ngày lễ kỉ niệm hôm nay của anh và cô. Rồi Rer đứng dậy đi về phía đằng sau cánh gà trên tay cầm một chiếc mặt nạ màu đen.

Ngọc Anh lại tiếp tục vai trò của mình:

"Vâng thưa các vị, vẻ đẹp người con gái mới thật sự là vẻ đẹp huyền bí. Và sự lột xác thành công đó đều nhờ vào tổng giám đốc của chúng tôi đã khám phá ra điều này. Sau đây mời các vị tiếp tục nhìn lại một loạt các sản phẩm của chúng tôi trong khi các vị giám khảo bàn bạc"

Tiếng vỗ tay lần nữa vang lên và các sản phẩm lại được các người mẫu lần lượt đưa ra giới thiệu.

Ngọc Anh và Đức đỡ Runa về phía sau cánh gà để ăn mừng chiến thắng này.

"Oa thật không ngờ tác phẩm này lại hợp với chị đến như vậy , quả thật là một kiệt tác điêu nghệ mà "- Ngọc Anh ôm lấy Runa nói.

"Đúng đó, quả thật chúng ta đã nắm chắc phần thắng rồi"- Mai nhìn cô và nói

"Ngọc Anh thành công này là của em mới đúng tác phẩm là của em chị chỉ là người mặc thử thôi"- Cô dịu dàng nói

"Chị cứ nói vậy là do hai chị em ta và cũng là công của mọi người "- Ngọc Anh ôm lấy Runa và Mai

.

"Tiếp tục là phần hóa trang là phần các cặp sẽ nhảy đôi khiêu vũ với nhau"- Ngọc Anh cặp chiếc micro vui vẻ nói vang lên.

Đúng lúc này một thiếu nữ mặc bộ váy đen đang tiến vào sân khấu chữ T, đôi bờ vai trắng trắng muốt để trần của nàng làm cho cô có một nét kiêu sa lạ kỳ. Khuôn mặt nàng bình thường đã xinh đẹp vô cùng hôm nay dường như lại càng đẹp hơn kèm chiếc mặt nạ đen tuyền làm thêm quyến rũ , cộng thêm đôi chút gì đó nhí nhảnh dễ thương vô cùng. Nhưng hiện tại nàng cũng đủ để xứng với hai từ "Quá đẹp". Bên cạnh là Mai thật giống một nàng công chúa xinh đẹp trong chiếc đầm màu tím. Đôi mắt to tròn, khuôn mặt dễ thương, chiếc mặt nạ tím than được cài lên mặt nữa trông thật kì diệu làm sao. Tiếp đó là một dàn các vũ công hóa trang nữ cũng bước ra vây quanh hai người bọn cô. Dường như ngày hôm nay chỉ dành cho hai cô khoe sắc giữa những bông hoa tầm thường còn lại vậy.

Phía bên kia sân khấu là hai chàng trai trong bộ vét đen dường như đối với hai cô gái hai bông hoa xinh đẹp bên này có phần quen thuộc hơn vô cũng ở trong đám vũ công nam kia. Hai phía tiến tới tự tìm bạn nhảy của mình , Mai cô không biết cảm giác ra sao khi người con trai đó tiến tới nắm tay cô trước không nói không rằng cùng lạc trong những bản nhạc vũ hội. Cả Runa cũng vậy cô biết người đàn ông đang nhảy với mình là anh, nhưng cô cũng không muốn buông tay ra cô dường như đã vô phương hướng lạc trong động tác và nụ cười quen thuộc đó.

Ngọc Anh và Đức đứng ở bên dưới cũng cảm thấy hạnh phúc thay cho họ.

"Mong sao bốn người đó lúc nào cũng như thế này , anh nhỉ?" - Ngọc anh sụt sịt quay xang Đức tất nhiên anh cũng hiểu đó . Bất chợt lúc đó tiếng tin nhắn điện thoại của máy Runa vang lên trên tay Ngọc Anh làm cho Ngọc Anh hốt hoảng với đoạn tin nhắn "Runa chị hãy mau tới bệnh viện đi , Max anh ấy bị tai nạn"

"Đức , là Cry nhắn nói Max gặp tai nạn cần chị Runa tới "- Ngọc Anh và Đức cùng nhìn về phía trên sân khấu rồi cùng nhìn lại nhau.

"bây giờ hãy xóa tin nhắn đó đi rồi tắt nguồn máy đi , coi như chúng ta chưa biết chuyện này . Anh không muốn ai làm hỏng chuyện tình của bọn họ mà chúng ta đã rất khó khăn gắn kết lại" -Đức nắm lấy tay Ngọc Anh rồi tự tay xóa tin nhắn và tắt nguồn điện thoại. Cũng như vừa nãy rất khó khăn trong việc lừa được Hà Phương ra ngoài để làm cô ta bất tỉnh khỏi lên quầy rồi.

”vâng..điều này chúng ta làm đúng ”

” Rồi vui lên đi chúng ta cũng chỉ là bắt đắc rĩ thôi , giờ lên hát cho bọn họ nhảy đi cô gái gốc của anh”-
Nói xong Đức cười vui vẻ kéo Ngọc Anh lên sân khấu.

.

Rer ôm lấy eo của Runa anh dần dần tiến tới bờ môi nhỏ nhắn kia từng bước từng bước lại gần,cô vẫn giữ yên tư thế đó dường như có một ma lực nào đó bắt cô phải chấp nhận đáp trả nụ hôn đó . Gương mặt Rer chỉ cách mặt cô khoảng 1 bàn tay nữa rất gần rất gần cô nhắm mắt lại nghĩ đến Max 'Max em xin lỗi hãy để em ích kỉ một lần này được không ? làm ơn ông trời hãy để cô đón nhận tình yêu này của người cô yêu lần cuối đi'

”Runa ,... chị Runa”

Nhưng tiếng hét đó vang lên làm cô bừng tỉnh dậy và đẩy Rer ra , lặng mình nhìn xuống sân khấu là Cry . Cry cầm chiếc micro đã lấy được của người quay phim bên cạnh , Cry đã liên lạc cho cô rất nhiều nhưng máy bận và thấy được hình ảnh cô trên tivi đang nhảy cùng Rer thì Cry lập tức tới đây ngay và ngăn chặn hai người lại.

”Cry? có chuyện gì vậy ?”

”Max anh ấy...”

PHỤP

Tiếng nói của Cry chưa kịp cất lên hết thì tất cả bóng đèn bị mất hết bao trùm một khoảng tối hù vu , mọi người phía dưới sồn xao nổi loạn. Còn Runa vừa nghe tới Max thì vội vàng vùng tay khỏi Rer mặc cho anh đang giữ tay cô mà ôm váy chạy xuống chỗ Cry. Cô cảm thấy ân hận khi đã ở bên Rer lúc này chứ cô bây giờ đáng lẽ ra là ở bên Max cô nợ anh ấy quá nhiều rồi không muốn nợ Max thêm nữa. Khi tìm thấy được Cry thì những ánh đèn đột nhiên trở lại bây giờ xuất hiện trên sân khấu là một ánh đèn mập mờ nhỏ nhoi chỉ dọi xuống chỗ đứng của một bóng người đàn ông. Rer cầm chiếc micro trên tay run rẩy anh không biết liệu anh có thể giữ được cô ở lại không dù thế nào đi chăng nữa anh quyết định phải thử .

”TB...”

Tiếng nói dù rất là nhẹ nhàng với mọi người nhưng cũng đủ làm trái tim Runa trĩu nặng xuống đau đớn. Runa đứng yên thẳng người nhưng cô vẫn không dám quay lưng lại cô sợ sẽ rơi xuống là những giọt nước mắt. Cry bên cạnh dù rất bức bối nhưng cũng không muốn làm chị mình thêm khó xử quay lưng lại nhìn lên sân khấu.

Dường như đã đúng theo ý của mình rồi Rer thắm mỉm cười trong bóng tối rồi quay xuống bên cánh gà ra hiệu gật đầu với Ngọc Anh và Đức. Dưới bóng đèn mờ ảo trông thật sự cô đơn và lạnh lẽo và tiếng nhạc bắt đầu vang lên.. .

Anh không biết bao nhiêu sao trên trời

Anh không biết cuộc đời mai ra sao

ù gian lao dù ra sao thì anh vẫn luôn có

ó một người luôn bên cạnh anh mãi thôi

Anh không biết êu em sao cho vừa

Anh không biết ngọt ngào ha trăng sao

Tình êu anh dù không má lời

hưng lòng a biết ý nghĩa cuộc đời nà khi có em

Và em ơi điều anh biết là

Mỗi khi em cười là bao nhiêu phiền lo trong đời biến tan

Và em ơi điều anh biết là
 ối nhớ tới bởi mỗi khi em rời xa chốn đã em giận anh

Và em ơi điều anh biết là
 Lắm khi đau lòng vì anh vô tình cho em buồn xót xa

Và em ơi điều anh biết là
 Không cần câu hứa đã êu hôm na êu nhiều hơn lúc xưa

Anh trông thấy bao bông hoa trên đời
 Anh không thấy người nào xinh hơn em

Vì anh êu trọn đôi mắt nà

Yêu trọn tâm trí chỉ xin một đời được che chở em...

Đằng sau chiếc mặt nạ của Runa dần dần ướm đậm những tiếng hát vẫn còn ,vẫn còn vang lên cô ngồi xuống đất trái tim đau khổ quằn quéo. Cry thấy vậy liền nhìn lại sân chữ T chỗ Rer vẫn đang đứng hát đó liền thầm xin lỗi Rer rồi ngồi xuống kéo Runa đứng dậy.

"Runa chúng ta đi thôi , Max anh ấy gặp tai nạn"

Câu nói vừa nói xong Runa liền bình tĩnh bước đi theo Cry không quay lại nhìn sân chữ T nơi người đàn ông cô yêu đang đứng đó đau khổ hát đó. Bóng người Rer nhìn đã rời khỏi anh biết mình đã hết cơ hội rồi cô không chọn anh?.. Rồi sau đó là những thanh âm khiến mọi người nghe chói tai vang lên từ chiếc micro Rer vứt xuống sân rồi bỏ đi đó ..

Bệnh viện X

"Max anh không sao chứ?"

Tiếng Runa hốt hoảng chạy tới bên giường bệnh người đàn ông khuôn mặt trắng bệch trên giường bệnh đang nở nụ cười khi nhìn thấy cô.

"em sao vậy anh có sao đâu chỉ là trượt chân trong nhà tắm chút xíu mà Cry đã nghiêm trọng đưa anh tới bệnh viện rồi. Anh không sao"- Max cầm tay cô và nói

"Lần sau em sẽ ở bên anh sẽ không để anh một mình như vậy đâu em hứa đấy , Max à em hứa đấy "- Cô vừa nói vừa khóc ôm lấy Max. Khôn mặt được trang điểm tinh tế bị nhòe ra khiến mặt cô không khác gì cô bé lọ lem.

"Anh ổn mà ,Runa hôm nay buổi dạ hội thế nào rồi , ổn chứ ?"- Max vừa nói vừa nhẹ nhàng lấy khăn giấy lau mặt cho cô

"Ổn..Ổn " - Cô nói nhẹ nhàng giấu điếm

"Runa hay là mình tạm hoãn đám cưới ngày mai lại nếu như mà em chưa suy nghĩ kĩ ? "- Max lặng nhìn vào đôi mắt trong veo kia của cô hỏi

"Không .. không em suy nghĩ kĩ mà không hoãn em hứa đấy . Max chúng ta phải kết hôn.."

"Rồi anh hiểu mà ..nếu như em muốn dừng lại anh sẽ làm không sao đâu " - Max ôm cô vào lòng và cười

"không nhất định... không thể hoãn "

11:00 Phòng chờ lễ cưới

Tất cả mọi người trong phòng đang chuẩn bị đồ lễ phục và trang điểm cho Runa cho buổi lễ kết hôn tối nay. Bỗng tiếng gõ cửa rộn rập ở cửa phòng vọng tới.

Ngọc Anh đi ra mở cửa, cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy Đức. Đức không nói không rằng xông thẳng vào trong phòng nhìn Runa hùng hổ nói :

”Cô có biết cô làm vậy, bây giờ Rer thế nào không ?Cậu ấy đau buồn đến điên rồi, cậu ấy đã nhận lời tham gia đua xe với người ta. Cô mau đi khuyên cậu ấy đi.”

” Anh ấy nhận lời đua xe vì anh ấy thích đua xe, sao tôi có thể khuyên anh ấy được”- Cô cố tỏ ra lạnh lùng nói.

”Runa, cô có biết đã lâu rồi Rer không đua xe hay không, hơn nữa nghe nói lần này là ở một con đường đèo nguy hiểm. Còn tôi vẫn nể tình xưa chúng ta còn là bạn mà tới đây nói cho cô biết .Tôi mặc kệ cô làm cách nào cũng được, mau đi khuyên cậu ấy hủy bỏ đi. Nếu không, cậu ấy mà xảy ra chuyện gì thì tôi không bỏ qua cho cô đâu. ”- Đức ghiến răng ghiến lợi nhìn cô cảnh cáo, nói xong cậu bỏ đi.

Cô ngồi chết lặng tại chỗ sau khi nghe Đức nói, cô không ngờ mọi việc lại như thế. Ngọc Anh, MAi và Cry đều nhìn cô nhưng không biết nói gì trước sự việc này.

Bên dưới con đường có một hàng cây xanh rợp bóng, một cô gái đứng nép mình vào thân cây, những cơn gió khuya lạnh lẽo vẫn thổi từng cơn lạnh lẽo vào người cô, nhưng cô vẫn không muốn dời đi.

Cuối cùng cũng có một chiếc xe quen thuộc chạy đến đỗ trước một căn nhà quen thuộc. Cô cảm thấy may mắn khi vẫn nhớ Âm Dạ Hoắc đã nói : ” Bác đã cho phép Rer trở về căn nhà cũ của cháu ” , nếu không cô không biết đi đâu tìm Rer.

Bóng dáng quen thuộc cuối cùng cũng hiện ra trước mặt Runa, dường như Rer gầy đi rất nhiều. Dù trong đêm tối cô vẫn nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm đầy u buồn của cậu, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi.Cô đưa tay lên miệng cắn chặt cổ kiềm tiếng khóc đau xé trong lòng mình, nước mắt thi nhau rơi xuống. Đức muốn cô khuyên Rer, nhưng cô lại không có can đảm để gặp mặt, cô sợ..., cô sợ trái tim ngốc ghê của cô sẽ lại chạy về bên cạnh cậu. Cô không thể, không thể làm như vậy, nếu làm vậy, cô sẽ rất có lỗi với Max.

Bây giờ Runa mới hiểu được cái cảm giác lạnh lẽo nhìn người mình yêu thương từ xa mà không thể đến gần, càng không thể chạm vào. Vĩnh Phong đã bao nhiêu lần lạnh lẽo nhìn cô thế này. Cảm giác của cậu cũng đau xót như cô thế này hay còn đau hơn gấp bội phần.

Rer lặng lẽ tra chìa vào trong ổ, mở cửa đi vào bên trong. Cô không còn đủ sức nhìn cậu thêm giây phút nào nữa, cô quay lưng bước đi. Những cơn gió dường như lạnh lẽo hơn, đóng băng sự đau đớn của cô càng làm cho nó đau đớn hơn. Tiếng bước chân dìu dặt vô hồn nên xuống nền gạch vang lên những âm thanh trong đêm tĩnh mịch.

”Runa”

43. Chương 43: Không Tìm Được Em

Bước chân Runa bỗng dừng lại, trái tim thất lại khi cô nhận ra giọng nói vang lên sau lưng. Ngay sau đó là một vòng tay ôm chặt lấy cô từ phía sau. Vòng tay rắn chắc, mạnh mẽ và ấm áp vô cùng. Hơi thở mạnh mẽ gấp gáp theo nhịp đập mạnh mẽ của con tim phả vào mái tóc xòa dài của cô. Đầu Rer gục xuống, trán cậu tựa vào tóc cô khẽ run nhẹ. Cả hai đứng lặng yên như thế rất lâu rất lâu ... trên con phố vắng vẻ, chỉ có ngọn gió lạnh lùa đến.

Bàn tay Runa cuối cùng cũng nhúc nhích, cô khẽ áp vào cánh tay đang ôm lấy mình từ từ kéo nó ra, nhưng Rer không buông, cậu siết tay chặt hơn rồi chậm chậm nói:

”Một chút ...chỉ một chút thôi.”

” Rer đừng ngốc nghếch nữa, thêm một chút nữa cũng sẽ không có gì thay đổi. Hà tất phải gây thêm luyến tiếc cho bản thân, tối nay em và Max sẽ đám cưới” – Cô cố gạt tay anh nói.

Rer buông cô ra rồi xoay người cô lại đối mặt với cậu, cô cúi gầm đầu xuống không dám ngẩng mặt nhìn anh. Rer sa sầm mặt nhìn cô rồi đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi với giọng trầm khàn.

"Nếu ngày mai em đám cưới, vậy thì còn đến đây để làm gì, làm vậy chẳng phải là gây thêm sự luyến tiếc cho bản thân hay sao."

Trước sự bất bẽ của Rer, cô không thể nói lại cô xoay mặt nhìn đi nơi khác, cố ngăn sự đau đớn cồn cào trong lòng.

"Hãy cho anh một lí do để thật sự từ bỏ em đi. Anh sẽ để em đi" – Rer lại lần nữa ôm chặt lấy cô ngậm ngùi nói.

Cô khẽ nhắm mắt lại cuối cùng cô quyết định nói:

"Vì em nợ Max quá nhiều. Em phải trả cho anh ấy."

Nói xong cô đẩy anh ra. Rer đau đớn nhìn cô rồi nói:

"Em nợ Max nên phải trả cho anh ấy. Vậy còn anh thì saoem không nợ anh sao" – Vừa nói anh vừa kéo cổ áo lên, phía trên cổ là một vết sẹo có chữ Sáo Quỷ . Đó là vết sẹo đã để lại từ vết răng cắn của cô từ hồi đó là do cô mà anh bị răn cắn.

"Đây chính là nợ mà em phải trả . Sao em không trả cho anh."

Cô rơi nước mắt khi nhớ lại từng ký ức đau buồn đầy kinh hoàng trước đây. Cô lùi lại mấy bước, rồi nói với giọng nghẹn ngào:

"Rer, anh không hiểu. Cái nợ mà em nợ anh và cái nợ mà em nợ Max rất khác nhau. Em nợ anh, em đã dùng trái tim để trả. Nhưng em nợ Max lại không thể trả cho anh ấy bằng trái tim, vậy thì chỉ có thể trả cho anh ấy bằng cái thân xác này mà thôi."

"Anh không hiểu đâu. Anh vẫn là một người khỏe mạnh không khiếm khuyết, vẫn là một người có tất cả mọi thứ, nhưng Max rất đáng thương, anh ấy có rất nhiều nỗi khổ không thể nói với ai, anh ấy cũng có thể trở thành một người tật nguyền, có thể sẽ mất tất cả mọi thứ. Cho nên em đã chọn ở bên cạnh anh ấy, làm điểm tựa cho anh ấy. Cho nên ...Rer hãy quên em đi..."

"Em đến đây để nói với anh điều này sao?"

"Không phải" – Cô liên tục lắc đầu , nước mắt không ngừng rơi, ánh mắt đầy lo lắng nói "Em đến tìm anh vì muốn khuyên anh đừng tham dự cuộc đua xe nữa, nguy hiểm lắm."

"Cho anh một lí do để không tham dự đi" – Rer cười nói.

"Coi như là vì em đi, coi như em cầu xin anh đi "

"Em lấy tư cách gì để yêu cầu anh, em nói đi" – Rer cười nhạt hỏi lại.

Runa cảm thấy hụt hẫng sau câu hỏi, đúng vậy...cô không có tư cách gì để anh phải từ bỏ vì cô.

"Sống chết của anh không liên quan gì đến em. Em về đi."

Rer đau buồn xua đuổi rồi quay lưng bỏ đi.

Runa ngồi đối diện với chiếc gương trang điểm ở phòng cô, đôi mắt u buồn môi cắn chặt để không làm nước mắt rơi trên gương mặt đã được trang điểm hoàn hảo để trở thành cô dâu. Áo cưới, thứ mà cô và Rer đã cùng nhau mặc thử, cùng nhau mộng ước, cùng nhau vẽ nên một tương lai đẹp. Cô sẽ là một cô dâu hạnh phúc rạng rỡ nụ cười. Nhưng tất cả giờ đây như một giấc mơ trong tưởng tượng.

Cô mở ngăn tủ lôi chiếc hộp màu đen ra, cô sờ nhẹ nó rồi mở chiếc hộp ra. Bên trong là móc chìa khóa có hình của cô và Rer hồi đó với hai chữ TB, gương mặt của cả hai đều rạng ngời hạnh phúc. Cô đưa tay vuốt ve gương mặt anh trong hình rồi đau xé lòng đến rơi nước mắt. Hạnh phúc vốn chỉ là ảo ảnh phù du, tựa như những làn khói mờ, có thể đưa tay chạm vào, nhưng mãi mãi không thể nắm giữ và không thể cảm nhận được.

"Runa, mình hỏi cậu lần nữa. Cậu có hối hận không?"

Mai thở dài giúp cô dập lại phần che phủ vết nước mắt trên mặt. Ngọc Anh ngồi vào mép giường nhìn Runa.

”Bây giờ có hối hận cũng muộn rồi” – Cô mím môi thở dài chua xót nói.

Cry bỗng nhiên bước vào. Mai và Ngọc Anh cũng cười với Cry rồi bước ra ngoài để hai người họ nói chuyện.

Cry nhìn Runa hỏi:

”Chị đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Runa quay đầu lại nhìn Cry, hôm nay cô rất khác mọi ngày, cô mặc chiếc váy màu xám, tóc uốn qua một bên trông rất đẹp.

”Chẳng phải đây là suy nghĩ mà em mong muốn chị làm sao ? ”

”Em đã hối hận .Em cứ nghĩ mình rất cao thượng, có thể vì Max mà giúp cho anh ấy hạnh phúc, chỉ cần anh ấy được hạnh phúc là em mãn nguyện. Nhưng khi hay tin hai người kết hôn, em mới biết mình rất ích kỷ, em ước hai người không thể kết hôn, em biết bản thân đang ghen tỵ với chị.”

”chị hiểu mà, con người dù có rộng lượng đến đâu thì cũng không thể nhìn thấy người yêu mình bên cạnh người khác được. Nhưng mà dù không có em, chị cũng sẽ quyết định ở bên cạnh Max, bởi vì chị nợ anh ấy quá nhiều.”

”Hứa với em, hãy làm anh ấy hạnh phúc có được không? ”– Cry nhìnRuna, ánh mắt chất chứa u buồn, nhưng lại ẩn chứa nhiều xúc cảm van nài.

”Chị hứa.”

Ngay khi Cry bước ra thì Âm Dạ Hoắc bước vào. Ông nhìn Runa một cách yêu thương, cô quá giống mẹ, ông cũng từng cùng với mẹ cô ước mơ một đám cưới hạnh phúc thế này. Tiếc rằng ông mãi mãi không có dịp nhìn thấy.

”Dù cháu chọn lựa thế nào, bác cũng chúc cháu hạnh phúc. Hai đứa đều là con của bác, tấm lòng người cha như bác đều mong muốn con mình hạnh phúc. Rồi Rer cũng sẽ quên được cháu thôi, cho nên cháu cứ yên tâm mà ở bên cạnh Max ”– Ông nắm tay Runa vỗ về như một người cha trước khi con gái lấy chồng.

”Cháu hiểu, cháu hy vọng như thế”

Khi tất cả mọi người ra ngoài chờ xe hoa đến, Runa nhận được một tin nhắn của Rer.

”Anh đang ở nơi hạnh phúc nhất của chúng ta, qua ngày hôm nay anh sẽ quên em mãi mãi.”

Runa khẽ nhắm mắt sau đó xóa bỏ tin nhắn.

”Max, cậu làm vậy liệu hai người có hạnh phúc không? ”– Hùng Sơn bước đến bên cạnh Max nhìn gương mặt không có chút gì rạng rỡ của một chú rể hỏi.

Max không trả lời, ngược mặt lên cao thở dài. Bản thân cậu cũng từng hỏi, liệu sau này hai người họ có hạnh phúc hay không? Cậu không biết, càng không muốn biết, có lẽ là do trong cậu có một chút ích kỷ, cũng có lẽ là do cậu sợ cái cảnh tượng sẽ mất đi tất cả vì thế mới muốn chiếm giữ lấy cô chẳng.

”Max, miễn cưỡng không hạnh phúc đâu. Nhưng mình vẫn mong sau này hai người sẽ hạnh phúc bên nhau ”– Hùng Sơn vỗ vai người bạn thân rồi bước ra ngoài.

Cuối cùng xe hoa cũng đưa Runa và Max đi đến nơi diễn ra lễ cưới. Chẳng ai có tâm trạng nhìn ngắm lễ đường như thế nào.Cô ngồi ở phòng chờ cho đến khi buổi tiệc sắp bắt đầu. Mọi người cũng đi ra để phụ giúp để lại một mình cô.

Max cùng mọi người bước vào, đã tới giờ làm lễ. Runa cố mỉm cười thật tươi nhìn Max, rồi bước đến khoác tay cậu khẽ nói:

”Chúng ta đi thôi.”

Max cũng mỉm cười gật đầu, dắt tay cô bước ra cửa. Đột nhiên từ xa, tiếng bước chân dồn dập chạy đến. Đức và Tuấn cùng chạy đến chặn đường hai người hỏi:

”Runa! Chiếc xe của Rer có vấn đề rồi, không thể đưa được. Cô có biết anh ấy sẽ đưa ở đâu không?”

Khi Rer ra đi, Runa cứ nghĩ khoảng cách xa nhất là khi hai người ở hai bờ đại dương không thể nhìn thấy nhau. Khi Rer trở về, khoảng cách giữa hai người không rút ngắn lại mà tăng thêm. Nhưng giờ đây, cô mới thấy, khoảng cách xa nhất của hai người chính là khoảng cách giữa sinh ly và tử biệt.

”Có hối hận không?” – Rất nhiều người đã hỏi cô câu hỏi đó. Cô không thể trả lời được. Bởi vì, cô không có sự lựa chọn nào cả thì làm sao có thể hối hận được, cũng không có tư cách để nói câu hối hận.

“ Hối hận ” – Con người thường rất hay hối hận về những việc mình đã làm, có người hối hận kịp thời, có người khi hối hận đều đã muộn, cũng có người mãi mãi không hối hận. Runa từ trước đến giờ luôn là người tự tin vào bản thân mình, cô rất ít khi hối hận về những gì mình đã lựa chọn. Và lần này, cô cũng không hối hận khi quyết định đám cưới với Max.

Có lẽ định mệnh đã sắp xếp chúng ta đến bên nhau , hai chúng ta từ hai thế giới khác nhau lại yêu nhau, có lẽ đó là trò đùa của số phận . Anh nói với em rằng chỉ cần em quay đầu lại thì sẽ thấy anh đang mỉm cười

”Bắt đầu, có thể cùng nhau. Nhưng kết thúc, chưa hẳn là cùng nhau bước đi. Là cô vô tình sao?

Rer có chuyện thì Runa lại không thể khóc. Cái cảm giác nước mắt chảy ngược này thật khiến người ta sống không bằng chết. Cô không thể khóc vì trái tim cô đã vỡ vụn ra thành những hạt bụi và lặn xuống đáy vực sâu thẳm. Tình yêu chưa bao giờ chỉ ngọt như kẹo hay đắng như khổ qua. Quan trọng là ta đã được những gì trong tình yêu ấy.

Tựa vào góc tường nơi giường bệnh, cô lặng lẽ ngắm nhìn dòng người đang vội vã qua lại mà trong lòng giăng đầy những nỗi đau vây lấy. Mỗi tình của cô chẳng có một hẹn hò đúng nghĩa, không hề có một lần chạm môi nhau và thậm chí chưa bao giờ cô dám cho phép nó có thể bắt đầu; Vậy mà điều ấy vẫn cứ xảy ra.....

Nếu như cô có thể khóc, thì ngực không thể đau đến không thở được, máu cũng sẽ tiếp tục chảy mà không ngừng lại.

“ Tử thần có thể bắt anh nhưng anh sẽ không để bị mất em ”

Khi người ta đã quen dần với một điều gì đó tưởng rằng là mãi mãi nhưng khi mất đi cảm giác đau khổ chạm tới tận cùng. Mất cô giờ đây đang mờ dần đi, những cơn nhức đầu vẫn đang không thôi hành hạ nhưng đau đớn hơn là con tim đang ngập đầy nỗi nhớ. Cố gắng nhìn qua khung cửa sổ, để tìm một ai đó giống anh, hi vọng anh sẽ đến bên cô và ôm cô vào lòng nhưng sau cùng lại là những sự thất vọng. Mỗi ngày thức dậy cố mở mắt thật nhanh để nhận được những bó hoa hồng, những chú gấu bông và những lời chúc ngọt ngào nhưng không, anh không có đây và chẳng có bất cứ món quà nào cả mà chỉ mình cô lẻ loi, đơn độc. Rõ ràng chính cô là người đã bỏ anh đi nhưng sao trong cô vẫn chờ mong một điều gần như không thể. Rõ ràng là hai người đã quá xa... Cái xa giờ đây không chỉ là khoảng cách về mặt địa lý mà còn là chiều sâu về mặt tình cảm. Rõ ràng, khi cô càng đứng gần với cánh cửa tử thần thì không còn cách nào khác cô phải đẩy anh ra xa. Cô không thể làm anh đau, cô muốn một ai đó tốt hơn là sẽ thay cô yêu anh.

Cuối cùng cũng do duyên số sắp đặt đầy thôi. Và hôm nay điều bí ẩn của nó thì gần như đã xuất hiện. Có lẽ anh và cô chỉ có duyên với nhau đến đây thôi, có lẽ nợ giữa hai người đã trả cho nhau xong phẳng rồi.

” Bao yêu thương đã muộn màng vì mình quá vội vàng vì mình đã vội vàng để rồi nát tan. Vậy mà giờ sao không nói nên lời lệ rơi trên đôi mắt em ”

”Thì thôi xem như chuyện mình chưa bắt đầu để cho lòng nhẹ với nỗi sầu.”... ..

Mai đang đi vào với vẻ mặt u sầu.

”Mai – Runa thều thào gọi, cô nhận ra mình không còn sức nữa.

Mai nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên, đôi mắt cô đỏ hoe, gương mặt thất thần không còn vẻ thường ngày, không còn đáng vẻ lúc chốc trẻ con mà trông cậu già dặn, nghiêm nghị rất nhiều.

” Tỉnh rồi sao ” – Đức lên tiếng hỏi.

” Reranh ấy ...” Cô thều thào cố gắng ngồi dậy, nhưng sức lực đã cạn kiệt, chúng đã bỏ cô đi hết, cô cố gắng khóc nhọc hắt tẩm chăn phủ ngang người mình ra định bước xuống.

-” Cậu cứ nằm nghỉ đi.”

”Không được, mình muốn đến xem. Người ta có tìm được.... ”-

” Vẫn chưa có tin tức gì, cậu cứ nằm nghỉ đi, nếu có tin tức gì thì sẽ có người cho chúng ta hay . Tôi đã báo cho mọi người biết chuyện, nhưng tạm thời bảo mọi người cứ ở nhà chờ đợi tin tức - ”

Cô biết, Đức đang kiểm chế cơn giận dữ đối với cô. Nếu như cô chịu nghe lời Đức đi khuyên can Rer thì...cô thật đáng trách. Cô khẽ nhắm mắt, nhưng trong lòng cô đang có một cơn bão dâng xé giữ đợi. Nước mắt lại không thể rơi... đau quá, cảm giác đau không gì có thể tả được. Cái chết có thể làm giảm cơn đau này không?

Xoạch, cánh cửa phòng bỗng bật mở, một chàng trai bước vào. Cả hai không hẹn mà cùng nhìn ra phía cửa. Đó là chàng trai đã báo tin chiếc xe Rer lao thẳng xuống vực.

”Sao rồi ”

”Tìm được rồi, tiếc là đã chết” – Chàng trai bình thản trả lời, tâm trạng có chút vui mừng nhẹ nhõm – ”Chiếc xe có vấn đề nên mới xảy ra chuyện.”

Đức chơi với thả phịch người xuống sofa, mặt tái nhợt đau đớn, nước mắt rơi xuống. Lần đầu tiên cô thấy cậu khóc. Cô vừa cố nhom người lên thì nghe vầy cả người bỗng lặng đi.

Chàng trai đó không hề để ý đến phản ứng của hai người bình thản ngồi xuống châm trà uống một ngụm rồi nói tiếp:

” Cũng may mắn là Rer đột nhiên thấy chán không muốn đua nữa nên đi về nhà. Mình giúp cậu ấy đem xe về sau, nên định ở lại xem hết cuộc đua. Ai dè có một thằng nhân lúc cuộc thi hào hứng, mình không để ý mà ăn cắp chiếc xe. Chiếc xe xịn quá mà. Vầy là tên đó lãnh đạn”.

Sau đó,Đức sắc mặt đùng đùng nắm áo chàng trai này kéo lên, tay cung lại gờ lên cao. Cô cứ tưởng Đức sẽ đâm cho anh ta một đấm, nào ngờ cánh tay gờ lên chỉ mấy giây rồi thả xuống ôm lấy người cậu ta, reo mừng.

Cô cũng như người tháo bỏ xiềng xích địa ngục ra, cô thở một cái như muốn lấy lại toàn bộ sức lực của mình.

Khi Đức đang đưa cô trở về, đột nhiên cậu ngừng xe lại nói:

” Bây giờ Rer không sao hết, cậu định thế nào, quay về với Max à hay làMình để cậu xuống đây, cậu hãy tự quyết định đi.”

Nói rồi Đức đợi cô xuống xe thì phóng xe lao đi.

Cô đứng giữa con đường có hai ngã rẽ, ngã bên phải là về nhà Max, ngã bên trái là về căn nhà cũ của cô, nơi Rer đang ở. Bây giờ cô phải lựa chọn, cô nhìn về hai phía đầy lưỡng lự .

Tình yêu trong xa cách ví như ngọn lửa trong gió. Gió thổi tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn.Khi yêu, người ta thấy sự xa cách và thời gian chẳng là gì cả..

Hiểu Đồng không lưỡng lự nữa cô quay đầu chạy nhanh về con đường bên trái của mình với cảm giác hạnh phúc.Trên thế gian này chẳng có vị thần nào đẹp hơn thần mặt trời, chẳng có ngọn lửa nào kỳ diệu hơn ngọn lửa tình yêu.

Hãy để cho người chết đi tìm sự bất tử trong danh vọng và những người sống đi tìm sự bất tử trong tình yêu.

Runa mở cánh cửa cổng quen thuộc, chạy thật nhanh đến trước cửa nhà, hơi thở cô dồn dập, tim không ngừng đập mạnh, cô cố gắng hít thở đều hòa nhịp tim của mình rồi run rẩy đưa tay bấm chuông. Tiếng chuông vang lên...1 tiếng2 tiếng ...3 tiếng chuông ...

Cô lùi lại hai bước nín thở chờ đợi, chờ đợi niềm hy vọng bước ra từ bên trong. Giây phút chờ đợi chỉ vài giây ngắn ngủi mà sao cô cảm thấy thật dài, cứ như thể vừa đi hết một vòng trái đất. Cô không biết mình đã chờ đợi bao lâu nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích...Là không có nhà sao...

Cô cố đưa tay bấm chuông thêm lần nữa, nhưng cánh cửa bỗng mở ra

Người bên trong và người bên ngoài đều bất ngờ nhìn nhau. Trong lòng họ giây phút này thật khó diễn tả, bóng tối bao trùm hai người lại, chỉ để đôi mắt long lánh phát sáng.

”Sao em lại đến đây ”

” Em nghe nói, có tai nạn xảy ra...”

” Vậy à, anh bỗng không muốn đưa nữa nên về sớm, không biết đã xảy ra chuyện”

” Em ...”

”Anh không sao, em về được rồi”

Nói xong, cánh cửa bỗng khép lại. Nước mắt vốn dĩ không thể chảy được của cô bỗng tuôn trào, cô đứng bất động nhìn cánh cửa đã khép chặt, lòng quặn đau, muốn cất tiếng nói nhưng lại không thành lời.

Cô không về, cô vẫn đứng im ở đó chờ đợi. Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra lần nữa trong sự ngạc nhiên của hai người.

”Em cứ nghĩ đã mất anh ...” Cô nói trong nước mắt khi nhìn Rer, cô nhào đến anh ôm chặt cậu vào lòng.

”Bởi vì em đã khóc, bởi vì tử thần đã không cướp anh khỏi em” – Rer ghì chặt lấy cô thoảng thốt nói.

Ngay sau đó là một nụ hôn cuồng dại, hay người họ đã trải qua quá nhiều nước mắt, trải qua quá nhiều đau đớn. Khi nhận ra họ sắp mất nhau, họ mới biết tình yêu dành cho nhau nhiều đến thế nào.

Những nỗi mong chờ, những nỗi đau khổ, những oán hận khóc than giờ đây bị nhấn chìm thay cho sự nhớ nhung, và khát vọng ở bên nhau. Họ cùng nhau hào nhịp thở trong từng nụ hôn, khóa chặt môi nhau bằng sự yêu thương vô bờ, hai bờ lưỡi quấn lấy nhau siết chặt mãi mãi không muốn xa lìa.

Cả hai vồn vã khao khát có được đối phương, lại hôn nhau cuồng nhiệt, sợ rằng cảm giác này sẽ biết mất nên ôm chặt lấy nhau. Hai đôi môi quấn lấy nhau, không tách rời nhưng cả hai đều có cảm giác như ôm nhau vẫn chưa đủ, không thể thỏa mãn, vẫn thấy rất mơ hồ nên càng cố siết chặt lấy nhau.

Định mệnh thật kỳ diệu, không thể trốn chạy, bởi vì vẫn có thể gặp được nhau, ở đất nước hàng triệu người vẫn có thể gặp được nhau, định mệnh giữa anh và cô thật đáng sợ. Lý trí dường như đã biến mất, cả hai đều rơi vào cảm giác mê mẩn, không gì có thể chia cắt được hai người, tất cả đều không có nghĩa lý gì nữa, mọi nghi vấn không được hỏi ra, cả hai chỉ muốn ôm nhau thật chặt, để thỏa nỗi nhớ nhung.

Cả hai bắt đầu thở dốc, hôn nhau cuồng nhiệt hơn, hơi thở quện vào nhau, trao cho nhau mùi vị của ngọt ngào và cả đắng cay, mùi hương quen thuộc đều trao hết cho nhau, giờ phút này ngôn ngữ đã hoàn toàn bó tay, cảm xúc phun trào như nham thạch núi lửa. Cô ôm chặt cổ anh. Anh cao hơn trước, phong độ và trưởng thành hơn trước, trong ánh mắt là sự cao ngạo và tự tin. Một Rer rất khác trong ký ức của cô.

Cả hai cắn môi nhau, cảm nhận được mùi hương của đối phương đang vây kín quanh mình.

Vòm ngực anh dày rộng, khuôn mặt mê người, cả người toát ra vẻ cao quý sang trọng...

Anh thay đổi nhiều quá, khiến cô thấy xa lạ, nhưng cảm giác khi ở bên anh vẫn không thay đổi, cảm giác khi anh ôm cô, hơi thở, mùi của cơ thể anh đều vẫn thế.

Anh thở hổn hển, cắn làn da mịn màng trên cổ cô, ôm chặt cô vào lòng, khát khao muốn hòa làm một vào trong cô, sợ chớp mắt một cái cô lại biến mất khiến anh không tìm được nữa.

”Runa...” Anh thì thầm, nhìn cô gái tàn nhẫn với mình, xác định rằng mình không ngủ mơ.

Không buông, không buông, anh không bao giờ buông tay ra nữa.

Anh yêu cô, anh yêu cô không lý do, anh rất nhớ cô, anh yêu cô.

Tình cảm năm đó của cả hai là tình cảm vô tư của tuổi học trò nhưng thực sự đó chính là tình yêu, chỉ là lúc đó anh còn quá nhỏ không thể biết được.

Hiện tại anh đã xác định chắc chắn được điều đó và anh sẽ không bao giờ đánh mất cô.

Cách xa có là gì? Năm tháng chia ly có là gì? Anh và cô cuối cùng cũng gặp lại, và anh sẽ không bao giờ đánh mất cô, không bao giờ buông tay ra nữa.

Dục vọng cuộn cuộn như sóng biển, cùng với những khao khát chôn sâu nhiều ngày tháng cô cần môi anh rồi cần cổ anh, dán cơ thể vào cơ thể anh, cả người nóng bức, ham muốn thối bùng. Cô đã nói lời tạm biệt nhưng lúc này cô lại nổi lòng tham. Cô biết rằng ngoài mặt cô cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong cô luôn nhớ anh, luôn nghĩ đến anh.

Cô ôm chặt anh, đu hai chân lên eo anh không thể dứt khỏi môi anh, nước mắt của cô trào ra, cô lại động lòng vì anh.

Cuộc đời cô thuộc về người đàn ông này.

Rer bế cô đi đến giường sau đó đặt cô xuống, cả hai nhanh chóng cởi quần áo của nhau, hai cơ thể nóng rực ngay lập tức quấn lấy nhau. Nhiệt độ ấm áp tỏa ra từ người cô, làn da mềm mại, vẻ đẹp của cô tất cả đều trong tầm mắt của anh, chỉ một mình cô mới có thể khiến anh trở nên điên cuồng.

Hơi thở gấp gáp, cô ngồi dậy, hơi thở nóng rực đang phả vào ngực cô. Khuôn ngực mãi cảm được phủ phê bởi hơi nóng vừa quen thuộc vừa xa lạ, sau đó được xoa nắn, vừa dịu dàng vừa như tra tấn.

Làn da cô nóng dần lên khi được anh vuốt ve, cô cần môi, để mặc cơ thể với những ham muốn được thỏa mãn.

Hai tay cô ôm lấy bắp vai rắn chắc của anh, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh còn nóng hơn cô.

Cô đưa tay vuốt ve cơ thể anh, vừa giống như hấp tấp và có hơi bất an nhưng cũng đầy khát khao mong chờ, cô nhắm mắt lại, tiếng rên rỉ càng bật ra khỏi miệng.

Anh hết cần mút ngực cô rồi lại âu yếm xoa nắn, hết lần này đến lần khác, khiến cô càng lúc càng trở nên khao khát, khoái cảm ngập tràn trong đầu óc cô, lồng ngực của anh đập phồng dán lên cơ thể cô.

Cả hai quấn lấy nhau không gì có thể chia cắt được, nhiệt độ từ cơ thể anh truyền qua cho cô, cô ham muốn được có anh, hai chân vòng qua eo anh, nơi mãi cảm của cả hai tiếp xúc chặt chẽ.

Tiếng thở hổn hển vang lên dồn dập, cô mở mắt ra bắt gặp ánh mắt màu xanh biếc đang nhìn vào gương mặt ửng hồng của cô.

Đôi mắt đẹp đến mê người mang đầy dục vọng nhìn sâu vào mắt cô, cô đưa tay ra áp lên mặt anh.

Khuôn mặt đẹp trai này... đã khiến cô yêu đến đắm say.

Hàng lông mày đen, đôi mắt xanh biếc, sống mũi cao, đôi môi mềm mại gợi cảm... Cô ngửa đầu hôn lên đôi môi mềm mại của anh.

Hình ảnh của anh được cô chôn sâu vào trái tim suốt bốn năm qua... Nhưng thất bại rồi! Hóa ra cô không thể nào có thể quên được, dù đã tự an ủi mình, rằng đừng nhớ đến anh nữa, một người cố chấp, người đã để cô một mình.

Nhưng cô vẫn nghĩ đến anh phải vậy không? Cô vẫn nhớ anh phải vậy không? Cô... vẫn không thể dừng cảm vút bỏ tình yêu dành cho anh.

Runa, mày thật vô dụng, thậm rồi, cả đời mày đã bị dính vào bùa mê của anh ấy, còn làm được gì nữa chứ?

Tức thật! Tại sao cô vẫn luôn yêu anh?

Cô đã nói tạm biệt anh mà?

“Runa...” Rer cắn bờ môi cô thì thầm.

Anh đã vô cùng nhớ cô, khao khát được có cô.

Tham lam có sai không?

Không sai, ai cũng có lòng tham, bởi vì trước đây anh thấy mình không xứng với cô cho nên anh đã cố gắng hết sức để có ngày anh xứng đôi với cô. Cho nên hiện tại anh sẽ không bao giờ buông cô ra, không bao giờ.

Năm tháng, cả hai đều đã là những người trưởng thành, nhưng tình cảm, dục vọng, những khoái cảm có được khi ở bên nhau không hề thay đổi.

Tình yêu luôn chịu lực quyến rũ của tình dục, anh và cô quấn chặt lấy nhau, nhiệt độ càng lúc càng nóng hơn, cùng thở dốc trong cảm giác mê mẩn, muốn được đau đớn, muốn được hòa vào nhau làm một.

Mồ hôi túa ra như tắm, cả thể xác và tinh thần đều run rẩy, lý trí điên cuồng dục vọng dâng trào, hai tay anh chu du khắp cơ thể cô, làn da cô mềm mại, cả người cô ấm nóng và cô đang rên rỉ bên dưới anh.

Tình yêu là thứ tình cảm tự nhiên nhất, giữa đàn ông và đàn bà.

Runa cắn môi, cảm nhận được cơ thể mình đang ham muốn được có anh mãnh liệt, hai chân cô quấn chặt quanh anh, cho dù đau đớn, cho dù không quen, cho dù cảm giác đó khiến cô thấy sợ hãi nhưng cô không chùn bước, cô muốn được có anh.

Rer nắm lấy hông cô, đưa biểu tượng dục vọng nóng rực đặt trước cửa mình cô, khiến cả hai đều thở hổn hển.

Từ từ mở mắt ra nhìn người đàn ông ở trên người mình, đôi mắt xanh biếc sâu thẳm, bùng cháy lửa tình nóng rực, nồng nàn nhưng cũng vô cùng mãnh liệt. Anh cúi xuống hôn môi cô, anh yêu cô, yêu sự cố chấp của cô, và... anh sẽ không buông tay nữa.

Cắn bờ môi anh, cô nhắm nghiền đôi mắt sững nước lại.

Hãy để cho bản thân được buông thả để thỏa những khát khao! Cuộc đời cô chỉ có duy nhất người đàn ông này, gặp anh ở đây không thể dứt ra được nữa, mà cho dù có cách xa nghìn trùng đi nữa, sợi dây tình cảm không thể nào có thể cắt đứt được, anh vẫn luôn tồn tại, luôn ở trong cô, ở trong tâm trí cô, trong mắt cô suốt đời.

Rer... Runa gọi tên anh, tha thiết trong tiếng rên rỉ.

Rer... Cô nỉ non gọi anh.

Rer... Cơ thể cô sung sướng khi có sự tồn tại của anh.

Rer... Anh là tình yêu duy nhất của cô.

Rer... Cô yêu người đàn ông này, quá khứ, hiện tại và tương lai, cô mãi mãi yêu anh.

Hai cơ thể quấn lấy nhau, khoái cảm ập đến lan tỏa cả thể xác và tâm hồn, cơ thể cô trỗi dậy những ham muốn bất tận, dục vọng trong cô được đánh thức, cảm nhận được dục vọng điên cuồng của anh, cảm nhận được những chuyển động của anh, cô thấy khó thở nhưng sung sướng đến điên cuồng.

“Runa...” Rer cắn tai cô, giọng anh khàn khàn làm cô bủn rủn cả người, rồi anh cắn làn da trên cổ cô, phả hơi thở nóng rực vào cô, không thể kiềm chế được nữa.

Ngọn lửa dục vọng bùng cháy như thiêu đốt cả hai, những tiếng rên rỉ, thở dốc bật ra khỏi miệng càng lúc càng vang vọng, thiêu rụi lý trí.

Cô rướn người lên, cô khát vọng, cô khát vọng đạt đến đỉnh cao của khoái cảm, bàn tay cô không ngừng thúc giục anh gia tăng tốc độ, hai chân cô quấn chặt lấy anh, cô không thể nghĩ được bất kỳ điều gì khác.

Giữ chặt lấy cô, chinh phục cô, khiến cô phát cuồng vì mình, đưa cô lên đỉnh, khiến cô sung sướng, và cô sẽ cất tiếng rên rỉ.

Dục vọng hoàn toàn lấn át được lý trí, Rer điên cuồng tiến sâu, phá tan mọi trở ngại, lửa tình như thiêu như đốt cả thể xác và tâm hồn, cho đến khi sức lực cạn kiệt, thở không nổi, lý trí hoàn toàn biến mất...

Tinh...Tinh...Tinh

Lờ mờ 3 giờ sáng tiếng chuông điện thoại của Rer vang lên, người con gái nằm trên ngực người đàn ông liền tỉnh dậy mở mắt ra xuất hiện dòng tin nhắn:

”Rer anh đang ở đâu vậy? Đừng có nói là anh không nhớ hôm nay là ngày lễ kết hôn của chúng ta đấy, đừng có quên lời hứa đó nếu không em sẽ hủy hoại mọi thứ mà anh đang có đấy

Người gửi : Hà Phương”

Chiếc điện thoại bị rơi xuống đất nhanh chóng ngay sau đó, cô liền nhìn lại anh anh và sờ tay nhẹ nhàng trên bụng mình nén những giọt nước mắt kèm tiếng nấc ở cổ họng mình.

Cô ngồi xuống nhìn Rer rồi kéo chăn đắp cho anh.

“Em xin lỗi... Nói thật, em không nghĩ rằng mình sẽ gặp anh bởi vì em không muốn cả đời này gắn chặt vào anh. Em biết anh sống ở đây rất tốt, nhưng mà trước đây khi em quyết định để anh rời xa em... Em đã quá ích kỷ.”

Chỉ cần gặp lại anh cô sẽ lại nổi ham muốn.

“Thực ra em đã quyết định quên anh... Đúng vậy! Em thừa nhận rằng em không quên được anh, nhưng nếu cho em thêm năm năm nữa, em tin rằng khi em gặp lại anh em có thể nói với anh rằng em đã quên anh, tội mình chia tay lâu như thế mà em vẫn còn tình cảm với anh, em thật trẻ con đúng không anh? Cho dù em đã là... Nhưng em thấy mình vẫn còn trẻ con, em không thể phủ nhận rằng em vừa yêu anh vừa ghét anh, anh khiến em phải buông tay anh ra, anh khiến em buộc lòng phải làm thế để đổi lại sự vui vẻ cho anh, anh nói em ngốc cũng được nhưng bởi vì ham muốn chiếm hữu trong em rất lớn lao...”

Cô không hy vọng anh sẽ bị đối xử như vậy cho nên cô chỉ có thể rời xa anh.

“Em quyết định rồi em không ở đây nữa, nếu tiếp tục ở lại đây hai tội mình sẽ không thể dừng lại.”

Cô vừa mới đến đây liền gặp gỡ anh, cô nhận ra trái tim cô vẫn còn rất yêu anh, và cô cũng cần phải giấu bí mật của mình... Đứa con của cô.

Nếu anh biết cô đã mang trong mình giọt máu của anh , thì...

“Tạm biệt anh, TB... Không, tốt hơn hết anh và em đừng gặp nhau nữa.”

Cô liền để anh gửi bông hoa có tấm thuốc mê để cho kịp thời gian cô chạy trốn khỏi anh. Và cũng không quên gửi một loạt tin nhắn cuối cho những người cô yêu thương và ghép họ trở về với nhau ,để lại một gói bột thảo dược cho mẹ của anh là Tú Mộc Lan.

Runa đứng dậy, cầm túi xách đi đến cửa. Khi đang mở cửa ra, cô hoảng hồn khi có một lực mạnh kéo cô trở lại.

Ái tình không nhìn bằng mắt mà bằng tâm hồn. Vì vậy, nhân loại khắc họa Thần Tình ái có hai cánh nhưng con mắt mù lòa.

Sự đau khổ làm cho tâm hồn thêm nhẹ nhàng và thanh cao.

Thật thế, khó tìm ra được một tình yêu hoàn hảo. Để trở thành một người tình, bạn phải có liên tục sự tinh tế của một kẻ rất sáng suốt, sự linh động của một đứa trẻ, tính nhạy cảm của một nghệ sĩ, sự hiểu biết của một triết gia, sự thu nhận của một vị thánh, sự khoan dung của một học giả và lòng dũng cảm của một tín đồ.

Thời gian

Trôi quá chậm đối với ai đang chờ đợi

Trôi nhanh đối với ai sợ hãi

Quá dài đối với ai phiền não

Quá ngắn đối với ai hân hoan

Nhưng đối với kẻ đang yêu,

Thời gian là vĩnh cửu

44. Chương 44: Tình Yêu Buồn

2 năm sau

Khuất sau vùng núi bỏ hoang nọ có bóng dáng hai đứa trẻ một trai một gái trông thật đáng yêu làm sao. Bé gái tết tóc bím hai bên với chiếc váy ngắn công chúa màu hồng nhạt nhợt những bông hoa bồ công anh đang rút lại trên thềm sân vườn. Bên cạnh là đứa bé trai bụ bẫm đang cầm một bông hoa cài lên trên đầu cô bé đó nụ cười của hai đứa trẻ thật hạnh phúc và vui vẻ làm sao. Cũng phải khiến cho người phụ nữ cách đó không xa đang cầm một cây chổi quét sân cũng phải bắt giắc nở nụ cười. Nụ cười rạng rỡ nhìn hai đứa trẻ..

"Mẹ mẹ mẹ ơi..." -Đứa bé đó trông thấy cô cười liền chạy tới hôn hờ và đứa bé trai đằng sau cũng vội vàng chạy theo.

"Ran chạy từ từ thôi ngã đấy con"- Người phụ nữ nhỏ nhẹ nói ôm chầm lấy đứa bé cẩn thận lau những giọt mồ hôi còn vương trên tóc mai của cô bé.

"Mẹ Ran em ấy chơi ăn gian chạy nhanh hơn con"- Đứa bé trai đằng sau khuôn mặt trái táo bầu bĩnh bi bô bi bô chu mỏ lên nói.

"Ren con phải nhường em chứ hai đứa ra ngoài chơi đi có gì đi tìm gì Dung cho mẹ nhé"- Cô ôm lấy hai đứa con của mình và nói.

"Nhưng mà gì ấy ngốc lắm ý mẹ gì ấy không biết chơi trò trốn tìm mà mỗi lần gì ấy trốn là hai anh em con lại không tìm được"- Ren luyên thoáng nói làm cho cô nhú mày lại rồi lại từ từ giãn ra.

"Còn gì Hương suốt ngày bắt con làm người thủ những bộ trang phục mà gì ấy làm ra làm con khó chịu không thôi, gì thảo thì chơi với tụi con trò nấu ăn và kêu bọn con thử những món mà gì ấy nấu..."

Cứ như thế như thế tiếng bàn luận tranh cãi kể lể các thứ về ba người gì dần dần bị hai đứa trẻ nói xấu phanh phui ra cô liền thở dài dần đều. Thảo, Hương và Dung đều là những người bạn cũ của cô hồi đó do lần hai năm trước họ bị người ta truy đuổi thế nên cô đã cứu họ sống cùng với ba mẹ con cô trên vùng núi hoang vu này. Ấy thế đã tròn chính hai năm tròn rồi cô vẫn còn nhớ rõ chính cái đêm hôm đó cô rời bỏ anh... người cô yêu? Nhiều lần Ran và Ren đã hỏi cô rất nhiều về ba của hai đứa nhưng cô toàn im lặng và chỉ nhắm mắt nói người đó không tồn tại. Và đêm hai đứa con của mình sông ở đây rồi xa thành phố ồn ào tấp nập rồi xa anh nhưng cô sợ ngày nào đó gặp lại anh cô sẽ ứng xử ra sao đây?

Mỗi chúng ta dường như đều có một phần ký ức đặc biệt dành cho những người xưa được chôn chặt ở một ngăn nào đó trong trái tim. Cảm xúc đầu tiên khi nghĩ về họ là thứ cảm xúc co cụm nỗi nhớ và một chút nhức nhối mang tên "người yêu cũ"...

Và nếu có một ngày, ta vô tình gặp lại người đó giữa đường đời tấp nập thì sẽ như thế nào đây?...

Anh à,

Nếu một ngày gặp lại anh...

Em tự hỏi, liệu có một ngày nào đó định mệnh tình cờ khiến cho chúng ta gặp lại nhau hay không?

Chắc là không anh nhỉ - khi mà chúng ta đã ở xa nhau đến thế. Em có cuộc sống của mình, và anh hẳn là đang hạnh phúc bên lựa chọn của anh...

Nhưng ở đây, em được phép để cho trí tưởng tượng của mình làm điều mà em không dám.**GẶP LẠI ANH.** Nhìn sâu vào đôi mắt nâu ấm áp đã ám ảnh em trong hàng ngàn đêm thao thức.

Em sẽ nói với anh một điều duy nhất... ước gì được quay lại ngày xưa.

Lúc đó em sẽ để cho anh biết rằng **EM YÊU ANH.**

Đã từng ... yêu anh đến dại khờ.

Em sẽ không cố hết sức gồng mình lên để chống lại sức hút mãnh liệt từ anh nữa. Sẽ để cho trái tim lần thứ ba dẫn lối. Vì, giờ đây em đã biết không có anh, cuộc sống của em đã không còn vẹn nguyên ý nghĩa nữa. Dù chính anh là người đàn ông đã khiến em khóc nhiều hơn hết thảy.

Vậy mà ngày xưa, cứ mỗi lần gặp lại anh, em cứ cố vờ lạnh nhạt, thờ ơ, để rồi ánh mắt em lại cứ kiếm tìm ánh mắt anh. Em cứ mơ rằng em sẽ trốn trong vòng tay ấm áp của anh, nghe nhịp đập và hơi thở chỉ thuộc về anh thôi. Và... trong giấc mơ hoang đường nhất, có lẽ em sẽ ôm cổ anh, kiễng chân lên một chút và trao anh một nụ hôn trọn vẹn. Em có lẽ sẽ đánh liều để thuộc về anh không chút đắn đo. Mặc kệ thế gian có xoay vần đến đâu. Không phân tích đến cùng xem ai đúng, ai sai nữa. Không băn khoăn về lòng kiêu hãnh nữa.

Đó là em mơ. Đó là khi thời gian quay ngược lại. Đó là nếu “anh chưa ràng buộc và em chưa thuộc về ai”.

Những cái vô tình thường xảy ra như một lẽ tự nhiên, ngày gặp anh mà giờ đây em gọi với tên gọi khác người yêu cũ, trong em băng qươ điều gì đó và chính em cũng không hiểu đó là thứ cảm giác gì...

Chúng ta gặp nhau là sự vô tình hay là sắp đặt của thượng đế. Nhận lời anh, em đã lấy hết can đảm của mình ra, như một ván cờ mà người chơi họ phải quyết định từng bước đi, và trong ván cờ ấy, lúc đó đối với em như là bước đi quyết định. Vì em sợ một ngày niềm tin sẽ vụn vỡ, vì em sợ một ngày tim mình sẽ đau... em ích kỷ khi nghĩ cho mình phải không anh. Và rồi thời gian trôi qua những câu chuyện chúng ta chia sẻ cho nhau nhiều hơn và nó luôn chân thành, giờ cũng chỉ là những ký ức, nó nằm đâu đó trong góc nhỏ của em. Em sẽ cất nó ở đó và em sẽ chỉ cười khi nghĩ về mà thôi dù đôi khi nó làm em thấy đau. Ngày Em để anh quyết định mọi thứ, buông hay nắm, em không muốn mình như là một vật cản của người khác. Anh nói con đường anh đi còn gian khổ, hay anh đang sợ thời gian sẽ làm phai mờ đi điều gì đó... Và anh quyết định đi và để em lại, để bây giờ em có thể gọi anh theo cái tên khác “người yêu cũ”. Em chỉ biết cố vũ tình thần anh bằng những câu nói động viên và em quên đi cảm giác của chính em. Thương một người em chỉ cần người đó được bình yên, bên em hay bên một ai khác. Chúng ta gặp nhau rồi lướt qua nhau một cách lặng lẽ, chúng ta đón nhận từ nhau sự im lặng khó chịu đó. Ngày đó em đã khóc, bởi chẳng phải không có một lời chia tay rõ ràng từ anh mà từ sự im lặng của anh, anh như đang trốn tránh cảm xúc của chính mình. Con gió mà anh nói nó sẽ mang hết đi tất cả ấy chẳng bao giờ tồn tại. Anh nói lời xin lỗi và bây giờ cũng vậy lời xin lỗi em vẫn còn được nghe từ anh “người yêu cũ”. Chẳng có gì để xin lỗi đâu anh, anh chẳng làm sai điều gì để lời xin lỗi ấy được lặp lại nhiều đến vậy. Chỉ là chút niềm tin về tình yêu của em với đi.

Em sẽ tìm lại nó, niềm tin ấy từ một ai đó. “Người yêu cũ” em nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ gọi, nhưng bất chợt có ai đó hỏi em người yêu của em đâu. Em cũng sẽ chỉ cười “à người yêu của em không có vì giờ em gọi người đó là người yêu cũ mất rồi”. Ngày đầu tiên cũng sẽ như ngày ấy, ngày mà chúng ta dù vô tình hay sự cố ý của thượng đế, em sẽ cười khi mình gặp lại nhau. Món quà mà em muốn tặng anh, một nụ cười cho người yêu cũ. Lúc đó hãy nở nụ cười với nhau và để cho mọi thứ nhẹ nhàng anh nhé. Tạm biệt anh “người yêu cũ”.

Yêu thương thật sự sẽ chẳng tồn tại sự hận thù. Với em mọi thứ em sẽ nhờ gió mang đi hết như lời anh nói người yêu cũ àh

”Em thả tim mình

Theo những tháng ngày trôi

Vẫn chờ đợi

Những bồi hồi chưa-kịp-mất

Ngày hôm qua

Thêm một lần em cúi mặt

Những mảnh tình rơi vỡ

Vắt vào tim

Em thả lòng, theo những giai điệu ...lặng im

Không kiếm không tìm, cũng không còn chờ đợi

Mảnh tình ấy....bây giờ xa vời vợi
Lạc giữa đời, sao tìm lại "ngày xưa"...
"TB...."

Tiếng nói nhẹ nhàng rất là nhẹ nhàng nhưng nó lại khiến Runa phải bất giác tỉnh lại trong dòng suy nghĩ. Nhẹ nhàng mở to mắt lên từ từ quay lại phía sau gần cổng sắt lá cây bất giác tiếng gì đó trong cô vỡ loảng xoảng mọi hình ảnh khi trước như một đoạn phim ú ớ pha màu quay trảm trảm trước mắt của cô.

Buồn mênh mang. Mênh mang buồn.

Em đã gặp lại anh. Sau 7 năm. Hơi muộn anh nhỉ? Bởi ngay cả giây phút này em cũng không biết gọi anh là gì nữa? Đặc biệt hơn tình bạn nhưng dứt khoát không phải tình yêu, tri kỷ hẳn cũng không hiểu. Hay tình bạn quá giới hạn và lãng mạn hơn tình yêu anh nhỉ?

Mình chưa từng nói với nhau điều gì đó ngoài những ánh mắt, những quan tâm, những sự ưu tiên tuyệt đối. Lặng lẽ. Lặng lẽ. Như những cơn mưa gắn liền với những kỷ niệm, để qua nhiều năm tháng như vậy, lâu quá rồi, xa quá rồi, em vẫn không biết phải làm sao để lòng mình thôi nhớ nhung, lưu luyến, hối tiếc, ngậm ngùi mỗi khi thấy mưa thu. Ngay cả trong chiều mưa mình gặp lại nhau đó, em mới nhận ra rằng hoài niệm cũ chẳng cách nào rũ bỏ, có lẽ trong những xô bồ, chỉ là ru nó tạm ngủ yên. Để khi nó trở mình thức giấc, trong phút chốc em không ước mình bên nhau, em không ước thời gian quay trở lại, em chỉ ước cuộc sống đừng có hai từ "giả như" nghiệt ngã.

Mình cạnh bên nhau. Em lặng im. Phở xá cũng lặng im. Gió cứ làm lạnh thêm những hạt mưa đêm ấy, để hơn một lần em muốn một vòng tay. Giả như hôm đó là Cá tháng tư, có lẽ em sẽ hồn nhiên nói với anh về nỗi lòng mình, về những ngổn ngang suy nghĩ, rằng "Em cần anh" và cũng chẳng cần phải đắn đo hỏi lại "Anh có cần em không?". Nhưng mọi thứ quá khó để bắt đầu, chỉ có những nỗi buồn, nỗi cô đơn là thực. Và những điều gì không rõ ràng thì thường làm con người ta day dứt mãi không nguôi.

Người ta chẳng bảo "Hãy nói lời yêu trước khi quá muộn. Tình yêu thật sự không cần phải nói với nhau mỗi ngày nhưng ít nhất trong cuộc đời cũng nên nói ra dù chỉ một lần để ta biết, ta là của nhau".

Nếu một lần nữa gặp lại nhau dù là vô tình hay hữu ý, em chỉ muốn một lần được nhìn lại về quá khứ, một lần được dừng khí mà hỏi anh, yêu thương ấy là giả tạo hay thật lòng? Là chân thành hay thương hại? Và hơn hết...những ngày ấy, trong phút giây ngắn ngủi, có khi nào, em thực sự "đặc biệt" như lời mà anh từng nói không?

Và ở xứ sương mù xa xôi ấy, có khi nào, anh nín những hạt mưa bay...?

Mơ ...là mơ

Runa tự mỉm cười với bản thân mình với người đàn ông trước mặt bên hông anh là Ran đứa con gái của cô và tay trái là Ren đứa con trai bé bỏng của cô. Cô đứng sắp sửa không vững dường như sắp ngã gục thì một bàn tay bờ vai mùi dầu hương quen thuộc trong kí ức xa xăm bỗng đâu lạc đến.

"Sao em lại rời đi chứ ,em có biết là anh đã tìm em rất lâu rồi không ? Runa sao em rời xa anh với con của chúng ta như vậy chứ?"- Giọng Rer vang lên hấp hối ôm trầm lấy cô đôi vai của cô đã gầy đi nhiều rồi anh chỉ muốn lúc này muốn cô trở lại bên anh chứ đừng đi đâu cả.

"Anh...anh là ai..tôi..tôi không có quen anh phiền anh về cho" -Cô đẩy mạnh anh ra rồi nói run dẩy .Dường như cái từ 'của chúng ta' thực sự đã làm thức tỉnh cô.

"Em đừng có như vậy mà hãy để anh có cơ hội giải thích Runa . Anh xin lỗi anh xin lỗi anh đã sai rồi .Từ bây giờ anh sẽ bù đắp cho ba mẹ con em "

"Buông tôi ra, tôi đã nói rồi tôi không quen anh"

Runa nuốt nước mắt vào trong lòng quay lưng đi nhưng Rer đã nhanh tay ôm lấy eo cô thật chắc chắn khóa môi cô thật chặt thật sâu lại.

Bóp...

Một âm thanh rõ to trong làn gió thu vang lên thanh âm nhẹ nhàng vang lại hiện lên mùi máu tanh ở khóe miệng Rer nhưng anh mặc kệ vẫn cầm lấy đôi tay thon dài nhỏ nhắn của cô lại rồi quỳ xuống thêm đất lạnh giá làm bắn đi quần áo trang trọng của anh.

"Runa .. anh sẽ không hối hận như thế này đâu anh sẽ chờ mong em tha thứ chờ tới khi nào em chịu chấp nhận lại anh." -Rer nói mạnh mẽ nhưng Runa không muốn nghe.

Im lặng...

"Chú ấy là ba con sao?"- Vừa lúc đó tiếng nói rất nhỏ từ đằng sau hai người vang lên khiến cô cứng họng lại là Ran con bé thấy cô khóc nên cũng khóc luôn bên cạnh con bé là Ren cũng đang nhìn chăm chăm vào hai người bọn cô.

"Không không con yêu không phải đâu chỉ là hiểu nhầm mà thôi." -Runa vội vàng chạy tới ôm lấy hai đứa con của mình thực sự cô không muốn mất hai đứa con của mình ôm chặt lấy chúng.

"Runa sao em không nói với chúng..."- Rer ân hận đau khổ khóc

"Câm miệng ..anh câm miệng cho tôi .. anh không phải là ba của chúng . Đi thôi hai con chúng ta vào nhà thôi"- Cô sợ hãi dắt hai đứa trẻ lôi sênh sếch vào nhà ánh mắt hai đứa trẻ giao nhau nhìn Rer rồi cũng khuất lại đằng sau cánh cửa. Rer anh đau khổ máu me nhưng không hề động đậy gì cả anh muốn được cô tha thứ nên đã quỳ ở đó ba ngày ba đêm .

Rì rào...rì rào

Đêm nay trời đổ mưa rất to có sấm chớp đùng ở phía sau núi Ran và Ren sợ hãi ôm lấy cô nép vào lòng cô run rẩy cô an ủi vỗ về hai đứa rồi ánh mắt hướng về phía ngoài cửa đang đóng kia . Nỗi sợ trong cô ngày càng lo, cô lo cho anh? đã mấy ngày nay cô đã nhốt mình và hai đứa con trong nhà không muốn gặp anh. Nhưng anh vẫn không rời đi cô cũng có nhờ Thảo Dung và Hương ra kêu anh về nhưng vẫn cố chấp .

Sự cố chấp giống cô? Cô bất giác nở nụ cười phải chăng lúc trước cô cũng cố chấp như vậy ư? Cô nôn nao thở dài đứng ngồi không yên đi đi lại lại trong phòng và trong lòng tự nhủ rằng anh đã về đã về rồi và không sao cả.

Rầm rầm rầm...

Cùng lúc đó có tiếng đập cửa ròn rập khiến cho cô giật mình lao tới mở cửa cứ ngỡ đó là Rer.

"Rer"

"Chị, Runa"

Nhưng dường như cô đã nhầm đó không phải là anh mà là Mai và Cry khiến Runa chột rùng mình bên ngoài mưa rất lớn những hạt mưa bắt giáng tới tấp tấp như bay vào mặt cô. Runa cô đoán trước có điều chẳng lành liền chạy ra ngoài chỗ Rer quỳ đó nhưng không có ai cả một bóng người cũng không có . Cầm giắc tuyệt vọng cũng có , ân hận ,nuối tiếc.. bao trùm lấy cô và tiếng thét vang vọng cả vùng núi lặc lợ trong tiếng mưa vô tình kia.

Lúc sau ổn định lại đã thấy mình ở trong nhà trước mặt là Cry đang bưng cốc nước đưa cho cô uống. Bên cạnh là Mai sốt ruột nhìn cô từ trên xuống dưới trông cô ấy khác đi nhiều rồi gương mặt trái tảo phập phồng lo lắng cho Runa.

"hai người tới đây làm gì chẳng phải anh ấy đã về rồi sao?"- Chỉ là câu trả lời vô tình nhưng thực chất là muốn thăm dò tin tức về Rer.

"Hừ ! cậu có biết là năm đó tớ nghĩ muốn thật nhanh tìm thấy cậu để cho cậu bài học dám bỏ mặc tớ với mọi người không hả? Cậu có nghĩ là mình thực sự ích kỷ không can tâm bỏ đi chỉ vì lí do cũ rích vớ vẩn đó ư? Cậu có biết người lo cho cậu nhất chính là Rer không tìm kiếm cậu mãi không thôi đã vậy tới tìm được cậu rồi lại bị cậu cho quỳ dưới đất lạnh giá suốt ba ngày ba đêm cả dưới mưa nữa cậu biết cậu độc ác hơn cả Hà Phương năm đó không hả?"- Mai giận dữ quát lên rõ từng câu chữ một để khiến Cry cũng giật khóe miệng.

"Là lỗi của anh ta chứ không phải lỗi của tớ "- Runa trả lời vẫn giữ vẻ vô tình

”Chị không phải như vậy đâu là anh ấy bị trúng bùa yêu của Hà Phương”

”Là bùa yêu sao?”

Dòng suy nghĩ về chuyện 2 năm trước ,của đôi trai gái yêu nhau sâu đậm bắt chợt cô gái bỏ đi và chàng trai lại yêu ngay kẻ thù của mình đến mức mù quáng làm mọi người rất là phân vân. Đó chính là Runa và Rer kẻ thứ 3 là Hà Phương chắc hẳn cô ta đã dùng bùa chú gì đó.

Thường các loại Ngải để làm bùa có khoảng 100 loại, nằm rải rác trên thế giới trong rừng sâu núi thẳm. Bởi nó là loại cây có những tính chất đặc biệt, lại tồn tại lâu năm trong những nơi chướng khí ngút ngàn, nên Ngải này có tính Linh(Ma tính),là nơi mà các loài yêu ma quỷ quái rất thích cư ngụ ẩn náu.Cũng giống như là các Vong linh rất thích cư ngụ trên cây Chuối hoặc nơi có vườn Chuối(Bởi vậy trong các lễ chiêu hồn, lập bàn thờ tang cho người mới mất người ta thường bày cây Chuối là theo lý này).

Đã nói đến Bùa chú thì dù là bất cứ loại Bùa chú nào cũng phải nhờ có lực lượng Âm binh giúp sức mới thành công. Ở đây ta hiểu đối với một số người dùng Bùa Ngải vào việc vô đạo thì lực lượng âm binh này chính là các loài yêu quỷ. Đối với yêu quỷ thì một đặc tính cơ bản của chúng là làm hại người. Nếu chúng giết được càng nhiều người thì bản thân chúng cũng được tăng thêm sức mạnh siêu nhiên. Chính vì vậy chúng rất thích những người thường kêu gọi và nhờ vả đến chúng để làm việc thất nhân thất đức.Chúng ám nhập, kích động, điều khiển người đã kêu gọi chúng phải tuân theo tinh thần và ý chí của chúng.

Như vậy thì Bùa Ngải cũng được hiểu rõ ràng như sau:

Bùa Ngải là loại Bùa được làm từ các loại Ngải lâu năm, dùng để kêu gọi các thể lực siêu nhiên hắc ám làm theo tôn chỉ,mục đích Thần chú của người đã tạo ra nó.

Theo sự hiểu trên thì Bùa Ngải này không cần phải đưa cho người bị hại.Người luyện Ngải và làm ra Bùa Ngải chỉ cần biết rõ thông tin về bản thân người bị hại như là Họ tên, tuổi, địa chỉ nơi ở là đã có thể tiến hành làm Bùa Ngải gây tai bay vạ gió cho đối thủ.Trong trường hợp khác thì chỉ cần biết rõ địa chỉ của một ngôi nhà nào đó, cũng có thể làm Bùa Ngải, nhờ yêu quỷ đánh phá nhà đó khiến toàn thể những người có liên quan phải gặp nhiều tai tạt lạ lùng, bí ẩn.

Như vậy người biết Bùa Ngải muốn thư yểm làm hại một ai đó thì nhất định phải có những thông tin như:

1.Họ tên và tuổi

2.Địa chỉ nơi ở

Nếu có ảnh chụp của người đó nữa thì càng tốt. Không có thì Thầy Bùa sẽ cắt giấy thành hình người, rồi ghi họ tên, tuổi, địa chỉ nơi ở của người đó lên.

Tiếp theo Thầy Bùa dâng đàn,đọc Thần Chú, làm pháp, kêu gọi Ma Quỷ dùng năng lực thần thức siêu nhiên của chúng để đi đánh người vào những giờ nhất định trong ngày. Thường thì phải dùng Chính giờ thì linh lực phá hoại mới mạnh. Giờ xung,hình,hại với tuổi của người bị hại hay được sử dụng.

Người Thầy Bùa khi đó sẽ đốt Ngải khô hun khói xông vào hình nhân (cắt giấy thành hình người) hoặc là vào ảnh của nạn nhân. Mồm đọc Thần Chú để kêu gọi Ma Quỷ hành hạ nạn nhân. Bọn Ma Quỷ đó sẽ dùng các đồ vật, vũ khí đánh vào người bị hại thành thương (không thành vết thương mà thành nội thương, tà khí xâm nhập vào trong cơ thể). Lâu dần bệnh trạng nặng lên, nếu không biết thì có thể chết.

Cách khác nữa là Thầy Bùa dùng 1 lư hương, bên trong có bài vị ghi tên, tuổi, nơi ở của người cần hại. Nam thì dùng 7 nén hương, Nữ thì dùng 9 nén hương cắm vào lư hương đó, phía trên treo hình nhân người muốn yểm để khói hương xông,ám vào hình và đọc Thần Chú kêu gọi Ma Quỷ đi đánh phá hại người.

Những người bị Bùa Ngải thư yểm như thế, thường trong ngày vào những giờ nhất định sẽ bị đau yếu, mệt mỏi vô cùng, tinh thần bất định hoảng hốt, lòng áy náy lo lắng không yên, sợ hãi vô cớ...vv. Sau giờ đó lại hết triệu chứng trên hoặc nhẹ đi hẳn. Ngày qua ngày nếu không biết bệnh sẽ nặng dần lên mà không biết do nguyên nhân gì, đi khám cũng chẳng ra bệnh.

Là như vậy sao thực sự là như vậy sao Runa ôm đầu mình đập vào tường trong nền gạch trắng của bệnh viện là cô đã sai đã sai khi rời đi ích kỷ nuôi con của cô và anh rồi khi anh tìm thấy cô thì cô lại để anh quỳ suốt mấy ngày trong mưa đó . Cry nói bùa chú vẫn chưa được giải nếu như phải giải thì cần tình yêu thật

sự thuốc giải là cô chính cô. Thế nhưng anh lại quỳ làm trong người anh có khí âm cộng với vùng nước cực dương sẽ làm cho cả hai khí đan xen vào nhau dẫn tới làm tê liệt cả người nếu có chữa khỏi đi chẳng nữa cũng sẽ để lại di chứng là tàn phế..

Vì cô là tại vì cô nên anh mới bị như vậy cô khóc nước mắt rơi xuống nền nhà tạo thành những vũng nước đan vào nhau có thể nhìn thấy cô khuôn mặt tiêu tụy trong đó dù là vũng nước rất là nhỏ .

"ai là người nhà của bệnh nhân?"- Một bác sĩ trung niên đi tới Cry liền đỡ cô dậy .

"là tôi, anh ấy qua khỏi chưa? anh ấy sao rồi?"- Cô túm lấy tay bác sĩ già nói hốt hoảng

"Anh ta vẫn chưa qua cơn nguy kịch do bị khí âm và dương đã tích tụ trong người anh ta làm tại ra một khối u và khối u đã chúng tôi đã mổ nhưng vẫn mãi không xác định được nên đã để mất quá nhiều máu ..Loại máu đó rất hiếm ở chỗ chúng tôi thế nên chúng tôi không có nhóm máu R"

"Tôi có tôi có hãy lấy máu của tôi cứu anh ấy" -Cô sấn lại gần hơn bác sĩ giọng cầu khẩn cũng làm cho bác sĩ cũng không có cách nào liền đưa cô tới phòng cấp cứu lấy máu. Runa cùng nhóm máu của anh bởi vì năm xưa cô đã được thay sạch toàn bộ máu trong người bằng máu của anh lúc đó chỉ có máu của anh mới cứu được cô. Bây giờ cũng có thể đã tới lúc trả chúng về cho anh , nằm xuống giường bệnh trắng xóa bên cạnh là Rer nằm bên đồng máy móc kêu tíu tíu anh khuôn mặt trắng bệch bờ phờ không còn giọt máu nào. Runa nắm chặt lấy bàn tay của anh khẽ nói:

"TB..em yêu anh"

**

Tít..tít..tít

Tiếng máy móc vẫn kêu bên đầu giường căn phòng vẫn như vậy trắng xóa thơ mộng , cô nhẹ nhàng đảo mắt nhìn sang bên cạnh của mình là anh anh vẫn nằm đó ngồi dậy có chút khó khăn bàn tay vẫn đang nắm lấy tay của Rer.

"R.. Runa..." -Tiếng gọi thều thào ngắt quãng khiến cô sức nhìn vào "anh.. anh anh đã tỉnh rồi "

Runa vui mừng khôn siết lấy bàn tay to lớn của Rer nâng lên ôm vào lòng,rồi ôm trằm lấy anh.

"Ru..na ...anh.. yêu em ..anh yêu e...m"

Giọng nói thều thào mấp máy môi khiến cô không thể nghe rõ được những lời anh nói chỉ biết khóc òa lên và ôm chặt lấy anh.

"Anh..anh tỉnh lại rồi anh có biết em lo cho anh lắm không?"

"Anh con của chúng ta đã lớn rồi"

"Hai đứa con của chúng ta rất mong được gặp anh"

. . .

Bàn tay to lớn của anh động đậy sờ tới khuôn mặt của cô đang bị nước mắt lấp đầy kia rồi nở nụ cười hạnh phúc nghe cô nói rất nhiều nhưng anh không trả lời.

Cạch....Títtttttttttttttttttttttttttttttt

Âm thanh của tiếng nói bỗng dừng ngừng lại bởi cánh tay trên mặt cô đã không còn mà tuột khỏi gương mặt đập mạnh xuống giường rồi sau đó là toàn bộ tiếng máy móc thiết bị vang lên như tiếng còn báo động khiến cô không cầm được lòng ngược tới đôi mắt đó đã nhắm nhiên vào lúc nào không hay biết. Trên màn hình nhịp tim đã tạo thành một đường thẳng dài vô tận.Tiếp đó là những bước chân dồn dập của các bác sĩ lao vào trong phòng trên tay dụng cụ đã đầy đủ..

Sau đó là tiếng thét của cô vang lên trong khắp phòng bệnh ai oán nào lòng cho cuộc tình sắp chớm nở lần nữa lại vụt tan biến.

45. Chương 45: Đầu Mới Là Kết Thúc Thực Sự (1)

"Chuyện đấy đã xảy ra lâu rồi tại sao chị ấy không chịu chấp nhận chứ? em cứ phải nhìn chị ấy như vậy em không chịu nổi"- Ngọc Anh khóc Đức ôm lấy cô và vẻ mặt của mọi người cũng sầm xuống.

"Chuyện là tại em tất cả là tại em nếu em không có ép chị ấy lấy anh Max thì có lẽ chị ấy không dẫn đo mà bỏ đi"- Cry vừa nhìn Runa ở ngoài vườn vừa nhìn vào mọi người.

"Cry em không phải là người có lỗi , anh cũng ân hận cũng có lỗi với Rer và Runa.."- Max dầm tay vào tường máu trên nắm đấm bắt đầu rỉ ra.

"Mọi người cứ ở đây mà đổ lỗi cho nhau như vậy mãi sao hãy nghĩ ra cách gì đã giải quyết đi chứ?"- Mai tức giận hét lên.

"Cách gì đây ?"

Hồi đến câu này căn phòng đều im bất hủ lên không có một tiếng động hay hơi thở ngay cả một cây kim cũng có thể làm cho mọi người run rẩy. Rồi lại nhìn ra ngoài sân vườn..

Ánh nắng vàng rực rỡ trùm lên khu vườn. Mây trôi lững lờ. Những vầng mây đó không đủ để che bớt cái nắng chói chang của ngày hè. Gió thổi nhẹ nhàng trong khu vườn ,một khoảng mùi vị dư âm gì đó đến khó tả của quá khứ xa xăm nào đó khiến người khác không dám thốt lên lời. Bên cạnh là chiếc xích đu màu xanh nhạt mang theo kí ức sâu đậm của một chuyện tình buồn.

Và cũng bây giờ người còn lại ngồi đó chỉ có một bóng dáng nhỏ nhoi của một cô gái với chiếc váy trắng tinh khôi mái tóc dài ngang vai thả ra bay trong gió cùng tiếng hát trong trẻo .Và cười với bên khoảng không không có một bóng người của mình.

...

Khu vườn xưa vẫn thế

Thế nhưng sao anh chẳng về

Để đêm mùa đông không có anh lạnh biết bao nhiêu...

Con đường xưa vẫn thế

Vẫn mong anh quay trở về

Bước đi bên nhau như lúc ban đầu

...

"Mẹ mẹ cho con ngồi với"- Tiếng nói nhỏ bé của Ran con bé chạy tới ngồi tốt vót lên phía khoảng không đó vui vẻ.Đằng sau là Ren và Thuần Mạn -con gái của Tuấn và Mai.

"Tránh ra"

Tiếng nói đó Runa bực mình vì con bé ngồi vào chỗ khoảng không liền ủa Ran xuống đất khiến con bé trầy xước đầu gối. Và cô cũng không quay lại mà cứ nhìn vào khoảng không bên cạnh mãi. Lúc này ở trong nhà mới có động tĩnh liền chạy tới đầu tiên là giọng vảnh vảnh của Cry..

"Chị ,sao chị đẩy ngã con bé như vậy chứ?chị còn nhớ là chị còn có con không hả? chị hãy tỉnh lại đi cho em nhờ anh ấy chết rồi đã chết rồi. Rer thực sự đã chết rồi"

Chết! Cái từ kia đã làm cho Runa dường như đã ngưng cử động nụ cười trên môi cứng ngắc vô hồn giống như một con búp bê đang bị đứt dây cút vậy. Không không anh ấy chưa chết không phải như vậy đâu cô lắc đầu ngựa nguội để cho những lời nói của Cry tống khứ hết đi. Cry thấy biểu hiện như vậy của Runa liền không chịu được mặc dù Max đã kéo tay cô lại nhưng cô không chịu nghe.

"Chị em nói là anh ấy không còn nữa không còn n..."

Bốp

Lời chưa kịp nói hết bàn tay Runa đã ôm trọn mặt Cry mà tát ,hơi thể gấp gáp hét lên từng đợt "Em..Em..nói gì vậy anh ấy không chết anh ấy đang ở đây ,anh ấy không có chết" -Rồi ngồi xồm xuống khóc thút thít

"Chị.... .."

"Dừng đi, Đức hãy đưa Ngọc Anh về đi còn Cry giao cho Mai với Tuấn đưa về tôi sẽ ở lại nói chuyện với Runa"- Max tiến tới bên Runa đang ôm mặt khóc ngồi xuống.

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì cả Ren và Ran hãy đem đến cho bố mẹ anh đi "- Max trấn tĩnh nói lại tiếp rồi mọi người cũng phải rời đi theo ý anh.

Một thân anh to lớn Max giang tay ôm trọn lấy Runa vỗ về an ủi cô đem nỗi uất hận tổn thất lên Max mà cứ ngỡ đó là Rer. Nhưng tiếng tim đập của họ lại đập cùng với nhau tất nhiên cô biết chắc là đây không phải là Rer. Vừa rồi là cô đã làm loạn tất em gái của mình mà bấy lâu nay cô không dám nở tay tát .

"Max bọn họ bảo anh ấy đã chết"-Rúc đầu khỏi ngực Max cô thẫn thờ dùng đôi mắt long lanh để nói.

"Rer chưa chết đúng vậy em nói đúng..."- Một lời MAX nói như vậy nhưng lại quay mặt ra chỗ khác nhắm chặt đôi mắt lại im lặng.

Runa cũng im lặng cô dường như có một cảm giác nào đó khiến mình không thể hiểu nổi những lời Cry nói lại vang vọng trong cô. Rồi một tiếng nói đầu đó lại vọng đến bằng giọng nói quen thuộc rất xa xăm là Rer..

Tử thần có thể bắt anh nhưng anh sẽ không để bị mất em .

Đây là kết cục của chúng ta phải không? Tại sao lại không thể đi trên con đường khác? Tại sao vậy? Là cô đã chết rồi mà tại sao vẫn nhìn thấy Rer bên cạnh giường khóc?

Một tia sét chạy ngang qua đầu cô . Runa bắt đầu không ổn định được tâm lí liền bất chợt mở to đôi mắt hô hấp liền không được đều khó thở ôm lấy ngực giọng nói không thể thốt lên được nước mắt ở hai hốc mắt lại đổ. Runa liền ngất đi.

TB...TB..

**

Mí mắt Runa khẽ mở ra trước mặt vẫn là phòng bệnh trắng xóa.Thì ra là nằm mơ nhưng mặc dù kết cục này mình có thể gặp anh ấy. Giường bên cạnh vẫn là Rer đang nằm đó trong tình trạng bất động Runa liền cử động miệng thều thào nói với vị bác sĩ đang kiểm tra :

"Bác sĩ, anh..ấy sao rồi?"

"Không sao rồi vẫn ổn ,chuyển biến tốt" -Nói xong ông đi ra ngoài.

Còn lại mình cô nhìn Rer thẫn nói nhất định anh phải tỉnh lại đây nhất định vì em và con của chúng ta. Nói xong cô lại chìm vào bất tỉnh.

Trong phòng bệnh trắng xóa có một người đàn ông đang vuốt ve chiếc khăn trên khuôn mặt của người con gái đang nằm trên giường bệnh kia một cách thành thực. Nước mắt người đàn ông tuôn rơi trên bàn tay cùng với dây truyền gây gò với giọng nói khô khan

"Runa..em hãy tỉnh lại đi mà nếu em đã mệt rồi thì hãy ngủ một chút đi anh sẽ ..ở đây đợi em tỉnh lại"

"Rer..."

Bàn tay Rer khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng nõn mịn mà mất sắc của cô mà nói bỗng tiếng nói phía sau làm cho anh ngừng lại. Người ngồi xe lăn bước vào người con gái mái tóc xoắn dài trên người là bộ quần áo màu xanh của bệnh nhân.

"Rer.. Runa vì cứu em nên bây giờ mới nằm đó trở thành như thế. Là em đã làm liên lụy đến chị ấy... xin lỗi... em xin lỗi"

Tiếng nói chuyện của hai người họ ở một góc đối diện cửa sổ khuôn viên căn tin bệnh viện. Họ cùng mang tâm trạng giống nhau đan sen rối bời .

"Chỉ cần em khỏe mạnh trở lại thì sẽ không phụ những gì mà cô ấy làm cho em. EM cũng cần phải chăm sóc cho đứa bé trong bụng mình đó. Phải rồi ! bây giờ em định thế nào ?"- Rer nhìn Cry và nói

"Em sẽ đợi anh Max chữa trị xong cánh tay và cùng em đón đứa con này"- Cry ôm bụng nhỏ bắt đầu mới nhú lên nói.

"Em yên tâm. Anh sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho anh ấy"

"Bác sĩ có nói tình hình của Runa bây giờ thế nào không?"

"Bác sĩ nói..."

Bỗng tiếng nói của Cry chợt ngừng lại bởi ánh mắt với vẻ mặt của Rer cô cũng quay lại nhìn ngạc nhiên không kém. Tiếng bước chân rộn rập Rer liền đứng dậy đi về phía người con gái đó đang định tiến về phía Cry .

"A.... .."

Một tiếng hét vang lên cùng tiếng hối hấp của Cry .

"Rer..."

**

Năm 2050

Bây giờ thời tiết của Los Angeles HOA KỲ trong Tháng một có thể mong đợi thường xuyên sương mù, đôi khi mưa, thỉnh thoảng hơi có mây . Phạm vi nhiệt độ ban ngày trung bình là khoảng 13°C và 16°C. Thường Thứ ba tuần là nóng nhất trong Tháng một.Những năm gần đây, Trung bình, chỉ 5 ngày là mưa. Los Angeles trong Tháng một kinh nghiệm tươi ngày. Thông thường nhiệt độ biến động xung quanh thành phố 14°C và gió là Light breeze.

Bầu trời hôm nay có chút se se lạnh của cuối đông đan sen với chút ẩm áp của mùa hè. Phía trước một cô gái xinh đẹp tuyệt hảo trên tay cô đang ôm một đứa bé gái sơ sinh bụ bẫm vừa tròn hai tháng tuổi. Nhìn về phía trước cổng bệnh viện Good Samaritan bệnh viện nổi tiếng nhất trên thế giới.

Nụ cười được bật hé lên khi người đàn ông to lớn bước ra hai tay dang rộng chạy tới ôm chặt cô gái bao nhiêu niềm vui sen lẫn nỗi buồn cùng sự thỏa mãn trên gương mặt họ.

"Max anh ..anh đã thành công rồi con ..con của chúng ta đây này ..Max" -Cry ôm chặt lấy Max vừa khóc vừa cười trong hạnh phúc bởi vì cuối cùng đã đợi được đến ngày này.

"đừng khóc mà cô gái ngốc nghếch của anh ..anh đã trở về rồi đây anh xin lỗi đã không ở bên em để trông chờ con chúng ta ra đời" -Max với một tay ôm lấy đứa bé lên rồi ôm chặt lấy cô.

"Không ..không sao em chịu được mà bởi vì con bé con của chúng ta nó ngoan lắm nó không có khóc với quấy nhiễu em đâu anh "

"Chúng ta về nhà thôi bà xã.."- Mã buông ra cho cô dễ thở hơn rồi tay quàng qua vai cô.

"oe ...oe..oe"

"Thấy chưa con bé nó cũng đồng ý rồi đó "- Cry bật cười hạnh phúc nhìn Max. Rồi họ cũng bước đi trở về nơi mà họ được có nhau hạnh phúc đã đem họ rời xa và tới lại với nhau đó.

. . .

~Bệnh viện Philippin

~Vẫn như thế thời gian dường như đã ngủ quên và cũng quên luôn việc đánh thức những kí ức đáng nhớ. Trong phòng bệnh trắng xóa đó vẫn kể như từ lúc nào nó vẫn chưa hề thay đổi nhưng người bên cạnh chiếc giường bệnh đó đã thay đổi .Anh người đàn ông chung tình vẫn chờ cô gái trên giường tỉnh dậy hàng ngày

hàng giờ thế nhưng cô ấy vẫn chưa tỉnh dậy. Phải chăng ông trời muốn thử lòng họ thêm lần nữa bởi những chuyện đã qua kia? Chuyện tình của họ thật buồn..

Trong cuộc tình của họ đã có những giọt nước mắt , nỗi đau, tiếng cười ,hạnh phúc.Giọt nước mắt đầu tiên của tình yêu giống như hạt kim cương; giọt nước mắt thứ nhì giống như hạt ngọc; giọt nước mắt thứ ba giống như những giọt nước mắt khác, không hơn không kém.

Tình yêu tuyệt vời nhất là thứ tình yêu có thể đánh thức tâm hồn, đưa chúng ta tiến xa hơn, thổi bùng lên ngọn lửa trong tim và mang đến cho ta sự yên bình. Đó chính là tình yêu anh hy vọng có thể mang đến cho em mãi mãi. Hạnh phúc sẽ không phụ lòng những người biết nắm giữ lấy nhau, kể cả chuyện đơn giản nhất như là yêu thương một ai đó, thì chúng ta cũng phải học...

Tình yêu có lẽ là thứ tình cảm đẹp đẽ và tuyệt vời nhất trong cuộc đời. Nơi nào tồn tại sự sống thì nơi đó có tình yêu. Tình yêu đẹp, tình yêu đích thực sẽ làm thay đổi con người, khiến chúng ta sống ý nghĩa hơn. Những dự định trong cuộc sống của bạn sẽ tuyệt vời hơn khi có thêm một người bạn đồng hành. Những người yêu nhau sẽ luôn tìm thấy được nửa kia của mình kể cả trong những ồn ã của cuộc sống, trong những bộn bề lo toan. Tình yêu nào đâu cần cao sang, chỉ đơn giản là ngồi tựa lưng vào nhau, cùng nắm tay nhau đi trong buổi chiều đầy gió. Ngày nào còn được sống trong tình yêu thì ngày đó chính là ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời mỗi người.

Tình yêu thật đẹp khi hai tâm hồn được đến bên nhau, nhưng không phải ai cũng hạnh phúc được ở bên nhau, có hàng ngàn lý do đặt ra để yêu và cũng ngược lại có ngàn lý do để rời xa nữa yêu thương của mình. Vì hoàn cảnh, tính cách, số phận, con đường, tuổi tác...mà không đến được với nhau để rồi kết thúc một tình yêu trong đau khổ và như thế phải xa nhau.

Bàn tay quen thuộc ấm áp nhưng sao gầy gò bất giác khẽ cầm khăn lau mặt cho Runa. Tất nhiên là cô cảm nhận được điều đó trong tiềm thức động đập có những ý nghĩ mơ hồ mong manh.

"Người hàng ngày đến chăm sóc mình là Rer sao? Là anh ấy à Rer ..nhất định là anh ấy. Mình có thể cảm nhận được .."

Bàn tay Rer khẽ vuốt lên khuôn mặt của cô từ từ ôm lấy khuôn mặt của cô rồi mỉm cười rồi nói khẽ "Ngày mai anh sẽ tới thăm em" -Rồi với tay sờ lên mặt bàn bên cạnh với lấy cái kính dâm màu đen cùng chiếc gậy để cạnh đầu giường. Đeo kính lên mắt rồi từ từ cầm gậy chống đứng dậy. Nước mắt từ khóe mi của Runa chọt nhỏ xuống lăn dài trên gò má là cô ấy đang khóc?

Gần đi ra cửa là Đức đi bèo đỡ lấy Rer , cùng lúc đó đằng sau là Cry và Max cầm bó hoa. Cry được Max đỡ từ sau lên tiếng nói "Anh về rồi sao?"

Rer chỉ gật đầu rồi định cất bước đi thì tiếng nói yếu ớt vang lên khiến anh khựng lại. "TB...TB...Rer..." đôi mắt cô từ từ hé mở .

"Runa Runa chị tỉnh rồi sao?" -Cry chạy tới bên giường bệnh nắm lấy bàn tay của Runa .

"Cuối cùng anh cũng đợi được em tỉnh dậy"- Rer nói

Runa liền đưa tay lên sờ khuôn mặt đó nhưng cánh tay của anh đã nắm lấy tay cô bỏ xuống.

"Em muốn nhìn rõ, kính của em đâu?"

Rer liền bỏ chiếc kính dâm màu đen ra ngập ngừng đưa tay cô lên sờ khuôn mặt của anh.

"Nào..."- Runa đưa tay vuốt ve khắp khuôn mặt anh .

"Hơi béo đúng không"- Giọng Rer mang vẻ khổ tâm nhưng anh quả thực rất vui sướng vì cô đã tỉnh lại.

"Gầy"

"Runa kính của chị đang ở nhà "-Cry lúc này mới lên tiếng

"Cry em.."

"Hai người nói chuyện đi bọn anh ra ngoài "

46. Chương 46: Đầu Mới Là Kết Thúc Thực Sự? (2)

Ra ngoài cửa phòng đi được một đoạn Rer liền cầm chiếc kính đen lên đeo vào cầm chắc cây gậy trong tay nghiêm nghị cất tiếng hướng tới Đức.

"cậu đi đi "

"Rer à.."

Không kịp để Đức nói tiếp Rer khỏ sở lê chiếc gậy xuống sàn nhà sáng bóng sờ tay về phía trước đi tiếp.Đức đằng sau tay nắm củ đấm thành một quyền đánh liên tiếp vào nền tường bất dứt đau khổ khôn ngoai. Rer vẫn bước đi lạnh lẽo nhưng trong anh vẫn không mất đi vẻ quyền quý cao xang ngạo mạn của một quân vương hắc đạo. Sau chiếc kính đen là những giọt nước mắt lăn dài nhanh trên má. Anh đã can tâm?

Trong phòng bệnh của Runa vẫn còn lại Cry và Max. Cry nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc mái rối bời của Runa lên rồi nhẹ nhàng nói:

"Chị có biết chị đã ngủ rất lâu rồi không? Không phải vì đột đó chị cho máu cho em nên bây giờ em mới thuận lợi sinh đứa bé ra. Runa em cảm ơn chị"

"Cry...em"

"Cháu bé rất khỏe bây giờ Ngọc Anh với Mai đang chăm sóc chocon bé"- Cry nói xong liền quay lại về phía Max nắm lấy bàn tay của anh rồi nhìn lại Runa.

"Max, anh ấy đã giải phẫu thành công bàn tay"

"Runa... xin lỗi" -Max chần chừ mãi mới thốt ra được câu xin lỗi từ thâm tâm của anh.Còn Runa cô chỉ mỉm cười và lắc đầu nhẹ nhẹ.

.. . . .

Bầu trời của buổi chiều lúc mặt trời lặn được nhìn xuyên qua ô cửa kính của bệnh viện thật đẹp làm sao như một bức tranh phong cảnh lặng tình cô đơn hiu quạnh.

"Cry thủ tục xuất viện cho Runa đã làm xong rồi" -Max trong tay cầm tờ giấy xuất viện của Runa đưa cho Cry đang thu dọn đồ đạc coi. Runa nghe thấy vậy đang đứng ở cửa sổ liền quay lại nói:

"Cry... Rer anh ấy không tới sao?" -Đúng vậy điều cô rất cần bây giờ chính là anh.Nhưng tại sao từ lúc cô tỉnh dậy tới nay sao anh không tới thăm cô cả ngay tới lúc cô xuất viện cũng thế. Câu hỏi đó khiến cho cả hai người họ bất giác lúng túng đưa mắt nhìn nhau xem trở lời như thế nào.

"À anh ấy đi công tác nên chưa về chị à" -Cry ghen ngào trả lời nhưng mắt của cô lại hướng về Max vì đã lừa dối chị của mình khiến cô bứt dứt.

"Anh ấy nói hôm nay sẽ tới đón chị xuất viện.."- Lời nói dứt quãng của Runa, Max im lặng Cry liền mím môi tiến lại gần Runa.

"Anh ấy đi công tác thật rồi chị đừng suy nghĩ nhiều nữa"

"Cry...chị cảm thấy Rer đang trốn tránh chị có phải có chuyện gì xảy ra với anh ấy rồi không?"- Runa cầm lấy hai tay của Cry và nói.

"Không..không có chuyện gì hết thật đó.Chúng ta về thôi chị"- Cry ôm lấy Cry cùng bước đi rồi thu dọn nốt đồ đạc.

"Cho chị mượn điện thoại của em được không?"

Bên hồ cá của bệnh viện là một bóng dáng người đàn ông đang chống gậy ngồi bên hồ. Đôi mắt đen đẹp đẽ được che kín bởi chiếc kính dâm màu đen. Suy tư? Âu lo?

"Rer! Max với Cry đã làm thủ tục xuất viện cho Runa rồi cậu yên tâm đi"- Bước đến là giọng nói của Đức nhưng Rer không hề trả lời mà lại nhìn mông lung về hướng cửa sổ phòng bệnh của Runa.

"Runa có một chuyện em chưa nói với chị, 1 năm trước anh ấy đến thăm chị khi đó Hà Phương đột nhiên xuất hiện định hại em nhưng Rer anh ấy vì cứu em mà bị làm hại đôi mắt...anh ấy đã bị mù rồi..." -Cry nuốt nước mắt trong lòng từ từ khẽ nhắm mắt lại thực tình cô không nhớ nhưng Runa cần phải biết chuyện này.

Runa khẽ thở dài thần thờ đôi mắt bắt đầu đỏ hoe hai bên má nóng ran như lửa đốt. Lòng quặn đau từng cơn một chút mãi không thôi. Tay run run chần chừ cầm điện thoại trong tay đỏ mồ hôi rồi cũng khẽ nhấn phím gọi. Điện thoại được kết nối Runa liền đứng bật dậy im lặng hồi lâu nén nước mắt.

"Rer...anh đang ở đâu? Em xuất viện rồi" - Cô nhắm mắt lại tịnh tâm trấn an mình.

"Anh đang đi công tác ở Hồng Kông...anh dạo này công việc bận rộn nên không thể về được" - Đầu dây bên kia bây giờ mới lên tiếng nói.

Kíu...Kíu...Kíu

Tiếng còi xe cấp cứu trong máy phát ra và ở ngoài sảnh bệnh viện cũng như vậy mà phát ra Runa nhú mào nhìn ra phía cửa sổ rồi chạy tới. Chiếc xe cấp cứu đó đi thẳng ra ngoài cổng bệnh viện cô im lặng một hồi rồi chạy đi khiến Rer cảm thấy có gì đó không ổn. Mặc cho Cry đang gọi cô.

"a.. Runa.."

"Cry..Cry à để hai bọn họ nói chuyện đi!"- Max kéo Cry lại Cry cũng định tâm lại rồi không đuổi theo nữa.

"Anh về lúc nào vậy?" - Cô vừa chạy trên hành lang vừa thở gấp nói

"Anh cũng không biết anh có thể về được lúc nào nữa, sau khi anh xử lý mọi chuyện ở đây xong anh mới có thể về thăm em. Em đừng đợi anh nữa mau về nhà đi nghỉ ngơi cho tốt"

Chạy ra tới sảnh bệnh viện cô liền bắt đầu định hướng quay xung quang liền nói tiếp: "Không phải anh nói sẽ tới đón em sao?"

Huych

"cô làm sao vậy đây là bệnh viện đây!"

"Tôi xin lỗi"

Tiếng nói đó như sét đánh ngang tai đối với Rer anh liền tắt máy đứng dậy nói với Đức "cậu giúp tôi gọi xe tôi muốn về nhà "

Chạy ra được khỏi sảnh Runa liền đưa máy lên nghe nhưng phát hiện đã tắt "Guê! Alo" -Nước mắt tuôn rơi trên gò má tay run rẩy nhấn gọi lại điện thoại quả nhiên kết nối được nhưng bây giờ không phải Rer nghe mà là Đức.

"Chị à"

"Rer có phải đang ở cạnh anh không?"

"Có" - Đức nhìn lại Rer trả lời

"Hai người đang ở đâu?"

"Bọn tôi đang ở trước cửa bệnh viện"

"Đợi tôi" -Rút lại cô chạy thục mạng về phía cửa bệnh viện.

"Cậu nói chuyện với ai vậy?"- Rer liền hỏi

"là Cry"

"Không đúng là Runa...là Runa cô ấy đúng không!"- Rer gầm lên

"ừm"

"Hãy đi chặn cô ấy lại tôi không muốn cô ấy nhìn thấy tôi trong bộ dạng như thế này" - Rer hùng hổ nắm lấy cổ áo của Đức

“Rer...”

“Bao nhiêu năm qua tôi chưa cầu xin cậu điều gì nhưng bây giờ tôi cầu xin cậu hãy ngăn cô ấy lại..tôi không muốn để cô ấy nhìn thấy tôi bây giờ như thế này.. đi đi đi mau”- Rer đẩy Đức đi rồi cầm gậy loạng choạng tìm đường bước đi còn lại Đức đứng nắm chặt tay đau đớn khổ sở.

Đến lúc Runa đến chỉ tìm thấy được mỗi Đức “xin lỗi Rer đâu?” nhưng hỏi mãi Đức không hề trả lời.

“Người đâu? Hà”

“Anh ta đi rồi..”

“Vậy anh đi đâu rồi?”

“Anh ấy..không nói với tôi”

“Sao anh lại để anh ấy đi một mình chứ? Nguy hiểm như vậy anh có biết không sao anh lại để anh ấy đi một mình.Vậy anh ấy sẽ đi đâu? đi đâu đây chứ?” –Vừa nói cô vừa khóc nức lên ngã xuống

“hay là... chúng ta về trước đi anh ấy không sao đâu, anh ấy rất muốn gặp cô” –Đức ngồi xuống nắm bả vai cô.

“Không phải tôi bảo anh đợi tôi ao? Tại sao anh lại để anh ấy đi.. tại sao? “

Runa cầm chiếc điện thoại lên một giọng nói quen thuộc xa xăm vang lên ‘Runa, anh đi đây em đừng tìm anh nữa’ lặp đi lặp lại trong máy. Cô liền đứng dậy ngừng khóc mà chạy đi.

~Hồ nước công viên

~“a...hi..ahaa hi đừng té nước nữa TB...” –đó là lời vang vọng từ một kí ức xa xăm đột nhiên quay trở về trong tiềm thức của người đàn ông đang ngồi trước hồ nước ôm đầu chấp tay nhìn mơ mộng trong cặp kính đậm màu đen.

Cách đó không xa Runa đang đi tới cô biết anh sẽ tới nơi này mà ...cô đoán chắc là như vậy cầm chiếc vòng cổ của Rer trong tay quỳ xuống nắm lấy đôi tay anh ngược mắt lên nhìn đôi mắt quen thuộc đó mờ ảo qua chiếc kính anh liền khóc. Runa liền đưa tay lên tháo chiếc kính đó ra tiếng khóc của anh càng lớn hơn tiếng khóc của cô. Cả hai cùng khóc Runa đưa tay mình lên sờ đôi mắt của anh im lặng.

“Sao em lại tới đây? em đi đi ...đi đi “- Rer đẩy tay của cô ra

“Không không, em không đi đâu cả! tại sao anh lại giấu em mọi chuyện chứ? Tại sao!!! hức hức em xin lỗi ...em xin lỗi Rerrr”

“Em không có lỗi tại anh đã gây ra mọi chuyện” –Rer quỳ gục xuống ôm lấy Runa

“Đừng nói nữa về thôi chúng ta mau về nhà thôi em sẽ chữa khỏi đôi mắt cho anh ...em hứa em hứa đấy “
–Runa ôm chặt anh khóc nức nở.

“Không được đâu bác sĩ nói anh sẽ không bao giờ nhìn lại được nữa bởi vì chất độc được của Hà Phương là được thượng cổ bây giờ thuốc giải của nó đã bị thất truyền rồi. Nhưng không sao em đừng lo anh sẽ tốt thôi..anh chịu được mà “- Rer vừa nói ngập ngừng vừa cắn môi rồi hướng vô không nhìn về phía gương mặt đậm lệ Runa.

Không nói lời nào cả mà trái tim cô đang bị cái chữ ‘không bao giờ nhìn lại được’ trong câu nói của anh mà miệng cứng ngắt khô khốc không thể nào nói lên lời được. Tại sao??? Tại sao chứ? rốt cuộc bọn cô đã và phải còn chịu đựng vượt qua mọi khó khăn gian nan nào mới có thể được đến bên nhau sống cuộc sống hạnh phúc đây? Tử thần cũng thử bọn cô rồi, định mệnh cũng gieo rắc khó khăn không kém, thượng đế cũng không ngừng ngăn cách bọn cô cùng với số phận. Nếu không cho cô và anh được hạnh phúc thì đem bọn cô tới lại với nhau rồi lại có tình cảm làm chi? Thân tình ái? Sao lại đem hai người lại đến với nhau hết lần này tới lần khác rồi chém đứt tơ duyên như vậy?

Không...Không phải nhất định đây chỉ là giấc mơ và kết cục này cô không muốn,không muốn nó xảy ra,và nó sẽ không thể có quên được phép xảy ra như thế được.

**

”Chị...Chị...Chị”

Tiếng nói của đó khiến Runa định thần lại nhìn từ cửa sổ bệnh viện quay lại nhìn hướng cửa phòng - là Cry.

”Chúng ta về thôi Max đã đi làm thủ tục xuất viện cho chị rồi chúng ta về thôi” -Cry nói xong cầm đồ của Runa ở giường lên.

”Anh ấy đâu?”

”Rer anh ấy nói sẽ đợi chị ở nơi mà lần đầu tiên mà hai người gặp nhau lần đầu tiên”-Cry cười và nói với cô

Họ đã từng có thời say đắm bên nhau, trao nhau tình cảm nồng nhiệt của một thời tuổi trẻ. Nhưng rồi lại không thể đến được với nhau... Năm tháng qua đi, trải qua biết bao thăng trầm, biến động... họ bất ngờ đi lướt qua nhau.

Xao xuyến giây phút gặp lại tình cũ

Họ đã từng có thời say đắm bên nhau, trao nhau tình cảm nồng nhiệt của một thời tuổi trẻ. Nhưng rồi lại không thể đến được với nhau... Năm tháng qua đi, trải qua biết bao thăng trầm, biến động... họ bất ngờ đi lướt qua nhau.

Tình chỉ đẹp khi còn dang dở...Tình yêu xưa bừng sống lại, tưởng như chẳng điều gì có thể ngăn cản họ đến với nhau. Rồi họ quyết định chung sống. Nhưng hạnh phúc đâu phải dễ tìm. Mỗi tình đầu, mỗi tình dang dở bao giờ cũng đẹp và để lại những ấn tượng sâu sắc, khó phai. Người tình mà ta không kết hôn được bao giờ cũng là người lý tưởng, hoàn hảo, tuyệt vời trong suy nghĩ của ta.

Thế nên khi gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách, chắc chắn sẽ có những giây xao lòng, khi kỉ niệm xưa ùa về để rồi ngã vào nhau cùng chìm đắm vào men say của mỗi tình thuở nào.

Dù cho khi con tim không thể điều khiển nổi, thì hãy nên dùng một phút để lý trí lên tiếng. Một thời gian dài đã qua đi, dù tình cảm dành cho nhau có không thay đổi, nhưng con người cũng không thể như xưa, đã đổi thay biết bao. Tuy nhiên, vẫn có những cặp đôi nổi lại tình xưa và chung sống hạnh phúc trọn đời, nhưng đó là khi họ thật sự hiểu nhau, biết chấp nhận, hi sinh và có một tình yêu không thể chia tách.

Đã rất lâu rồi mà...

Những khoảng trống trong lòng lan ra nhanh như luồng gió độc, chiếm lĩnh tâm hồn quay ngược đến những ngày đầu thu lạnh lẽo ẩm ướt pha chút nắng vàng vọt trên tường vôi tróc lở của nhiều năm về trước. Ta thấy ta ở đó, lang thang khắp nơi để khóa lấp đi chút trí nhớ về thời còn yêu. Phải lắm chứ vì đâu dễ phai trong tâm thức một người có thời gắn bó cùng ta như da thịt trên người.

Ta không tin rằng, có những người từng yêu nhau đến thất lòng thất dạ, lại có những lúc nhẩn tâm làm tan nát trái tim nhau. Vết thương gây đau đớn nhất không phải vào lúc da thịt đứt lìa, bởi vì khoảnh khắc đó trôi qua rất nhanh, chưa kịp phản ứng, máu đã phun đầy mặt đất. Ngay lúc đó người ta sẽ bưng miệng nó lại, băng bó, cầm máu cho nó. Kỳ thực lúc đau đớn nhất là sau một thời gian dài, ta khê khàng gỡ bỏ lớp vải trắng, phát hiện miệng vết thương vẫn ngoác ra. Hóa ra nó luôn ở đó, mục rữa, hôi thối, chỉ mình mình hay biết.

Người vừa tặng ta vết thương đau ră rồi...

Tình yêu chẳng thể nghiêng về một phía, chông chênh, ắt có kẻ phải ngã nhào

Đã có lúc không kham nổi bao nhung nhớ ta đã trốn chạy những ngọt ngào một thời bên người bằng cách rời xa.Cứ ngỡ suốt đời này không quên được bóng hình từng thời khắc cốt ghi tâm, cứ ngỡ hạnh phúc sẽ vàng vọt trong những nhớ thương, nhưng đến những năm sau quay trở lại, nhìn vào vết mờ trên kiềng rồi thần thờ, cảm giác đau khổ ngày xưa đã không còn nữa mà thay vào đó là cảm giác chấp nhận chên vênh.Ta nhận ra, có những đánh đổi người ta gọi là sự trưởng, để mọi trách cứ ngày xưa là hư ảo. Gương mặt người có lẽ năm tháng rồi cũng khiến ta quên, nhưng những ngày yêu cũ chắc sẽ suốt đời chạm đáy lưu luyến, chẳng quên được, mà cũng chẳng thể nào nhớ thêm. Ai rồi cũng lớn, ai rồi cũng khác. Sẽ có ngày ta tự thanh thần cho những ngày quá vắng xa xôi.

Ta tin vào duyên nợ. Người ta yêu nhất kiếp này lại là người đau khổ vì ta nhất ở kiếp trước. Cứ vin vào nhau, quanh quẩn, quẩn quanh. Người nói với ta sẽ có ngày gặp lại.

Người với người, hứa bao nhiêu lần, nhưng rồi sẽ mau chóng quên đi. Đến khi ân hận nhớ lại đã là quá muộn. Cho nên lời hứa chẳng phải là thứ đem đi so đo đúng sai, nó chỉ là minh chứng tại thời điểm nói, họ từng chân thành, rất chân thành.

Cần bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu hoài nghi, bao nhiêu sa ngã, bao nhiêu trưởng thành cho một lần phản bội đi qua. Con gái, suy cho cùng chịu nhiều đau đớn, mất mát nhất trong cuộc đời này. Suốt trong vòng tuần hoàn sống của mình luôn đau đáu mang một chấp niệm về tình yêu cứu vãn, trường tồn. Nhưng quên mất rằng, vốn họ sinh cho một thứ tình cảm hoang tưởng chỉ còn tồn tại nhờ vào dư âm ngày xưa đã là rất sai. Thoát một cái xoay lưng, tất cả đã là ảo ảnh. Người một thời ta cố sống cố chết để yêu đương lại là kẻ cầm dao đâm vào tim cô hàng trăm ngàn vết.

Nhưng, mọi chuyện đã là quá cũ. Em phả hơi nồng cho đêm đặc

cùng nỗi nhớ đi hoang

Nhớ về anh như một niềm tha thiết cũ

Tự ru mình bằng giấc ngủ ngày thơ

Ngày, em mơ về những cánh đồng mờ

Phủ kín bông cỏ lau khuất em ngang tầm mắt

Nhớ anh dặn dò những điều vụn vặt

Ép nát những năm tháng hoa niên

Đôi chân Runa liền dừng bước tại Viện Bảo Tàng Nhà Thanh ngược đôi mắt đắm lệ lên nhìn chăm chú vào bên trong lòng sao xuyên. Thực sự lí trí của cô hiện giờ rất rối bởi đảo lộn có nên không? Ôm trọn hạnh phúc mà bao lâu nay cô hằng mong chờ đợi nó nhưng nó đã khiến cô và anh trở thành yêu và hận, hận thành muốn giết chết nhau. Gây mức tổn thương trùng trùng quá lớn lỗ hổng bao năm tự mình giấu đi trong ghen ngào. Là cô hại anh? đúng thế là tình yêu của cô đã hại anh. Nếu như cô không xuất hiện bên cạnh anh thì anh và cô cũng không phải chịu đau nhiều rồi. Khiến liên lụy những người thân yêu bên cạnh, xáo trộn mọi chuyện.

Chỉ cần suy nghĩ tới đó thôi cô liền quay guốc bước về đường cái nhưng một cánh tay đã kéo lại. Lời thì thâm và hơi thở thân quen in sâu trong máu vang lên:

"Em định chạy trốn anh tới bao giờ nữa đây? Em thật độc ác và ích kỉ mà. Sao lại lần nữa bỏ anh và hai đứa con đáng yêu của chúng ta mà đi nữa, nhưng lần này anh sẽ quyết không cho em tự ý làm bậy mà không được sự cho phép của anh đâu. Đồ ngốc!!!" - Nụ cười danh ma trên môi của Rer vẽ lên

"hờ sao anh lại nói như thế, dám nói em độc ác và ích kỉ à xem em dạy cho anh bài học nha!! Đồ khốn!!!" -Runa vừa khóc vừa tức giận đôi má đỏ hồng quay lại đấm Rer thật nhẹ nhàng nhưng cô cảm thấy ấm lòng và hạnh phúc.

"A...A...A em dám bắt nạt anh à anh đi hốt hai siêu quậy của anh nhá. Ran, Ren ơi mẹ con bắt nạt bố nè hu hu" -Nói xong anh giả vờ kêu lên rồi kéo tay Runa chạy vào bên trong Viện Bảo Tàng. Bên trong có cả bố mẹ của Rer - Ám Dạ Hoắc cùng với Tú Mộc Lan, Cry - Max, Đức - Ngọc Anh, Mai -Tuấn. Runa ngơ ngác nhìn tất cả rồi bỗng hai đứa nhỏ con của cô chạy tới thở gấp.

"Mẹ..mẹ..mẹ có đồng ý gả cho ba con không" - Ren khuôn mặt đỏ gập ghềnh nhìn Runa và trên tay cầm hộp nhẫn cưới đôi kim cương có hình đôi chim uyên ương trên đó giờ lên. Đằng sau là Ran cũng chạy tới giờ bố hoa cưới lên đưa cho cô, lúc này thì nước mắt cô ứa sùng.

"Mẹ đồng ý gả cho ba con đi!!!"-Ran cũng thế hét lên khiến mọi người cũng cười vui vẻ hạnh phúc.

"Hai bác cũng đồng ý chứ ạ?" - Runa chần chừ gượng gạo nhìn hai ông bà Hoắc rồi cũng nhìn lại Rer.

"Con cũng thật là hai bác gì nữa chứ. Bố mẹ đồng ý cho hai đứa lấy nhau"- Hai ông bà Hoắc lên tiếng.

"em thấy chưa anh bảo mà!!!!"- Rer lúc này một chân quỳ xuống đưa nhẵn lên vào ngón tráp út của Runa lên cười hạnh phúc hít một hơi vô.

"Runa TB Em sẽ đồng ý gả cho ..."- Câu nói chưa nói xong thì Runa đã nhém đi bó hoa cưới trong tay về phía mọi người đằng sau khiến Rer ngỡ ngàng.

"Oaaaa...."

"Oa...áyyy..."

"Em bắt được rồi.."

Người bắt được đó chính là Ngọc Anh - cô gái cười vui vẻ nắm chặt lấy bó hoa cưới trong tay mình rồi nhìn về phía Đức đứng đứng bên cạnh mấy người lũ Tuấn kia rồi cười tít mắt lên nói:

"Cưới rồi...bắt buộc phải cưới rồi không chơi mãi được nữa rồi...chồng ơi huhu "

"Ha ha..."

"Ồi ăn đủ rồi nhá Đức "- Tất cả quay sang Đức cậu ta đang bừng đỏ mặt cười gian xảo.

"Khụ Khụ cưới chứ..cưới chứ không còn tuổi chơi bởi nữa rồi"

"Đúng thế còn mỗi cặp hai người là chưa có tiến triển cưới gả gì mờ. Nhất định cưới đi tôi sẽ mừng cho cậu cả vợ"- Tuấn và Max vỗ vai Đức khiến cậu bị xệ vai xuống vì bị sức nặng của hai người,Rer cũng làm động tác phụ họa theo.

"Hừ giỏi đi nói chuyện nhà người ta đấy!!! Đồ khùng em chả gả cho anh chứ còn ai nữa. Ai chịu dám rước anh về "-Nói xong Runa liền véo tai cương hôn Rer trước mặt mọi người khiến họ phì cười.

Tình yêu là những gì thiêng liêng và chân thật mà một người này dành cho một người khác. Vì thế, chúng ta yêu là để hạnh phúc chứ chẳng phải để buồn bã hay chịu nhiều khổ đau.

Nói về định nghĩa thì đối với mỗi người khác nhau lại định nghĩa tình yêu theo một cách khác nhau. Chung quy, chúng ta dù có là ai thì cũng mang những suy nghĩ tích cực về tình yêu, như tình yêu là cảm xúc chân thành mà người này dành chongười kia, hay tình yêu là mối kết giao tâm hồn giữa hai con người lạ lẫm trong thành phố rộng lớn này, tình yêu là để yêu đương, để cùng chia sẻ cho nhau những buồn vui ngọt bùi, để ở cạnh nhau và hạnh phúc cùng nhau ngày qua ngày.

Suy cho cùng, chúng ta luôn đặt ra cho mình một định nghĩa về tình yêu là những gì đẹp đẽ, đáng trân trọng và hạnh phúc nhất, cho nên một khi đã yêu, chúng ta phải nhất định hạnh phúc thì mới được.

Có ai mong muốn cho bản thân một tình yêu chỉ toàn tổn thương, đau khổ và vụn vỡ đâu? Khi yêu, chúng ta muốn có những cuộc hò hẹn thật vui vẻ và lưu giữ cho nhau đoạn hồi ức tốt đẹp mãi mãi không bị phai nhòa. Chúng ta muốn được cùng nhau mà bước trọn đến cuối con đường tình yêu này, cho nhau một cái kết viên mãn mà đối phương chính là người mình toàn tâm toàn ý yêu thương bấy lâu. Chúng ta còn muốn được nói về những chuyện tương lai, rằng sẽ bên nhau vui vẻ và hạnh phúc như thế nào, sáng sớm thức dậy thì liền nhìn thấy nhau, buổi tối trước khi đi ngủ cũng í ới gọi nhau dăm ba tiếng, chúng ta muốn được nhìn thấy nhau cho đến khi "chán thật chán" mà thôi. Mà đợi cho đến cái lúc chán thật chán nhau đó, hy vọng rằng chúng ta đều là những gã già nua, đã quên hết mọi chuyện khó khăn từng xảy ra trong đời, để từ đó về sau chỉ còn nhìn thấy nhau trong năm tháng cuối cùng của cuộc đời là đủ rồi.

Yêu là để hạnh phúc, điều đó là chắc chắn. Vậy thì tại sao chúng ta lại phải gieo rắc vào tình yêu sự đau khổ, tổn thương bằng những rắc rối mà không có ai là người mong muốn? Nếu cảm thấy không còn yêu thương nhau, hay thực tâm muốn kết thúc mối quan hệ không hạnh phúc thì hãy một lần dứt khoát và cho nhau khoảng trời tự do riêng. Việc kéo dài hay không rõ ràng trong một mối quan hệ đổ vỡ chẳng đem đến điều gì tốt lành, ngược lại chỉ gây cho ta thêm cảm giác mệt mỏi và đón đau lại càng đón đau.

Hãy yêu nhau nếu còn cảm thấy hạnh phúc và ấm êm bên cạnh người kia. Nhưng một khi niềm hạnh phúc đó không còn nữa rồi, thay vì níu kéo trong vô vọng và khổ sở, thì chúng ta nên học cách buông tay tình yêu này đi, rồi dừng cảm tìm cho mình một tình yêu mới, một niềm hạnh phúc mới.

Thực ra, cuộc đời của chúng ta không chỉ xảy ra vài ba lần yêu đương rồi thôi, sự kết thúc với một người này chính là cơ hội để ta gặp gỡ và dựng xây nên một mối quan hệ nồng ấm với một người khác. Dù ai cũng mong muốn tình đầu sẽ là tình cuối của mình, nhưng chuyện tình yêu là chuyện không biết trước được gì cả, nên đến lúc cần buông tay và tìm cho mình một đối tượng mới, thì hãy cứ dũng cảm mà làm như vậy đi.

Chúng ta chẳng cần phải quá đắn đo khi kết thúc một mối tình mà mình không còn cảm thấy hạnh phúc, đó là cách không chỉ giúp ta giải thoát cho chính bản thân mà còn là giải thoát cho đối phương nữa. Hay trong tình yêu này ta chỉ là người cho đi mà không còn nhận lại được gì cả, đừng tiếp tục huỷ hoại và trói buộc bản thân trong một mối quan hệ vô vọng.

Yêu là để hạnh phúc, vì thế nếu khi yêu mà không còn cảm thấy hạnh phúc nữa thì hãy chào tạm biệt nhau nhẹ nhàng. Để rồi sau đó, ta có thể tiếp tục hành trình tìm kiếm một nửa đích thực còn lại của đời mình đang thất lạc đâu đó trong biển người mênh mông này!

Và đó chính là cách sống bây giờ của Runa tôi đó mọi người!!

47. Chương 47: Ngoại Truyện 1: Đám Cưới Và Tình Nhân Cũ

Tiểu bang California mùa này thật lạnh, cái lạnh làm cho những con người đến từ xứ nóng như Việt Nam quả thật khó mà thích nghi. Mọi người ai nấy cũng đều phủ lên mình không biết bao nhiêu lớp áo. Ai nấy cũng run cầm cập, xoa hai tay vào nhau để có thể làm dịu bớt phần nào cái lạnh. Vậy mà giờ đây Đức của chúng ta cứ liên tục đổ mồ hôi hột, hồi hộp đi qua đi lại giữa thánh đường. Hết đứng lên rồi lại ngồi xuống, hết ngồi xuống rồi lại đứng lên. Đức cứ như ngồi đang trên đồng lửa khiến Rer cùng Tuấn phải lại gần lắc lắc đầu, vỗ lên vai Đức, an ủi Đức ngồi xuống:

”Mày làm cái gì cứ như bị kiến cắn vậy Đức? Mới có bảy giờ bốn lăm à, mười lăm phút nữa mới tới giờ làm lễ cơ mà.”

Kéo thấp cà vạt xuống, vũ vũ vài cái vào chiếc áo comple được ủi phẳng lì, Đức nhướn mày nhìn Tuấn rồi thở dài:

”Làm sớm hơn có sao đâu? Sao giờ này chưa thấy Hồ Ly Tinh lại nữa?”

Rer phì cười, ngồi xuống cạnh Đức:

”hai mươi sáu tuổi đầu rồi, làm như con nít vậy. Lấy vợ chứ có phải làm gì ghê gớm đâu mà nôn nóng vậy?”-Đức tròn mắt ngó Rer rồi lớn giọng:

”Lấy vợ không nôn chứ nôn cái gì? Thằng điên này.”-Ngay lúc này ông Trịnh Đạt (ba của Đức) cùng bà Vương Chi (mẹ Đức) cũng bước lại gần Đức, bà Chi ôm lấy Đức, dùng hai tay béo vào má, kiểu như người lớn nựng một đứa con nít vậy.

”Con cưng yêu bé bỏng của mẹ ngày nào thế mà bây giờ lại lấy vợ rồi.”

Ông Đạt tiếp lời:

”Hồi nó mới sinh, tôi cứ tưởng sau này nó làm hoa hậu chứ, nào ngờ đâu giờ đây nó lại đòi lấy vợ.”

Rer, Tuấn, Cry, Max, Mai cùng Runa sau khi nghe ba mẹ Đức nói như thế liền ôm bụng cười nức nẻ, Cry vừa ôm bụng cười vừa quay sang nói với Đức:

”Sao hôm nay Đức không bận váy cưới? Để Ngọc Anh bận vest, như vậy mới độc chứ.”

Đức bị chọc quê tới tím mặt ngồi bật dậy vịn vai hai bậc tiền bối, nghiêng răng ra vẽ trách móc:

”Ba mẹ....đừng có nói lung tung...Đây là ba mẹ thích sinh con gái ai ngờ con là con trai nên bố mẹ mới nói như vậy thôi mọi người!!!”

Mẹ Đức quay mặt qua chỗ khác giả vờ đánh trống lảng:

"Hồi đó mẹ nhớ có ai coi phim Tây Du Kí, còn đòi sau này lớn lên nhất định phải cưới cho bằng được Hồ Li Tinh, thế bây giờ sao chưa chi mà đã nuốt lời thế này?"

Đức nhậm chân nhảy đồng đồng lên:

"Mẹ, con nói thế bao giờ?"

"Ô hô đúng thật bây giờ đúng là lấy được Hồ Li Tinh rồi kìa"- Runa và Mai nhanh nhẩu lên tiếng

Cả đám lại được một phen cười đau cả ruột, Đức đỏ rần cả mặt quay mặt sang chỗ khác ra vẻ giận dỗi. Đang tức tối tìm cách lấy lại danh dự thì may sao vị Cha Xứ nhà thờ bước vào. Ngay lập tức trả lại cho thánh đường không khí trang nghiêm vốn có. Đức hồi hộp đứng vào vị trí, Tuấn và Rer với Max trang trọng sau lưng làm rể phụ. Lúc này Mai cùng Runa và Cry ngay lập tức chạy ra phía cửa để chờ đợi Ngọc Anh bước vào. Hôm nay Runa, Mai cùng Cry sẽ vào vai dâu phụ. Khách mời tới đông đủ dường như những người hồi đó Runa quen và biết chỉ còn lại mấy người gần nhà cô hồi đó và tất nhiên họ cũng không thể nhận ra cô. Đức đã suy nghĩ rất kỹ không biết nên chọn Max hay Rer và Tuấn làm rể phụ. Ngọc Anh cũng không biết chọn ai, thế là cả hai cùng thống nhất...cho cùng một lúc có ba chàng rể phụ và tất nhiên sẽ phát sinh thêm ba nàng dâu phụ. Đám cưới "hoành tráng" hơn bao giờ hết.

Cánh cửa nhà thờ mở toang, Ngọc Anh trong chiếc váy cưới trắng muốt đang từ tốn bước vào. Đức hồi hộp nín thở, đưa một tay lên vịn chặt tim. Dâu phải lần đầu gặp Ngọc Anh, không hiểu sao lại "run" như cây sậy thế này. Hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh. Đức nhìn chằm chằm về phía Ngọc Anh, bỗng dưng Đức thấy có một ai đó đang dịu lấy tay Ngọc Anh. Nheo mắt nhìn kỹ thì ra đó chính là ông Đức Nghị (ba Ngọc Anh). Đức thở ra một cái mạnh, hơi nghiêng nghiêng đầu ra sau Đức nói với Tuấn:

"Chuyện này là sao? Ai báo cho ba Ngọc Anh vậy?"

Tuấn nhướng người lên trước một chút, cố nói thật khẽ với Đức:

"Ngọc Anh báo đó, con bé không dám nói với mày sợ mày không đồng ý. Mà thôi lỡ rồi, họ từ Việt Nam lặn lội sang đây để dự đám cưới của tụi mày. Dù gì cũng là ngày vui, đừng làm lớn chuyện."

Đức nhăn mặt, lẩm bẩm trong miệng thầm trách Ngọc Anh. Đến lúc này Ngọc Anh cũng từng bước một lại gần Đức hơn, trao một nụ cười hạnh phúc cho Đức. Lúc này đây Ngọc Anh mới nhìn một lượt khán phòng. Toàn bộ được phủ một màu tím đậm, từ khăn ghế, cho đến tấm thảm dưới chân, những đóa hoa rực rỡ, những chùm bong bóng to to treo trên cao. Ngay cả chiếc nơ Đức cài lên áo, tất cả đều là màu tím mà Ngọc Anh thích nhất. Cô nghiêng nghiêng đầu, trên mặt vẫn lộ rõ một vẻ hạnh phúc khó tả. Ba Ngọc Anh nhẹ nhàng đặt tay cô vào tay Đức. Đức lúc này cũng nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt thể hiện lên nỗi vui mừng tột cùng. Ngay lúc chạm phải tay Ngọc Anh, Đức quay sang ném cho ông Nghị một cái trợn mắt khiến ông giật mình lật đật rút tay về. Đức hài lòng nắm tay Ngọc Anh xoay ngược về phía Cha Xứ. Ngọc Anh bị hành động vừa rồi của Đức làm cho bật cười, khẽ sát tay anh, cô nói khẽ:

"Anh gan hùm đấy, dám trợn mắt với ba em như vậy."

Đức nghiêng răng trong khi trên miệng vẫn nở nụ cười rất tươi:

"Anh chưa ăn tươi, nuốt sống là hên lắm rồi đó."

Cả hai cùng nắm tay nhau bước đến trước mặt Cha Xứ, nụ cười dường như không thể khép lại, cứ thể hiện rõ mồn một trên môi cả hai. Vị cha xứ nhìn xuống hai linh hồn bé bỏng đứng bên dưới, họ đang tay trong tay ở ngưỡng cửa cao nhất của sự hạnh phúc. Ông cười nhẹ một cái rồi trầm trầm lên tiếng:

"Nguyễn Anh Đức con có đồng ý lấy Hồ Lê Ngọc Anh làm vợ và hứa rằng dù sau này có ốm đau hay bệnh tật, sang giàu hay nghèo khó vẫn một lòng yêu thương nhau. Không bao giờ lìa xa hay không?"

Đức há hốc mồm quay sang nói với Ngọc Anh:

"Ủa? Cha nói tiếng Việt chứ không nói tiếng Anh hả em?"

Ngọc Anh trợn tròn mắt nhéo vào tay Đức một cái, nghiêng răng đay nghiến Đức:

"Anh nói nhầm cái gì vậy? Lo trả lời Cha đi."

Đức lúng túng quay sang cha, cười một cái rồi nhanh chóng trả lời:

”con đồng ý”

Tuấn cùng Rer và Max đứng bên cạnh dùng tay che kín miệng để không phải bật lên cười. Mọi người ai nấy ngồi trong phòng chỉ còn biết lắc đầu cười trừ với Đức.

Cha nhìn Đức bằng ánh mắt đầy trách móc, hắng giọng một tiếng ông quay sang Ngọc Anh:

”Hò Lê Ngọc Anh, con có đồng ý lấy Nguyễn Anh Đức làm chồng và hứa rằng dù sau này có ốm đau hay bệnh tật, sang giàu hay nghèo khó vẫn một lòng yêu thương nhau. Không bao giờ lìa xa hay không?”

Ngọc Anh ngược lên nhìn Cha nghiêm nghị trả lời:

”Dạ thưa Cha, con đồng ý.”

Cha tỏ vẻ hài lòng nhìn hai người, đưa một tay ra phía trước, ông cao giọng:

” Hai con có thể trao nhẫn cưới.”

Cả hai cùng quay sang nhìn nhau, Đức cười tủm tỉm, đưa tay vào trong áo lấy ra hộp nhẫn cưới nhưng có lẽ do quá vội vàng nên Đức thay vì móc lấy hộp nhẫn lại móc nhầm chiếc hột quẹt ga. Mắt thì vẫn nhìn Ngọc Anh chăm chăm, môi vẫn nở nụ cười tươi như hoa. Tay cầm hột quẹt ga đưa về phía cô.

Ngọc Anh tắt ngay nụ cười trên môi, khó hiểu nhướng mày nhìn Đức. Thấy ánh mắt của cô có vẻ là lạ, Đức ngược xuống nhìn, lúc này mới phát hiện mình cầm nhầm. Lật đặt nhét hột quẹt vào trong Đức lúng túng lôi ra hộp nhẫn cưới. Miệng lắp bắp không ngớt:

”Anh nhầm, nhầm..”

Đến lúc này Tuấn không thể nhịn cười nổi nữa nên bật lên cười thành tiếng. Tiếng cười của Tuấn như châm ngòi cho mọi người khác cười theo. Mọi người không hẹn mà cùng một lúc cười rộ lên làm Đức gần như hóa đá, quê đến độ muốn kìm ngay cái lỗ nào chui tọt xuống cho rồi. Sau khi trao xong nhẫn cưới, bọn họ quay lại nhìn về Cha. Cha cười một cái thật tươi và đưa ra câu tuyên thệ:

”Ta tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng.”

Lúc này mọi người òa lên, vỗ tay ầm ầm. Đức mừng rỡ ôm chầm lấy Ngọc Anh, kè sát mặt mình xuống mặt Hy, bắt ngờ bị cô lấy tay chặn lại:

”Nè, anh làm gì vậy?”-khựng lại một chút, Đức nhăn mặt nhìn Ngọc Anh.

” Sao vậy? Anh thấy trong phim, khi nào đến lúc này họ đều hôn nhau hết mà.”-

Ngọc Anh bất giác đỏ mặt, cúi thấp mặt xuống giọng nói thỏ thẻ:

”Ở đây đông người....ngại lắm...”

Đức phì cười, mặc kệ cô né tránh anh vẫn chồm người tới đặt một nụ hôn lên môi cô. Trần pháo tay một lần nữa lại rạo lên. Mọi người hú hét, chạy nhảy tưng bừng. Cứ như là một cách thể hiện niềm vui bất tận lúc bấy giờ.

Woa...Woa...Woa

Tan lễ họ kéo ra một nhà hàng gần đó cùng nhau ăn mừng. Mọi người ai nấy cũng vui vẻ ăn uống no say, không gian nhanh chóng ngập tràn trong tiếng cười giòn tan.

Ngay chỗ bàn tiệc của Ngọc Anh-Đức,Runa-Rer, Max-Cry, Tuấn-Mai thì xuất hiện một cô gái trẻ đẹp đi tới trên tay là một ly rượu vang cùng một tờ thiệp mời thiết kế trang trọng có màu vàng nhạt. Đầu tiên cô nở nụ cười với tất cả rồi gật đầu cười với Đức,Rer, Tuấn và Max làm cho các cô vợ bắt đầu nhảy lên mũi sát khí dày đặc nhìn các ông chồng của mình rồi tới cô ta.Khiến cô gái ấy không nhìn nữa mà tủm tỉm bật cười nói:

"Hi,thôi nào các chị em không phải tôi đang liếc mắt tình tứ đâu mà chào họ thôi. Mọi người không nhận ra tôi sao?Mai cả Cry thì tôi không nói làm gì còn Runa -Rer,Max Đức Tuấn mới một năm trước mới còn gặp nhau đây?"

Tất cả đều ngơ ngác nhìn nhau rồi quay xang hỏi các ông chồng thắc mắc cứu vãn. Runa và Rer bắt đầu quan sát cử chỉ và điệu bộ đáng vẻ còn sót lại trên người cô ta rồi nheo mắt lại nhìn nhau rồi cả hai bắt đầu mới tốt lên:

"Dung"

"Ruồi"

Khiến cho Ngọc Anh MAi và Cry còn lại cùng phụt ra những gì họ đang ăn vào thẳng người đối diện và tất nhiên người hứng chịu hậu quả là chồng của họ.Đức,Tuấn và Max chột cười nhếch nhếch môi nhìn xang bà vợ của mình gần ba tiếng "em..giỏi..lắm.." -Khiến các cô gái vợ vàng xin lỗi làm cho mọi người xung quanh lại thêm trợn cười nữa.

"Khụ!Cũng may còn hai người nhớ đó "- Dung cố nhịn cười đưa tấm thiệp ra.

"Bây giờ cô sống thế nào cũng mất tích lâu nhày "

"Hay kiếm được chồng rồi á haha bà cô ế "

"Còn Hương và Thảo đâu? Bây giờ họ sống ra sao?"

Tất cả đưa ra câu hỏi cho Dung trả lời rồi với lấy tấm thiệp lên coi. Và rất ngạc nhiên vì khi nhìn xuống dòng chú rể lại để trống khiến tất cả ngơ ngàng nhìn Dung.

"Tháng sau mời mọi người với con nhỏ đi dự đám cưới tui.Còn Hương bây giờ đã trở thành nhà thiết kế thời trang ở Châu Âu và là vợ hai của một nhà tài phiệt thương nhân có tiếng ở Châu Âu. Thảo thì trở thành đầu bếp ở Mĩ và làm vợ của nhà ẩm thực thế giới. Và chắc mọi người rất thắc mắc tại sao mà tên chú rể lại trống phải không? Người đó mọi người cũng biết đó hi!"

"Là ai"

"Ai"

"Ai cơ?"

Tất cả trợn tròn mắt nhìn Dung để được nhận câu trả lời nhưng điều họ nhận lại là một nụ cười nhảm của cô.

"Bí mật...ha ha đến lúc đấy rồi sẽ biết"

"ôi trời""Thật là"

"Em có thể tiết lộ được không ahii"-Đức lúc này nhồm dậy nhìn Dung cười toe toét.

"Ha ha Đức muốn nói lại tình xưa à hay sao anh lại hỏi"- Dung bật cười rồi mọi người cũng như thế cười theo

"ơ vậy hai người từng...yêu nhau à?"- Đôi mắt Ngọc Anh trở nên sắc bén buông đôi đũa xuống nhìn Đức khiến Đức sồn gai ốc.

"Không..Không làm gì có chứ vợ yêu"

"thôi đừng phét nữa đi ông ơi chả vậy""- Tuấn lúc này cùng Max chau chau vào đồ thêm dầu vào lửa

"Này...lũ kia ai bảo..Không phải đâu em ơi"- Đức run dẩy hồi lỗi.

"Đúng không Rer ơi? Rer không phải nhờ huhu chúng nó bắt nạt tuổi kìa Rer"-Đức lúc này không biết làm sao liền kéo tay làm nũng với Rer ngồi bên cạnh.

"Um..Không đúng..."-Rer vẫn đang ăn trả lời nhẹ quàng.

"đấy..thấy chưa có mỗi Rer là tốt với tôi thôi lẽ "-Đức mừng rỡ ôm lấy cổ Rer.

"Không đúng, mà là chính cậu yêu" - Rer vẫn đang ăn nhưng câu nói vừa thốt ra làm cho mọi người cười ồ lên còn Đức sồn gai ốc quanh mình.

"Nguyễn Anh Đức!!! hôm nay anh ngủ dưới đất nhà. Tôi đi ngủ đây"-Ngọc Anh đầu bốc khói bước đi mạnh mẽ ra về.

"Haha thôi vậy tôi về nhà hẹn gặp mọi người ở lễ cưới"- Dung nhanh chóng chuồn khỏi.

"Ấy ấy...em giải thích gì đi chứ ồ ồ" -Đức nhanh chóng kéo Dung lại làm cho Tuấn Max và Rer liền kéo cậu trở ra buông tay Dung ra và không ngắt nói chọc ghẹo:

"Thôi để em nó về với chồng nó đi mà kéo làm chi"

"Đúng thế bây giờ mới cưới em gái tao xong mà dám bỏ về núu giữ tình cũ à"

"Cái thằng bội bạc này nữa"

....

Tàn tiệc họ cùng nhau về nhà của ba Đức. Một ngôi nhà khá rộng với rất nhiều phòng được chia nhỏ ra.Đức nhanh chóng kéo Ngọc Anh về phòng. Vừa mới khép cửa lại, Đức tùm tùm khóa trái cửa rồi xoay người ôm chầm lấy Ngọc Anh hôn tới tấp nói xin lỗi liên tục.Ngọc Anh bất ngờ bị Đức hôn một cách ngẫu nhiên lại dùng tay đẩy đẩy anh ra, lên tiếng oán trách.

" Gì vậy?Em vẫn chưa tha lỗi cho anh đâu với cả Từ từ đã...em chưa tắm rửa gì hết..."

Đức đẩy Ngọc Anh về phía chiếc giường ngủ, rồi không một tý kiêng nể xô cô té nhào lên giường. Tiếp theo đó anh một tay chống xuống giường. Lại tiếp tục hôn tới tấp lấy cô mặc cô nói gì, hai tay vẫn không chịu yên, đung chạm lung tung trên cơ thể Ngọc Anh. Cô khó khăn lắm mới đẩy được anh ra, hai tay ôm lấy đầu Đức, cô nhăn mặt:

"Có cần nôn nóng như vậy không?"

Đức cười một cách ranh mãnh:

"Em có biết 99% sau đám cưới, giây phút người ta chờ đợi nhất là giây phút động phòng không?"-Nói rồi Đức lại tiếp tục cúi đầu xuống hôn Ngọc Anh,cô nghiêng đầu qua một bên, khó khăn lên tiếng:

"Có phải lần đầu đầu, anh làm thấy ghê quá."-Ngừng ngay mọi hoạt động lại,Đức ngược mắt nhìn cô:

" Em có biết anh nhịn bao nhiêu lâu rồi không? Sắp đóng mạng nhện luôn rồi."

Cô bật cười đánh một cái vào lưng anh:

"Đừng có xạo, hôm trước trong bệnh viện....lúc em vừa tỉnh dậy có vài ngày....ai quấy rối em hả?"-Đức trầm ngâm ra vẻ suy nghĩ một lúc rồi cười giả lả:

" Ừa vậy hả? Sao anh không nhớ gì hết vậy? Hôm đó anh làm gì em? Có phải làm như thế này không?"-Vừa nói Đức vừa đưa tay vào bên trong áo cô, khiến cô cảm thấy nhột nhột cứ cười ầm lên. Xoay người lật ngược tình thế Ngọc Anh đè Đức xuống dưới. Nheo mắt lại cô cười một cách bí hiểm:

"Đợi em đi tắm đã."-Nói rồi không cho Đức có cơ hội phản ứng. Cô đã đứng dậy đi thẳng về phía nhà tắm. Đứchụt hăng ngồi dậy, buồn bã nhìn về phía Ngọc Anh:

" Cho anh tắm chung với."-Ngọc Anh vừa chuẩn bị đóng cửa phòng thì nghe Đức lên tiếng như vậy. Hé mở cánh cửa lộ một đầu ra ngoài, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

"Lại đây."-Đức mừng rỡ đứng bật dậy, mặt mày hớn ha hớn hở, phóng như bay tới chỗ Ngọc Anh. Đến lúc gần như sắp chạm vào cánh cửa thì cô bỗng dừng đóng sầm cửa lại, kèm theo một cái bấm chốt.Cô bên trong nói vọng tiếng ra:

"Đừng có mơ. Đi mà bảo tình nhân cũ ý"

Đức tức tối dậm chân tại chỗ oán trách lũ người Rer kia. Mười phút sau Ngọc Anh từ phòng tắm bước ra, trên mặt Đức vẫn hiện rõ vẻ ử rử, cô cười một cái rồi lên tiếng:

” Anh cũng đi tắm đi, em pha nước nóng cho anh rồi đó.”-Đức lê từng bước nặng nề về phía nhà tắm. Cố tắm cho thật nhanh rồi lật đật bước ra ngoài. Lúc này đây Ngọc Anh đang nằm dài trên giường đọc một cuốn tạp chí gì đó. Bộ đồ ngủ mỏng manh không che hết những đường cong quyến rũ trên cơ thể cô. Nhìn vòng một đầy đặn cứ phập phồng sau lớp áo mỏng. Đức không thể kiềm nổi lòng mình. Leo lên giường ngay lập tức Đức phủ mình lên cơ thể Ngọc Anh. Kéo dài nụ hôn từ vành tai xuống tới bắp vai, cô lúc này cũng khó lòng cưỡng chế lại. Thả cuốn sách trên tay xuống đất.

Quay sang cô trao một nụ hôn nhẹ lên cổ Đức, rồi kéo đầu Đức xuống sát người mình, cô tiếp tục phà nhẹ một làn hơi ấm vào tai Anh kèm theo một nụ hôn trượt dài. Hành động này của cô kích thích anh đến tột cùng. Không thể từ tốn hơn được nữa. Đức luồn tay vào bên trong áo cô, phủ tay mình lên vị trí mềm mại nhất. Liên tục dùng sức một cách nhẹ nhàng. Những tiếng rên khe khẽ được bật ra khỏi miệng, Ngọc Anh nhướn người lên cao cùng lúc cơ thể Đức trượt dài xuống dưới, dùng tay khéo tung chiếc áo của cô ra. Anh đặt môi mình phủ lên làn da trắng nõn nà đó. Hai tay Đức bắt đầu không tự chủ hạ thấp xuống phía dưới cơ thể Ngọc Anh. Cô nhắm nghiền mắt lại, thả hồn theo hơi thở ngày một dồn dập, đưa tay vào bên trong áo anh, cô nhẹ nhàng kéo nó ra. Rồi hai tay liên tục cứ vo tròn trên đầu anh, khiến tóc Đức lúc này rối tung cả lên. Anh ngấu nghiến hôn lấy hôn để trên dưới toàn bộ cơ thể Hy. Rồi khi cả hai sắp hòa thành một đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Đức ngồi bật dậy, nhắm mắt một cái rồi cúi xuống “tiếp tục” công việc của mình. Bỗng Ngọc Anh xô nhẹ Đức ra, hơi thở vẫn còn dồn dập, cô đứt quãng lên tiếng:

”Anh ra xem ai vậy?”

Đức bật dậy:

” Kệ đi.”

” Không được, lỡ ba mẹ kêu mình có chuyện gì thì sao?”-Đức lồm cồm bò dậy, mặt mày nhăn nhó nhìn Ngọc Anh:

” Biết người ta đang động phòng mà còn kêu kêu cái gì không biết.”-Tuy miệng oán trách như thế nhưng Đức vẫn với lấy chiếc áo, bận vào rồi lật đật ra mở cửa. Ngọc Anh lấy mền trùm kín người, xoay mặt vào trong giả bộ như ngủ rồi. Đức hần học mở cửa thì thấy Tuấn đang đứng trước cửa mình, bực bội Đức gắng giọng:

” Có chuyện gì?”

Nhìn thấy đầu cổ tóc tai Đức bù xù cả lên Tuấn cố nín cười, ra vẻ bình tĩnh hỏi Đức:

” Thăng Rer có ở trong không?”-Đức trợn mắt nghiêng răng với Tuấn:

” Mày điên hả? Thăng Rer đâu đây? Kiếm nó thì tới chỗ Runa nhá”

Rầm..

Nói rồi Đức bực mình đóng rầm cửa lại, đâu biết rằng Tuấn phía bên kia cánh cửa đang ôm bụng cười không thành tiếng. Đức trèo lên giường tiếp tục công việc của mình. Hồi nãy sự ham muốn lên tới mười thì bây giờ chỉ còn có bảy tám. Đức cố gắng lấy lại tinh thần. Vùi mình vào người Ngọc Anh, anh ngấu nghiến từng tấc da, sờ thịt....mùi da thịt quen thuộc, khoảng khắc mười mấy năm xa cách đang dần được lấp đầy. Đức điên cuồng trên người cô, từ nay họ sẽ chính thức thuộc về nhau, không gì có thể ngăn cách, không gì có thể chia rẽ....đang thả mình với những suy nghĩ mông lung thì tiếng gõ cửa một lần nữa vang lên. Đức nghiêng răng tức tối nắm mạnh tay xuống giường, hần học ra mở cửa:

” Gì nữa?”-Đức mở mạnh cửa, nét bực mình hiện rõ trên mặt lập tức thấy Rer đang ngơ ngác nhìn mình. Dùng tay che lấy miệng, Rer nhẹ nhàng hỏi:

” Thấy thằng Tuấn đâu không?”

Rầm..

Lại một lần nữa cánh cửa phòng đóng sập lại khiến cho Tuấn và Rer cũng bật cười đau cả bụng. Tất nhiên là Đức cũng phải lù thừ người xuống giường thì tiếng đập cửa lại vang lên Đức lúc này bị núi lửa phun trào chạy một mạch bay ra cửa đã thấy Max đứng đó mặt tối sầm nói cộc lốc.

”Nói..iii”

”Mày có thấy thằng Rer với Tuấn đâu không?chúng nó bảo đi toilet mà tao tìm mãi chả thấy coi xem nó có đi ở phòng mày không?”-Đức tức đến đỏ mặt, biết là mình đã bị mấy thằng bạn khốn nạn phá đám.Đức nhào tới bóp cổ Max, la lớn:

” Mày có tin tao lấy keo dán sắt, dán dính mày thằng Tuấn với thằng Rer lại không?”

Lúc bấy giờ Tuấn và Rer từ phía sau cầu thang ôm bụng cười bò lăn ra ngoài. Max ho sặc sụa nhưng vẫn cười lấy, cười để. Runa và Cry cùng Mai cũng bị tiếng cười đó cuốn hút, mở cửa bước ra. Ai cũng tò mò xem có chuyện gì. Lúc bấy giờ Ngọc Anh đã quần áo chỉnh tề, mở cửa bước ra ngoài.Cry thấy Ngọc Anh bước ra liền vui vẻ chạy lại:

” Chị chưa ngủ nữa hả? Ê, chưa có ai ngủ hết, mình xuống tủ lạnh lấy vài lon ra uống đi, hiếm khi tập hợp đông đủ như thế này. Lâu lắm rồi cả đám chưa uống cùng nhau.”-Đức nhăn mặt, nghiêng răng nói với Cry:

” Tối mai đi, tối nay tụi này đang bận động..ui da...” - Ngay lập tức Ngọc Anh nhéo vào lưng Đức một cái rõ đau, khiến anh im bặt không dám nói gì nữa.

” Cũng được, nằm im mười mấy năm, thêm mùi bia quá đi ”- Ngọc Anh hưởng ứng theo sau, thế là cả đám xuống lục tung tủ lạnh đem cả thùng bia cùng vài món mồi nhấm lên phòng bắt đầu tụ họp.

Tội nghiệp Đức của chúng ta, lúc này mặt mày bí xị, cúi gằm mặt không hài lòng xịu nào. Chỉ mong cái lũ “phá đám” này mau chóng tan đi.Họ bắt đầu uống, bắt đầu lôi những chuyện ngày xưa ra kể lại, những chuyện cứ tưởng chừng như mới hôm qua, chớp mắt một cái đã mười mấy năm. Ngọc Anh bồi hồi nhớ lại kỉ niệm ngày đó, nhớ lại mình từng ghét cay, ghét đắng Đức, từng nguyên rủa Đức mỗi ngày. Ở đời đúng là ghét của nào trời trao của đó mà. Vừa suy nghĩ Ngọc Anh vừa bật cười, bất ngờ bị Đức chú ý. Ôm cô vào lòng Đức hỏi thăm:

” Cười gì vậy?”-Ngọc Anh quay sang nhìn anh, cười nhẹ rồi trả lời:

” ngày nào.... Nhưng mà.... Lại già đi là rõ rệt,”-Đức siết chặt lấy Ngọc Anh hơn:

” Thời gian mười hai năm đó, anh sống cũng như người đã chết. Không có em thời gian đều ngưng đọng, làm gì có cái cơ hội “trưởng thành” hay “thay đổi”.”

Ngọc Anh vùi đầu vào lòng Đức, để tai mình áp lên nhịp đập mạnh mẽ của con tim đó. Thấy hành động thân mật này của đôi vợ chồng trẻ. Tuấn trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

” Có chuyện này, anh cứ thắc mắc mãi, định hỏi Ngọc Anh vài lần nhưng thấy không tiện. Bây giờ dù sau hai người cũng cưới nhau rồi. Thế thì...Ngọc Anh trả lời một cách công bằng xem. Ngày xưa Ngọc Anh em khen anh đẹp trai hơn Đức là thật lòng phải không?”

Đức tắt ngay nụ cười, quay sang nhìn Tuấn tròn mắt, cắn môi. Mọi người trong phòng cũng im lặng hồi hộp nhìn chăm chăm về phía Ngọc Anh. Cô bất giác đỏ mặt, chỉnh đốn lại tư thế, côcười cười nhìn Tuấn:

” Ờ thì...”- Ngọc Anh quay sang Đức, ngập ngừng một lát rồi lại quay sang Tuấn- ”Nói thật là hồi đó đúng là như thế...nhưng có lẽ nhìn hoài quen mắt nên bây giờ....thấy Đức cũng dễ nhìn hơn trước.”-Đức vòng tay qua giả bộ bóp lấy cổ cô:

-” Hồi xưa dám nói anh là ác quỷ, hần ta là thiên thần. Bây giờ em có cảm thấy hồi đó em sai lầm chưa?”- Ngọc Anh quay sang Đức n thần đâu có bao giờ “ám” lấy người khác. Chỉ có mấy tên ác quỷ như anh mới “ám” riết lấy em không buông thôi....nhưng....em lại thích như thế. Cả đám trong phòng cùng bật cười, nhìn đôi bạn thân trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng họ cũng được hạnh phúc, ai nấy trong lòng đều dâng lên một cảm xúc khó tả. Im lặng một lúc Tuấn lại lên tiếng:

” Tụi bây có tính đến chuyện con cái không? Để tao giới thiệu cho ông bác sĩ này, đảm bảo sẽ ra một đứa ác ma biến thái y chang mày.”Đức cười ha hả, đập lấy vai Tuấn.

” Nhất định phải có rồi. Tao cũng đang tính hỏi tụi mày, nên đặt tên cho con tao là gì đây?”-Max nhú mày nhìn Rer:

” Chưa gì đã lo đặt tên rồi, biết con gái hay con trai mà đặt.”-Rer cười cười nói lớn:

” Gái hay trai cũng đặt cái tên nào men men vào. Mà mày với Ngọc Anh cũng làm vài đứa đi. Mai mốt cho con tụi mình cưới nhau, biết đâu tụi mình lại ngồi xui với nhau.”

Cả đám rất phấn khởi với ý tưởng mới này. Bọn họ cùng nhau vạch lên một kế hoạch tương lai đầy tương sáng cười giòn tan đó đánh thức. Trong lòng ai nấy cũng ngập tràn những niềm vui, những ngày tăm tối đã qua đi, một ngày mới, một bình minh mới lại bắt đầu....

Một thời gian sau đó con gái của Mai và Tuấn cũng được sinh ra được đưa con gái với cái tên Trần Mạnh Mạc Thuần. Đứt cùng Ngọc Anh đã cho ra đời một bé gái xinh xắn mang tên Đồng Đồng. Họ cùng nhau định cư luôn bên Mĩ. Sau đó Tuấn, Runa, Ren,Max cùng Cry cũng sang luôn bên đó, họ ở chung một xóm, làm chung một công ty. Mãi mãi là một đại gia đình hạnh phúc.

48. Chương 48: Ngoại Truyện 2 : Tuổi Thanh Xuân

Nếu cho tôi gặp anh, tôi sẽ làm thế nào?

Gần đây, tôi luôn nghĩ về vấn đề này.

Anh trở về, anh lại trở về, anh thường như vậy, trở về, ở lại vài ngày rồi lại đi.Sau đó luôn sẽ có người về mặt thế này thế kia, dùng giọng điệu thế này thế kia, thần bí, uyển chuyển, lộ ra tung tích của anh, hy vọng nhìn thấy vết tích của sự việc trên mặt tôi.

Tôi sẽ không để những người này đạt được, vì vậy tôi chỉ vô cảm, ngây ngô trả lời: ”Ừ”.

Đây cũng nên là chuyện của anh nữa nhĩ! Tôi thường nghĩ, có người vô tình dường như cố ý nhắc tới tôi trước mặt anh không?

Sợ rằng không. Anh không phải là tôi, không ai dám mạo phạm.

Vậy thì, nếu cho tôi gặp anh, tôi liền hỏi: ”Có việc gì không, thường quay về làm gì?”

– Thường quay về làm gì? Thực ra trong lời này vẫn mang ý yêu chiều.Như Song, mày mãi mãi đều như vậy, chết không thay đổi.

Tôi đang đi trên cầu dành cho người đi bộ, nghĩ tới đây, tự cười chế giễu mình. Chuyển ánh mắt một chút vào một góc, hai người công nhân đang quỳ ở đó, cầm hàn điện hàn gì đó.

Tôi dừng bước, nhìn thấy tên anh, trong những hoa lửa chói mắt tóe ra từ hàn điện.

Một người công nhân oán trách: ”Nói với cấp trên từ sớm, đừng dùng đồng, gắn lên sẽ bị người ta ăn trộm mả”.

”Đúng vậy, dùng xi măng tốt hơn không”. Một người khác đáp.

”Không bằng dùng lắp nữa, người giàu quỳen góp một cây cầu tính làm gì!”

Mắt tôi nhói đau, hoa lửa của hàn điện sáng chói, không thể nhìn trực diện, còn có một cái tên nào đó, biến mất, lại hiện ra, cũng không thể nhìn thẳng.Tôi lập tức trốn chạy về văn phòng.

Đi vội quá, giày dẫm lên rất nhiều bùn, Thắng không biết xuất hiện khi nào, đi sau tôi, chặc lưỡi:

”Cô nhìn cô kia, về nông thôn giúp đỡ người nghèo à? Dính bùn vào gót giày rồi, mất hình tượng”.

Tôi quay đầu nhìn, chỉ nói: ”À, đợi chút đi lau”.

”Đi đâu? Trưa nay gọi điện cô không nhận”.

”Để ở nhà, không biết, có việc à?”

”Chả phải vì sợ cô không có xe về thôi”.-Thắng nói vô cùng khoa trương, tôi không nén được bật cười:

”Anh tìm tôi, tôi cũng chỉ có thể trả tiền! Bây giờ giải quyết rồi chứ?”

”Giải quyết rồi. Tên Trần Linh ấy cũng đủ tốt vừa vắn trả đủ”.

Sắc mặt tôi đột nhiên thay đổi.

Thắng vẫn đang nói: "cô xem đã đá hấn ta rồi thế mà hấn ta vẫn giúp đỡ cô được "

"Tôi... tôi nay... nhà tôi có chút chuyện, tôi không đi được!" -Tôi ấp a ấp úng muốn mượn cớ.

Thắng lúc này mới dừng lại việc hoang tưởng chuyện tiền, quay đầu chú ý biểu hiện của tôi. Sau đó anh ta vỗ vai tôi, tình ý sâu xa: "Yên tâm, tùy cô".

Hóa ra như vậy. Đương nhiên, lễ Giáng sinh là một ngày quan trọng. Tôi hít sâu một hơi, ngồi về trước bàn làm học, bắt đầu làm việc. Thắng vẫn như cũ không buông tha tôi, ngồi đối diện với tôi, nghiên cứu biểu hiện của tôi:

"Song song, hơn năm rồi, cô cũng nên bước ra đi, tôi đề nghị cô không nên theo đuổi tôi nữa".

Tôi không đáp.

Dù cho bao khó khăn em vẫn muốn được yêu anh. Thầm lặng bên anh bấy lâu, chỉ thêm đậm sâu từng ngày. Vậy mà trong tim anh không có em. Em nói, Em hứa trọn đời mãi mãi yêu anh. Dù anh không biết anh ko màng, anh ko muốn quan tâm! Em biết anh sẽ chẳng hề mong em nhớ em. Mình em lặng lẽ trong vô vọng, người ơi chờ anh đến bao giờ?!

"Cô như vậy, đối với ai cũng không tốt. Chuyện trước đây, qua rồi thì cho qua đi, cô không thể mãi mãi một mình gánh vác, gánh đến lúc nào mới dừng! Cô nhìn người khác sống tốt biết bao!"

Tôi vẫn không đáp lời.

"Được, cô cứ như vậy đi! Chết cũng không hối cải! Đàn ông tốt đều tuột mất, xem tương lai cô sống thế nào!"- Thắng nói xong tức giận, đập bàn một cái rồi bước đi. Lúc này tôi mới ngẩng đầu lên, thở phào một hơi dài.

Tôi không buồn, chẳng có gì buồn cả, tôi chỉ nghĩ: Yêu trước hay sau... còn có hứng thú sao? Thắng nhất định đã gặp anh ấy, anh ấy nhất định rất tốt.

Nếu để tôi gặp anh ấy, tôi sẽ làm thế nào? Xin lỗi?

Buổi tối tôi vẫn đi, bạn mới gặp mặt, kết giao. Nói ra mọi người đều là những kẻ nịnh bợ.

Trên bàn rượu, ai cũng đều uống rất vui vẻ, khi Thắng kính rượu quá kích động, nửa ly vang đỏ đổ lên người tôi, cổ áo và trước ngực toàn bộ đều bị nhuộm đỏ.

Tôi nói to: " anh phải đền!"

"Đền thì đền! Đến người tôi cũng đền cô!" -Anh ta cũng cao giọng đáp, đáp xong liền tiếp tục tìm chủ nhiệm chuốc rượu. Tôi loạng choạng chạy ra đến cửa, hét lớn:

"Phục vụ, lấy khăn ướt!"

Nhân viên phục vụ đang bưng rượu vang đỏ chúng tôi vừa rót chạy đến, tôi giơ tay đón lấy, thúc giục:

"Nhanh đi! Lấy khăn ướt cho tôi! Trên người tôi đều bị bắn hết rồi!"

Nhân viên phục vụ đồng ý rồi quay người chạy đi, chạy nhanh quá, mũ giáng sinh trên đầu rơi xuống đất.

"Mũ này! Mũ! Lại rơi rồi!" Tôi vừa hét vừa cười lớn đáng vẻ hài hước của cô ấy.

"Sao uống nhiều vậy?" Đứng sau đột nhiên có người nói chuyện. Tôi quay đầu, nhìn thấy một gương mặt, tôi vui mừng, gọi tên anh:

"Linh, anh không biết, cô ấy vô cùng buồn cười, chiếc mũ nhỏ quá, đội không được, tối nay rơi biết bao lần rồi!"-Cười, nói xong, mới định thần lại.

Không phải trong mơ, anh rõ ràng đang đứng sau tôi, hơi nghiêng đầu nhìn tôi.

Nếu cho tôi gặp anh, tôi sẽ làm thế nào. Tuy tôi vẫn luôn chưa nghĩ ra, nhưng cũng không nên như thế này, trong tay cầm rượu vang đỏ, trên người nhuộm đầy rượu, mặt đỏ bừng bừng, lời lẽ hơi điên cuồng.

Tôi ngơ ngẩn, quay người nhìn anh, vô thức hỏi: "Sao anh ở đây?"

"Có việc phải giải quyết, nên anh quay về". Anh đáp.

"Hôm nay là đêm Giáng sinh, anh nên...".

Lời của tôi chưa nói xong đã bị anh cắt đứt: "Ban đầu định đi, nhưng đến lúc đó phải giải quyết nên ở lại".

Anh đã anh tuấn hơn, má hơi gầy đi, chắc là nơi ở mới rất bấy tiện. Tôi chỉ hận không thể khắc anh vào trong tim, câu nói đó vẫn nói ra: "Có việc hay không, anh cứ thường về làm gì?"

Ngữ khí của tôi không đúng nhỉ? Nghe ra không giống như yêu chiều, ngược lại có vài phần oán hận. Anh nhìn vào mắt tôi, khẽ đáp:

"Ừ, nhưng luôn không gặp em!"

Lúc này nhân viên phục vụ đứng sau tôi, đưa khăn ướt qua, tôi không chú ý, anh giơ tay ra lấy, lại giặt rượu khỏi tay tôi, đưa cho phục vụ. Sau đó, anh dùng khăn ướt lau cổ áo tôi, lắc đầu nói:

"Đã là rượu đỏ, sao lau sạch? Anh đưa em đi mua áo mới".

"Được! Phải mua cái đắt nhất!" Tôi mỉm cười nói

"Phải mua cái vĩnh viễn mặc không bị hỏng".

"Được" Anh đáp.

"Còn phải mua quần, quần của em hôm nay cũng bị bẩn rồi, lau thế nào cũng không sạch".

"Được!"

"Còn nữa, em muốn mua kem dưỡng mắt đắt nhất, họ đều nói nó khỏe mắt em có nếp nhăn rồi!"

"Được!"

"Mua trang sức cho em! Mua nhà cho em! Mua xe cho em!..." Tôi nói một hơi.

Anh vẫn chỉ đáp: "Được!"

"Mua tất cả những thứ có thể dùng tiền mua được mua về cho em, Linh, những thứ dùng tiền không mua được, em không cần".

"Như Song...". Anh giơ tay nắm lấy tay tôi.

Tốt biết bao!

Cuối cùng lại ở trước mắt, cuối cùng lại ở bên! Trong mơ cũng từng như vậy, nhưng trong mơ bàn tay nắm lấy không giống như bây giờ, ấm áp mà có lực. Cửa phòng bên đột nhiên có tiếng động.

Tôi vội vàng vùng ra khỏi anh. Anh cũng vội quay người. Một đoàn người, ủa ra từ sau cửa, dẫn đầu là cha anh. Cha anh liếc thấy tôi, không nói gì, đi ra phía cầu thang. Đoàn người nối đuôi nhau đi ra, để lại ánh nhìn sâu xa trên người tôi và Linh

Linh đứng quay lưng với tôi, hai tay rút túi áo, bóng lưng anh, tư thế của anh, trong lòng tôi nhớ lại biết bao nhiêu lần.

Cho tới khi tất cả mọi người đều rời đi, anh mới quay người, mặt hướng về phía tôi.

"Đi, anh đưa em đi mua đồ". Anh nói

"Thực sự muốn mua?" Em chỉ nói đùa thôi". Tôi cố ý làm ra vẻ nhẹ nhõm trả lời.

"Những điều em nói, anh đều coi là thật". Trong mắt anh, tôi có thể nhìn thấy bản thân mình. Tôi đang định nói gì nữa, trên cầu thang vọng ra tiếng gọi: "cậu chủ, cha cậu đang chờ, mong cậu nhanh một chút!"

Sắc mặt Linh có phần không vui, tôi vội nói: "Anh đi nhanh đi, đừng để cha anh chờ".

Anh do dự một lát, gật đầu nói: "Được, muộn hơn chút anh gọi điện cho em".

Tôi nhìn anh bước xuống lầu, bóng dáng khuất dần. Giống như trong mơ. Tôi cảm thấy toát mồ hôi, da mặt trắng bệch, đầu tựa lên bức tường lạnh lẽo, tỉnh rượu. Ăn cơm xong, tôi theo Thắng đi hát. Tôi không muốn nhàn rỗi, thế là tôi chiếm micro, căng họng, lớn giọng hát, cổ họng có lẽ sắp vỡ tung, không sao, tiếp tục hát.

Còn Thắng gần say, cầm hai rượu, ở cạnh tôi, hát nhảy theo. Cuối cùng di động rung trên bàn thủy tinh, lóe sáng. Anh nhiều chuyện, giơ tay cầm, bị tôi trừng mắt. Tôi cầm di động ra ngoài, cúi đầu nhìn màn hình, số đó, quả nhiên vẫn là số đó.

"Alo.." Tôi nhận máy, nói to.

Bên cạnh mọi người qua lại, tiếng kêu khóc om sòm trong phòng hát, vọng ra ngoài, vô cùng âm ỉ. Tôi cầm di động dán chặt bên tai, bịt tai bên kia, miễn cưỡng mới có thể nghe thấy giọng anh, anh đang hỏi tôi:

"Em ở đâu?"

"Em ở ngoài" Tôi nói lớn, đi nhanh trong quán karaoke, muốn tìm một nơi yên tĩnh.

"Đang làm gì" Anh hỏi tiếp.

"Em đang hát".

Xung quanh đều là người, cửa thang máy vừa mở, một đám trai gái tràn vào, khoác vai ôm eo, cười hi hi ha ha.

Anh nói một câu bên kia đầu điện thoại nhưng tôi nghe không rõ.

"Anh nói gì?" Tôi đành hỏi, sau đó thấy đường thoát bên cạnh thang máy, tôi len vào đó. Cửa lò xo vô cùng nặng, dùng hết lực mới đẩy nổi.

Đóng cửa, tiếng huyền não bị chặn lại phía sau, trong hành lang, ánh đèn mờ ảo. Linh bên kia đầu điện thoại, cẩn thận e dè hỏi:

"Anh đến đón em, được không?"

"Để làm gì?"

"Chúng ta đi mua đồ".

"Đi đâu?"

"Em nói đi đâu, chúng ta sẽ đi đó".

"Em không biết".

"Gặp mặt rồi nói nhé"

Tôi băng khuâng, không trả lời, anh cũng im lặng chờ đợi. Rất lâu sau, tôi khẽ giọng gọi tên anh: "Linh"

"Ừ". Anh vẫn trả lời như vậy.

"Vừa này..." Tôi dựa vào tường lẩm bẩm nói:

"Nên để anh ôm em".

"Như Song". Anh đoán ra manh mối, giọng điệu trở nên căng thẳng:

"Anh đến đón em, gặp mặt rồi nói, được không?"

"Không". Tôi lắc đầu: "Vừa nãy em uống nhiều, quên rất nhiều chuyện nhưng bây giờ em nhớ lại rồi".

"Hơn năm rồi, anh tưởng rằng em có thể gặp anh" Anh chán nản nói. Cho dù cách một ống nghe, tôi cũng có thể nghe thấy sự thất vọng của anh.

"Đúng! Em cũng tưởng vậy!" Tôi trả lời.

"Gặp mặt nhé, Như Song, coi như là bạn". Anh vẫn không từ bỏ. Nước mắt chảy xuống, mũi tắc nghẹn, tôi buồn bã trả lời: "Đừng, Linh, gặp anh em rất buồn".

Anh im lặng bên kia đầu điện thoại.

"Anh ổn chứ?" Tôi lau sạch nước mắt, cố gắng đổi chủ đề. Rất lâu anh không trả lời, sau đó khẽ nói "ừ"

"Nghe nói anh đã định cư bên Mỹ?"

"Ừ"

"Đáng tiếc ở Mỹ, em không tới được".

"Ừ"

"Nhưng anh phải bảo đảm sẽ về nhà".

"Như Song, hay là để anh đón em nhé". Anh đột nhiên trở nên cố chấp:

"Gặp mặt chúng ta chỉ nói chuyện thôi, anh bảo đảm!"

"Không!" Tôi từ chối một cách yếu ớt.

"Gặp anh sẽ buồn, không gặp anh sẽ không buồn ư? Đã quên anh rồi à? Có phải đã quên anh rồi không?"

-Anh dường như có chút kích động, thấp giọng hỏi nhiều lần.

"Chưa quên, vẫn nhớ, đến từng câu anh nói em cũng đều nhớ"

"Em ở đâu? Như Song, em ở đâu?"

"Em đang hát, vừa hát vừa nhớ anh"

"Như..."

"Đừng trở lại nữa, bỏ số điện thoại đi!. Linh, em mãi mãi, mãi mãi, sẽ không quên anh! Em thề, em mãi mãi sẽ không quên anh! Em...em thực sự xin lỗi " -Cho dù anh không nhìn thấy, nhưng cô cũng rất ân hận vì hồi đó đã bạc anh khiến cô trở nên có lỗi với anh rất nhiều..

"Anh cũng vậy" Anh khẽ đáp

"Em biết"

"Anh sẽ trở lại, trở lại một mình, anh bảo đảm!"

"Không có tác dụng đâu, em muốn gả cho người khác!"

"Em gả đi! Anh sẽ trở về!"

"Trở về cũng không có tác dụng!"

"Anh sẽ trở về! Vì vậy mãi mãi đừng quên anh!" Anh kiên định lặp lại.

Cửa an toàn đằng sau đột nhiên được đẩy ra, Thắng đầy hơi rượu gọi tên tôi:

"Song Song! Cô chạy vào đây làm gì? Tôi vẫn tưởng cô bị đem bán rồi?!"

Tôi nhìn Thắng, nói với Linh trong điện thoại: "Tạm biệt!"

"Tạm biệt... đừng quên anh!" Cuối cùng anh vẫn nói như vậy. Cúp máy, mắt tôi vẫn không rời Thắng, tôi nhìn anh ta chăm chú, nghiêm túc nói

"TB... tôi gả cho anh nhé, được không?"

Thắng không hiểu, trong phút chốc thấy kinh ngạc, sau đó anh ta cười mỉa:

"Không được!"

"Tại sao?" Tôi thấy rất kỳ lạ:

"chẳng phải tôi luôn yêu anh thật lòng ư?"

"Không phải điều đó "

” Vậy là gì?”

” tôi không muốn cô theo đuổi tôi lần nữa”.

Từ khi em biết, em đã yêu thương 1 người là khi em biết cuộc sống thật nhiều đắng cay.Đâu chỉ niềm vui yêu anh,đâu chỉ hạnh phúc êm đềm.Vì em đã trót yêu, yêu anh một người ko nên!

Và em cố gắng, cố gắng cho anh hiểu rằng.Dù bao gian khó em vẫn muốn được yêu anh.Thầm lặng kể vai bên anh, dành trọn hết tháng năm dài,

Vậy mà trong tim anh không có em...! Và em đã cố gắng để làm cho anh hiểu

Em đã nói, em đã hứa mãi trọn đời bên anh

Mà sao anh nói, anh không yêu, anh không hề yêu em!Ngày qua chưa hết,sao thấy trong em mỗi mệ.Vì trong suy nghĩ em chẳng thể nào muốn quên,

Yêu người còn hơn yêu ta.Sao lại nhìn ta xa lạ.Phải chăng em đã sai,yêu anh là điều ngang trái?

Và em đã cố gắng, để làm cho anh hiểu.Dù bao gian khó, em vẫn muốn được yêu anh.Thầm lặng bên anh bấy lâu, chỉ thêm đậm sâu từng ngày...Vậy mà trong tim anh không có em! Em nói, Em hứa trọn đời mãi mãi yêu anh.Dù anh không biết anh ko màng,anh ko muốn quan tâm!

Em biết anh sẽ chẳng hề mong em nhớ em.Minh em lặng lẽ trong vô vọng,người ơi chờ anh đến bao giờ?

49. Chương 49: Ngoại Truyện 3 : Thành Viên Mới

Runa làm mẹ tiếp vào mùng 4 tháng 2 âm lịch. Và cả Cry em gái cô cũng sẽ sinh con vào đúng ngày Runa.

Sắp tới ngày dự sinh nhưng bụng cô chẳng hề có động tĩnh. Bây giờ bà Tú Mộc Lan đã rút khỏi tuyến hai, không cần lên lớp dạy nữa, bà không an tâm nên đến chỗ Rer và Cry để chăm sóc hai cô từ rất sớm. Tối thứ bảy, hết giờ làm thì cũng tới chỗ con trai Rer và Max nghỉ cuối tuần luôn. Ông Ám Dạ Hoắc yêu hai đứa cháu với con trai con dâu như sinh mạng của mình, ngày nào cũng phải đến thăm mấy lượt. Bởi vì trước đây hai ông bà đã chưa chăm lo cho Runa khi cô sinh đôi Ran và Ren thế nên bây giờ họ mới có thể có cơ hội đó.

Cry lẳng lặng hỏi Max rồi nhìn xang chị mình với anh rể: “Các anh nói xem, khi em với chị sinh con thì họ có thể giúp gì?”

“Reo hò cổ vũ cho em.” - Rer và Max ung dung đáp.

”Ôi trao các cô cứ sinh đẻ cho hết trứng đi chúng tôi không theo nổi nhưng Đồng Đồng nhà tôi đặt một chân trước rồi nha Runa và Rer ”-Đức ôm đứa con gái bé bỏng của mình lên chomọi người coi. Con bé mới 2 tuổi thấy ba nói đến mình với mọi người liền xấu hổ đưa đôi tay bé con lên vén tóc lên duyên dáng làm cho mọi người phì cười.

”Con...con sẽ lấy Đồng Đồng mà huhu ”- lúc bấy giờ một giọng nói trẻ con từ cửa vọng vào khiến tất cả mọi người dừng cười nhìn lại là một cậu bé trai trắng trẻo tóc xoăn bụ bẫm.

”A! Phong Dũng sao cậu lại ở đây?”- Đồng Đồng ngẩng đầu lên từ cổ của ba Đức lên nói.

”Đồng Đồng tớ không cho phép cậu gả cho ai khác ngoài tớ....cậu không chịu trách nhiệm với tớ à....òà òa.- Cậu bé Phong Dũng đó chạy tới làm nũng kéo tay Đồng Đồng khiến cho mọi người cũng chỉ hơi nhíu mày.

”Ồ cậu thật là.....mọi người đang ở đây đây ”- Cô bé ra vẻ người lớn lấy hai tay đập lên trán.

”con là ai”- Lúc bấy giờ Ngọc Anh cũng không nhịn được về tức cười nữa liền lên tiếng hỏi.

”Dạ...hic... con tên Hoàng Phong Dũng tên thường gọi là Du Du, sinh ngày 10/05/2026 năm nay tròn 2 tuổi. Học sinh trường mẫu giáo Linh Lung lớp Hoa Hồng cùng lớp với Đồng Đồng. ba con là Hoàng Phong má con là Nguyễn thùy Dung, nhà con ở Số nhà 70 Phố Anggo Luân Đôn. Con cao 1m20 và 17 kg ạ....”- Phong Dũng giới thiệu một hồi cậu liền thở hỏn hển không ra hơi khiến cho mọi người thoáng ngỡ ngàng.

"này Tiểu Du Du mẹ tớ chỉ hỏi cậu tên gì thôi mà cậu có cần phải nói dở ra như vậy không "-Đồng Đồng nhéo vào tay Du Du cái khiến cậu đau lè lưỡi.

"Hoàng Phong? "

"Nguyễn Thùy Dung?"

Hai cái tên này tự nhiên dấy lên hứng thú cho mọi người nhất là Đức Max Cry Runa Rer và Tuấn.

"Quen "

"Rất quen "

"Quả thực là nghe lâu rồi"

"Đâu ta?"

"Ai cơ??"

"Quá quen là đằng khác "

"Hả??..."

Hàng loạt câu hỏi bị chặn họng bởi câu trả lời kia khiến tất cả nhìn ra cửa thấp thoáng thấy bóng dáng 1 đôi vợ chồng. Liền giật mình kinh ngạc nhìn lại cậu bé Phong Dũng kia thực là...

"Y đức"

Runa thốt lên khiến mọi người chăm chú nhìn vào hai người ngoài cửa đang tiến vào.

"Tiểu Du Du mẹ bảo con làm sao dọn nhà xong mới được đi xang nhà hàng xóm cơ mà."- Dung trách mắng con trai

"Thôi em thằng bé cũng chỉ là xang chơi nhà bạn thôi mà ai ngờ lại là người quen cả " - Hoàng Phong nhìn con yêu kiều rồi nhẹ giọng nói.

"Nhưng mà con nó không nói gì mà đã chạy đi rồi "

"Ba mẹ con xin lỗi nhưng con tới tại vì con không muốn Đồng Đồng gả cho ai khác ngoài con cả...huhu "- Phong Dũng xà vào lòng bố khóc mếu mao

"Tiểu Du Du cậu đừng có mà lúc nào cũng khóc lóc được không hả!!!!"- Đồng Đồng tức tối kéo áo gần giọng nói.

"Ô vậy hả vậy cho chúng tôi gửi xính lễ trước nhà vợ chồng Đức - Anh "-Phong cười cười nói lau nước mắt cho con trai bé bỏng.

"Ha..ha thôi được rồi hai người cũng không báo tiếng nào mà lại sinh con thế này rồi nhớ đấy đấy mọi người gì đi đã thế còn dọn về sống chung cùng phố cạnh nhà với tụi này nữa quả thật gan to còn dám nói xính lễ cưới xin công chúa của tôi nữa"- Đức vui vẻ tươi cười ra đón hai người vào trong nhà ngồi.

"Thế nào mà kêu lúc trước mời chúng tôi đi đám cưới mà lại không tổ chức nữa vậy hả làm tụi này vận diện đẹp để các thứ thế mà bị ăn quả bòng "-Tuấn và Max ra đám thụi vào vai của Phong làm anh phì cười đau khổ quay xang vợ cậu cầu cứu "Vợ"

"Thôi nào..thôi nào các anh cứ bắt nạt chồng em vậy"- Dung lúc này mới buông con xuống ra kéo tay Phong.

"ây chồng kia..."

"Haha..."

"Trước thời đi học cứ bảo tao ghét nó thế này,ghét nó thế kia này nọ rồi bây giờ lấy nhau chồng chồng vợ vợ vậy đấy"- Mai nhanh nhẩu nói

"Đúng là! tôi nói có sai đâu mà từ hồi đó tao đã viết lên câu chuyện về hai người từ đầu ghét nhau các thứ rồi lại về sau yêu nhau y rằng sau này đời thực lấy nhau thật đấy ha..ha"-Runa chậm rãi đứng dậy vác bụng bầu khó khăn nhưng cũng may Rer đã đỡ cô từ đằng sau.

"Eey đừng kể chuyện đó ra chứ xí hỏ chết đi được!!!!"- Dung xấu hổ nép vào vai Phong nói

"Quả thực là cũng cảm ơn Runa hồi đó đã giới thiệu cho chúng ta chứ vợ yêu.Nếu không làm sao để chúng ta ghét nhau rồi bây giờ lấy nhau thật được"-Phong nở nụ cười cảm ơn với Runa cô cũng cười đáp lại.

"Vậy bây giờ tính ra mọi người đều biết nhau cả vậy đừng để Đồng Đồng của con lấy ai nhá..hức hức"-Phong Dững giọng nói bé nhỏ yếu ớt vang lên khiến mọi người phì cười

"Thôi thì duyên mẹ không được thì nối tiếp duyên con vậy"

"Đúng đúng "

"Đồng ý luôn"

"Tiểu Du Du cậu đứng lại cho tớ"-Lúc này tất nhiên mọi người đang cười nhưng Đồng Đồng đã tức tối lắm rồi liền đuổi theo Phong Dững

"Á..á đừng đánh tớ Đồng Đồng"

"Tiểu Du.."

**

Đến khi thật sự sinh nở, Runa và Cry nằm trong phòng sinh cùng nhau vì họ được ông bà Hoắc cho ở cùng nhau, đau tới chết đi sống lại, trước mắt toàn là hình bóng nhập nhoạng của các bác sĩ mặc blouse trắng, một người quen cũng chẳng thấy. Đến cả Rer và Max vì quá căng thẳng mà cũng bị bác sĩ đuổi ra ngoài để tránh ảnh hưởng tới việc đỡ đẻ.

Cuối cùng,các các cô phải chiến đấu một mình.

Bên ngoài phòng sinh đông nghẹt người. Ông Hoắc đang trấn an bà Mộc Lan, ông cũng chưa từng trải qua chuyện thế này bao giờ, cảm thấy vô cùng kích động cũng vô cùng hồi hộp.Lũ người Đức và Tuấn tới đây thì mỉm cười nhìn nhau, mười ngón tay đan cài, thỉnh thoảng lại thò đầu ra ngó vào phòng sinh.

Rer ngồi cô độc ở một đầu khác của băng ghế, đây là lần thứ ba anh ngồi ở đây.

Lần đầu tiên là Runa bị bất tỉnh chết đi sống lại, khi cô được đẩy ra. Lúc đó sắc mặt cô xanh xao trắng bệch anh và từ đó anh đã tự nhủ rằng sẽ không bao giờ để cô phải chịu đựng ảm ức tổn thương đau đớn nữa. Thế mà bây giờ cô lại sinh con cho anh đau đớn khổ sở như vậy làm anh thật là khó chịu đau đớn trong lòng trước đây cũng tại vì anh mà cô phải chịu uất ức như vậy.

"oe oe....,"

Em bé mới sinh con của Runa là cô nhóc mập mạp trắng trẻo với đôi mắt to giống hệt Runa, nhưng khuôn mặt lại là bản thu nhỏ của Rer. Còn Cry thì lại sinh được một đôi bé trai kháu khỉnh một đứa giống hệt Cry và một đứa giống hệt Max.

Cả hai bà mẹ vẫn chưa bế được con, tay chân bé con còn quá mềm mại, cô sợ lỡ tay khiến con bị thương. Bà Mộc Lan cười nói em bé đâu có mỏng manh tới mức ấy. Bé mấy lần là quen thôi. Tất nhiên là hai ông bà Hoắc rất mừng và vui vì nhà ông có hai người con dâu tốt sinh cho gia tiên gia tổ con cháu đông đầy. Còn lũ người Đức với Tuấn thì nhau xếp hàng ghi danh tranh nhau để có thể làm thông gi.

Buổi tối, Rer âm thầm đưa cho Runa một bức ảnh rồi đưa cả cho Cry một bức, cô vừa xem liền ngây người, "Sau này con chúng ta lớn lên trông sẽ thế này sao?" Trong ảnh là một cô gái xinh đẹp thời thượng đang đứng trước tháp Eiffel của Paris, cười tươi như hoa.

"Công nhận là sinh ra như tài tử vậy. Không uống công chúng ta rèn luyện công phu "- Max cười ranh ma với Cry khển cô mặt trái hồng nhéo tay anh

"Có lẽ còn xinh đẹp hơn,đẹp đến vậy." Rer và Max ôm con rất thuần thực, con đã ăn no, anh nhẹ nhàng ôm con lên, dịu dàng thủ thỉ vài câu, con liền ngủ say.

Runa thở dài một tiếng, "Vẫn may, vẫn may, ít nhất không giống anh, cũng không khiến nhà Tuấn mai chú ý."

Rer cười khê, anh chưa nói với cô là anh đã trót nhận lễ vật xính lễ nhà Tuấn Mai rồi.

Cuối cùng thì chi nhánh của Tập đoàn TB&R tại khắp nơi trên thế giới cũng được thành lập trong sự quan tâm chú ý của rất nhiều người trên tất cả châu lục và bạn của Rer Runa đều đặc biệt tới Đại lục để chúc mừng.

Một lần nữa, cô lại cảm nhận được sự ưu ái của ông trời khi đã để cô được kết hôn với Rer

Runa ôm lấy Rer hình bóng của hai người phản chiếu trên tường, giống như một đôi thiên nga đang tựa đầu vào nhau.

Ánh trăng chiều đẹp như tranh vẽ, dòng xe nườm nượp tựa thủy triều.

Trước cổng trường mẫu giáo Linh Lung Rer mãi mới tìm được vị trí để đỗ xem, anh cầm theo hộp bánh su kem vừa mua trên đường tới đây xuống xe. Dọc đường đi, có rất nhiều phụ huynh gật đầu chào anh, những đứa bé cầm tay cha mẹ cũng lễ phép cất tiếng chào: “Cháu chào chú!”

Anh mỉm cười với tất cả, xoa đầu một bé: “Hôm nay bạn Ran với Ren có ngoan không cháu?”

“Bạn Ran lại đánh nhau với bạn khác ạ. Còn bạn Ren thì cứ trêu các bạn nữ và cô giáo”

Anh sờ mũi, mỉm cười lắc đầu. Tối chịu với hai tiểu quỷ nhà anh.

”Ran!” Trong phòng học chỉ còn lại mấy bé, một bé gái dính bụi bẩn khắp người đang nghển cổ đứng ở góc tường, miệng nhỏ còn bưng bình mím chặt. Rer bước tới, ngồi xổm trước mặt cô bé, “Lại gây chuyện rồi hả?”

“Đâu ạ!” Đôi mắt đen lầy tựa sao trời giống hệt mẹ cô bé, thấy bố tới bèn đỏ bừng đầy tủi thân.

”VẬY ANH CON ĐÂU?”- Lúc này anh mới sực nhớ ra còn một đồng chí tiểu quỷ nữa rồi ngó quanh.

”anh ấy kia”- Nhìn theo hướng tay chỉ của Ran Rer đứng hình khi nhìn thấy cậu nhóc đang túm váy cô giáo trẻ đang chơi đàn gở nụ cười danh ma nói ngọt ngào:

”CÔ ƠI ĐI ĂN KEM VỚI REN ĐI BẰNG TIỀN CỦA REN ĐANG GỬI Ở CHỖ BỐ REN. REN SẼ MUA CHO CÔ TẤT CẢ”

Cứ như thế khiến cho lòng Rer cảm thấy bưng bưng lửa tối sầm không nhận được với đứa con trai ” R....E...N”

Cô giáo đang chơi đàn đỏ mặt bước đến, “Cũng không có gì to tát, chẳng qua lúc chơi cầu trượt ngoài trời, không hiểu sao lại đá một bé khác xuống, bé kia sưng u đầu.

Rer không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến thế, “Bị nặng lắm ư? Phụ huynh của bé ấy có nói gì không?”

Cô giáo mỉm cười với vẻ bất lực, “Người ta muốn nói cũng không nói được.”

“Hả?”

“Bé kia là Đồng Đồng là dì nhỏ của Ran, đúng không?”

“Con không có dì nào như vậy hết, con chỉ có bố và mẹ thôi”- Ran vẫn im lặng đứng bên, đột nhiên nói chen vào.

Rer không biết nên nói gì cho phải, đành tạm biệt cô giáo dắt Ran và Ren về. Lên xe anh lau sạch bàn tay nhỏ đầy bụi bẩn cho bé, buộc lại bím tóc rối tung, mở túi giấy, để hai đứa uống một ngụm trà ấm rồi ăn bánh su kem.

Ran ăn trưa ở trường, cô bé giống y chang mẹ mình, rất kén ăn, bữa trưa ăn rất ít, khi anh tới đón bé, luôn chuẩn bị bánh để bé lót dạ. Còn Ren thằng bé ăn rất khỏe nhưng cũng không bị béo lắm.

“Nói cho bố nghe, sao con lại đánh dì nhỏ?” Thấy miệng cô bé phồng lên vì đồ ăn, anh cưng chiều ôm bé lên đầu gối, hiền hòa hỏi.

Có một dì nhỏ và cậu nhỏ hơn mình ba tuổi, đúng là chuyện hiếm thấy, nhưng ở nhà anh đúng là có chuyện này. Ba đứa trẻ đều học trong một trường mẫu giáo. Đồng Đồng và Phong Dũng học lớp Hạt, Ren và Ran vừa lên lớp Mầm.

“Nó không phải dì nhỏ của con. Người nhà con đều rất tốt, bố chưa bao giờ mắng mẹ, mẹ chưa bao giờ đánh bố. Nhưng Đồng Đồng suốt ngày bắt nạt con, con xếp hàng trước nó, nhưng nó lại bắt con phải chơi cầu trượt sau nó, con không chịu, nó bèn lên cầu con, còn mắng con, con mới... đá nó một cái... Mẹ nói đã ra trận thì không có nể nang ai hết, chỉ cần đảm bảo công lý mà thôi, phải vì việc nước mà bỏ qua tình thân.”

Rer khẽ thở dài, không biết nên động viên hay nên trách mắng cô bé, cũng không biết rốt cuộc việc giáo dục cô bé có thành công hay không.

Thôi, chuyện vặt kiểu này cứ để bà xã thông minh của anh giải quyết đi!

“Chân có đau không?” Đồng Đồng cũng không gầy, đã được cô bé xuống chắc cũng tốn không ít sức lực. Anh xoa xoa cái chân nhỏ của, nhóc con này có biết võ không đấy!

“Hơi hơi, nhưng mà con chịu được.”

”Ran kiên cường quá, ngoan lắm!” Anh thơm lên cái má mập mạp của con gái với vẻ tự hào, thấy cô bé đã ăn gần xong bánh su kem, bây giờ mới lái xe về nhà.

Người giúp việc theo giờ đã nấu xong bữa tối, nghe thấy tiếng bước chân lên tầng rồi mở cửa cho bố và hai đứa con, đúng lúc ấy Runa cũng vừa giải quyết xong công việc là cho đứa con gái út Rin ăn và hoàn thành nốt công việc.

Mọi công trình ở phía Bắc thành phố đều đang bước vào giai đoạn thi công quan trọng, cô bận rộn tới phát điên. Nhưng chodù có bận tới đâu, chỉ cần tới giờ con gái tan học, cô sẽ tạm thời bỏ qua tất cả để ở bên chồng và các con.

Cô ngồi xõm xuống, chờ đợi nụ hôn nồng nhiệt của các con như mọi lần, khoe môi đã thoáng hiện nụ cười vui sướng.

Đợi hồi lâu mà vẫn không thấy gì. Cô bèn lên mở một mắt, thấy Ran đang chớp chớp đôi mắt to nhìn cô, Ren thì đang mơ mộng vào những quyển báo chí người mẫu. Rer nhún vai, “Bà xã, anh đi thay quần áo đã.” Sợ bà xã bối rối, anh bèn hôn nhẹ lên môi cô ngay trước mặt con gái.

Runa giang tay ra, Ran hơi do dự, nhưng rồi vẫn lao vào lòng cô.

“Kể cho mẹ nghe nào, hôm nay ở trường mẫu giáo lại có chiến tranh gì thế?”

Ran nằm nhoài trên vai mẹ, kể lại chuyện xảy ra hôm nay một cách tỉ mỉ, “Mẹ, con không hề làm sai, đúng không ạ?”

“Đúng!” Cô gật đầu khẳng định, “Chỉ cần bước vào cổng trường mẫu giáo, cho dù là dì hay cậu, bà ngoại hay bà nội, thì đều là bạn học hết. Giữa bạn học với nhau thì phải tuân thủ trật tự, phải có sự công bằng.”

“Đúng thế!” Nụ cười tươi tắn hiện lên trên khuôn mặt nhỏ của Ran.

“Nhưng mà” Runa quay ra nhìn con gái, “Người quân tử dùng lời lẽ để thuyết phục chứ không dùng tay chân để đánh nhau, con có muốn làm quân tử không?”

“Quân tử tài giỏi lắm sao?”

“Thường thì là vậy.”

“Nếu người khác đánh quân tử trước thì quân tử cũng không đánh lại ạ?” Khuôn mặt nhỏ của cô bé nhăn nhó, đầy hoang mang.

“Không phải, nhẫn nhịn cũng có giới hạn thôi, nếu vượt quá giới hạn thì không phải nhẫn nhịn nữa.”

“Giới hạn đó là thế nào ạ?”

“Một em bé thông minh thì phải tự suy xét lấy. Biết chưa?”

“Vâng”-Ran im lặng, khi ăn cơm cũng tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Rer trừng mắt nhìn cô một lúc, cô khẽ nhún vai, lại ranh mãnh nháy mắt với anh.

Chẳng bao lâu sau bèn nhận ra thế nào là giới hạn của sự nhẫn nhịn.

Chủ nhật, ông Hoắc gọi điện để tới chỗ ông ăn cơm.

Vừa vào nhà Đồng Đồng và Phong Dũng đã trừng mắt nhìn Ran và Ren với vẻ thù hận, thấy ông ngoại hết ôm Ran vào lòng, lại cho cô bé đồ chơi, cho cô bé quà vật, cực kỳ ghen tỵ. Còn Ren thì lại lục đồng báo chí người mẫu ra khiến Đồng Đồng càng thêm tức tối.

“Dạ Dạ, lại đây giúp em một chút.” Trong nhà cũng mời người giúp việc theo giờ, nhưng trong những lúc thế này, Mộc Lan vẫn cố gắng thể hiện bản thân là một bà chủ gia đình hoàn hảo, đích thân xuống bếp chỉ đạo.

“Ren xem ti vi nhé. Đồng Đồng, Phong Dũng hai con dẫn Ran xuống nhà chơi, phải bảo vệ Ran thật tốt nhé! Ngoan lắm!” Ông Ám Dạ Hoắc đành phải đặt Ran xuống.

“Con không đi đâu.” Ran chen vào giữa bố và mẹ, không thềm để ý hai đứa trẻ kia.

“Bọn tao cũng chẳng thềm chơi với mày.” Đồng Đồng cầm tay Phong Dũng khiến cậu bé đỏ bừng cả mặt.

Đồng Đồng nói thầm gì đó bên tai cậu bé, cậu bé gật đầu, “Đồ nhát cáy, mày không dám xuống nhà với bọn tao đúng không?”

“Tôi còn lâu mới sợ!” Trẻ con không thể chịu nổi sự khích bác, Ran bèn ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng hổ đi theo hai đứa trẻ kia xuống nhà.

Đồng Đồng và Phong Dũng bèn nhìn nhau cười, rồi cùng đưa mắt về phía màn hình ti vi nơi Ren đang chú ý vào các chương trình người mẫu.

“Đây là nhà ông tao, mày không được ăn.” Lúc đi tới bãi cát ở sân tập, Đồng Đồng chợt cướp lấy quà vật trong tay Ran, đẩy cô bé xuống đất, đất cát màu vàng sẫm bắn lên, làm bắn đôi mắt trắng như tuyết và chiếc quần trẻ em mới tinh. Đôi mắt đen láy của Ran vẫn mở to, không chịu chớp một cái, e rằng một giây sau sẽ có nước mắt rơi xuống. Nhưng một giây sau, cô bé chợt đứng bật dậy, cướp lại quà vật, ôm chặt trong ngực.

Đồng Đồng cuống quýt, “Đưa đây!”

“Ông nội cho tôi.” Cô bé nhẫn nhịn, tiếp tục nhẫn nhịn... Người quân tử dùng lời lẽ để thuyết phục chứ không dùng tay chân để đánh nhau.

“Ái chà, ông ngoại tao là ông nội mày, thế mày phải gọi bọn tao là gì?” - Đồng Đồng tìm được điểm yếu, nhảy dựng lên.

“Khổng Dung cũng còn biết phải nhường lễ cho bề trên, tất cả đồ chơi và quà vật của mày đều phải cho bọn tao.”- Phong Dũng đứng cạnh hòa theo.

“Ông ấy chỉ nhường lễ thôi, không nhường những thứ khác. Nếu tôi có lễ, tôi cũng cho hai người.” Cô sợ nhất là phải ăn lễ.

“Mày thật là ngu ngu ngu... Mày không biết chuyện Khổng Dung nhường lễ có ý nghĩa gì à?”

Hai đứa bé đều làm mặt quỷ dọa cô bé, ăn ý lao vào, cướp đoạt quà vật trong lòng cô bé.

Ran thở dồn dập, nắm chặt tay lại, cắn chặt răng, sự nhẫn nhịn đã gần lên tới đỉnh điểm.

“Con trai không được bắt nạt con gái.” Đúng lúc này, đỉnh đầu bỗng truyền tới một giọng nói lạnh lạnh, rõ ràng cũng là giọng trẻ con, nhưng lại có thêm cả sự uy nghiêm.

“Tao cũng là con gái.” - Đồng Đồng vẫn không phục.

“Ủ đông hiệp yếu thì cũng chẳng có gì ghê gớm.” Một cậu bé cao hơn Ran một cái đầu dang hai tay, che trước mặt cô như một thiên thần.

Có lẽ khí thế lạnh lùng của cậu khiến cặp sinh đôi hoảng hốt, hai đứa bé đó ném quà vật lại rồi chạy luôn. Cậu bé nhặt quà vật lên, quay đầu nhìn Ran.

“Em ngã có đau không?” Cậu mỉm cười với Ran, hàng mày đẹp hơi cong cong.

“Không ạ, chỉ bị bẩn quần áo thôi. Ừm, túi rách mất rồi, không ăn được nữa.” Ran nhìn món quà vật.

“Ừ!” Cậu bé gật đầu, vứt quà vật vào thùng rác ở gần đó, xoa xoa tay rồi lấy một hộp chocolate từ trong túi ra, “Ăn cái này nhé!”

“Cảm ơn!” - Ran tò mò nhìn cậu bé, hình như cậu còn cao hơn cả Đồng Đồng, quần áo cũng sạch sẽ gọn gàng hơn Phong Dũng cậu đứng trước mắt Ran, tuấn tú hiên ngang, rực rỡ như ánh mặt trời.

“Nhà anh cũng ở đây sao?”

“Không, nhà anh ở.” Cậu bé thấy Ran không bóc được túi chocolate, “Ở đây có một cái mép, em xé nhẹ ra là được.”

Anh ấy giỏi quá! Giỏi thật đấy!

“Nhà em cũng không ở đây, nhà em cũng ở Mỹ.”

“ở châu lục nào?”

Vấn đề này của cậu khiến Ran ngẩn ra, “Thế giới có nhiều châu lục à?”

“Thế giới chỉ có năm châu lục thôi.” Cậu bé nhìn đôi mắt đảo quanh của Ran, mỉm cười, bước tới xoa đầu cô bé, “Anh tên là Trần Thuần Mặc em cứ gọi anh là Tiểu Mặc, em tên gì?”

”Ấm Thiên Ý hay còn gọi là Ran.”

Cậu bé nở nụ cười, quay đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang đi về phía mình, “Mẹ anh đến rồi!”

“Mẹ em cũng đến rồi!” -Ran cười, vẫy tay với Runa đang đi từ một phía khác tới.

“Runa!”

“Mai!”

Hai bà mẹ nhìn nhau, đều sưng sờ, sau đó đồng thanh thốt lên.

“Về Mỹ từ bao giờ thế?” Sau khi Mai và Tuấn về Việt Nam vì bệnh tình của ông nội Mai thì cũng đã được 2 năm.

“Đây là bé Ran sao?” Cô thấy Ran đứng bên cạnh, cô bé có đôi mắt to giống hệt Runa.

“Không thừa nhận cũng khó.” Runa cười.

Mai thở dài: “cậu vẫn vui vẻ hoạt bát như hồi trước, tốt quá! Mà cũng là bà mẹ 3 đứa con rồi ý. Vậy còn Ren với bé con Rin đâu?”

“Ren đang trên nhà coi tivi còn Rin con bé đang được mẹ chồng bế. Cậu cũng thế, vui tươi, tự tin hơn ngày trước nhiều. Anh Tuấn cũng về với cậu ư?”

“Anh ấy có một buổi tọa đàm ở Luân Đôn, mấy ngày nữa sẽ tới đón mình và cháu về sống ở Mỹ cùng mọi người.”

“Thế chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm nhé!”

“Tối nay được không, trưa nay mình còn có việc.”

Hai người nói vài câu rồi mới nói lời từ biệt với nhau.

Ran vừa đi vừa quay đầu, Tiểu Mặc cũng đang quay đầu nhìn cô bé. Trái tim bé nhỏ của cô bỗng đập liên tiếp rồi khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ hồng.

Ran rất khâm phục cậu, cậu chẳng cần đánh nhau nhưng có thể khiến cặp đôi kia phải lùi bước, xem ra đúng là “Quân tử” thật rồi! Đúng là vị cứu tinh của đời cô rồi.

50. Chương 50: Hậu Ký

Lại đến lúc viết hậu ký, thân là một tác giả viết truyện tự sáng tác, đây chính là cái thời khắc mà tôi tổng kết về cái thành quả của mình. Trong gần hơn một năm viết và hoàn thành sáng tác bộ truyện Tội cho cô gái đó (Thiên Sứ Tội Lỗi) này gồm 46 chương + 3 ngoại truyện và một chương hậu ký mà tôi đang viết ra đây .

Tôi quen anh. Áo sơ mi trắng, cương nghị mà vô tâm. Anh dạy tôi biết dung động. Anh vẫn có chỗ đứng trong những kỉ niệm tuổi thanh xuân chưa bao giờ phai nhòa của tôi.

Tôi quen anh. Hàng lông mi rậm thanh tú, đôi mắt u sầu. Khi tất cả coi tôi là kẻ bỏ đi ,chỉ có anh vẫn đối xử tốt với tôi nhưng vô tâm với tình cảm của tôi.

Tôi quen anh. Vì những 5 năm sau anh mới nói là anh yêu tôi. Tôi đã rời bỏ anh không giám tiếp nhận tình cảm đó. Tôi luôn cự tuyệt anh, cố chấp đâm đầu vào những nguy hiểm. Tôi chỉ làm theo đúng trình tự câu cuộc sống.

Tôi quen anh. Mặc dù anh là người đến sau và đã ở cùng tôi 5 năm vượt qua bao khó khăn gian nan. Dạy cô mọi điều để trở thành một sát thủ rồi tự mình gánh chịu mọi nỗi đau nhưng tới cuối cùng tôi vẫn không chọn anh.

Có người chết rồi. Có người điên rồi. Cũng có những phong cảnh mãi mãi vì tôi mà phải bị kín bụi rồi...

Tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì?...

Tất cả mọi việc...

Tôi nhớ lại tâm trạng tôi lúc tôi 15 tuổi. Bị mọi người ghét bỏ, xa lánh, ruồng bỏ .Nhưng tôi cũng không biết nói gì ngoài câu "tôi chẳng làm gì sai cả !"

Tôi biết bày tỏ cùng ai đây???

Không lẽ một tình yêu không có kết thúc không thể bày tỏ sao?

Tiến biệt cũng giống như ái mộ , cần một trái tim ấm áp.

Hồi ức được yêu???

Có thể sẽ biến thành sức mạnh cho ta sống tiếp quãng đời còn lại !

Có ai mà biết được chứ?

Đó là chính là câu chuyện của tôi ...trong trí tưởng tượng... đã hết! Cũng đã có người từng hỏi tôi tại sao thích viết thể loại hiện đại như vậy? Tôi chỉ cười và nói nó giống như một sự hứng thú trong tôi vậy. Cũng có thể mai đây hay một hôm nào đó gần nhất tôi lại viết cho Runa và Rer sống trong thế giới cổ đại... Đó chỉ là một hôm nào đó có ngẫu hứng thú để họ sống trong thế giới cổ đại mà thôi)

Và các bộ truyện tiếp theo của tôi ...nhân vật chính cũng sẽ chỉ là hai cái tên Rer và Runa . Nếu mọi người thấy thắc mắc là vì sao tôi lại làm vậy thì cũng không phải là sự hứng thú mà là vì nó giống như một phần không thể thiếu trong tôi . ^^

Tôi cũng đã từng nghĩ rằng mọi điều tôi viết ra và tưởng tượng ra phải chăng nó sẽ trở thành sự thật nhỉ? Phải chăng Runa và Rer ngoài đời sẽ bên nhau như vậy? Tuấn -Mai ,Cry-Max ,Đức- Ngọc Anh , Phong-Dung....cũng thế.?

Giá như ai có thể hiểu cho cuộc sống của tôi? Để biết rằng nó thực sự chưa bao giờ ổn ,luôn luôn cần một ai đó ở bên nắm lấy tay tôi mỗi khi tôi gục ngã. Cùng chia sẻ tiếp cho tôi nghị lực . Một cái ôm giúp tôi thêm vững bước và biết rằng mình cần được yêu thương.

Thở dài...là một cách kìm nén cảm xúc. Là để ngưng lại những giọt nước mắt sắp rơi để thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ và trở về với thực tại. Có lẽ đêm là khoảng thời gian ta sống thật nhất,bao nhiêu cảm xúc chẳng thể nào che giấu. Sống để thấy mình có khờ dại hay không ? Tồn tại để thấy người chạy không đổi thay....

Nói cho cùng tôi cũng rất mong Runa ,Rer,Max, Cry, Tuấn, mai , Đức Ngọc Anh...với toàn bộ nhân vật trong truyện họ có thể sống một cuộc sống vui vẻ hơn là những gì tôi đã viết ra.

Khi bộ truyện này sắp sửa hoàn thành, tôi đã rất mâu thuẫn không biết sắp xếp kết thúc thế nào cho hợp lý, sau một tháng suy nghĩ khổ sở, tôi cảm thấy vẫn nên kết thúc trong vui vẻ. Nói cho cùng, tôi cũng là một người theo chủ nghĩa lạc quan, bất cứ thứ gì cũng nên hướng về phía hoàn mỹ. Đương nhiên trên thế gian này chẳng hề tồn tại sự hoàn mỹ tuyệt đối, bất cứ chuyện gì cũng đều như vậy.

Cảm ơn những lời bình luận của các tác giả nổi tiếng, tôi thực sự cảm động. Đó là những lời ủng hộ và khuyến khích của các tiền bối dành cho một hậu bối như tôi. Cảm ơn mọi người, cho dù các bạn có thích tiểu thuyết của tôi hay không, cảm ơn các bạn đã đọc truyện, cảm ơn các bạn đã thông cảm. Và cũng xin chúc mọi người một năm mới đầy bình an và hạnh phúc ~!!!!

-Kết Thúc -

Bộ truyện Tội cho cô gái đó (Thiên Sứ Tội Lỗi)

00:00 - 27/1/2017

Viết tại Việt Nam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-cho-co-gai-do-thien-su-toi-loi>